DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

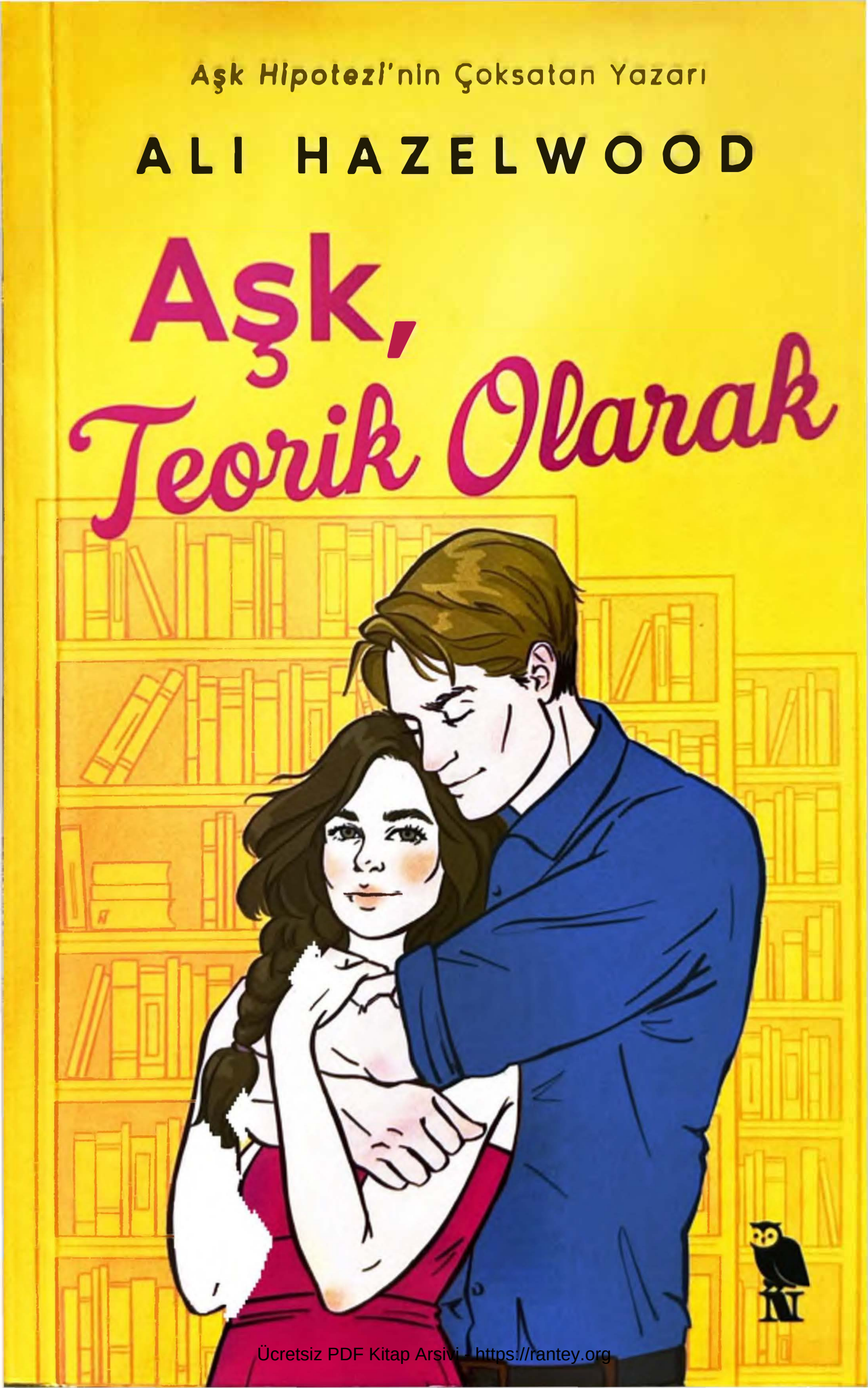
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Aşk *Hipotezi*'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aşk, Teorik Olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşk, Teorik Olarak

ALI HAZELWOOD

Çeviren: Gülfem Çırak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AO3 günlerinden bu yana benimle olan okurlarıma.
Adam ve Olive sahnesi sizin için. ❤

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

HAYATIMDA PEK ÇOK PİŞMANLIK, utanç ve hatta ıstırap tatmıştım. Fakat hiçbir şey, kesinlikle ama kesinlikle *hiçbir şey* beni bir tuvalet bölmesinde, son altı aydır sevgili rolü yaptığım adamın kibirli ağabeyiyle sıkışıp kalma rezaletine hazırlayamazdı.

Bu en aşağı noktaydı. En düşük seviyeydi. Özellikle de *Jack Smith'in,* kıçımı kurtardığı gerçeği göz önünde bulundurulduğunda. O, beni belimden tutup yerçekimine meydan okuyan bir güçle dar alanda çevirirken neyin daha kötü olduğundan emin değildim. Bir saç lastiği gibi büzüşmeme engel olan tek şeyin onun elleri olması mı yoksa ona karşı hissettiğim küçük düşürücü minnettarlık mı?

"Gevşe, Elsie," dedi yanağıma doğru. Konuşması her zamanki gibi katı ama aynı zamanda saçma şekilde rahatlatıcıydı. Çok yakınımdaydı. Aşırı yakınımda. Ben de ona fazlasıyla yakındım. Ya da... *yeterince* yakın değildim. Ölümün tatlı kayıtsızlığının kıyısındaydım. "Ve kıpırdanmayı kes."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Kıpırdanmıyorum* Jack," dedim kıpırdanarak.

Bir saniye sonra gevşedim. Gözlerimi yumdum ve kendimi Jack'in göğsüne bıraktım. Kokusu burun deliklerime dolarak beni sakinliğe davet ederken şu hayattaki ahmakça seçimlerimden hangisinin beni bu ana sürüklediğini düşünmeden edemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

DALGALAR VE PARCACIKLAR

Yirmi dört saat önce

ORTAOKUL BOYUNCA CADILAR BAYRAMI kostümüm ışık düalitesi tişörtü olmuştu.

Babamın çöpe attığı eski beyaz tişörtlerinden birini kurtarmış ve üzerine çemberlerle zikzaklar çizerek kostümümü kendim hazırlamıştım. Şimdi geriye bakınca üretim kalitesinin düşük olduğunu görebiliyordum; fizik öğretmenim bile ne anlama geldiğini tahmin edememişti. Ama bu umurumda değildi. Okul koridorlarında yürürken kulağımda Bill Nye'ın, ışığın aynı anda iki farklı şey olabileceği, bunun insanların onu nasıl görmek istediğine bağlı olduğu açıklaması yankılanırdı. Parçacık da olabilirdi dalga da.

Bana göre bu müthiş bir fikirdi. Benim de bu vücutta iki, hatta daha fazla Elsie'ler barındırıp barındıramayacağımı merak etmeme neden olmuştu. Her biri özel olarak, dikkatle ve özenle tasarlanmış farklı kişiler olurdu. Böylece herkese istedikleri,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ihtiyaç duydukları, arzu ettikleri Elsie'yi verebilirdim. Onlar da karşılığında beni önemserlerdi.

Acayip kolay olmaz mıydı?

Fizik kariyerimle insanları memnun etme kariyerimin aşağı yukarı aynı zamanda başlaması ve bebekler için kuantum fiziği konseptinden halihazırdaki işime dümdüz bir çizgi çizerek ilerleyebilmem çok komikti. Daha doğrusu, halihazırdaki *iki* işime. Birinde, küçük moleküllerin neden öğle teneffüsünde buluşan kötü kızlar çetesi gibi bir araya toplandıklarını açıklayan fizik teorileri geliştirerek sıfıra yakın ücret alıyordum. Diğerindeyse...

Eh, başka biriymiş gibi rol yaptığım diğer işim en azından iyi kazandırıyordu.

"Paul Amca bizi yine üçlü sekse ikna etmeye çalışacak," dedi Greg. Dokunaklı kahverengi gözleri özür diler gibi bakıyordu. Tereddüt etmedim. Rahatsız olmuş gibi davranmadım. Paul Amca'nın lağım kokan nefesini ya da kel kafasını örtmek için yana doğru taradığı, kasık kıllarını anımsatan bir tutam yağlı saçını düşünürken tiksintiyle ürpermedim.

Peki, tamam, belki birazcık ürpermiş olabilirdim. Ama bunu bir tebessümle ve profesyonel bir, "Hallederiz," yorumuyla gizledim.

"Ayrıca," diye devam etti, elini dağınık buklelerinin arasından geçirerek. "Babamda ciddi laktoz intoleransı çıktı ama süt ürünlerinden vazgeçmeyi reddediyor. Demem o ki..."

"Bağırsak olayları çıkabilir." Bu anlaşılabilirdi. Ben de peynirden vazgeçmeyi reddederdim.

"Ve kuzenim Izzy, Alacakaranlık Efsanesi'nin edebi değeri hakkında onunla hemfikir olmayan kişilerle karşılaştığında fiziksel olarak agresifleşmesiyle tanınıyor."

Kafamı kaldırdım. "Kendisi neyi savunuyor?"

"Edebi değeri olmadığını," dedi Greg karamsar bir tavırla.

Ben *Alacakaranlık*'ı, peynirden daha çok seviyordum ama Alice ile Bella'nın o aptallar grubunu arkada bırakıp arabaya at-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

layarak kaçmaları gerektiğiyle ilgili TED konuşmamı yapmadan da durabilirdim.

Evet, sonsuza dek Bellice destekçisiydim.

"Anlaşıldı."

"Elsie, çok üzgünüm. Büyükannemin doksanıncı doğum günü olduğu için tüm aile gelecek." İç geçirdiğinde nefesi Boston'da ocak ayının dondurucu soğuğunda beyaz bir bulutçuk halinde çıktı. "Annem de çok huysuz olacaktır."

"Endişe etme." Greg'in büyükannesinin zilini çalarken yüzüme en yüreklendirici gülümsememi yerleştirdim. Bana kız arkadaşı olmam için ödeme yapıyordu, ben de onun olmamı istediği Elsie oluyordum. Cesaret verici, otoriter ama aynı zamanda nazik kadın. Kamçısını sık sık eline almaktan hoşlanmayan ama gerekirse ortaya çıkaran dominant karakter. "Kaçış stratejimizi hatırlıyor musun?"

"Dirseğe iki çimdik."

"Bir şey olursa rahatsız hissettiğimi söyleyeceğim ve hemen kaçacağız. Üçlü seks teklifi geldiğinde de bende belsoğukluğu olduğunu ima edebilirsin."

"Bu Paul Amca'yı yıldırmayacaktır."

"Genital siğil?"

"Hmm. Belki." Şakaklarına masaj yaptı. "Bu akşamla ilgili iyi olan tek şey ağabeyimin de gelecek olması."

Gerildim. "Jack mi?"

"Aynen."

Aptalca bir soruydu. Greg'in tek bir ağabeyi vardı. "Burada olmayacağını söylemiştin."

"İş yemeği iptal olmuş."

İçten içe homurdandım.

"Ne?"

Kahretsin, sesli homurdanmıştım. "Bir şey yok." Sırıtıp paltosunun üzerinden kolunu sıktım. Greg Smith favori müşterimdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve bu akşam yemeğinden sağ salim çıkması için elimden geleni yapacaktım. "Ailenle başa çıkma işini bana bırak, olur mu? Bana bunun için ödeme yapıyorsun sonuçta."

Gerçekten de öyleydi. Ve bunu ona hiç hatırlatmak zorunda kalmadığım için her gün şükrediyordum. Faux uygulamasında hizmet koşulları net bir şekilde belirtilmiş olmasına rağmen müşterilerimin çoğu, başka hangi türden hizmetler sunabileceğimi merak ettiklerini gizlemez, boğazlarını temizleyip çenelerini okşayarak, "Bu... sahte sevgililik ücretine *tam olarak* neler dahil acaba?" diye sorarlardı. Böyle anlarda içimden gözlerimi devirip kasıklarına dizimi geçirmek gelse de alınmamaya çalışıp kibarca gülümseyerek, "Seks dahil *değil*," diye yanıt verirdim.

Bunun ardından gelecek standart sorulara cevaplarım da belliydi. Öpüşmek yok, boş muhabbet yok, müstehcen konuşmalar yok, soyunmak yok, sakso yok, elle ya da hiç duymadığım farklı çeşitlerde tatmin yok. Üzerime işemelerine veya ayaklarımı okşamalarına asla izin vermezdim. Ayrıca onları orgazma yönlendirecek şeyler yapmaz ya da yakınlarımdayken orgazm olmalarına müsaade etmezdim.

Bunda yanlış bir şey olduğundan değildi; seks gayet meşru bir iş alanıydı ve bu alanda çalışan insanlar da balerinler, itfaiyeciler ya da borsacılar gibi saygıdeğerdi. Ama on ay önce, Northeastern Üniversitesi'nden teorik fizik alanında doktora derecesiyle mezun olurken şimdiye çoktan hakkımın ödendiği, iyi bir akademik pozisyonda olacağımı düşünüyordum. Yirmi yedi yaşındayken, su faturamı ödeyebilmek için, bir aşk hayatları olduğunu çevrelerine göstermek isteyen yetişkin erkeklere rol yapmalarında yardım edeceğimi asla hayal *edemezdim*. Ama şu anda buradaydım ve öğrenci kredisi ödemelerimi tamamlayabilmek adına çeşitli sahte sevgili rollerine bürünüyordum.

Kimsenin heyecanını kaçırmak istemezdim ama hayatın her zaman istenilen yönde ilerlemeyebileceğinden şüphelenmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başladığımı itiraf etmeliydim. İnsan zamanla kaçınılmaz olarak inancını kaybedebiliyordu. Bir müşterinin çekici, uyumlu, yüksek işlevli bir yetişkinle orta vadeli bir ilişkiyi yürütebilecek duygusal kapasiteye sahip olduğunu göstermek için sahte sevgili olarak tutulmak bir noktadan sonra bayıyordu doğrusu. Müşterilerin amacının ne olduğu da her zaman bilinmiyordu. Mesela Greg'e, Caroline Smith'in neden otuz yaşındaki oğlunun bir eşi olması konusunda bu kadar takıntılı olduğunu hiç sormamıştım. Smith Sinema Evreni'nde kulak misafiri olduğum konuşmalardan anladığım kadarıyla, aile reisi olan kadın öldüğünde geride kalacak devasa malikâneyle ve ilk çocuk sahibi olan torununa bırakacaklarıyla alakalı bir şey olabilirdi. Elmas işlemeli su hortumu mirasını kaybedemezlerdi herhalde, değil mi?

Zengin insanlar. Onlar da tıpkı bizler gibiydi.

Yine de Greg'in meraklı annesi, düşünmek bile istemediğim pek çok sebepten ötürü kötü haber olan ağabeyinden kat kat iyiydi. Dürüst olmam gerekirse hedefim *anne* olduğu için memnundum. Bu, Smith Malikânesi'nin kapıları açıldığında yalnızca ve yalnızca anneye odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu. PVC kalpli, katı kadın bizi karşılarken havadan öpücükler gönderdi, Greg'in saçlarıyla oynadı ve bunları yaparken aynı anda ellerimize ağızlarına kadar dolu birer kadeh şarap tutuşturdu.

"Finansta hayat nasıl gidiyor, Gregory?" diye sordu Caroline, oğluna. Greg içkisinin yarısını tek yudumda kafasına dikti. Muhtemelen bunun nedeni finans alanında çalışmamasıydı. Bunu annesine daha önce en az dört kez söylediğini duymuştum. "Ya sen Elsie?" diye ekledi kadın, oğlundan cevap beklemeden. "Kütüphanede işler nasıl?"

Faux'un yönergeleri uyarınca müşterilerime kendimden bahsetmezdim. Tam adımı, işimi, kişniş hakkındaki gerçek fikirlerimi (çorba seviyorsanız harikaydı) söylemezdim. Sahte sevgililik olayı özetle buydu. Tinder ve Pornhub çağında bir sahte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sevgiliye; bilhassa bana, her konuda ortalama ve sıradan olan Elsie Hannaway'e para ödemek başta kuşku uyandırıcı gelebilirdi. Evet, her şeyim ortalamaydı. Boyum, kahverengi saçlarım ve gözlerim, burnum, kalçam, ayaklarım, bacaklarım, göğüslerim... Güzeldim tabii ama ortalama bir güzellikti bu. Kayda değer değildi. Yine de ortalama ortalamalığım mükemmel bir boş sayfaydı. Üzerine istenilen şeyin resmedilebileceği temiz bir tuvaldi. İnsanların göstermek istediklerini yansıtabilecek bir aynaydı. Özel tasarım yapılabilecek bir kumaş parçasıydı. Eh, meselenin anlaşılması için bu kadar metafor yeterli olurdu sanırım.

Caroline Smith'in istediği Elsie, mevsim olan *yaz* kelimesini fiil olarak kullanan insanlara ayak uydurabilecek, Greg'den daha iyi bir adayın dikkatini çekecek kadar gösterişli olmayacak ve muhtemelen seviyor olsa da tanımak için zahmete girmediği oğluna iyi bakacak kadar şefkatli bir kadındı. Çocuk kütüphaneciliğinin, bu kadın için mükemmel bir meslek olacağını düşünmüş ve etkileyici anekdotlar bulmak için *online* forumları gezerken çok eğlenmiştim.

"Bugün elimizdeki en iyi *Matilda* nüshasının arasında üç tane balık kraker buldum," dedim gülümseyerek. *Yani, Reddit kullanıcısı iluvbigbooks buldu.*

"*Komik* bir olaymış," dedi kadın, yüzünde herhangi bir gülme, gülümseme ya da bunu komik bulduğunu gösteren bir ifade olmadan. Sonra eğildi ve bir metre ötemizdeki oğlu bizi duyamıyormuş gibi fısıldadı: "Burada olduğun için çok mutluyuz, Elsie." Çoğul konuşmasına, 1999'dan bu yana dünyayla bağlantısı olmayan birinin boş gülümsemesiyle yanında sessizce dikilip ağzına üç peynir küpü atan kocasını da dahil ettiğini düşünüyordum. "Gregory için *son derece* endişeliydik. Fakat artık seninle beraber ve hiç olmadığı kadar mutlu." *Öyle mi gerçekten?* "Gregory, bu akşam büyükannenle kaliteli vakit geçirdiğinden emin ol. Izzy gecenin sonunda ona vermek için Polaroid fotoğraflar çekiyor. *Hepsinde* sen de görünmelisin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Greg'in fotoğraflarda göründüğünden emin olurum Bayan Smith," diye söz verdim, sahte erkek arkadaşımın koluna girerek. Ancak on beş saniye sonra, parıldayan koridorun sonunda bu sözümü bozdum. Greg şarabının kalanını midesine indirdi, benimkinden iki büyük yudum çaldı ve yüksek sesle, "On dakikaya görüşürüz," diye fısıldayarak kendisini banyoya kilitledi.

Bir kahkaha atıp onu kendi haline bıraktım. Greg'e hissettiğim korumacılık, Faux'un standart protokolünü aşıp ona sahte randevuları tekrarlamayı teklif etmeyi düşünmeme, onu haydutlardan, korsanlardan ve geniş ailesinden korumak istememe neden olacak kadar fazlaydı. Belki de bunun sebebi, bana söylediği ilk şeyin panik dolu, "Annem, birileriyle neden çıkmadığımı sorup duruyor," cümlesi olmasıydı. Sonrasındaysa tereddütle ve bitkinlikle de olsa yakın bir zamanda birileriyle çıkmayı neden *düşünmediğini* açıklamıştı. Onu çok iyi anlıyordum çünkü Greg de benim her zaman hissettiğim gibi bitap düşmüş ve baskı altında görünüyordu. Başka bir zamanda belki de stres yüzünden midelerimizi tahrip eden kaçınılmaz ülser sayesinde bağ kuran sıkı dostlar olabilirdik.

Boş mutfağı bulup girdim ve kadehimde kalan şarabı lavaboya döküp dönerek delikten aşağı akmasını izledim. Ne israftı ama. Şarabı en başta kabul etmemem gerekiyordu fakat bu sorulara yol açardı ve alkolün tehlikeli, glisemik bir terörist olduğunu, güç durumdaki pankreasımın alkolle baş edemediğini açıklamayı hiç...

"Damak tadına uymadı mı?"

Sıçrayıp hafifçe bağırdım ve muhtemelen doktora eğitimimin masraflarını karşılayacak kadar pahalı olan kadehi elimden düşürmeden son anda tuttum.

Yalnız olduğumu sanıyordum. Yalnız değil miydim? Evet, *yalnızdım*. Ama şu anda Greg'in ağabeyi mutfaktaydı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, mermer tezgâha yaslanmış halde di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kiliyor, sıra dışı alacalı gözlerindeki olağan anlaşılmaz ifadesiyle bana bakıyordu. Ve ben, onunla tek çıkış arasındaydım. Yani ya içeri girerken onu fark etmemiştim ya da adam uzay-zaman sürekliliğini bükmüştü.

Ya da onu buzdolabı sanmıştım. Ne de olsa aynı boyutlardaydılar.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben... Evet. Evet, pardon. Ben sadece..." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Selam, Jack."

"Selam, Elsie." Adımı diline aşinaymış gibi söylüyordu. Öğrendiği ilk şeymiş gibi. Daha önce pek kullanmadığı birkaç sesli ve sessiz harften ibaret değil de onun için kullanması gayet doğal bir kelimeymiş gibi.

Tabii ki yine yüzünde tebessüm bile yoktu. Normalde *gülümsüyordu* ama hiçbir gülümsemesi bana yöneltilmiş olmuyordu. Ne zaman aynı yerde olsak göklerde süzülen, heybetli, katı bir varlığa dönüşüyordu. Tek eğlencesi beni Greg'e layık olmayan bir kadın olarak yargılamaktı.

"Şarabı beğenmedin mi?"

"Ondan değil." Kızararak gözlerimi kırpıştırdım. Gömleğinin kıvrılmış kolunun altından görünen bir dövmesi vardı. Ve internet davetiyesinde, yemeğe özellikle yarı resmi kıyafetle katılmamız gerektiği belirtilmiş olmasına rağmen *tabii ki* kot pantolonla ekose desenli gömlek giymişti.

Ama o Jack Smith'ti. Canı ne isterse yapabilirdi. Bu konudaki özel izni muhtemelen o saçma derecede şişkin pazılarına kazınmıştı. Ya da kestane rengi sağ irisinin çeyreğini kaplayan mavi renge.

"Şarap harikaydı," dedim kendimi toplayarak. "İçine sinek düşmüştü sadece."

"Öyle mi?"

Bana inanmıyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. O da bildiğimi biliyordu. Bunu görebiliyordum. Daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğrusu *hissedebiliyordum*. Omurgamın kökünde sıvı, sıcak, parlak bir karıncalanma vardı. *Dikkatli ol Elsie,* diyordu bana. *Bu adam, üzüme karşı işlediğin suçlardan ötürü tutuklanmanı sağlar. Hayatının geri kalanını federal hapishanede geçirmek zorunda kalırsın. O da haftada bir kez ziyaretine gelip pleksiglasın öteki tarafından gözlerini üzerine dikerek canını sıkar.*

"Izzy seni arıyordur," dedim, ondan kurtulmayı umarak. "Üst kata çıkmıştı."

"Biliyorum," dedi ama üst kata *yönelmedi*. Bana dikkatle, sükunetle bakmaya devam etti. Bir sırrımı biliyordu sanki. Wikipedia'da yazanları okumama rağmen Dow Jones'un ne olduğunu bir türlü anlayamadığımı mesela. Ya da daha korkunç, daha *karanlık* başka şeyleri.

"Kız arkadaşın burada mı?" diye sordum sessizliği doldurmak için. Bir keresinde aile toplantısına birini getirmişti. Bir jeologdu ve hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Hoştu. Aynı zamanda komikti. Keşke Jack'e bir kumaş fazla olduğunu söyleyebilseydim.

"Hayır."

Yine sessizlik oluştu. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Dişlerimi sıktığımı belli etmemek için gülümsedim. "Uzun zamandır görüşmedik."

"İşçi Bayramı'ndan beri."

"Ah, evet. Unutmuştum."

Unutmamıştım. Bugünden önce Jack'le iki kez karşılaşmıştım. Sadece iki kez. Ve her iki sefer de azıdişlerimin arasına sıkışan ıspanak gibi rahatsız edici olsalar da beynime inatla kazınmışlardı.

İlk karşılaşmamız Greg'in doğum günü yemeğinde olmuştu. Tokalaşarak tanışırken bana kafasıyla selam vermiş, ardından tüm akşamı beni uzun uzun inceleyerek ve kuşkucu ama yalandan rahat bir ses tonuyla kardeşine, "Onunla nerede tanıştın?",

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?", "İlişkiniz ne kadar ciddi?" gibi sorular sorup içimi tuhaf ürpertilerle doldurarak geçirmişti.

Kısacası Jack Smith hayranım değildi. Eh. Pekâlâ. Ne yapalım?

Bir de ikinci karşılaşma vardı. Yazın son günlerinde, Smithlerin evine İşçi Bayramı havuz partisine davet edilmiştik ve ben havuza girmemiştim. Çünkü kablosuz da olsa bikini veya mayonun içinde insülin pompamı saklamamın imkânı yoktu.

Diyabet hastası olmaktan utanmıyordum. İhtiyacım olan hücreleri yok etmekten son derece keyif alan, aşırı aktif bağışıklık sistemimle barış imzalamam yirmi yılımı alsa da bunu başarmıştım. Ancak insanların, vücuduma düzenli olarak insülin pompalamam gerektiği gerçeğine verebileceği tepkileri her zaman kestiremiyordum. Hastalık teşhisi konduğunda on yaşındaydım (beden eğitimi dersinde nöbet geçirmiş ve hiç de yaratıcı sayılmayacak, zalimlik örneği Titrek Elsie lakabını kazanmıştım) ve annemle babamın hastane yatağımı çevreleyen perdenin arkasında fısıldamaları kulağıma gelmişti.

"Bunda da mı bir şey çıkmalıydı yani?" Annemin sesinde bitkinlik vardı.

"Sorma." Babamın sesi de aynıydı. "Her şey bizi buluyor sanki. Lance lisede çuvalladı. Lucas, Walmart otoparkında kavgaya karışmaktan bugün yarın tutuklanabilir. Akıllı uslu tek çocuğumuzda da *bir sorun olması* hiç şaşırtıcı değil."

"*Kızın* suçu değil."

"Haklısın."

"Ama masraflı olacak."

"Aynen öyle."

Ebeveynlerimi suçlayamazdım zira ağabeyim Lance *tahmin ettikleri gibi* liseyi bırakmıştı ama şimdi elektrikçi olarak mükemmel bir hayat yaşıyordu. Lucas ise *gerçekten* tutuklanmıştı ama olay Walmart'ın değil, Shake Shack'in arka sokağında olmuştu ve suçu da bugünlerde yasal görülen türde bir uyuşturucu bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lundurmaktı. Annemle babam o zamanlarda bitkin ve bunalmış haldeydiler. Yoksulluk da bir etkendi. Bir kez olsun düzgün bir şeye sahip olmak, biraz olsun dinlenmek istemişlerdi ve onlara bunu veremediğim için yürekten üzgündüm. Gönüllerini alabilmek için sağlık sorunlarımı -ve sonradan çıkan diğer meseleleri- onlara olabildiğince göstermemeye çalışmıştım.

Zaman, bana duygusal enerji harcamadıklarında insanlar tarafından daha çok sevildiğimi göstermişti.

Bu yüzden Smithlerin evindeki havuz partisinde yüzmek yerine, yere serilmiş bir örtünün üzerine oturup yüzüme özenli bir tebessüm kondurarak pasta yemeyi tercih etmiştim. Ve yine bu yüzden, yediğim karbonhidrata denk düşecek insülini doğru hesaplayamayıp, doz ayarımı yapmak için telefonumu nereye koyduğumu hatırlamaya çalışarak Smithlerin yazlığının bahçesinde glikozdan kafayı bulmuşçasına, bulanık gözlerle, başım zonklayarak ve ayaklarım dolanarak ilerlerken doğrudan...

Jack'e toslamıştım.

Onu görmemiş ve devasa bir kara deliğe çarpar gibi göğsüne çarpmıştım. Tabii kara delik falan değildi ama devasa olduğu inkâr edilemezdi.

"Elsie?" *Offf.* Şu *sesi.* "Sen iyi misin?"

"Evet. Evet, ben..." *Kusacağım.*

Yanağımı avucunun içine alıp suratımı incelemişti. "Greg'i arayayım mı?"

"Gerek yo..." Başıma bir sancı saplanmıştı.

"Greg'i arıyorum."

"Hayır. *Arama*, lütfen."

Kaşlarını çatmıştı. "Neden?''

"Çünkü..." *Çünkü iyi bir sahte sevgili, fazla ilgi beklemez. Bol bol gülümser, kişniş hakkındaki fikirlerini kendine saklar ve müşterisini asla ama asla havuz partisinden mahrum bırakmaz.* "Acaba sen... Benim hemen lavaboya gitmem lazım ve telefonuma ihtiyacım..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir dakika sonra lüks bir spaya benzeyen banyodaydım ve çantam kucağımdaydı. Oraya nasıl gittiğimi hatırlamadığımı söylemek isterdim ancak güçlü kollar tarafından kucaklanıp kuş kadar hafifmişim gibi taşındığım, şakağıma vuran sıcak nefesi hissettiğim ve hatırlayamadığım sözler mırıldandığım hayal meyal görüntüler zihnimde hâlâ mevcuttu.

Maalesef durum buydu. Jack o gün bana nazikçe yardım etmişti, evet. Fakat sonrasında bana attığı kuşkucu, ısrarcı, soğuk bakışlara bakılırsa Greg'i migren ağrılarımla rahatsız etmeme isteğimle ilgili uydurduğum hikâyeye inandığı şüpheliydi. Belki de uyuşturucu falan kullandığımı düşünmüştü. Ya da zayıf migren genlerimle Smith soyunu lekeleyeceğimden korkmuştu. Kardeşinin benden daha iyisini bulabileceğinden emin olduğu *kesindi.*

Ama bu önemsizdi. Ne de olsa ailedeki hedefim Jack değil, annesiydi. Ki böylesi en iyisiydi çünkü Jack'in, olmamı istediği Elsie hakkında tek bir fikrim bile yoktu.

Bu benim için olağandışı bir şeydi aslında. İnsanların verdiği mesajları almakta iyiydim fakat Jack *hiçbir şey* belli etmiyordu. Hangi özelliğimi bastırmam, hangi yönümü ortaya çıkarmam, onun onayını kazanmak için hangi karakterimi feda etmem, hangi konularda rol yapmam ve neleri saklamam gerektiğini bilmiyordum.

Bu nedenle, biraz fazla soruşturmacı bir ses tonuyla, "Görüşmeyeli nasılsın Elsie?" diye sorduğunda ona olabildiğince doğal bir gülümsemeyle bakmaya çalıştım.

"Her zamanki gibi harikayım." *Bu defa kollarında bayılmayacağım.* "Senden ne haber? İşler nasıl gidiyor?" Greg'in söylediğine göre Jack beden eğitimi öğretmeniydi. Aracında CrossFit çıkartması olan ve *Men's Health* dergisinin ağırlık kaldırma bölümünü okuyan biri gibi irikıyım olmasına bakılırsa mesleği şaşırtıcı değildi. Diğer Smithler ince ve narin yapılıyken ailenin bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üyesi en uzun akrabasından otuz santim daha uzundu ve kum sarısı saçlarla tamamıyla erkeksi hatlara ve sert, kalın bir sese sahipti. Bu farklılık bir teori üretmeme neden olmuştu: çalışma saatleri fazla gelen bir hemşire, hastanede bebekleri karıştırmış olabilirdi. "Sömestr iyi geçiyor mu?"

Hafifçe homurdandı. "Öğrencilerimden birini öldürmedim. Henüz."

Şaşırtıcı şekilde anlaşılır bir yorumdu bu. "Kârlısın desene."

"Diyemem."

Kahretsin. Beni neredeyse gülümsetecekti. "Öğrencilerini öldürmeyi neden istiyorsun?"

"Çok sızlanıyorlar. Müfredatı bilmiyorlar." Beden eğitiminin de müfredatı mı olurdu? Bizim beden eğitimi öğretmeninin dersleri halata tırmanamadığımız için bizi utanç girdabına sürüklemekten ibaretti. "Yalan söylüyorlar."

Yutkundum. "Hangi konuda?"

"Pek çok konuda." Gözleri parladı, dudakları seğirdi ve tişörtünün altında omuzları dikleşti.

Eskiden açık renk saçlı erkeklerin çekici olmadığını düşünürdüm. Hayır, bundan *emindim*. Ortaokuldayken bütün kızlar Legolas hayranıyken ben Aragorn'cuydum. BuzzFeed'deki "Hangi *Game of Thrones* Hanesindensin?" testlerinde asla Targaryen çıkmazdım. Şimdiyse Jack Smith'e, güzel çenesine, gamzelerine ve ellerine bakıp da onu çekici bulduğum için kendime sinir oluyordum.

Belki de bakmamak en iyisiydi. Aynen, bu mükemmel bir plandı.

"Kusura bakma," dedim kibarca. "Ama Greg beni arıyor olmalı." O cevap veremeden döndüm ve anında kendimi kütleçekimsel tekillikten kurtardığımı hissettim.

Çok şükür.

Birkaç koridor ötedeki oturma odası geniş ama kalabalıktı ve deniz tablolarıyla koyu renkli deri mobilyalara rağmen güzeldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Greg'in teyzesini, düğün için yemek şirketi seçmeden önce ona danışacağımıza dair temin etmekle birkaç dakika geçirdim, Paul Amca'nın bana bakarak dudaklarını yalamasını görmezden gelmeye çalıştım ve çeşitli kuzenlerle havadan sudan, trafikten ve *Alacakaranlık*'tan konuştum. Sonra doğum günü kızı, şömine önünde hediyelerini açmaya girişti. "Çamur banyosuna hediye kuponu mu? Ne hoş," dedi gelinlerinden birine. "Siz arkamdan param için kavga ederken mezarda nasıl yatacağımın alıştırmasını yapmış olurum."

Bu tam da onun söyleyeceği bir şeydi. Millicent Smith'le ilk tanıştığımda ellerini omuzlarıma koymuş ve en büyük oğlu hemen yanında dururken bana, "Çocuk sahibi olmak hayatımın en büyük hatasıydı," demişti. Kötü niyetli bir cadı mı yoksa kasıtsız olarak zalim biri mi olduğunu henüz çözememiş olsam da ihtiyar kadın, Smithler arasında en sevdiğim karakterdi.

Gülümseyerek uzaklaştım ve odanın köşesinde duran, birinin oyununun yarım kaldığı Go tahtasına gittim. Ahşap karelerle porselen taşlar, deniz temalı dekora hiç uymasa da bu oyun tahtası ilk ziyaretimden beri buradaydı. Greg'in babasıyla muhabbetini izlerken partiden ne zaman ayrılacağımızı düşündüm. Not vermem gereken ve büyük ihtimalle şiddetli bir ölümü dilememe neden olacak tam otuz üç adet Titreşimler, Dalgalar ve Optik ödevi vardı. Ayrıca Malzeme Biliminin Temelleri üzerine sınav soruları yazmam gerekiyordu. Üstüne üstlük, yeni iş görüşmeme de hazırlanmalıydım. İyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Hayır, buna *ihtiyaç duyuyordum*. Bu iş, akşamları ücretli sahte sevgili rolü oynamaktan ve gündüzleri sexxxy.chad.420@hotmail.com'la, çinçillasının glüten alerjisinin onu Fizik 101 vizesinden kurtarıp kurtarmayacağıyla ilgili e-posta alışverişi yapmaktan tek kurtuluş yolum olduğundan dolayı görüşmemde hataya yer yoktu. M teorisine göre boyutların sayısı, en sevdiğim süper-sicim versiyonu ve benzeri konulardaki konuşmamı minimum on bir kez tekrar etmem elzemdi ve...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oynar mısın?"

İrkildim. *Yine.* Oyun tahtasının öbür tarafında duran Jack karanlık gözleriyle beni inceliyordu. Bütün akrabaları buradayken neden kıymetli vaktini kardeşinin sahte sevgilisinin kafasını ütülemeye harcıyordu ki bu adam?

"Elsie." İşte yine yapmıştı. Adımı sanki sırf onun için yaratılmışçasına söylemişti. "Oynar mısın diye sordum." Sesi gülmek üzereymiş gibi çıkıyordu. Ondan nefret ediyordum.

"Ah. Şey, biraz." Biraz demek hafif kalırdı. Beyni zorlayıp çalışmaya iten, çetrefilli bir oyun olan Go, çoğu fizikçinin tercih ettiği bir müfredat dışı aktiviteydi. "Sen?"

Cevap vermek yerine tahtaya birkaç beyaz taş ekledi.

"Ah, olmaz." Kafamı iki yana salladım. "Başka birinin oyunu yarım kalmış. Bozamayız."

"Siyah taşlarla oynamak senin için sorun olur mu?"

Siyahları pek tercih etmezdim ama yutkunup tereddütlü bir şekilde uzanarak aldığım taşı istediğim noktaya yerleştirdim. Gururum, hayatta kalma içgüdümle savaş halindeydi. Go becerilerimi saklayıp Jack'in kazanmasına izin verecek değildim fakat kaybedince ateş püsküren bir bizona dönüşerek evin yük taşıyıcı duvarlarından birini yakıp kül etmesinden de korkuyordum. Yıkık bir evde, Jack'le ve üçlü seks takıntılı amcasıyla ölmek istemiyordum.

"Greg nasıl?" diye sordu.

"Şurada, kuzenlerinizden biriyle konuşuyor," dedim dalgınca, Jack'in taşını yerleştirmesini izlerken. Elleri saçma derecede iriydi. Ama aynı zamanda zarifti ki bu çok mantıksızdı. Mantıksız olan bir diğer şeyse, masada iki sandalye olmasına rağmen ikimizin de ayakta durmasıydı.

"Nasıl olduğunu sordum."

Mütevazı deneyimlerime göre kardeşler en iyi ihtimalle birbirlerine hoşgörü gösterir, en kötü ihtimalleyse birbirlerinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçlarına sakız tükürürdü. (Burada bahsi geçen saç *benim* saçım oluyordu.) Fakat Jack ile Greg fazlasıyla yakındı. Doğrusu bunun nasıl olduğunu hiç anlamıyordum. Greg, Fırtına ve Coşku akımı* özellikleri taşıyan, sevilebilir bir yürüyen felaketti, Jack'se... aslında Jack'i pek tanımıyordum. Tek bildiğim bir parça kötü çocuk havası, bir tutam gizem, bir avuç kendini beğenmişlik taşıdığıydı. Öte yandan da etrafına buram buram açlıkla dolu, ham, arıtılmamış bir hava yayıyordu. Çoğunlukla havalı görünüyordu. *Havalı olmak* için bile aşırı havalıydı. Lisedeyken Guggenheim'da bir sergiye gitmek için okul balosunu kaçırmasına rağmen balo kralı seçilecek kadar hem de.

Jack Smith mesafeli biriydi. İlgisizdi. Çabasız bir özgüvene sahipti. Merak uyandırıcı biçimde opak ama ulaşılmaz bir karizması vardı.

Fakat kardeşine gerçekten değer veriyordu. Greg de onu çok önemsiyordu. Jack'in "en yakın arkadaşı" olduğunu, ona "sonuna dek güvenebileceğini" söylediğini kendi kulaklarımla duymuş ve onu, *en yakın arkadaşı* Jack'e *o kadar güvense* sahte bir sevgilisi olduğunu söyleyeceğini belirtmeden dinlemiştim. Ne de olsa yüzde yüz destek veren bir sahte sevgili böyle yapardı.

"Greg iyi. Neden sordun?"

"Geçen gün konuştuğumuzda Woodacre konusunda gergindi."

Ne... konusunda? Bu, Greg'in kız arkadaşının bilmesi gereken bir şey miydi? "Ah, evet," diye kıvırdım. "Biraz öyle."

"Biraz mı?"

Kendimi taşlarla meşgul ettim. Beklediğim kadar kolay kazanacak gibi değildim. "İyiye gidiyor ama." Her şey zamanla iyiye giderdi, değil mi?

"Öyle mi?"

"Aynen." Coşkuyla kafa salladım.

O da kafa salladı ama pek coşkulu değildi. "Gerçekten mi?"

---

* 1700'lü yılların sonlarına doğru Almanya'da etkisini göstermeye başlayan, çoğunlukla genç yazarların dahil olduğu edebi bir akımdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jack, Go'da *bayağı* yetenekliydi doğrusu. Onu henüz nasıl alt edememiştim bilmiyordum. "Gerçekten."

"Woodacre birkaç gün sonra olduğundan Greg'in üzgün olacağını düşünmüştüm."

Gerildim. Keşke akrabalarıyla konuşmam gerekebilecek şeyleri Greg'e daha önce sorsaydım. "Ah, evet, doğru. Şimdi sen bahsedince hatırladım."

"Söylesene Elsie..." Jack, oyun tahtasına doğru küçük bir adım attı ve tepemde kule gibi dikildi. Eh, ben de kısa boylu değildim. Kısa hissetmeyi *reddediyordum*. "... Woodacre nedir?"

Kahretsin. "Woodacre..." Yüzüme bunu komik bulduğumu gösteren bir ifade yerleştirmeye çalıştım. "Bildiğimiz Woodacre işte."

Jack, *beni kandıramazsın*, der gibi baktı. "Bu bir cevap sayılmaz, değil mi?"

"Woodacre..." Boğazımı temizledim. "Greg'in üzerinde çalıştığı bir şey." Bana anlattığı kadarıyla Greg'in bir veri bilimcisi olduğunu biliyordum. "Detaylardan haberdar değilim. Karmaşık bilim işleri." Sanki hayatımı, evrenin kökenlerini deşifre etmek için kompleks matematiksel modeller oluşturarak geçirmiyormuşum gibi hoppa bir şekilde gülümsediğimde kalbim acıdı.

"Karmaşık bilim işleri." Jack bana, derimi yüzüp altında çürük muz bulmayı bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Aynen. Sen ve ben gibiler böyle işleri anlamaz."

Kaşlarını çattı. "Sen ve ben gibiler."

"Evet. Demek istediğim..." Gözlerine bakarak tahtaya bir taş daha yerleştirdim. "Bizim gibilerin kaçı..."

Ağzımı birden kapattım. İkimiz de aynı kareye uzanmış olmalıydık çünkü parmaklarım Jack'inkilere değmiş ve tanımlanması güç, elektrik çarpması gibi bir şey tüm kolumu sarmıştı. Elini çekmesini bekledim ama çekmedi. Halbuki sıra *bendeydi*. Bir dakika, sıra *bende* miydi? Öyle olduğundan emindim...

"Vay canına, berabere kaldınız, ha?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi hızlıca geri çektim. Millicent yanımda durmuş, tahtaya bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde neredeyse keskin bir nefes alacaktım çünkü... haklıydı.

Jack Lanet Smith'i, Go'da hezimete *uğratamamıştım.*

"Jack'in oyun kazanmadığı pek görülmez," dedi ihtiyar kadın, memnun bir gülümsemeyle.

Jack'in oyun kazanmadığı pek görülmez. Ne? Kafamı kaldırıp iri adama baktığımda kaşları çatık şekilde beni izlemeye, sessizce yargılamaya devam ettiğini gördüm. Beynim boşaldı. Panikledim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Go'daki geçerli pozisyon sayısı, bilinen evrendeki atom sayısından daha fazladır."

Alaycı bir gülüş duydum. "Birileri bana bunu daha poposunda bez varken söylüyordu." Millicent imalı bakışlarını Jack'e dikti. Jack'in bakışlarıysa *hâlâ. Benim. Üzerimdeydi.* "Sen ve Elsie çok iyi çift olursunuz. Yine de Jack, tatlım, öncesinde ona evlilik sözleşmesi imzalatman gerek."

İhtiyar kadının ne dediğini hemen idrak edemedim. Sonra jetonum düştü ve yüzüm yanmaya başladı. "Ah, hayır. Bayan Smith, ben *diğer* torununuz Greg'le çıkıyorum."

"Emin misin?"

Ne? "Ben... evet, tabii."

"Öyle görünmüyor ya neyse." Omuz silkti. "Ben ne bilirim ki zaten? Çamurda yuvarlanan doksan yaşındaki bir yarasayım." Kadının, kanepelerin servis edildiği masaya doğru ilerlemesini izledim. Sonra gergin bir gülüşle Jack'e döndüm.

"Vay be. Bu..."

Jack *hâlâ* bana bakıyordu. Yüzü tamamen ifadesizdi ama bir şeyleri anlamaya çalışır gibiydi. Kısmi heterokromik gözü, çok ama *çok* ilginç bir şeymişim gibi beni inceliyordu. Ne olduğunu sormak, rövanş istemek, bir de burnumdaki gözenekleri saymaktan vazgeçmesini rica etmek için ağzımı açtım. Ve o anda...

"Gülümseyin çocuklar!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı hızla çevirdim ve Izzy'nin Polaroid makinesinin flaşıyla kör oldum.

"Önümüzdeki ay ebeveynlerimin evlilik yıldönümü kutlaması var. Seni yanımda sürüklediğim son etkinlik o olacak." Greg sağa sinyal verdi ve apartmanımın otoparkına girdi. "Sonrasında anneme benden ayrıldığını söylerim. Bunu yapmaman için sana yalvardığımı, serenat bile yaptığımı, hatta ağırlığımca pelüş oyuncak aldığımı ama işe yaramadığını anlatırım."

Anlayışlı bir şekilde kafa salladım. "Kalbin kırıldığı için başka biriyle çıkamayacak kadar üzgün olursun."

"Tek tesellim Spotify'daki çalma listem olur."

"Ya da saç stilini değiştirip jöleyle dikenli saçlar elde edersin."

Yüzünü buruşturdu. Bir kahkaha attım ve araba dururken yolcu kapısına yaslanıp sarı ışıklarda sahte sevgilimin yakışıklı profilini inceledim. "Annene, seni Grubhub kuryesiyle aldattığımı söyle. Bu sayede yas sürecini uzatabilirsin."

"Dâhice."

Greg'in durumunu, neden sahte sevgiliye ihtiyaç duyduğunu ve bunu ailesiyle değil de *benimle*, bir yabancıyla paylaşırken neden daha rahat olduğunu düşünürken bir süre sessiz kaldım. Birbirimize çok benziyorduk. "Tüm bunlar bitince eğer... eğer konuşmak için bir arkadaş *istersen* ben memnuniyetle..."

Gülümsemesi samimiydi. "Sağ ol Elsie."

Tam arabadan inip ayağımı çatırdayan buzun üzerine koymuştum ki ona geri döndüm. "Bu arada, Greg?"

"Efendim?"

"Woodacre nedir?"

Homurdanarak kafasını koltuk başlığına dayadı. "Patronumuzun bizi kamp yapmaya zorladığı sessiz sakin bir meditasyon mekânı. Yarın gidiyoruz. Dört gün boyunca dış dünyayla ileti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şimimizi tamamen koparacağız. E-posta, Twitter falan yok. Bu fikri Goop'un bültenlerinden birinde görmüş."

Ah. "Yani... karmaşık bilim işleriyle alakası yok mu?"

Bana çaresiz bir bakış attı. "Tam tersi. Neden sordun?"

"Ah..." Küçük düşme hissi sivri dişlerini beynime geçirirken gözlerimi yumdum. "Nedeni yok. İyi geceler Greg."

Yolcu kapısını kapattım, gönülsüzce el salladım ve dondurucu soğuğun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Gökten göz kırpan Kuzey Yıldızı'na bakarken yarınki iş görüşmemi hatırladım.

Bu akşam Greg'in yumruklanası ağabeyinin önünde kendimi rezil etmiş olmam önemli değildi. Çünkü şansın da yardımıyla Jack Smith'i bir daha görmeme ihtimalim çok yüksekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

NÜKLEER FİSYON

Gönderen: sexxy.chad.420@hotmail.com
Konu: Re: Re: Re: Çinçillam

Selam Doktor H.,

Chewie McChewerton'ın glüten alerjisini umursamadığınızı biliyorum ama dün gece madde etkisi altında araç kullanmaktan gözaltına alındığımı söylesem? Bu beni Fizik 101 vizesinden kurtarır mı?

Saygılar,
Chad

.....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gönderen: McCormack@umass.edu
Konu: derse gelemiyorum

Ekte bu sabahki kusmuğumun fotoğrafını bulabilirsiniz

Emmett

.....

Gönderen: Dupont.Camilla@bu.edu
Konu: Venedik Taciri denemesi

Dr Hannaday,

Kurşun kutunun tasviri hakkında yazdıklarıma hızlıca geribildirimde bulunabilir misiniz acaba? Word dosyasını ekte bulabilirsiniz.

Saygılar,
Cam

.....

Gönderen: michellehannaway5@gmail.com
Konu: ELSIE BENİ HEMEN ARA AĞABEYLERİN YİNE SAÇMALAMAYA BAŞLADI VE YARDIMA İHTİYACIM VAR DÜN GECE ARADIM AMA AÇMADIN

[Bu iletinin içeriği yok]

.....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gönderen: Monica.Salt@mit.edu
Konu: MIT Mülakatı – Öğretim Üyesi Pozisyonu

Sevgili Doktor Hannaway,

MIT fizik bölümünde kadrolu bir pozisyon için mülakata girecek olmanızın beni ne kadar heyecanlandırdığını bir kez daha belirtmek istedim. CV'niz bizi son derece etkiledi. Seçeneklerimizi, sizinle bir başka adaya kadar daralttık ve yarın kampüste gerçekleşecek mülakattan önce, kabul komitesiyle birlikte bu akşam Miel'de resmi olmayan bir yemekte sizi daha iyi tanımayı çok isteriz.
Eğer uygunsa Miel'deki yemeğin öncesinde sizinle baş başa birkaç dakikalığına görüşmek isterim. Açıklamak istediğim bir iki şey var.

Sevgiler,
Monica Salt, Ph.D
A.M. Wentworth Fizik Profesörü
Fizik Bölüm Başkanı
MIT

Kalbimde heyecan kıvılcımları çaktı.

Çayımı mutfak masasına bırakıp derhal *Yanıtla* butonuna basmak için hareketlendim. Monica Salt'a, onunla *elbette*, kesinlikle, ne zaman nerede isterse, sabaha karşı ikiyi çeyrek geçe Mordor açıklarında bile buluşabileceğimi yazmaya hazırdım. Fakat parmaklarım fareyi bulur bulmaz avucuma saplanan keskin bir acı bütün koluma yayıldı.

Bir çığlık koparak sandalyemden fırladım. "Bu ne be?"

"Neredeler? Neredeler?" Ev arkadaşım, tulum pijaması ve alnına ittiği Noam Chomsky uyku maskesiyle koştura koştura mutfağa girdi. Elindeki plastik beyzbol sopasını delirmiş gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sallıyordu. "Evimizi derhal terk etmezseniz 911'i arayacağım! Mülke izinsiz giriş yaptınız!"

"Cece..."

"Bu bir suçtur! *Hem de* en ağırından! Müessir fiilden yargılanacaksınız! Kuzenim bu sene baro sınavına girecek ve size *milyon* dolarlık dava açа..."

"Cece, eve giren falan yok."

"Ah." Gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak sopayı birkaç kez daha çevirdi. "Niye bağırıyoruz o zaman?"

"Oklukirpin bilgisayar faremi taklit etmeye kalkmış da ondan."

"Sadece kirpi. Onun oklukirpi olmadığını biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

Ev arkadaşım esneyerek elindeki beyzbol sopasını odasına doğru fırlattı ama sopa duvardan sekerek linolyum zemine düştü. "Kirpiler daha küçük, daha sevimli, daha sık dikenli olur. Ayrıca Hedgizabeth Bennet ismi bir oklukirpiye verilmez."

"Doğru. Kusura bakma." Elimi göğsüme bastırdım. "Yakıcı acı yüzünden öyle çıkıştım."

"Sorun değil. Hedgie nazik bir ruhtur, affedicidir." Cece hayvanını kucakladı. "Seni yanlış tanımlayan Elsie'yi affediyorsun, değil mi bebeğim?"

Hedgie'ye dik dik baktım. Karşımdaki kötücül diken yastığı da boncuk boncuk gözlerini zafer kazanmışçasına bana dikti. *Seni yeşil soğanla birlikte tavada kızartacağım*, dedim ses çıkarmadan ağzımı oynatarak.

Tanrıya yemin olsun ben bunu söyleyince dikenleri hafifçe kabardı.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu Cece, burnunun dibindeki türler arası savaştan habersizce. En yakın arkadaşımın en yakın arkadaşının bir kirpi olması benim hakkımda ne söylüyordu düşünmek bile istemiyordum. "Faux randevusunda mıydın? Greg'le?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet."

"Nasıl gitti?"

"İyiydi." Birden Jack Smith'i oyunda *ezip geçemediğimi* hatırladım. "Yani... fena değildi. Senin akşamın nasıl geçti?"

Cece ve ben, hayatlarımızın hem finansal hem de duygusal açıdan karanlık çağı olan lisansüstü eğitim döneminde sahte sevgililik işine girmiştik. O zamanlar yaşamımı bilgisayımsal kozmoloji teoremleri ve hazır ramenle idame ettiriyordum ve teki kayıp olmayan sadece iki çift çorabım kalmıştı. Şimdi geriye bakınca iskorbüt hastalığının kıyısından döndüğümü görebiliyordum. Sonra, artık kalp kapakçıklarımdan birini satmayı düşünmeye başladığım karanlık, fırtınalı bir gecede eski arkadaşım J.J. bana Faux'un işe alım sayfasının linkini atmış ve gözlerinden yaşlar çıkarak gülen emojiyle birlikte, Şuna baksana! Üniversitede yaptığımız şeye benzemiyor mu? yazmıştı.

J.J.'in varlığını hatırladığım her seferinde olduğu gibi kaşlarımı çatmış ve cevap göndermeye zahmet etmemiştim. Fakat işin saat başı ücretinin yüksek olduğu gözümden kaçmamıştı. Ve asistan öğretim görevlisi olarak Çok Değişkenli Matematik dersi vermek, döngüsel kuantum kütleçekimi hakkında fikir oluşturmak ve birlikte eğitim aldığım bütün erkeklerin, *onlara* kahve hazırlaması gereken kişinin *ben* olduğumu varsaymaları karşısında yumruklarımı saklamaya çalışmak arasında kendimi uygulamada profil oluştururken bulmuştum. Sonra bunu mülakat ve ilk müşterimle eşleşmem takip etmişti. Çocuk, yirmi yaşındaki bir inekti ve bana yalvarır gibi bakıp, "Benim yaşımdaymış gibi yapabilir misin?" diye sormuştu. "Kanadalısın ve sekizinci sınıfta yaz kampında tanıştık. Adın Klarissa; baş harfi *K*. Ayrıca eğer biri sorarsa bakir *değilim*."

"Sorarlar mı?"

Bir süre düşünmüştü. "Sormazlarsa da sen laf arasına sıkıştırabilir misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zamanla işin *o kadar da* kötü olmadığında karar kılmış ve Cece'ye de denemek isteyip istemeyeceğini sormuştum. Kesinlikle ondan gizliden gizliye nefret etmiyordum. İkimiz de dünyadaki en aptalca kariyeri (bkz. akademi) seçmiş olduğumuz için bunda da beraber olabiliriz diye düşünmüştüm sadece. O da ben de aşırı eğitimli olmamıza rağmen fakirlik yüzünden hayatta kalmakta güçlük çekiyorduk. Kaldığımız berbat daire de bunun en büyük kanıtıydı. Açık kablolar ve dev eşek arılarıyla palmiye yengeçlerinin aşk çocukları gibi görünen ürkünç örümceklerle yaşıyorduk. Sitcom'lardaki gibi kalabalık bir grup arkadaşımız olsaydı asbest temizleme partisi falan düzenlerdik. Ama ne yazık ki yalnızca ikimiz vardık. Ve zar zor kaçındığımız iskorbüt hastalığı.

"Ne oldu biliyor musun?" Çay kupamı çalıp tezgâha oturdu. Ona bir şey demedim zira binlerce iğnenin verdiği acıdan sonra kafeine ihtiyacım kalmamıştı. "Beni bir adama yönlendirdiler."

"Nasıl biri?" Anlamı: *Zavallıcık ne tür bir köklü, yakıcı travma yüzünden ilkel bataklıktan çıkmış ve bekâr değilmiş gibi davranmak için bir uygulamaya tonlarca para dökmüş?*

"Seninkilerden biri."

"Benimkilerden mi?"

"Bilim insanı."

Cece, Harvard'da doktorasını tamamlamak üzere olan bir dilbilimciydi. İlk tanışmamız, eski ev arkadaşının başka bir yere taşınması vesilesiyle olmuştu. Görünüşe göre Hedgie, adamın *boxer* şortlarını kemirmişti. Yine görünüşe göre, cumartesi sabahları poşe yumurta yaparken son ses "Immigrant Song" dinlemek, normal insanların katlanabileceği bir şey değildi. Cece çaresizce kirayı bölüşecek birini arıyordu. Bense canlı canlı derim yüzülmüş gibi hissediyor ve çaresizce J.J.'le yaşamaktan kurtulmak istiyordum. İki çaresiz ruh olarak çaresiz bir zamanda buluşmuş ve çaresizliğimiz sayesinde bağ kurmuştuk. Neyse ki kira

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için güç de olsa ayda yedi yüz doları bir araya getirebilirdim, iç çamaşırlarıma bağlı değildim ve gürültü önleyici kulaklığım vardı.

Doğrusu şansım yaver gitmişti. Pasif agresif notlar ve agresif Camsil zehirlenmeleri içeren ev arkadaşı kavgaları katlanılacak şey değildi. Yeni ev arkadaşımla iyi anlaşabilmek için karakterimi her şekilde eğip bükmeye hazırdım ancak Cece'nin istediği Elsie, benim zaten olduğum Elsie'ye yakındı. Akademi hakkında yakınırken birlikte oturup peynir tıkınabiliyorduk ve ikimiz de üzüm tadında olduğu için çocuk şurubu kullanmayı *tercih ediyorduk*. Avangard sinemayı beğendiğim konusunda rol yapmak zorunda kalsam da arkadaşlığımızın rahatlatıcı olduğunu söyleyebilirdim.

"Ne tür bir bilim insanı?"

"Birden fazla tür mü var?"

Gülümsedim.

"Kimyagerdi galiba. Yoksa mühendis miydi? Bayağı... yakışıklı ve eğlenceliydi. Malçla ilgili espri yaptı. İlk malç esprimdi. Acayip iyiydi." Sesinde hafif bir hülyalı ton vardı. "O... çıkmak isteyeceğin biriydi. Anlatabiliyor muyum?"

"*Benim* çıkmak isteyeceğim mi?"

"Hayır." Elini salladı. "*Senin* değil. Genel anlamda söylüyorum. Senin, biriyle çıkmaktansa ceplerine taş doldurup denize dalmayı yeğleyeceğini biliyorum. Gerçi bunun nedeni, gerçek karakterini saklayıp kendini karşındakinin istediği gibi şekillendirmediğin sürece romantik ilişkilerin yürümeyeceği hakkındaki yanılgın ama..."

"Yanılgı değil."

"... diğer insanlar Kirk'ü kesinlikle *çıkılabilir* bulurlar."

"Kirk, ha?"

Başlangıçta Cece'nin sahte sevgililik işinde çuvallamasından korkmuştum. Birincisi, kız aşırı güzeldi. Arası açık gözleri, sivri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çenesi ve yay biçimli dudakları alışılmadık olsa da evrendeki en göz alıcı, en seksi böcek gibi görünmesini sağlıyordu. İkincisi, boş bir sayfanın tam tersiydi. Tuvaletin kapısını kapatmadan işeyen, mısır gevreği olarak Chex Mix yiyen ve ölmüş dilbilimcilerin seks hayatlarıyla alakalı ürkütücü anekdotları büyüleyici, peltek bir konuşmayla aktaran bir varlıktı. Ben gerçek kişiliğimi çoğunlukla gizlerken o insanları *bombardımana tutuyordu.*

Ve bu gerçekten de sorun oluyordu çünkü müşteriler ondan fazlasıyla hoşlanıyordu.

"Gerçekten çıkmak istediklerinde müşterilere ne diyorsun?" diye sormuştu bana, sekiz parçalık bir Rus sessiz filmi izlerken bir paket Babybel peyniri paylaştığımız bir akşam.

"Bilmem." Randevu yerinin yakınına park ettiği arabasında seks için bana yetmiş dolar öneren adam çıkma teklif etmiş sayılmazdı değil mi? "Öyle bir şey hiç başıma gelmedi."

"Bir dakika. Harbiden mi?"

"Evet." Omuz silkmiştim. "Kimse bana gerçekten çıkma teklif etmedi."

"İnanmam."

Peyniri ağzımda eritirken ekranda son yirmi beş dakikadır hıçkıran oyuncuyu izlemiştim. "İnsanların beni gerçek randevuya çıkılacak bir kadın olarak gördüğünü sanmıyorum."

"Dâhi olduğun için gözleri korkuyordur. E güzel ve naziksin de. Hedgie seni seviyor; karakter tahlili konusunda ona güvenebilirsin. Ayrıca İribaş Gökadası hakkında *çok şey* biliyorsun."

Son kısım hariç söylediklerinin hiçbiri doğru değildi. Ve maalesef ki dört yüz milyon ışık yılı uzaklıktaki yıldız kümeleri hakkında bilgi paylaşmak pek de duygusal ilgi çekmiyordu.

"Bilim insanı Kirk, önümüzdeki hafta tekrar sahte randevuya çıkıp çıkamayacağımızı sordu," dedi Cece şimdi. "Kabul ettim."

"Faux'un tek randevu politikası var," dedim rahat konuşmaya çalışarak.

"Biliyorum. Ama sen de Greg için kuralı çiğnedin." O da rahat görünmeye çalışarak omuz silkti. Bu rahatlık hayra alamet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi ama neyse. "Tabii iptal de edebilirim. Nasıl olsa haftaya MIT'deki havalı işine kavuşacaksın, ben de en yakın arkadaşın olarak sahte sevgililik işlerinden elimi ayağımı çekebileceğim."

Oturduğum yerde arkama yaslanıp inledim. O işi çok ama *çok* istiyordum. Para kazanmak için sahte sevgili rolü oynamaktan ve en önemlisi de akademinin en boktan, en berbat çemberi olan misafir profesörlükten kurtuluşum olacaktı.

Bunun kulağa dramatik geldiğini biliyordum. *Profesör* denilince herkesin gözünde azametli, ulvi kişiler canlanırdı. Profesörler prestijli olur, tüvit ceketler giyer ve zihinleri beslerdi. Başına eklenen *misafir* kelimesi de son derece hürmetkârdı. İnsanlara, Boston'daki birkaç üniversitenin fizik bölümlerinde misafir profesörlük yaptığımı söylediğimde hayatta başarıya ulaştığımı, gerçek bir yetişkin gibi yaşadığımı düşünüyorlardı. Onları bozmuyordum. Annem de bu kişilerden biriydi. Zaten salak ve avanak ağabeylerim yüzünden pek çok endişesi vardı. En azından kızının temel sağlık güvencesine sahip, tam kapasiteyle işleyen bir insan olduğunu düşünüp rahat edebilirdi.

Üç farklı üniversite arasında mekik dokuduğumu, dokuz derse girdiğimi, üstüne bir de bu dokuz dersin öğrencilerinin, devamsızlıklarını mazur görmem için bana kasıklarındaki tuhaf döküntülerin fotoğraflarını atmasına katlandığımı, buna rağmen *yok* denecek kadar az maaş aldığımı ve uzun vadeli iş anlaşmam falan olmadığını bilmesi onun için iyi olmazdı.

Acıklı keman müziği lütfen.

Öğretmenliği sevmediğimden değildi. Sadece... öğretmenlikten *hiç* hazzetmiyordum. Hiç, hiç, *hiç*. Öğrencilerin ardı arkası kesilmeyen e-postalarının oluşturduğu bataklıkta çırpındıkça daha derinlere batıyordum ve genç zihinleri, aykırı olmayan bir yönde biçimlendiremeyecek kadar boktan bir yaşamım vardı. Akademide devam etme hayalim hep tam zamanlı bir araştırmacı olmayı, karatahtaya araştırma sonuçlarımı yazmayı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Schwarzschild solucan deliklerinin ekvatoral bölümlerine ilişkin teorilere kafa yorarak saatler geçirmeyi içeriyordu.

Fakat şimdi buradaydım. Aynı zamanda hem misafir profesör hem de sahte kız arkadaştım. Ders yükü: Yüzde yüz. Çaresizlik yükü: Hesaplanamaz.

Gerçi her şey rayına oturmak üzere olabilirdi. Misafir eğitmenler ucuz işgücü sayılabilir, akademinin geçici çalışanları olabilirdi ancak kadrolu pozisyon... ah, kadrolu pozisyon. Sırf düşünmek bile içimi kıpır kıpır ediyordu. Misafir eğitmenler açık denizdeki şamandıralar gibiyken kadrolu öğretim üyeleri okyanus tabanına çimentoyla mıhlanmış petrol platformlarıydı. Misafir eğitmenler Nickelback konserlerinde ilk sahne alan amatör sanatçılar gibiyken kadrolu öğretim üyeleri Coachella'daki baş sanatçılardı. Misafir eğitmenler Gülen İnek peynir dilimleri gibiyken kadrolu öğretim üyeleri Balkan eşeklerinin sütünden sevgiyle üretilmiş Sırbistan *pule* peyniriydi.

Demem oydu ki bir süredir akademinin tek kullanımlık sahte kız arkadaşı rolündeydim ve çok yorulmuştum. Bitap haldeydim. Tercihen, parmağıma 401(k) emeklilik primi ve maaş yüzüğü takmaya razı olan MIT ile uzun soluklu, gerçek bir ilişkiye adım atmaya artık hazırdım.

Tabii mülakata girecek diğer fizikçiyi değil de beni seçerlerse. Ah, Tanrım. Ya diğer fizikçiyi seçmeye karar verirlerse?

"Elsie? Seni mi yoksa diğer adayı mı seçeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Aklımı okuma lütfen."

Cece güldü. "Dinle, diğer kişiyi seçmeyecekler. Sen mükemmelsin. Lisansüstü eğitimde senelerce çoklu evrenler, binom açılımları ve... protonlar üzerinde çalışmalar yaptın." Kaşımı kaldırdım. "Tamam, peki, ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Ama teorik fizik denizinin yüzeyini kaplamış sıradan beyaz adamlardan *daha yükseğe* çıkabilmek için sosyal hayattan -ve çoğu za-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

man kişisel hijyeninden- ödün veriyorsun. Ve bu yıl, alanında bir, *sadece bir* pozisyon açılıyor ve yüzlerce aday arasından final turuna kalıyorsun."

"*İki* pozisyon açıldı aslında. Biri Duke'taydı ama mülakat hakkı kazanamadım..."

"Çünkü Duke insan kayırmacı bir bataklık ve o pozisyon muhtemelen çoktan kurul başkanının kuzeninin oğlunun kız arkadaşının lamasına verilmiştir." Tezgâhtan aşağı hopladı ve karşıma oturup elini elimin üzerine koydu. "İşi kapacaksın, eminim. Mülakat esnasında kendin ol yeter." Dudağını ısırdı. "Tabii Stephen Hawking olsaydın çok işine yarardı ama... Acaba herhangi bir şekilde onun kılı..."

"Hayır."

"O zaman kendin ol." Gülümsedi. "Geleceği düşün. Hayatını yaşamanı ve büfemizin *üst* kısmını *alt* kısmının üzerine yerleştirmek için güçlü kuvvetli bir adam tutmamızı sağlayacak maaşı düşün." Oturma odasının köşesindeki mobilyaya işaret etti. Büfeyi kurmaya çalışırken duvara toslamıştık. Ve bu tam üç yıl önce olmuştu. "Alışkın olduğum peynir dolu yaşam tarzını sürdürmemi de sağlayacaksın, onu unutmayalım."

Cece'yle beraberken gülümsemek ve inanmak çok kolaydı. "Sınırsız *pecorino romano* peyniri."

"İki paralık pankreasının dilediği kadar insülin."

"Beton tuğlalar. Raid'e bağışıklığı olan yengeç-arı örümcekleri ezmek için."

"Hedgie'nin teraryumu için mini plazma TV."

"Bir örnek 'akademi berbat' dövmeleri."

"Altın klozet."

"Altın *bide*."

Keskin birer nefes aldık ve kahkahalara boğulduk. Sonra ciddileşerek, "Gözlemlenebilen evrenin kozmolojik modellerini düşünebilmek için maaş almak istiyorum sadece," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum." Gülümsemesi yumuşadı. "Doktor L. ne diyor? Şansın var mıymış?"

Laurendeau -ya da yüzüne söylemeye asla cüret etmesem de kısaca Dr. L.- doktora danışmanımdı ve akademik başarımı her şekilde ona borçluydum. Ben mezun olduktan sonra da kariyerimle ilgilenmeye devam ettiği için minnettarlığım hâlâ devam ediyordu. "İyimser yaklaşıyor."

"Bak, gördün mü? Mülakat kaç gün sürecek?"

"Üç."

"Bugün mü başlayacak?"

"Evet. Bu akşam resmi olmayan bir yemekte buluşacakmışız." Bölüm başkanının benimle yemekten önce buluşmak istemesini düşündüm. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi alametti? Tuhaf mıydı? Emin değildim. "Yarın ders demosu yapacağız; nasıl bir öğretmen olduğuma bakılacak. Sonraki gün araştırma konuşması ve final mülakatı var. Araya da öğretim kurulu üyeleriyle görüşmeler serpiştirilecek."

"Hazır hissediyor musun?"

"Hazır hissetmekten kastın bir başıma oturup öne arkaya sallanmak, faniliğim üzerine düşüncelere dalmak ya da akademi tanrılarına canlı bir varlık kurban etmek mi?" Görev duygusuyla sinmiş Hedgie'ye bir bakış attım.

"İnternette kabul komitesinin üyelerini *stalk*'ladın mı?"

"Henüz kabul komitesindekilerin isimleri ya da diğer detaylar verilmedi. Her neyse, benim şimdi e-postalarımı yanıtlamam lazım. Ve külotlu çorap almalıyım. Bir de annemi aramalıyım."

"Hayır, hayır, hayır." Cece elini kaldırdı. "Anneni *arama* sakın. Bütün problemlerini üstüne yığar şimdi. Mülakata odaklanman lazım, ağabeylerinin son kalan sosisli sandviç için birbirlerinin kafasını kırmalarından yakınan annene değil."

"Kadınlar... Kadın düşmanı kadınlar." Gerçi biz Hannawaylarde de tam Jerry Springer'ın programına çıkacak potansiyel vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yapalım yani? Annen ararsa ona iş görüşmesinden bahsedeceğine söz ver. Ayrıca çocukluğunun en iyimser ifadeyle sıradan geçtiğini söyleyeceğine."

Bir süre düşündüm. "Birkaç gün onunla hiç görüşmeyeceğime söz versem?"

Gözlerini kıstı. "İyi. Eee, şimdi külotlu çorap almaya mı çıkacaksın?"

"Evet."

"Bana mısır gevreği almak için markete de uğrar mısın?"

Buna hiç vaktim yoktu. Ama insanı öldürmeyen şey güçlendirirdi, değil mi? Ya da sınır çizme acizliğine gücenmesine neden olurdu. "Olur. Hangi çeşit..."

"Hayır!" Ev arkadaşım avucunu masaya vurdu. "Elsie, *hayır* demeyi öğrenmelisin."

Şakağıma masaj yaptım. "Beni test etmeyi keser misin?"

"*Sen* başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koymayı kestiğinde ben de seni test etmeyi keserim." Boş kupasını -*benim* kupamı- masaya bırakıp Hedgie'yi kucağına aldı. "İşemem lazım. Bu akşam kırmızı elbisemi ödünç alacaktın, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey demedim b..."

"Tamam, o kadar ısrar ediyorsan makyajını da ben yaparım."

"Makyaja ihtiyacım..."

"Tamam, tamam, sen kazandın. Kaşlarını da alırım." Cece göz kırptı. Omzunda papağan gibi oturan Hedgie ise bana dik dik baktı. Sonra ikisi banyoya girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Duvardaki saat altı kırk beşi gösteriyordu. İçimi çekip kendimi biraz şımartmaya karar verdim ve ekranımın sol üst köşesindeki Word dokümanına çift tıkladım. Yarıya kadar yazılmış taslağın sonuna kaydırdım, sonra tekrar en üste çıktım. *İki Boyutlu Sıvı Kristaller Birleşik Kuramı* başlığı bana umutsuzca el salladı. Birkaç saniyeliğine hayal gücümün yakın geleceği; vakit ayırıp bu yazıyı tamamladığım, hatta belki de yayımladığım zamana seyahat etmesine izin verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derin bir iç daha geçirip dokümanı kapattım. Sonra kaşlarımı özgüvensizce yoklayarak e-postalarıma geri döndüm.

Akademik iş mülakatları, adayların maksimum düzeyde işkence çekmesini sağlayacak şekilde tasarlanırdı. Bu yüzden, Miel'e varıp da buranın Lego'daki gibi bölümlere ayrılmış, masalara birden fazla çatal yerleştirilmiş, "*1934 sauvignon blanc önerebilirim efendim*" tarzı bir restoran olduğunu gördüğümde hiç şaşırmadım.

Bir süre sessizce mekânı inceledim ve az sonra sipariş edeceğim ama geleceğim için endişelenmekle meşgul olduğumdan dolayı keyifle yiyemeyeceğim pahalı, mükemmel peyniri -*bleu d'Auvergne* olurdu, *brie* olurdu, *camembert* olurdu (kâfirlerin savunduğunun aksine *camembert* ve *brie* oldukça farklı peynirlerdi)- hayal ettim, sonra topuklu ayakkabılarımın üzerinde yeni doğmuş buzağı gibi sarsak adımlarla içeri girdim.

Gittiğim mağazada külotlu çorap bulamadığım için uyluk boyunda çoraplar giymiştim. Gülünç hayatıma ne kadar da uygundu ama! Ayrıca Cece'nin beni kan kırmızısı elbisesini giyip kardinal kırmızısı rujunu ve lav kırmızısı ojesini sürmeye ikna etmesine izin vermemem gerektiğinden yüzde elli altı emindim.

"Taylor Swift'in 2013'teki kırmızı elbiseli haline benziyorsun," demişti ev arkadaşım memnuniyetle, kıvırdığı saçlarımı tek omzumun önüne atarken.

"Daha çok AOC'nin* 2020'deki haline benzemek isterdim."

"Eh." İçini çekmişti. "Hepimiz istemez miyiz?"

Telefonumu -Cece'nin deyimiyle iTwat'imi**- çıkardım ve ekrandaki vulva şekilli çatlakların arasından danışmanımdan gelen son dakika e-postasını okudum.

---

* Amerikalı politikacı ve aktivist Alexandria Ocasio-Cortez'in takma adıdır. (ç.n.)

** İngilizcede "vulva" anlamına gelen "twat" kelimesi, "iPhone"daki "phone" yerine kullanılarak kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mükemmel bir izlenim bırakacaksın. Unutma, bu pozisyonu herhangi bir adaydan daha çok hak ediyorsun.

Dr. L.'in güveni omzumdaki bir el gibi, teminat verircesine sıcak ama rahatsız edici şekilde ağırdı. Bu kadar gerilmemeliydim aslında. İşi çantada keklik olarak görmüyordum; çantamda olan bir şey varsa o da ölüm, öğrenci kredisi ödemeleri ve ezilip parçalanmış üç senelik Mentos'tu. Ama insanlara, olmamı istedikleri kişiyi gösterme konusunda *çok fazla* pratik yapmıştım ve iş görüşmeleri de zaten bundan ibaretti. Bir keresinde karasevdaya tutulmuş bir balerini oynamış ve ayak kokan orta yaşlı müşterim, iş yerindeki ezeli rakibinin önünde beni reddedebilsin diye kalabalık bir restoranın ortasında önünde diz çökmüştüm. Bir grup MIT profesörünü de düzgün bir fizikçi olduğuma ikna edebilirdim herhalde, değil mi?

Bilemiyordum. Belki yapabilirdim. Büyük ihtimalle yapardım.

Sahte sevgililik protokolüne odaklanmam yeterliydi. Cece'yle buna BPS diyorduk. (Daha doğrusu, *ben* diyordum, Cece de kafasını sağa sola sallayıp, "Siz bilim insanlarının sorunu ne? Hepiniz okulda zorbalık mağduru falan mıydınız?" diye soruyordu.) Bu protokole göre, öncelikle ihtiyaç duyulan şey *belirlenmeliydi.* Karşımdaki kişi ne görmek istiyor? Ardından *planlama* geliyordu. Karşımdakinin istediği kişiye nasıl dönüşebilirim? Son olarak da *sahneleme*...

"Dr. Hannaway?"

Arkamı döndüm. Ben içten içe insan davranışları sergileme alıştırması yaparken karşımdaki esmer kadın beni inceledi. "Dr. Salt?"

Kadının tokalaşması güçlüydü. Yetkindi. "Sizinle yüz yüze tanışmak çok güzel."

"Sizinle de öyle."

"Gelin, bar kısmına gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun peşinden ilerlerken hayranlıktan birazcık budalaya dönmüş olabilirdim. Dr. Monica Salt, teorik fizik ders kitabı yazarının ta kendisiydi. On yıldan uzun süredir kitaplığımda olan *The Salt*, dokuz yüz sayfası da aydınlatıcı içeriklerle dolu bir kitaptı ve bonus olarak da yengeç-arı örümceklerin beyinlerini ezmekte mükemmeldi.

"Dr. Hannaway?" Kadının sesi kendinden emin, karizmatik ve iddialı çıkıyordu. Keşke ben de öyle hissedebilseydim.

"Bana Elsie deyin lütfen."

"Sen de Monica de o halde. Bu pozisyona başvurduğun için çok mutlu oldum. CV'ni gördüğümde başka bir üniversitenin seni çoktan kapmış olacağını düşünmüştüm açıkçası."

Yorum yapmadan gülümsedim. Aynen, dört bir yanımdan iş teklifleri yağıyordu.

"Çift eksenli nematikte sıvı kristallerin statik distorsiyonu hakkındaki tezin muhteşemdi, Elsie."

Kızardığımı hissettim. Seks bunu asla başaramıyordu ama belki de garip olsa da beni tatmin eden buydu: alanımdaki önde gelen bilim insanlarından iltifat almak. Ne kadar seksi, değil mi?

"Çok naziksin."

"Çalışmalarının, denge dışı sistemler ve makroskobik koherent hareket anlayışımızı bu kadar çok etkilemesi inanılmaz gerçekten. Sıvı kristaller, teorik fizikte devamlı olarak sıcak gündem maddesidir ve sen de bu konuda uzman olduğunu gösterdin."

Duyduklarım göğsümü kabartmıştı. Fakat ses tonunda hafiften gerilmeme neden olan bir şey vardı. Tuhaf bir şey. Beynimi kemiren bir şey.

"Keşiflerin, elektronik cihaz ekranlarından optik görüntülemeye ve ilaç dağıtımına kadar pek çok alanda uzun vadeli bir etkiye sahip olacak ve bu gerçekten çok etkileyici."

Bunun ardından bir *ama* gelecek gibiydi sanki.

"Bu kadar kısa zamanda ortaya çıkardığın bilimsel ürünlerden ne kadar etkilendiğimi anlatamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kesinlikle *ama* gelecekti.

"Katılmayı seçtiğin enstitü için çok değerli olacaksın **ve MIT** senin için mükemmel bir yuva olacaktır. Dürüst olmak istiyorum. Gördüklerime dayanarak işe almamız gereken kişinin ***sen*** olduğunu düşünüyorum."

... Ama?

"Ama..."

Biliyordum. Biliyordum işte! *Bilmeme rağmen* kalbim mideme doğru düşüşe geçti.

"Elsie, seninle baş başa görüşmek istedim çünkü... yürürlükte olan politikalar hakkında bilgi sahibi olman gerektiğini düşündüm."

"Politikalar mı?" Şaşırmamalıydım aslında. STEM akademisi yüzde doksan sekiz politika, yüzde bir bilimden oluşurdu (kalan yüzde biri de muhtemelen "Şu Anda Makale Yazıyor Olmalıydım" geyikleriydi). "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yerden iş teklifi almış olabilirsin. Sadece... mülakatta ne olursa olsun bizi seçtiğinden emin olmak istedim."

Kaşlarımı çattım. "Mülakatta ne olursa olsun mu?"

İçini çekti. "Bildiğin üzere son birkaç yılda teorik ve deneysel fizikçiler biraz... ters düştüler."

Alaycı şekilde gülmemek için kendimi tuttum. Burada *ters düşmek* ifadesi kullanılabilir miydi bilemiyordum. Eğer tam şu anda Arınma Gecesi* ilan edilseydi dünyadaki deneysel fizikçilerin dörtte üçü, yeni bilenmiş palalarıyla teorik fizikçilerin kapısında biterdi. Gerçi bu beyhude sayılırdı zira teorisyenlerin hepsi kılıçlarını kapıp çoktan deneyselcilerin ön bahçesine koşmuş olurdu.

Evet, sık sık yazdığım bu senaryoda biz teorisyenler daha havalı silahlara sahiptik.

---

* Korku-gerilim türündeki aynı adlı ABD film serisinde, 12 saat boyunca tüm suç olaylarının serbest bırakıldığı geceye verilen addır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teorisyenler ve deneyselciler olarak iki farklı türdük. Elma ve portakal gibi. Cüceler ve elfler gibi. Havalı bilim insanları ve daha az havalı bilim insanları olarak adlandırılabilirdik. Biz teorisyenler matematiği kullanır, modeller oluşturur, tabiatın nedenlerini ve nasıllarını açıklardık. Biz birer "*düşünür*"dük. Deneysel fizikçilerse... sağa sola koşuşturarak keşfetmeyi severdi. Mühendisler gibi bir şeyler inşa edip ellerini kirletmek hoşlarına giderdi. Ya da kumdan kale yapan üç yaşındaki çocuklar gibi.

Teorisyenler daha akıllı olduklarını düşünürken (*spoiler*: daha akıllıydık) deneyselciler daha faydalı olduklarına inanırdı (tekrar *spoiler*: daha faydalı *değillerdi*). Bu da birtakım... eh, ters düşmelere yol açmıştı.

Evrene ve yaratıldığı atom altı parçacıklara şükürler olsun ki Monica bir teorisyendi. Birbirimize anlayışla, uzun uzun baktık. "Biliyorum, evet."

"Güzel. Jonathan Smith-Turner'ın yakın zamanda MIT'ye katıldığını da duymuş olmalısın."

Kaskatı kesildim. "Duymamıştım."

"Ama Jonathan Smith-Turner'ı *tanıyorsun*, değil mi? Makalesini de... okumuşsundur."

Bu bir soru değildi. Monica akıllı bir kadındı ve bir teorik fizikçinin, Jonathan Smith-Turner'ın kim olduğunu bilmediği hiçbir boyut, hiçbir paralel evren, hiçbir varsayımsal varlık düzlemi olmadığının tamamen farkında olmalıydı.

Çünkü Jonathan Smith-Turner bir deneysel fizikçiydi. Hayır, *şu meşhur* deneysel fizikçiydi. Ve birkaç yıl önce, ben daha ortaokuldayken ve kendisi muhtemelen yol yordam bilmesi gereken bir yetişkinken korkunç bir şey yapmıştı. Affedilmez bir şey. Tiksindirici bir şey.

Teorik fizikçileri ahmak gibi göstermişti.

Büyük ihtimalle hayata kırgınlık, fazlasıyla boş vakit ve mecburi bekârlığın getirdiği hırsla dünyaya kanıtlamaya ant içtiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey... aslında, neyi kanıtlamak istediğini bilmiyordum. Kuantum mekaniği üzerine bir bilimsel makale yazıp bolca jargon ve matematiksel ifade kullanarak bir teorisyen tarafından yazılmış gibi göstermişti.

Fakat makale tamamen uydurmaydı. Düzmeceydi. Parodi olduğu da söylenebilirdi. Yazıyı, en prestijli dergilerimizden biri olan *Teorik Fizik Tarihi*'ne göndererek bunu bir şakaya dönüştürmüş ve beklemişti. Beklerken iblis gibi ellerini ovuşturduğundan da emindim.

Sonra her şey raydan çıkmıştı. Çünkü sözde sıkı bir değerlendirme sürecinden geçmesine rağmen makale kabul edilip yayımlanmış ve birkaç hafta boyunca yayında kalmıştı. Ta ki blog yazmanın popüler olduğu o eski zamanlarda, büyük ihtimalle Smith-Turner'la bağlantısı olan biri tarafından yazılan bir blog yazısı ortalığı karıştırana kadar.

Yazının başlığı şuydu: "Teorik Fizik Sahte Bilim mi?" Smith-Turner'ın abuk subuk laflarının, en saygın teorik fizik dergisinde nasıl olup da yayımlandığını ayrıntılarıyla anlatması daha da kötüydü. "Fizik alanı yolunu mu kaybetti? Her şey düzmece mi?" Ve kişisel favorim: "Teorik fizik saçmalıktan ibaretse, teorisyenlerin federal vergiden muaf olması adil mi?"

Bu olayın büyüdükçe büyüdüğünü söylerken abartmıyordum. Facebook'ta yayılmış, haberlerde çıkmış, *60 Minutes* haber programında tartışılmıştı. Oprah bile programında bu konuyu; Jonathan Smith-Turner Olayı, Teorik Sahtelik ve Fizik Skandalı başlıklarıyla ele almıştı. Einstein mezarında ters dönmüştü. Newton yediği elmayı kusmuştu. Feynman sessizce sıvı helyum dolu bir tanka girmişti. Büyüdüğünde ne olmak istediğinden o zaman bile emin olan genç Elsie ise öfkeden kudurmuş, günlerce homurdanmış ve bu olayla ilgili her şeyi boykot etmeye başlayıp Hannaway aile evinde tüm medya araçlarını yasaklamıştı. (Tabii kimse bu yasağa aldırış etmemişti çünkü Hannawayler genelde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

genç Elsie'nin varlığını unutuyorlardı; anne babası çoğunlukla ağabeylerinin, komşuların evlerine yumurta atmasını engellemeye çalışmakla meşgul oluyordu.)

Bir zaman sonra, olaya gösterilen ilgi azalmıştı. *Teorik Fizik Tarihi*, makaleyi geri çekmiş ve bu dikkatsizlikten ötürü özür dilemişti. Olasılıksız tişörtleri giyip saçlarını spreylemiş bir grup teorisyen, onurlarını korumak için YouTube'da videolar paylaşmıştı ve Jonathan Smith-Turner kamuya hiçbir şekilde açıklama yapmamıştı. Neyse ki normal insanlar da mental enerjilerini fizik için daha uzun süre harcamaya istekli değildi.

Fakat kandırmaca amaçlı bu makale, teorik fizik için aşağılayıcı, küçük düşürücü bir darbe olmuş, aptalca bir şaka tüm bilim dalını olumsuz etkilemişti. On yılı aşkın bir süre boyunca finansman sıkıntısı çekilmiş, alanda iş fırsatları büyük oranda azalmıştı. Teorik fiziğin yaratıcı yazarlığa benzetilebileceği şakasının etkisi bayağı devam etmiş, teorisyenlerin istismarcı ve dengesiz tipler olduğuyla ilgili kitaplar bile yazılmıştı. Google'ın arama kutucuğuna *teorik fizik* yazınca çıkan öneriler artık "*Gerçek bilim değil*", "*Saçmalık*", "*Öldü*" gibi şeylerdi.

(İftiracı. Google tam bir iftiracıydı, hepimiz Bing'e geçmeliydik.)

Maalesef ki her şey orada bitmemişti. Zamanla bu benim için şahsi bir mesele haline gelmişti ve bunun iki sebebi vardı. Birincisi, makale olayının en kötü sonuçlarından biri, paçayı kurtarmak isteyen teorik fiziğin bir günah keçisi bulmak zorunda kalmasıydı. Derhal derginin genel yayın yönetmeniyle ilgili resmi bir kınama yazısı yayımlamışlardı ki bu, akademi dünyasında birini kaktüslerle dolu bir çukura atıp ölmeye bırakmakla eşdeğerdi.

Bahsi geçen genel yayın yönetmeni Christophe Laurendeau'ydu. Evet, danışmanım olan Laurendeau.

İkinci sebepse, ne yazık ki Smith-Turner'la aynı fizik alt dalında faaliyet gösteriyor olmamızdı. Sıvı kristaller üzerindeki ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lışmalarımız kısmen örtüşüyordu ve ara sıra başka bir konuya geçsem mi diye düşünmüyor değildim. Kara delikler? Kafesler? Kuantum üstünlüğü? Hâlâ düşünme sürecindeydim. Bu esnada da boykota devam ediyor, yıllardır Jonathan Smith-Turner'ın ne yaptığıyla ilgilenmeyi reddediyordum. Yayınlarını okumuyor, varlığını kabul etmiyor, adını ağzıma almıyordum.

Şimdi düşünüyordum da belki birkaç kez baksam iyi olabilirdi.

"Doğal olarak," diye devam ediyordu Monica. "Jonathan yetenekli bir deneysel fizikçi ve bölümümüz için kıymetli biri. Bize geçen sene katıldı. Caltech'ten* gelirken hatırı sayılır miktarda hibeyi de beraberinde getirdi ve MIT Fizik Enstitüsü'nün başına geçti. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız." Yüz ifadesi buna kesinlikle inanmadığını gösteriyordu. "Mülakatı geçersen ortak çalışan olarak işe başlayacaksın. Maaşının yarısı benim departmanım tarafından, diğer yarısı da Fizik Enstitüsü tarafından ödenecek. Dediğim gibi orayı Jonathan yönetiyor ve kendisi, mülakata girecek olan diğer adayı kuvvetle destekliyor." İçini çekti. "Diğer adayın kim olduğunu elbette ki sana söyleyemem."

Bardağımı tutan parmaklarımı sıktım. "Diğer adayın bir deneyselci olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Ve Jonathan'ın önceden işbirliği yaptığı biri."

Durumun vahametini idrak ederken gözlerimi yumdum. *Kahretsin.*

Bu mülakat resmen bir sidik yarışı olacaktı. Teorisyenler vs. deneyselciler. Fizik Bölümü vs. Fizik Enstitüsü. Monica vs. Jonathan.

İşe Alım Komitesi: Sivil Savaş.

"İşi alırsam Jonathan Smith-Turner amirim mi olacak?" Araştırmalarıma zaman ayırabilmek, sağlık sigortasına sahip olabilmek ve limitsiz peynir satın alma gücüne kavuşmak için taviz verebileceğim şeylerin de bir sınırı vardı.

---

* Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü. *(ç.n.)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Monica enerjik bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Anlıyorum." İçim rahatlamıştı. Pekâlâ. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler. Ben de aynı şekilde dürüst olacağım: Diğer aday yerine seçilmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kadın bir süre ciddiyetle beni inceledi. Sonra yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi ve *o anda* anladım. Monica'nın, *benden* olmamı istediği kişi bir şampiyondu. Fizik alanındaki Açlık Oyunları'na göndereceği bir haraçtı. Jonathan Smith-Turner adındaki, tiksindiği STEMlordunu* alaşağı edecek bir gladyatördü.

Eh, bunu yapabilirdim. Ne de olsa ben de aynı kişiden tiksiniyordum.

"Bilmen gereken şu Elsie, mülakat esnasında tanışacağın öğretim üyelerinin çoğu -Jonathan da dahil- teorisyen mi yoksa deneyselci mi tercih ettiklerine bağlı olarak işe almak için hangi adayı önereceklerine karar vermiş durumdalar. Sana mı yoksa George'a mı oy vereceklerini çoktan biliyorlar yani. Fikirlerini değiştirmek için de yapabileceğin pek fazla şey yok."

Kaşlarım anında havaya kalksa da hemen indirdim. Monica'nın, Jonathan Smith-Turner'ın adayının adını ağzından kaçırmaya niyetlendiğini sanmıyordum ve doğrusu hiç şaşırmamıştım. *Tabii ki de* adam bir hemcinsini işe almak isteyecekti.

"Ama," diye devam etti Dr. Salt. "Teorik ve deneysel arasında gidip gelen birkaç profesör var. Volkov'un araştırma ekibindeki doktorlar Ikagawa, Alvarez ve Voight genellikle onun gittiği yönü tercih ederler. Bu da Volkov'un oyunun belirleyicisi olacağı anlamına geliyor. Sana tavsiyem, mülakatında herhangi bir durgunluk olduğunda onunla sohbet etmen ve mümkünse sunumlarını onun ilgi alanlarına göre ayarlaman. Ve... Jonathan'ın kendi adayına herhangi bir avantaj sunup sunmayacağını ya da seni kötü göstermeye çalışıp çalışmayacağını bilmesem de ona karşı dikkatli olmanı öneririm. Gözünü dört aç."

---

* Bir STEM programında bulunduğu için, diğer herkesten üstün ve entelektüel olduğunu düşünenlere takılan isim. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavaşça kafa salladım. Sonra bir kez daha kafamı sallayıp derin bir nefes alarak baskıcı düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Evet, akademideki mülakatlar, adayların maksimum düzeyde işkence çekmesini sağlayacak şekilde tasarlanırdı ancak bu, durum odası seviyesinde, hiç beklemediğim politikalar içeren bir iş görüşmesiydi. Ben basit ihtiyaçları olan basit bir kızdım. Tek istediğim, günümü kuru aktif nematiklerin sergilediği büyük ölçekli zaman-mekânsal kaosu hesaplamak için hidrodinamik denklemler çözerek geçirmek ve eğer mümkünatı varsa, hayatımı rahatça yaşamamı sağlayacak makul fiyatlı pankreas hormonları satın almaktı.

Ama -hızlıca düşünürken altdudağımı dişledim- belki de bunu *yapabilirdim*. Ben harika bir fizikçiydim ve insanlara istediklerini vermekte uzmandım. Bu işi aldığımda tam da istediğim gibi bilimimle baş başa kalacaktım. Smith-Turner'ın adayı yerine seçilmek de hem Dr. L.'in hem de teorik fiziğin intikamını az da olsa almış olmamı sağlayacaktı. Ah, ne güzel, ne keyif verici bir düşünceydi bu.

"Tamam," dedim Monica'ya. Daha on dakika önce tanışmıştık ama birbirimize yılların müttefikiymişiz gibi bakıyorduk. Birlikte bir cinayet planlamanın getirdiği hızlandırılmış yoldaşlıktı bizimki. Elbette kurbanımız belliydi. Jonathan Smith-Turner. "Yapabilirim."

Kadının yüzü memnuniyetle aydınlandı. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama sen bu iş için ideal adaysın. Bölüm için en iyi seçim olursun."

"Teşekkürler." Gülümsememe hissetmediğim bir özgüven katmaya çalıştım. "Yüzünü kara çıkarmayacağım."

O da bana hem sıcak hem de çelik gibi sert bir tebessüm attı. "Pekâlâ, artık gidelim mi? Kabul komitesinin geri kalanı gelmiş olmalı." Peşinden girişe doğru giderken başım yeni bilgilerle dönüyordu ve kendimi T-Rex gibi yürümemek için zorluyordum. "Ah, işte oradalar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu söylerken içim sızlıyordu ama bekleme alanında grup halinde dikilen kişilerin fizikçi oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu. Onları tanımak utanç verici derecede kolay olmuştu. Sebep kargo pantolonlar, süveterler ya da taranamayan saç sendromu değildi. Herhangi bir ironi taşımadan takılan gözlük zincirleri de değildi. Alanımdaki erkek nüfusunun çokluğuna paralel olarak hepsinin erkek olması da değildi.

Onları ele veren şey, fizik esprilerini yarıştırmalarıydı.

"Kuantum kütleçekimi üzerine en iyi kitap hangisidir?" diye soruyordu kolormatik gözlük takmış yaşlıca bir adam. *Batman*'deki Penguen'in iyi huylu bir versiyonuna benziyordu. "Yere bırakması imkânsız olan! Çaktınız mı?"

Espriyi takip eden kahkahalar samimiydi. Ah, işte benim insanlarım.

"Millet." Monica boğazını temizledi. "Size Dr. Elsie Hannaway'i tanıtayım. Bu akşam bize katıldığı için çok mutluyuz."

Bir realite şovun seçmelerindeymişim gibi sıcak bir şekilde gülümsedim. *Akademi'nin Yetenekleri. Profesörlerle Dans. Bilimin Gözde Bekârları.* Birileriyle fiziksel temas kurmaktansa beyaz tahtaya bakmayı yeğleyecek insanların tuhaf, tereddütlü el sıkışmalarıyla karşılandım. Ama onları suçlayamazdım. Ben de onlar gibiydim, sadece bu yanımı daha iyi saklamayı öğrenmiştim.

Öğretim üyelerinden birkaçını -hem teorisyenleri hem deneyselcileri- tanıyordum. Bazılarının sadece adına aşinaydım, bazılarını da konferanslarda ya da ziyaretçi öğretim üyesi olarak geldikleri derslerde görmüştüm. Penguen'e benzettiğim ve gülümsemesi diğerlerininkinden daha büyük olan adam Sasha Volkov çıktı. "Karanlık madde hakkındaki makalelerinizin hayranıyım," dedim. Bu bir yalan değildi, Volkov alanımızda önemli biriydi. Çalışmalarını sık sık takip ediyor, bu yüzden de azıcık yalakalık yapmakta zarar görmüyordum. "Sizinle bu konuda konuşmayı..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dr. Hannaway," diye lafımı böldü kocaman göbekli adam. Konuşurken keskin heceler kullanıyordu. "Size çok önemli bir sorum var."

Ah. "Tabii, buyurun."

"Velociraptor formülünü biliyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. *Ne*? Beni *test* falan mı ediyordu? Neyin formülünü... ah.

Doğru ya.

Boğazımı temizledim. "Acaba... mesaferaptor bölü süreraptor* olabilir mi?"

Adam bir süre bana buz gibi bakışlarla baktı. Sonra yavaşça, karından gelen, memnuniyet dolu bir kahkaha attı. "Vay..." Beni işaret ederek Monica'ya baktı. "Sevdim bunu. Espri anlayışı mükemmel!"

Belli ki Volkov'un istediği Elsie, soğuk fizik esprileri yapan kişiydi. Bu konuda araştırma yapıp repertuar oluşturursam iyi olacaktı.

"Sanırım hepimiz buradayız. Artık masaya gitsek... ah." Monica duraksadı ve omzumun arkasındaki bir yere baktı. İfadesi sertleşmişti. "Jonathan ve Andrea da geldiler. Geç olsun güç olmasın, değil mi?"

Derin bir nefes alarak kendimi bu tanışmaya hazırladım. Akademide oksijen israfı olan Jonathan Smith-Turner'a karşı kibar olabilirdim. Ve bu işi kaparak onu bir güzel ağlatabilirdim.

Sessiz bir söz verircesine Monica'nın gözlerine baktım, ardından pisliğin elini sıkarak "*Iyy, iğrenç*" ya da "*Senden nefret ediyorum*" ya da "*Fiziği mahvettiğin için sağ ol*" dememek için kendimi tutmaya hazır olarak arkamı döndüm.

Ve öylece kalakaldım.

Çünkü karşımdaki kişi...

---

* İngilizcede "sürat" anlamına gelen "velocity" kelimesinin, bir dinozor adı olan "velociraptor"a olan benzerliğinden yola çıkılarak oluşturulmuş bir espridir. Fizikte, mesafe süreye bölünerek sürate ulaşılır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Restoranın girişinde, saçlarında eriyen kar taneleriyle dikilen kişi...

North Face montunun önünü açmakla meşgul olan kişi...

... Jack Smith'ten başkası değildi.

3

ZİNCİRLEME REAKSİYON

APTALA DÖNMÜŞ GİBİ GÖZLERİMİ kırpıştırdım. Bir kez, iki kez, yedi kez.

Sonra emin olmak için bir kez daha göz kırptım.

Jack neden buradaydı? Neden montundaki karları silkeliyordu? Neden o aşırı geniş omuzlarıyla girişi tamamen kapatmıştı? Miel'de ketojenik diyet akşamı mıydı? Ya da vücut geliştirme konferansına falan giderken yolunu kaybedip kendini burada mı bulmuştu?

Onu görmezden mi gelsem yoksa kısaca el sallayıp mı geçsem diye düşünüyordum ki Monica, "Geciktin," dedi azarlar gibi bir sesle. Jack'le konuşuyor gibiydi.

Bu esnada Jack kol saatini (*bu* devirde kol saati mi kalmıştı Tanrı aşkına?) kontrol edip sakince, "Laboratuvardaydım," diye karşılık verdi. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

Yanındaki sarışın -Andrea?- araya girip, "Onu optik cımbız-dan çekip koparmak zorunda kaldım," dedi.

Ben dengem kaçmış halde onları izlerken Monica gözlerini devirdi. Jack, Monica'yı tanıyor muydu? SoulCycle spor salonun-dan falan mı arkadaşlardı acaba? Ve Jack neye geç kalmıştı?

"Nihayet bizi varlığınızla şereflendirmeye karar verdiğini-ze göre sizi öğretim üyeliği pozisyonu adaylarımızdan Dr. Elsie Hannaway'le tanıştırayım. Elsie, bu Dr. Andrea Albritton, bölü-mümüzdeki doçentlerden biri. Bu da MIT Fizik Enstitüsü başka-nı Jonathan Smith-Turner."

Neredeyse arkamı dönüp kaçak Jonathan Smith-Turner'ı ara-yacaktım. Ama yapmadım çünkü Jack, yüzü tam da benim his-settiğim şeyleri yansıtırken bana bakakalmıştı.

Kafası karışıktı. Şaşkındı. Monica'nın zihinsel sağlığından en-dişe ediyordu.

Başını iki yana sallayıp gülerek, "Yanılıyor olmalısın," dedi kadına, nazik olmak istediğinde kullandığı sesiyle. "Elsie bir fi-zikçi de..."

Cümlesini yarıda kesti ve duruşu tamamen değişti. Yüzündeki gülümseme silinirken süper kahraman çenesindeki bir kas seğir-di, kaş çatışı derinleşti ve ifadesi "*Ne sikim dönüyor burada?*" der gibi bir hal aldı.

Jack Smith daima inatla, itinayla suratını nötr tutardı ancak şu anda *öfkeden deliye döndüğünü* görebiliyordum. Bana küfret-mek, beni kesip parçalamak ve iliklerimle beslenmek istiyordu.

Fakat hiçbirini yapmadı. Suratına boş bir nezaket ifadesi yer-leştirip elini uzattı. Bana da tokalaşmaktan başka çare kalmadı.

"Dr. Hannaway," dedi rahatsız edici derecede tanıdık, kalın sesiyle. Teninin soğukluğu Boston'ın dondurucu havasında eldi-ven takmadığını gösteriyordu. Avucu nasırlıydı. Korkutucuydu. "MIT'ye gösterdiğiniz ilgi için teşekkürler."

"Dr. Turner," demeyi başardım, boğazımdaki yumruyu aşarak

"Smith-Turner." Düzeltmesi karnıma yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oldu. Bu gerçek olamazdı. Jack Smith ve Jonathan Smith-Turner aynı...

"Ama bana Jack diyebilirsin."

... kişi *olamazdı.*

"Dr. Hannaway de ona Elsie denmesini tercih ediyor, *Jonathan*," dedi Monica, alaycı bir ifadeyle.

Jack onun ses tonunu duymazdan geldi. "Elsie," dedi, sanki adımı söylemeyi ilk kez deniyormuş gibi. Sanki dün akşam, yıllardır kazanamadığım ilk Go oyununu oynadığımızda adımı kullanmamış gibi.

Sıçayım.

İkimizden birinin birbirimizi zaten tanıdığımızı itiraf etmesini bekledim ama boşunaydı. Dudaklarım açılmayı reddetti. Jack de konuşmadı. Kahverengi gözlerini üzerime diktiğinde panoya iğnelenmiş egzotik bir yusufçuk gibi hissettim.

Bu yanlıştı. Jack Smith beden eğitimi öğretmeniydi. Hikâyemizi planlamak için ilk kez bir kafede buluştuğumuzda bunu bana Greg söylemişti. Değil mi?

"Ve bir ağabeyim var. Benden üç yaş büyük," dedi Greg, fincanını masaya bırakırken. "Mükemmel biridir. Diğer... akrabalarıma benzemez. Ama seninle sahte sevgili olduğumuzu ona da söylemeyeceğim."

Kafa salladım ve telefonumdaki notlar uygulamasına, Ağabey, *yazdım. Greg'le yakınlar. "Adını ve onunla ilgili bir ayrıntıyı öğrenebilir miyim?"*

"Jack'le ilgili mi?"

"Tanıştığımızda sohbet açmak için. 'Greg senden sürekli bahsediyor. Atla terapi uzmanıydın, değil mi? Ve sabun oymaya bayılıyorsun! Eşinle Machu Picchu'ya tırmanırken tanışmanız ne hoş!' gibi."

Greg başını sağa sola salladı. "Jack evli değil."

"Partneri yok mu?"

"Hayır. Kimseyle çıkmaz."

Kaşlarımı kaldırdığımda Greg hemen başını olumsuz anlamda salladı.

"Benim gibi değil. Onun... arkadaşları, birlikte takıldığı kadınlar falan var... Ama gönül ilişkileriyle ilgilenmediği konusunda her zaman nettir."

Kafa salladım ve Aygır? yazdım. Iyy, iğrenç. "Anneniz seni darladığı gibi onu da darlamıyor mu?"

"Karmaşık bir mesele." Greg'in yüzünde neredeyse suçluluk vardı. "Ama hayır. Annem onun ne yapıp ne yapmadığıyla pek ilgilenmez. Her neyse, Jack'le ilgili ayrıntılara gelelim." Parmaklarını masaya vurdu. "Dışarıdan biraz sert görünür, işi dışında hiçbir şeye önem vermez ama... iyi biridir. Naziktir. Örneğin lisedeki Jesus Christs Superstar resitalime gelen tek kişiydi." İçini çekti. "Resitalde Peter'ı oynamıştım."

"Ailenden gelen tek kişi miydi?"

"Seyirci koltuklarındaki tek kişiydi. Bayağı alkış tutmuştu." Greg omuz silkti. "Ayrıca mantıkdışı bir biçimde zekidir. Masa oyunlarını sever. Yakın zamanda Kaliforniya'dan buraya taşındı."

"Mesleği nedir?"

"Öğretmen. Fiz..."

Yakından gelen bir gürültüyle ikimiz de irkildik. Küçük bir çocuk yumruklarını masaya vurarak annesine bağırıyordu. "Muz değil, kurabiye istiyorum!"

"Ama hastasın tatlım."

"Hasta değilim. Ben..." Tişörtüne birden bir ağız dolusu kusmuk boşaldı.

Greg'le bakıştık. Sonra müşterim devam etti. "Bunların dışında, hmm... Arkadaşlarıyla çeşitli sporlar yapar. Böyle şeyler işte."

Ağabeyinin mesleğinden bahsederken fiziksel eğitimi kast ettiğini düşünerek tekrar kafamı sallayıp, Beden eğitimi öğretmeni. Monopoly? Spor delisi? Hedefim değil. Üzerinde durmaya değmez, yazdım.

Yani şimdiye dek.

Masa oyunları oynamayı seven, adı *fiz* ile başlayan ama fiziksel eğitimle kesinlikle alakası *olmayan* bir alanda öğretmenlik yapan Jonathan Jack Jesus Christ Superstar Smith-Turner birdenbire üzerinde durmaya değecek lanet bir sorun haline gelmişti.

Bu imkânsızdı. Deliceydi. *Punk'd*'da* olmalıydım. Demek genel görelilik kuramı doğruydu: 2000'lerin başına zaman yolculuğu yapmıştım. Bir kamera ekibi ve Paul Amca birlikte köşedeki gösterişli saksı bitkisinin arkasında saklanıyordu ve bu mülakat tamamen kurmacaydı. Hatta hayatım bütünüyle kurmacaydı.

"Hey, Jack," diye seslendi Volkov arkamdan, doğu Avrupalı keskin ses tonuyla. "Büyük güçle birlikte ne gelir?"

Jack gözlerini benden ayırmadan, "Akımın karesi çarpı direnç," diye mırıldandı. Diğer herkes gülerken ben soğuk terler döküyordum. Jack her zamanki gibi erişilmezdi; beyninde neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Ve her zamanki gibi, beni bir mandalina misali soyup içimdeki bütün yumuşak, gizli parçalarımı gördüğünü hissediyordum.

Elbisesine kusarsam Cece beni acımasızca öldürür müydü acaba?

"MIT grubu siz misiniz?" Karşılama görevlisi gülümseyerek yanımıza geldi. "Buyurun, masanızı göstereyim."

Suda hareket ediyormuşum gibi beceriksizce döndüm. Beynim yüzgeçlerini çalıştırmayı kesmiyordu. Jack'in bir fizikçi olması çok kötüydü. Bir deneyselci olması daha da kötüydü. *Şu meşhur* deneyselci olmasıysa en kötüsüydü. İşe beni değil de George adındaki bir erkeği almak istiyor, beni kardeşinin çıktığı bir kütüphaneci sanıyor, benden hiç hoşlanmıyor, doktora derecemi uydurduğumu ve beni işe almaları için MIT'yi kandırdığımı düşünüyordu. Hepsi çok kötüydü.

---

* 2003 yılında MTV kanalında yayımlanmaya başlanan bir ABD şaka programıdır. (ç.n.)

"Seni etkilemesine izin verme," diye fısıldadı Monica kulağıma.

"N-ne?"

"Jonathan'ın sana havalimanı kontrol noktasından şampuan geçirmeye çalışıyormuşsun gibi bakmasından bahsediyorum. Bu onun güç oyunlarından biridir. Sakın aldırma."

Lanet olsun. Ya Jack gidip Monica'ya veya Volkov'a öterse? Ah Tanrım, müstakbel iş arkadaşlarıma ek işimden, Faux'tan bahsetmek zorunda kalırsam ne yapardım? Eminim beni diz kapaklarımı parçalamakla tehdit eden alacak tahsildarıyla ilgili hikâyem, şöyle güzel bir fileminyonun yanında iyi giderdi. "Tamam," dedim cılız bir gülümsemeyle. Fena halde boka batmıştım. İşim bitmişti.

Tırnaklarımla kazıyarak kendimi kurtarmaya çalışıyordum ki Monica, Volkov'dan çok uzakta oturduğumu fark edip, "Burada çok cereyan var," dedi. "Biri benimle yer değişebilir mi? Elsie, sakıncası yoksa sen değişir misin?"

Sandalyeler gıcırdayarak itildi ve Monica beni kendisiyle Volkov'un arasına aldı. Mükemmel konumdaydım. Fakat mükemmel olmayan bir şey vardı ki o da Jack'in hemen karşımda oturuyor olmasıydı. Sandalyesine zar zor sığmıştı; yanında menüyü karıştıran diğer bir deneyselcinin iki katı iriliğindeydi. Ve bana ayıklanacak bir narmışım gibi bakıyordu.

Bu mülakata daha ne kadar şanssız başlayabilirdim bilmiyordum. Belki de Godzilla tam şu anda Miel'e girip masamızın ortasındaki orkideyi falan devirse o zaman daha da kötüye gittiğini söyleyebilirdim.

Girişe bir bakış attım. Acaba Godzilla gerçekten de...

"Şu anda neredesin Elsie?"

Kafamı hızla Jack'e çevirdim. Bakışlarını yüzümden bir saniyeliğine bile ayırmıyordu; sanki restoranda sadece ikimiz vardık. Hatta Boston'da. Hatta Başak Süperkümesi'nde. "Pardon... Soruyu anlamadım."

"İş yerini soruyorum. Tabii halihazırda çalışıyorsan."

Yanaklarım ısındı. "UMass Boston'da, Emerson Üniversitesi'nde ve Boston Üniversitesi'nde dersler veriyorum."

"Ah." Bu tek heceye, asla ziyaret etmek istemediğim dünyaları sığdırmıştı resmen. "UMass, Araştırma 1* kurumlarından biri olarak seçilmişti galiba, değil mi?"

Burun deliklerim genişlerken annemin her zaman dediği şeyi (*Bunu yapınca domuz yavrusuna benziyorsun*) hatırladım ve kendimi gevşemeye zorladım. "Araştırma 2."

Jack bunu zaten bilmiyormuş gibi kafa sallayıp suyundan kaygısızca bir yudum aldı. Masanın altından ona bir tekme atsam ne olurdu acaba?

"Araştırma 1 kurumlarından birine geçiş yapmalısın, Dr. Hannaway." Volkov bana babacan bir endişeyle bakıyordu. "Bu hususta mukayese yapılamaz bile. Araştırma 1'lerde daha fazla kaynak ve fon bulunur."

Hadi canım? "Haklısınız Dr. Volkov."

"Kadrolu musun peki Elsie?" diye sordu Jack.

"Misafir profesör olarak çalışıyorum." Şöyle *kuvvetli* bir tekmeyi cidden hak ediyordu. Hem de tam hayalarına. Ayağımı böyle bir amaç için kullanmayı ne çok isterdim.

"Misafir profesörlere çok imreniyorum," diye mırıldandı Volkov dalgınca, mönüdeki başlangıç yemekleri sayfasına bakarken. "Hareketlilik ve esneklik hakları var. Böyle bir hayat insanın genç kalmasını sağlar."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Hayatımız kesinlikle fazla esnek." Ona, *Atlantic* dergisinde iki haftada bir yayımlanan ve bizleri akademinin alt sınıfı olarak gösteren yazıları iletmeyi teklif etmek kabaca olurdu, bu yüzden iyileşmeyen böbrek taşı dileklerinde bulundum. Tabii içten içe.

"Doktora dereceni nereden aldın?" diye sordu Jack.

---

* ABD'deki tüm üniversiteleri sınıflandıran Carnegie Sistemi'ne göre en çok araştırma faaliyetinin yürütüldüğü ve bu konuda en başarılı olan yükseköğretim kurumları R1 (Araştırma 1) olarak adlandırılır. (ç.n.)

"Northeastern'dan."

"Northeastern, ha?" Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Güzel okul. Bir arkadaşım da orada okumuştu."

"Ah. Fizik bölümünde mi?"

"Hayır. Kütüphane Bilimi'nde."

Üzerime bir sıcaklık dalgası çarptı. *Kastettiği kişi...*

"Jonathan, sana Dr. Hannaway'in CV'sini ve birkaç yayınını e-posta yoluyla göndermiştim," dedi Monica tatlı dille. "Ulaşmadı mı yoksa?"

"Belki de spam kutuma düşmüştür," derken bakışlarını benden ayırmamıştı. "Kusura bakmayın Dr. Hannaway." Beni daha rahat incelemek istercesine kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Bu ultra lüks restorana gelirken bile yakası düğmeli, uzun kollu, koyu yeşil bir tişört giymiş, *yine* şık giyinmekten kaçınmıştı. Sanki Instagram'da oduncu seksapeli üzerine bir hesabı vardı da dışarıda buna uygun olmayan bir kombinle görülürse her şey tehlikeye girecekmiş gibi giyiniyordu. "Kardeşin var mı?"

Ne alakaydı şimdi bu? "Var, iki tane."

"Kız mı?"

"Hayır."

"Tuhaf. Kardeşimin eskiden çıktığı birine esrarengiz bir şekilde çok benziyorsun. Sanırım adı..." Parmaklarını masaya vurdu. "Tüh, hatırlayamadım."

Kızarıp etrafıma kaçamak bakışlar attım. Masadakilerin çoğu, bölüm sermayesini hangi yemekler için harcayacaklarını düşünmekle meşgul olduğundan bize dikkat etmiyorlardı. Ben de yüzümü elimdeki mönüye gömüp derin bir nefes aldım. *Jack Smith'i görmezden gel. Yani Jack Turner'ı. Yani Jack Smith-Turner'ı. Kendini kaybedip salata çatalınla ona saldırma.*

Aslında ona durumu açıklamam en iyisiydi. Dolandırıcı olmadığımı söyleyip yakamdan düşmesini sağlayabilirdim. Evet, ihtiyacım olan buydu.

O sırada masanın diğer ucundaki biri, "Jack, ferroelektrik nematik deneyi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika. O kadar harika ki bir süreliğine işten izin bile alabilirim." Abartılı bir şekilde çenesine vurdu. "Çantamı sırtlayıp birkaç yıllığına gidebilirim belki."

Volkov güldü. "Şansın yaver gitmiyor demek."

"Maalesef." Kaşlarını çattı. "Bir şeyi yanlış yapıyoruz ama ne olduğunu çözemedim. Yılın bu zamanı Rusya güzel olur mu Sasha?"

Birkaç kişi daha kıkırdadı. "Bizi terk etmen gerektiğini hissediyorsan biz kimiz ki seni durduralım?" diye mırıldandı Monica. Salatalar sayfasına bakarken kaşlarımı çattım. Jack'in bir pislik torbası olmayı bırakıp çekici bir şekilde kendini küçümseyen birine dönüşmemesi gerekiyordu şu anda.

"Her şey yoluna girecektir, Jack. Deneysel fiziğin kısmetinde zorlu yollar vardır." Volkov kendi lafına kendi güldü. "Teorik fiziğin de öyle. Senin de bazen ağlayasın gelmiyor mu Dr. Hannaway?"

Gül, diye emrettim kendime. *Şen şakrak ve etkileyici ol. Formunun zirvesinde görün.* "Kesinlikle geliyor."

"Bu güzeldi," dedi Jack. "Sasha, Schrödinger'in kız arkadaşıyla ilgili espriyi duydun mu?"

Volkov ellerini ovuşturdu. "Hayır. Senden dinleyelim."

"En sevdiğim espridir. Schrödinger'in kız arkadaşı aynı zamanda hem kütüphaneci *hem de* teorik..."

Mönüyü pat diye kapattım. Utanç ve hiddet omurgamı yakıp kavuruyordu. Öfke yüzünden felç geçiriyor olabilir miydim? Burnum kanıyor muydu? "Bana biraz müsaade edebilir misiniz?" Doğrulup Monica ile Volkov'a gülümsedim. Hava almaya, Jack'in sivri dilinin kurbanı olmadan birkaç saniye düşünmeye ve yeni bir taktik bulmaya ihtiyacım vardı. "Buraya gelmeden bir köpeği okşamıştım. Ellerimi yıkayıp hemen döneceğim."

Volkov hijyen endişem karşısında memnun olmuş gibiydi. "Evet, evet, iyi fikir. *Hijyeni* sağlam kazığa bağlamak lazım." Gülme gazı yutmuş gibi kahkahalara boğuldu. Esprilerle bir sorunum yoktu. Hatta iyi esprileri ben de severdim. Fakat finansal özgürlüğüm, sahte erkek arkadaşımın şeytani ağabeyi tarafından sabote edilirken içimden gülmek gelmiyordu.

Birkaç adım ilerlemiştim ki Jack'in sesiyle midem altüst oldu. "Aslında ben de bir *kedi* okşamıştım. Dr. Hannaway'le birlikte gidip ben de ellerimi yıkayayım."

Lavabolar yemek alanının karşı tarafında bulunan, kauçuk bitkileri ve Paris'in monokrom fotoğraflarıyla süslenmiş, loş aydınlatmalı bir koridorun sonundaydı. Masadan ilk kalkan ben olduğum için önde olmam gerekiyordu ancak Jack soluk soluğa bile kalmadan birkaç adımda bana yetişti.

Vicdansızca, acımasızca konuşmalarına kendimi hazırladım. Böylece ona çelme takmak için bahanem de olacaktı. Jack Smith'i yüzüstü yere yapışırken izlemenin heyecanı varken sekse kim ihtiyaç duyardı ki? Ama o sessiz kalıp yanımdan iğrenç bir umursamazlıkla geçti. Hiçbir şeyi kafasına takmıyor gibi görünüyordu. *Bu onun güç oyunlarından biridir*, demişti Monica daha önce. Dişlerimi sıkıp benim de oyun alanına getirebileceğim bir gücüm olmasını diledim. Eğer işi alırsam bu adamın hayatını zorlaştırmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Deney ekipmanını yenilebilir jöleyle kaplayacak, tırnaklarımı çalışma masasında kesecek, grip olduğumda fincanının ağzını yalayacak, küçük çivilerle...

Koridorun sonuna varmıştık. Jack sol taraftaki erkekler tuvaleti kapısını açarken ben sağ taraftaki kadınlar tuvaletine yöneldim. Çok şükür bu işkenceden kurtulacaktım. Fakat hayati bir hata yaptım, son bir sinirli bakış atmak için arkamı döndüm ve Jack'in hâlâ kapıda dikildiğini gördüm. Yüzünde bir şey bekliyormuş gibi bir ifade vardı.

Ve erkekler tuvaletinin kapısını açık tutuyordu.

Kahkahaya benzer kısık, şaşkın bir nefes verdim. Bu bir davet miydi? Erkekler tuvaletine? Ne yapacaktık ki? Pisuarların başında oturarak çay içip ordövr mü yiyecektik? *Aklını mı yitirmişti* bu adam?

Hayır, *ben* aklımı yitirmiştim. Çünkü acil beyin taraması ve kapsamlı nöropsikolojik değerlendirme gerektiren nedenlerden ötürü bu daveti kabul ettim. Koridorda MIT ile bağlantılı birinin olmadığından emin olmak için hafifçe sağa sola bakındım ve içeri adım attım.

Tuvaletler boştu; deliliğime şahit olacak kimse yoktu. Ama içerisi sanki spordan sonra kasıklarına turunçgilli dezenfektan sıkmış biri kullanmış gibi kokuyordu. Musluklardan biri damlatıyordu ve boy aynasındaki yansımam bir yalandı. Vücudu saran elbise içindeki incecik kadın fazla hararetli, fazla öfkeli ve fazla *kırmızıydı*. Ilıman ve yardımsever Elsie Hannaway olamazdı.

Arkamı döndüm. Jack kapıda durmuş, her zamanki gibi beni diri diri kesmek istercesine süzmekle meşguldü. İçimden saymaya başladım. Beş. Dört. Bire ulaştığımda açıklamaya girişecektim. Sakin, ağırbaşlı bir tonla konuşacak, ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecektim. Üç. İki.

"Tebrikler," dedi.

Ha?

"Doktora derecen için."

"N-ne?"

"Takdire şayan bir başarı," diye devam etti ciddi, sakin bir sesle. "Özellikle de yirmi dört saatten kısa bir süre önce doktora için çalışmadığın dikkate alınırsa."

Derin bir nefes aldım. "Dinle, sandığın gibi bir şey de..."

"Kütüphanedeki görevinden ayrılacak mısın yoksa çifte kariyer mi yapacaksın? Çalışma yoğunluğun için kaygılanırdım ama duyduğum kadarıyla teorik fizik zaten çoğunlukla boşluğu izlemek, ara sıra da matematik sembolleri çiziktirmekten ibaretmiş."

"Ben... Hayır. Teorik fizik öyle bir şey *değil* ve..." Gözlerimi sıkıca yumup sakinleşmeye, meseleye mantıklı yaklaşmaya çalıştım. Bu böyle kısa bir konuşmayla çözülecek sorun değildi. "Jack, ben kütüphaneci değilim."

Gözleri numaradan bir şaşkınlıkla açıldı. "İnanmam."

"Fizikçiyim. Doktora derecemi bir yıl kadar önce aldım."

Yüzü sertleşti. Bana doğru bir adım attığında kendimi bahçe cücesi gibi hissettim. "Ve Greg'in hiçbir fikri yok, değil mi?"

"Var. Ben..." Bir dakika. Hayır. Alakasız olduğu için Greg'e doktora derecemden hiç söz etmemiştim. "Şey, tamam, o *bilmiyor* ama sebebi..."

"Ona yalan söylüyorsun."

Afalladım. "Yalan mı?"

"Kardeşimle çarpık bir oyun oynuyor, olmadığın biri gibi davranıyorsun. Nedenini bilmiyorum ama bunu sürdürmene izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Ne? Hayır. Bu öyle bir..." Greg'i kandırdığım sonucuna vardığına inanamıyordum. Bunu *asla* yapmazdım. "Greg'e değer veriyorum ben."

"Bu yüzden mi ondan bir şeyler saklıyorsun?"

"Saklamıyorum!"

"Kollarımda bayıldığın ve ona söylememem için yalvardığın güne ne diyeceksin?"

İrkildim. "*Kollarında* değil, *yakınında* bayıldım. Ve o gün... sadece onu rahatsız etmek istememiştim!"

"Geziye çıkmak üzere olduğundan bihaber olmana ne demeli peki?" Kardeşine yanlış yaptığım düşüncesiyle Jack'in gözünün döndüğünü görebiliyordum. "İşiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Sorunlarını bilmiyorsun. *Hayatının* nasıl gittiğini bilmiyorsun."

"Ailenizin geri kalanı gibi, değil mi?"

"Bu doğru." Kaşlarını çattı. "Ama konuyla alakasız."

Neredeyse yüzümü ovuşturacaktım ama Cece'nin, *Makyajını mahvedersen seni şiş kebap gibi şişlerim*, tehdidini hatırlayıp ken-

dimi tuttum. Tanrım, Jack'e sahte sevgililik konseptini açıklamak zorunda kalacaktım. Bunun gerçek olduğuna bile inanmazdı ki! Hoş bariton sesleri, dövmeleri, mükemmel kirli sakalları olan erkekler, Faux'un hedef kitlesi *değildi.* Jack'in kapısında, onunla eşli esneme hareketleri yapmak için fırsat kollayan dizi dizi kadın vardı muhtemelen. *Gerçek* randevuları söylemiyordum bile. Ayrıca ona anlatırsam mülakat esnasında ek işimi aleyhime kullanmama ihtimali sıfırın altındaydı. "Dinle, Greg'e yalan söylüyormuşum gibi *görünüyor*, farkındayım. Ama söylemiyorum. Açıklayabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben bir..." Beynim tekledi, sonra dondu. Çünkü aklıma bir şey gelmişti. Jack'e sahte sevgililik olayından bahsedersem sadece kendimi değil, Greg'i de elevermiş olacaktım.

Evet, ikisi yakındı. Hayır, Greg ağabeyine Faux'tan bahsetmemişti. Yani bunu anlatmak bana düşmezdi. Greg'in *neden* sahte sevgili istediği kısmı atlayabilirdim ama bu önemli değildi çünkü konuşmam halinde Jack, kardeşinin ondan bir şeyler sakladığını, kurcalanacak, soruşturulacak şeyler olduğunu öğrenecekti ve...

"Ben... ailemin bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum." Greg avucuyla gözünü ovuştururken şöyle uzun bir derin doku masajına ve kırk sekiz saatlik bir uyku çekmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Ya tam birer pislik gibi davranacak ya hoş karşılayacak ya da kibarca yaklaşmaya çalışırken daha da batıracaklar. Yani... şimdilik onlara söylememeyi tercih ederim. Hatta söylenecek bir şey olduğunu dahi bilmesinler."

Kafamı kaldırıp Jack'in sert, beklenti dolu, sarsılmaz bakışlarıyla karşılaşırken Greg'in sözleri kulaklarımda çınladı.

Bu adamla herhangi bir sırrımı paylaşmaktansa pisuarları yalamayı yeğlerdim. "Aslında *açıklayamam.* Ama..."

Tuvaletin hemen dışından iki erkeğin konuşma ve gülme sesleri geldi. İkimiz de kapıya döndük.

"Biri geliyor," dedim gereksiz yere. Kahretsin. Ya gelenler bizim gruptansa? Panikle Jack'e baktım. Bana *oh olsun* dercesine kötücül bir bakış atacağını sanıyordum ama bunun yerine yüzünde aceleci, hesapçı bir ifade belirdi ve sonrasında *hiç* beklemediğim şeyler oldu.

İri elini belime koyarak beni en yakın tuvalet bölmesine doğru itti. Beni *saklamak* mı istiyordu?

"Sen ne..."

"Yürü," diye emretti.

"Hayır! Buraya..."

Fazla tereddüt etmiş olmalıydım çünkü Jack belimi kavradı, beni Higgs bozonundan bile hafifmişim gibi kolayca kaldırdı ve bölmeye sokarak ayaklarımı klozetin kenarlarına yerleştirdi. Beynim bomboştu -*ne düşünce ne kafa kalmıştı*- ve neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Jack ne yapmaya...

Bölme kapısı kapandı.

Tuvaletin ana kapısı açıldı.

İki erkek, kuantum üstünlüğünü tartışarak içeri girdi. "... hata düzeltme ölçeği kübit sayısına göre mi ayarlanmalı diyorsun?"

"Hayır. Ölçeklendirilmiş sistem dinamiği değişkendir. Buna nasıl açıklama getirilebilir?"

Kahretsin. Kahretsin, *kahretsin*.

"Sakin ol," diye mırıldandı Jack kulağıma, her an anevrizma patlaması geçireceğimi hissetmiş gibi.

"Bu adamlar MIT masasından," diye fısıldadım.

"Şşş." Belimi saran dev patilerini, beni ve paniğimi frenlemek istercesine sıktı. Beden farkımız absürt ve müstehcen arasında bir yerlerdeydi. "Gevşe."

Başım dönüyordu. "Neden klozetin üstündeyim?"

"Dr. Pereira ile Dr. Crowley'nin kuantum üstünlüğü hakkında konuşurken bölmenin altından topuklu ayakkabılarını görmelerini istemezsin diye düşündüm. Hata mı ettim?"

Utanarak gözlerimi kapattım. Bu benim hayatım olamazdı. Ben klozet tepelerinde Jonathan Smith-Turner'ın omuzlarına yapışıp kalacak kokuşmuş bir yaratık değil, spintronik teknolojisi hakkında aydınlatıcı fikirleri olan zeki bir bilim insanıydım.

Of, kimi kandırıyordum? Bu olasılık dışı, yüz kızartıcı, rezil edici olay tam da bana uygundu.

"Gevşe," diye tekrarladı Jack, katı ama rahatlatıcı bir sesle. Aşırı yakındık. Keşke nefesi sarımsak ve lahana turşusu koksaydı ama hayır, hafifçe nane kokuyordu ve hoş bir sıcaklığa sahipti. Bari teni mangolu bronzlaştırıcı sprey sıkmış gibi leş koksaydı ama burnuma dolan tek şey *temiz, ferah, güzel* bir kokuydu. Dokunuşu da kasıklarına dizimi geçirmek istememe neden olacak seviyede ürkütücü değil, klozetin üstünden düşmemi engelleyen sağlam bir tutuştu. "Kıpırdanmayı kes."

"Kıpırdanmıyorum." Pereira ile Crowley hâlâ fizik konuşuyorlardı -*kuantum Hadamard dönüşümü hakkındaki yaygaraya inanamıyorum*- ama şimdi arka plana bir tür sıvı şırıltısı da eklenmişti. Aman Tanrım, işiyorlardı! Dünyanın önde gelen güneş nötrinosu bilginlerinin *işemesine* kulak misafiri oluyordum. Bunun geri dönüşü asla olmayacaktı.

"Elsie." Konuşurken Jack'in dudakları elmacıkkemiğime değiyordu. "Sakinleş. İşleri biter bitmez gidecekler, sen de masaya dönüp Volkov seni tercih etsin diye esprilerine gülmeye ve yalanlar sıralamaya devam edeceksin."

"Ben *yalan söylemiyorum*." Geri çekildiğimde gözlerimiz aynı hizadaydı. Koyu kahverenginin arasındaki mavilik yoğun bir buz barındırsa da tuhaf şekilde güzeldi. "Şu anda açıklayamam ama bu mesele... senin düşündüğün gibi *değil*. Konu... farklı."

"Nasıl farklı?"

"Aklına gelenden farklı."

Kafa salladığında burunlarımız neredeyse birbirine sürtünecekti. "Çok açık oldu cidden."

Gözlerimi devirdim.

"Monica gizli kütüphaneci kimliğini öğrendiğinde..."

"Hayır!" Sesimi kısık tutmakta zorlanıyordum. "*Lütfen*, Monica'yla konuşmadan önce Greg'i ara. O sana açıklama yapacaktır."

"Ne tesadüf ki Greg kamptan dönene kadar senin mülakatın bitmiş olacak."

Kahretsin. Woodacre'ı unutmuştum. "Ona ulaşmanın bir yolu olmalı. Acil durum olduğunu söyleyemez misin? Mesela... şey... veranda lambasının açık kaldığını, söndürmek için alarm parolasına ihtiyacın olduğunu falan? Ne de olsa çevreyi korumak gerek, değil mi?"

"Söyleyemem."

"Lütfen. En azından..."

"Hayır."

"Şu an aşırı *mantıksız* davranıyorsun. Senden tek istediğim..."

"... kız hakkında ne düşünüyorsun? Adı Hannaway'di, değil mi?" diye sordu işeyenlerden biri. Jack de ben de anında kulağımızı dışarı verdik.

Ama bu bir hataydı.

"CV'si etkileyici. İki boyutlu sıvı kristal teorileri de cidden iyi."

"Geçen sene makalesini okuduğumu hatırlıyorum. Bayağı etkilenmiştim. Yaşının bu kadar küçük olduğunu hiç bilmiyordum."

"Değil mi ama? İnsan makalenin ne kadarını danışmanının yazdığını merak ediyor." Onaylayan hımlama sesi Jack'in omuzlarındaki ellerimi sıkmama neden oldu. *Hepsini kendim yazdım*, diye bağırmak istedim. *Benim modelimdi.* "Genç ve güzel bir kız. Bu da birkaç yıla hamile kalacağı ve derslerine bizim girmeye mecbur olacağımız anlamına geliyor."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. O kadar ki neredeyse kıç üstü klozete düşecektim. Jack elini kürekkemiklerimin arasına kaydırıp kolunu belime sıkıca sararak beni tutarken en

az benim kadar iğrenmiş gibi kaşlarını çatmıştı. Ama iğrenmiş olamazdı çünkü daha sonra Pereira ya da Crowley başka bir cümle ekledi:

"Önemli değil. Ben Jack'in adayına oy vereceğim. Adam nüfuzlu ve teorisyenlerden *nefret ediyor*."

"Öyle mi? Ah, doğru ya. Yazdığı o makaleyi unuttuğuma inanamıyorum."

"Zalimceydi, dostum. Ve çok komikti. *Jack'in* tersine denk gelmek istemem."

Kurutma makinesinin sesi konuşmaların geri kalanını bastırdı. Jack hâlâ beni tutuyordu. Alınlarımızın arasında santimler vardı ve gözleri gözlerimdeydi. Tırnaklarımı, deneyselcilerin sıcaklık yayma amacıyla granit-Kevlar karışımından yaptığı bir zırha benzeyen göğsüne bastırdım. Bu adam rahatlatıcı bir ağırlıklı battaniyeydi ve ben...

Ondan nefret ediyordum.

Hiç kimseden bu kadar çok nefret etmemiştim. J.J'den bile. *Alacakaranlık*'ın kıymeti bilinmeyen bir başyapıt olduğunu söylediğim için beni neredeyse dersten bırakan Sinema Değerlendirme 101 profesöründen bile. Altı aydan uzun bir süre boyunca beni evlatlık olduğuma inandıran ağabeyim Lucas'tan bile. Ben yumuşak başlı, uyumlu, kendi halinde bir insandım. İnsanlarla kolay anlaşırdım çünkü onlara istediklerini verirdim ve karşılığında tek isteğim benden nefret etmemeleri olurdu.

Ama Jack Smith... Jonathan Lanet Smith Lanet Turner... O, tanıştığımız ilk günden bu yana bana düşmanlık beslemişti. Beni sevmemiş, benden hep şüphe duymuştu. Şimdi bir de alanımın içine eden, danışmanımın hayatını mahveden ve benimle hayallerim arasında duran kişi olduğu ortaya çıkmıştı. Bu yüzden de diğer tüm insanlara sunduğum, istediği Elsie olmam ayrıcalığından mahrum kalacaktı.

Ona *kendi* istediğim Elsie'yi gösterecektim. Ve bu Elsie, öfkeden kuduruyordu.

"Bu işi *istiyorum*, Jack," diye tısladım, kurutucunun sesini bastırmak için. Aslında bu işe *ihtiyacım vardı* ama detaya girmeye lüzum görmedim.

"İstediğini biliyorum, Elsie." Sesi kısık ve hafif hırıltılıydı. "Fakat ben başka birinin almasını istiyorum."

"Bunu biliyorum, *Jack*."

"Görünüşe bakılırsa çıkmazdayız, *Elsie*." Adımı yavaşça, dikkatle söyledi. Şimdi öne eğilip o aptal dudaklarını kanatana kadar ısıracaktım.

Ama hayır, bunu yapmayacaktım. Ben o kadar kötü biri değildim.

Yoksa öyle miydim?

"Üstüme daha fazla gelme bence," diye tısladım.

"Ah, Elsie." Akademik bir konuda nükleer savaşın eşiğinde olmamıza rağmen üzerimdeki elleri saçma şekilde nazikti. "Benim istediğim tam olarak bu ama."

Kurutucu sessizleşerek beni ağır bir hakaret sarf etmekten kurtardı. "Gittiler," dedim sonra. "Bırak beni."

Ağzı seğirdi ama beni *İlk Aşk, İlk Dans* filmindeki hareketleri andıran bir hamleyle yere indirdi. Ellerini belimden bir süre ayırmadı ama beni bıraktığı anda topuklarım zeminde takırdayarak paldır küldür bölmeden çıktım. Dengemi kaybetmekten son anda kurtulmuştum. Jack'in kokusu benden uzaklaşınca tuvaletin ağır kokusu yüzünden sarsıldım.

"Çok istiyorsan git Monica'yla konuş," diye blöf yaptım, ona dönerek. "Faydasını görebilecek misin bakalım."

Omuz silkti. "Orası bilinmez. Bir fizikçinin sözüne karşılık bir kütüphanecinin sözü kabul edilir mi dersin?"

Kaşlarımı çattım ve aniden gelen bir özgüvenle topuklu ayakkabılarımı yere daha sağlam basarak çıkışa doğru ilerledim. Bu adamın yakınlarında daha fazla durmamaya kararlıydım. Fakat kapıya ulaştığımda içimde bir şey patladı. Kafamı çevirdim ve

orada öylece dikilen ve beni sanki kelebeğe dönüşmek üzere olan egzotik bir tırtılmışım gibi izleyen Jack'e baktım.

Tanrım, umarım hayatının geri kalanı boyunca iltihaplı, kaşıntılı bir kıç sivilcesinden mağdur olurdu. "Tanıştığımız ilk andan bu yana bana katlanamadığını biliyorum," dedim tükürürcesine.

Yanağının içini ısırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Ve ne var biliyor musun? Benden ilk görüşte nefret etmiş olman önemli değil çünkü ben senden, tanışmamızın çok öncesinden beri nefret ediyorum. Adını duyduğum ilk andan beri. On iki yaşındayken, senin ne yaptığını *Scientific American* dergisinde okuduğum andan beri. Kısacası ben senden daha uzun zamandır, daha çok nefret ediyorum. Ve benim sebeplerim seninkilerden çok daha iyi."

Jack'in gözleri artık gülmüyordu. İnsanlarla asıl *benliğimi* göstererek konuştuğum bu halim benim için çok yeniydi. Yeni, farklı ve tuhaftı ve kahretsin ki buna *bayılmıştım*.

"Senden nefret etme konusunda çok iyiyim, Jack. Ve şimdi ne yapacağım biliyor musun? Bu işi almakla kalmayacak, MIT'de iş arkadaşı olduğumuzda her gün yüzüme bakıp benim yerime George'un kabul edilmiş olmasını dilemeni sağlayacağım. Bana ettiğin her lafa pişman edeceğim seni. Hayatını o kadar zorlaştıracağım ki benimle, Monica'yla ve teorik fizikle uğraştığına pişman olacak, her sabah ofisinde ağlayacaksın. En sonunda da yaptıkların için bilim camiasından özür dileyeceksin."

İşte şimdi *hiç ama hiç* eğlenmiyordu. "Öyle mi diyorsun?" dedi soğuk, keskin bir sesle.

Bu sefer gülümseme sırası bendeydi. "Emin olabilirsin, *Jonathan*."

Kapıyı açtım ve tuvaletten çıktım.

Akşamın geri kalanı boyunca da Jack'in yüzüne bile bakmadım.

4

ENTROPİ

"DOĞRU MU ANLADIM? SEN, fıstık alerjisi olmasına rağmen Bayan Tuttle'ı kırmamak için ev yapımı şekerlemelerini yiyip sonra yana yakıla alerji enjektörünü arayan Elsie Hannaway, Jack Smith'in karşısında *tüm* o sözleri mi sarf ettin?"

Kırmızı elbiseyi üstümden atmıştım ve uyluk boyu çoraplarım, çizgili pamuk külotum ve insülin pompamla odada sinirle volta atıyordum. Bu halimle donuyor olmalıydım ama öfkem güneşin çekirdeği gibi beni içten dışa yakıp ısıtıyordu. "Büyütülecek bir alerji değil. Bayan Tuttle yaşlı bir kadın *ve* bizim ev sahibemiz. Ve evet, o sözleri sarf ettim çünkü Jack *hak etti*."

"Bundan şüphem yok." Cece koltuğa uzanmış, öfke krizimi eğlenceli bir gösteriymiş gibi izliyordu. Hedgie de gözlerinde şeytani bir parıltıyla, mutsuzluğumun verdiği keyifle serotonin patlaması yaşıyormuş gibi bana bakarak kucağında oturuyordu. "Yazdığı makale o kadar büyük olay oldu ki dilbilim de dahil

olmak üzere bütün akademik çevrelerde duyuldu. *Sen* adamın görünüşünü nasıl bilmiyordun ona şaşırıyorum."

Gözlerimi ovuşturduğumda parmaklarım kapkara oldu. "Akademik boykot yapıyordum."

"En akıllıca fikirlerinden biri değilmiş."

"Birisi sıfatların saçma olduğunu söyleyen sahte bir makale yazsaydı sen de onu boykot ederdin."

"Direkt öldürürdüm. Nihayet birine bağırabildiğin için seninle gurur duyuyorum. Kariyerindeki en mükemmel an olmalı. Ama bir sorum var. Bunu..." Elini hafifçe salladı. "... nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Neyi?"

"Misafir profesörlük yumurtasından çıkıp MIT'deki işi kapma ve Jack'i doğduğu güne pişman etme planından bahsediyorum. Daha doğrusu, bir planın var mı?"

"Ah, doğru." Volta atmayı kesip şakaklarımı ovuşturdum. "Yok."

"Kusursuz."

Buna tek cevabım büfenin üst kısmına bir tekme geçirmek oldu. Sonuç olarak da şişmiş bir serçeparmakla kalakaldım.

"Seni hiç böyle görmemiştim Elsie."

"Hiç böyle *hissetmemiştim*." Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ydım sanki. Atomik partiküller hiddetle bedenimde çarpışıp Jack'i cayır cayır yakmak için enerji biriktiriyordu. Aynı anda bu kadar çok negatif enerjiyi en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyordum. "Tahmin etmeliydim. Tanıştığımızdan beri içimde onunla ilgili kötü bir his vardı. Ve dün akşam Go'da o kadar iyi olmasının sebebi de belli oldu. Adam başından beri fizikçiymiş resmen. *Uranüs boku kılıklı...*"

"Bilimsel hakaretler. Hoş."

"*Fahrenheit'ına* sıçtığım..."

"Ooo, işte bu fenaydı."

"Eminim boş zamanlarında Westminster Abbey'ye gidip Stephen Hawking'in mezarında dans ediyordur."

"Hawking *öldü* mü?"

"Açıklama için Greg'i aramaya zahmet bile etmiyor çünkü sadist, egoist, cahil kara deliğin teki."

"Elsie, bebeğim, bize burada ihtiyacın var mı yoksa odamıza gidip Stephen'ın yasını mı tutalım?"

Volta atmayı bıraktım. Cece ile Hedgie kafalarını aynı açıda yana yatırmış, bana bakıyorlardı. "Özür dilerim," dedim sükûlüm püklüm.

"Yalan söylemeyeceğim, gayzer gibi patlayıp içindeki her şeyi kusmanı izlemek eğlenceli. Bunun sağlığa da faydalı olduğundan eminim. Ama kıçına sakladığın palayı çıkarıp saldırıya geçmeden önce sana bir şeyi hatırlatayım. Bu Smith-Turner denen adam sana dokunamaz."

"Kasıklarıma tekme atmak ya da çayıma zehir katmak gibi şeyler yapamaz, evet ama..."

"Mülakatına da karışamaz."

"Volkov ya da Monica'ya bir şey söylerse..."

"Püff." Ev arkadaşım elini salladı. "Söylemez."

"Söylemez mi?" Ona gözlerimi kısarak baktım. Beni yatıştırmaya mı çalışıyordu? Emin değildim; hiç yatıştırılmaya ihtiyacım olmamıştı.

"Öncelikle, seni akademik olmayan bir ortamdan tanıdığını itiraf etmesi onun için büyük çıkar çekişmesine neden olur. İşe alım komitesindekiler onun çekilmesini isterler. Diğer üyeleri etkileme gücünü kaybeder."

"Ah." Önce hızlı, sonra yavaş şekilde kafa salladım. "Haklısın."

"İkincisi, puro kaçakçılığı yapmış ya da yasadışı horoz dövüşleri organize etmiş değilsin. Bir tanıdığa, kişisel hayatınla ilgili küçük, alakasız bir yalan söyledin o kadar. Jack nereden bilecek, belki tanık koruma programındasın. Belki ilk tanıştırıldığınızda kendini yanlış ifade ettin. Belki de Greg'le yatak odasındaki rol fantezilerinizi dışarıda da devam ettiriyordunuz ve o gün büyü-

kannesinin doğum gününde sen kütüphaneci rolündeydin, o da seni IKEA kitaplığına dayayıp kıçına şaplak attı, orgazm oldunuz, keyif aldınız, her şey karşılıklı anlaşmaya dayalıydı ve en önemlisi de mahremdi."

"Bu... çok ayrıntılıydı."

"Bir süredir Bayan Tuttle'ın şifresiyle HBO izliyorum. Demeye çalıştığım şu ki Jack kimseye bir bok söyleyemez. Monica'ya gidip gönül ilişkin hakkında öylesine detaylardan bahsettiğini ve bu yüzden diskalifiye edilmen gerektiğini söylediğini hayal edebiliyor musun? Fakültenin insan kaynakları bayram ederdi. Taciz önlemeyle ilgili internet seminerlerini izlemiyor musun?"

"Ben... İzlemek zorunlu."

Cece'nin gözleri kısıldı. "Evet ama izliyor musun yoksa seminer ekranda devam ederken integral hesaplamakla ya da Pinterest'te peynir pornosu araştırmakla mı meşgul oluyorsun?" Kızarıp bakışlarımı kaçırdığımda içini çekti. "Özetlemek gerekirse, Jack sana şahsi hayatınla ilgili tek bir şey soramaz."

"Çoktan sordu."

"Ama *diğerlerine* söyleyemez. Bu kötü görünmesine yol açar. Bir avukata sorsan bunun yasadışı olduğunu söylerdi. Ayrıca Monica havalı bölüm başkanı olarak Jack'in taşaklarına tekmeyi geçirir. Taşak tekmelemeye meyilli görünüyor."

Derin bir nefes alıp verdim. "Haklısın." İçimin rahatlamasını, uyluk boyu çoraplarımı indirerek kutladım. Çorapların ikisinde de hiç delik olmaması küçük bir mucizeydi. "Yani benim gibi o da blöf yapıyor. Göz korkutmaya çalışıyor."

"Aynen öyle." Cece dudağını ısırdı. Birden acı çekiyormuş gibi görünmüştü. "Küçük bir fark var gerçi."

"Nedir?"

"Onun blöfü işe yaramazsa MIT'deki işini kaybetmez. Ama seninki işe yaramazsa..."

Homurdanarak koltuğa çöktüm. "*Benim* blöfüm işe yaramazsa misafir profesörlük çukurunda bir sene daha çürüyece-

gim demektir." Araştırma yapmak için vakit bulamayacaktım. Öğrenciler bana anne diyecek ve köpeklerinin bilgisayarlarını yediğini iddia edeceklerdi. İnsülinimi kısıtlı şekilde kullanmaya devam edecektim. Ve tabii ki de kadrosuz olarak çalışma sürem uzadıkça kurumlar için cazibesini kaybeden bir adaya dönüşecektim. Kısırdöngülerden nefret ederdim ve akademideki gelmiş geçmiş en korkunç kısırdöngüydü.

"Hey!" Cece gelip yanımda diz çöktü ve Hedgie'ye göğsüme koydu. "Jack senin bu işte bir şansın olduğunu biliyor ki böyle davranıyor. Yoksa gözünü korkutmaya çalışmazdı. Kirk dedi ki bilim insanları..."

Sırtımı doğrulttum. "Kirk mü? Faux'tan gelen yeni adam mı?"

"Evet." Ev arkadaşım kızarıyor muydu yoksa zayıf ışık yüzünden mi öyle görüyordum? Yeni ampul almamız gerekiyordu. Yeni ampuller için de para lazımdı. "Bilim insanlarının, tehdit altında hissettiklerinde kötü kalpli kişilere dönüştüklerini söyledi."

"Hmm." Ya Jack gerçekten de benim şansımın George'dan yüksek olduğunu düşünüyorsa? Olasılıkları düşünürken Hedgie sırtüstü dönüp dikenlerini sağ göğsüme batırdı. "Seni kaynatıp suyundan erişte yapacağım," diye mırıldandım.

Cece kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey! Sadece... haklı olduğunu söyledim. Beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsediğinde içim onun için sevgiyle doldu. "Gördün mü? Bilim insanları tam da bu yüzden beşeri bilimlerle ilgilenen birilerine mecbur. Siz büyük resmi göremiyorsunuz."

"Öyle bir şey..."

"Ayrıca siz moronlar, gün gelip de bize efendi olsunlar diye makineleri eğitiyorsunuz resmen." Kafamı okşadı. "Olanlardan Dr. L'e bahsettin mi?"

Bir kez daha yaşama isteğimi kaybederek inledim. "Ona e-posta gönderdim. Yarın sabah ofisinde görüşmek istiyor."

"Ders demosundan *önce* mi? Telefonda görüşseniz olmaz mıymış?"

"Telefonda konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Hmm. Memnun edilmesi zor biri."

Aslında öyle değildi. Dr. L. sadece iyiliğimi istiyordu ve benim için yaptığı onca şeyden sonra ben de sabah bir saatçik erken kalkabilirdim, değil mi? Ya da trafik hesaba katılırsa *iki* saatçik.

Pijamalarımı ve üstünde "Fizik: Bir şeyler niye bir boklar yapıyor" yazan giyilebilir battaniyemi üzerime geçirdikten sonra ilk işim Greg'le temasa geçmeye çalışmak oldu. Güçlüklerle kazandığım fizik doktoramı kullanıp Volkov için espriler uydurarak gururumu yerlerde süründürdüğüm yemeğin ardından Uber'le eve dönerken de aramıştım ama ulaşamamıştım. Acaba Jack de kardeşini aramış mıydı? Bu fikir beni güldürdü. Adam, *Dynasty* dizisinin yeniden yapımına layık hırslı bir kevaşe olduğumdan ve Smithlerin güven fonlarına göz diktiğimden çoktan emin olmuştu, neden arayacaktı ki? Muhtemelen tek aradığı kişiler meraklı annesi ve Paul Amca'ydı. Birkaç güne hepsi Greg'in üzerine goblin köpekbalıkları gibi üşüşeceklerdi.

Ne yazık ki Greg'e ulaşamıyordum. Görmeyeceğini bilmeme rağmen ona mesaj attım, sonra iTwat'imi kenara bırakıp acaba Jack'in telefon ekranında da çatlaklar var mı diye düşündüm. Büyük ihtimalle yoktu. Onu bir daha gördüğümde telefonunu yere çarpıp durumu düzeltecektim.

Ne plandı ama.

İçimi çekerek 2013 MacBook Pro'mu açtım. (Cece ona *külüstür* dese de ben *vintage* olarak görüyordum. Gerçi son bir yılda bu bilgisayarla yapabildiğim simülasyonların sayısı sıfırdı.) Madem aşkta ve savaşta her şey mubahtı ve biz de bir katliamın ortasındaydık, o halde ben de masumca sayılmayacak bir şey yapıp rakibimi araştırabilirdim.

Fizik camiasının boyutları bir tuhaftı; herkesin canciğer dost olabileceği kadar dar olmasa da birilerinin varlığını gözden kaçı-

rabileceğimiz kadar genişti. Özellikle de MIT mülakatlarının final turuna ulaşabilecek kadar yetenekli birilerinin. Örneğin beni ünlü yapan ve Monica'nın radarına sokan şey, iki boyutlu sıvı kristallerin davranışlarını öngörmek için oluşturduğum bir avuç matematik formülü içeren doktora tezimdi. Sıvı kristaller hem katı hem sıvı, hem hareketli hem durağan olan ve hem kaos çıkarıp hem de organize olmayı başaran özel materyallerdi. Temel olarak benim gibiydiler. Onlarla ilgili en sevdiğim şeyse aynı anda içerdikleri bu farklılıklar sayesinde Dünya'nın ilk biyomoleküllerinin oluşturulmasına yardım ederek yaşamın kökeninde önemli bir rol oynamalarına yol açmış olabilecekleri gerçeğiydi.

Sürükleyiciydi, değil mi? Yakında sinemalarda.

Aynı zamanda heyecan ve coşku vericiydi. Çünkü Monica'nın söyledikleri doğruydu: araştırmamın olası uygulama alanları neredeyse sonsuzdu. Çalışmalarım için yalnızca STEM'de *olmayan* kişilerin önemsediği şu *Forbes* STEM ödüllerinden birini almış ve sunucunun aile üyeleri dışında birileri tarafından da indirilip dinlenen birkaç *podcast*'e konuk olmuştum. Hatta *Nature Physics* makalelerimden biri derginin kapağına bile çıkmıştı. Northeastern'daki araştırma grupları bana hırslı bakışlar atmaya başlamış ve onlara kahve hazırlamamı istemeyi bırakmışlardı; adil olan da buydu çünkü ben kahve bile içmiyordum. Cece bana, fotoğrafımın Alice Ball ile Ada Lovelace'in portrelerinin arasına sıkıştırıldığı bir "Bilimin harika kadınları" tişörtü yaptırmıştı. Annemle babamsa... eh, onlar herhangi bir tepki vermemişlerdi çünkü vergi denetimiyle falan meşguldüler. Fakat benim için her anlamda aile olan Dr. L. sırtımı okşamış, bana jenerasyonumun en umut verici teorisyeni olduğumu söylemiş ve lisansüstü eğitimi bitirdiğimde pek çok kadrolu pozisyonun beni bekliyor olacağına dair teminat vermişti.

Başka bir zamanda yaşıyor olsak bu doğru olabilirdi bile. Fakat eşi benzeri görülmemiş zamanlardan geçiyorduk; işe alım-

lar donduruluyor, yükseköğretim fonlarında sistematik olarak kesinti yapılıyor ve misafir profesörlük pozisyonları artıyordu. Birkaç hafta önce, *Forbes*'ta çalışan gazeteci "şimdi neredeler" temalı bir yazı için benimle iletişime geçtiğinde ona mecburen gerçekleri açıklamak zorunda kalmıştım. Aylardır makale yayımlamamıştım, araştırmalarım durmuştu ve zirvedeki kurumlardan birinde havalı bir işe girmemiştim. Aslında iş *bulabildiğim* için bile şanslıydım. *Akademinin küçük sürtüğü* olarak bilinen bir iş olsa da.

Seçilmiş Deneyselci George ise... Alanımızda ünlü biri miydi hiç bilmiyordum, ismi de hiçbir şey çağrıştırmıyordu. Ben de tanıdığım şeytanı, Jack'i araştırmaya karar verdim. Wikipedia'da bir sayfası -prensip gereği, görüntülenme sayısını artırmamak için tıklamadım- ve Google Akademik'te makalelerinin bulunduğu sayfanın bağlantısı vardı. İkincisine tıklamak *zorundaydım* ama bunu yaparken öğürmemi bastıramadım. Yayın listesinin sonuna ulaşıncaya dek ekranı ne kadar kaydırmam gerektiğini görmezden gelmeye çalıştım ve "Gösterişçi," diye mırıldanarak, ortak yazdığı makalelerin yazarlarını incelemeye koyuldum.

Bir Gabriel buldum. Gayle. Giovanni. Gunner (cidden mi?). Çalışmalarını yıllardır hayranlıkla takip ettiğim Georgina Sepulvada (kadının, Jack'le baskı altında işbirliği yaptığını ve kazancının hepsini bir hayvan barınağına bağışladığını düşünmeyi seçiyordum). Bir dakika sonra kaçak George'u tespit ettim. Tam adı George Green'di. İki düşük etkili makalesi vardı; ikisi de yeniydi ve ikisi de Jack'le ortak yazılmıştı. Adamın hemen hemen hiç çevrimiçi izi yoktu ancak Harvard'da post doktorasını yeni bitirmişti ve Reddit'te kendi adı altında, fizikle alakalı yazılar yazıyordu.

"Cidden mi?" Benimle final mülakatlarına kalan kişi bu adam mıydı yani? Jack'in elinde tuttuğu tüm ipleri tavuk makasımla tek tek kesecek ve adamının seçilmesine engel olacaktım. Sıradan aşk çocuğunun hiçbir şansı...

Telefonum çaldı. Yerimden fırlayıp derhal cevap verdim. Sonunda, Greg. *Sonunda.*

"Selam! Ben..."

"Yardımına ihtiyacım var."

İnlememi bastırdım. "Merhaba anne." Ölümcül bir hata yapmıştım.

"Acil durum. Ağabeylerini dizginlemelisin."

Rol yapmada ustalaşarak geçirdiğim yirmi beş yılın ardından annemin istediği Elsie'nin bir insansı robot olduğundan emin olduğumu dile getirebilirdim. Finansal tıkanıklık yaşamayan, güçlü, mobil bir robot. Dünyevi ihtiyaçlarını bastırmayı başaran, refah dolu uzun bir hayatı olan ve var olmasının ana amacı, Minnie Teyze kendi oğlunun hukuk fakültesini bitirmek üzere olduğuyla böbürlenmeye başladığında aileye prestij puanı kazandırmak olan bir robot. Hayatındaki salak ile avanağın bazen aylar süren saçma sapan çatışmalarında araya girmek de bu robotun ikinci amacıydı ve bahsi geçen çatışmaların konuları, tarihsel sıralamayla şöyleydi:

- Arabada kim öne oturacak
- Kuzen Jenna'nın bebek partisinde, üstünde şeker hamurundan ayakkabının olduğu pasta dilimini kim alacak
- Kim daha uzun (tek yumurta ikizleriydiler)
- Kim daha yakışıklı (yukarı bakınız)
- *Guinness Dünya Rekorları* kitabına göre kimin doğum yılında daha fazla piton saldırısı kaydı var (yukarı bakınız!)
- Köpeğin adını kim seçecek (bir tane bile hayvanımız olmamıştı)

Üstelik bu kapsamlı olmayan bir listeydi. Yıllar içinde bu çatışmaları iyice abartmaya başladıklarında babam dahil olmayı kesmiş, annem de ailede ortalığı toplamam için sırtını bana daha

çok dayamaya başlamıştı. Cece bana haftada bir, "Ailenin hademesi olamazsın," diyordu ama ben, insanların istediği Elsie versiyonları arasında onunki en sahtesi, en köklüsü olsa da annemi mutlu etmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Sonuçta bu Elsie'yi bıkmadan usanmadan ben bu hale getirmiştim.

"Nasılsın anne?"

"Çok *bunaldım*. Lucas ile Lance yine başladılar. Futbol maçından sonra neredeyse yumruk yumruğa geldiler."

"Maçın sonucu yüzünden mi?"

"Dana yüzünden."

Şakağımı ovuşturdum. "İkisi de onunla çıkmayacakları konusunda anlaşmışlardı."

"Evet ama Dana'nın arabayla bir yere gitmesi gerekti."

"Kimi aradı?"

"Lucas'ı. Lance de onun arabasının lastiğini kesti. Komşular artık konuşmaya başladılar. Ağabeylerini *durdurmalısın*."

"Denedim anne. İki hafta önce. Bir ay önce. Üç ay önce." Annemlerin bodrum katında defalarca arabuluculuk yapmıştım. Çoğu da ağabeylerime cinayetin yasadışı olduğunu hatırlatmamı içeriyordu.

"Tekrar dene o zaman. Yarın bize bir uğra."

Yüzümü buruşturdum. "Kusura bakma ama mümkün değil."

"Niyeymiş?"

"Ben..." Hayır, cümlelerimde *ben* kelimesini kullanmayacaktım çünkü fazla kişisel oluyorlardı. "Stresli, yoğun bir zamandan geçiyorum. Sömestr yeni başladı ve..." Ona söylemeli miydim? Söylemesem daha iyiydi. Ama belki bilmek isterdi. "Bir iş için görüşme sürecindeyim."

"İşin var ya zaten."

"Bu daha iyi bi iş."

"Senin işin *zaten* iyi bir iş."

Görelilik, esnek ekonomi ve insülin direnci gibi konseptleri dile getirmeyi düşündüm. "Bu çok daha iyi."

"Anlat bakalım, ne işiymiş bu?"

"Profesörlük."

"Yani profesörlüğü bırakıp profesör olacaksın."

Ebeveynlerime iş durumumun ya da... hayatımın muallakta olduğundan bahsetmeye zahmet etmemiştim. "Onları yarın sabah ararım, tamam mı?"

Annem birkaç dakika daha homurdanıp bu gece arayayım diye bana vicdan yaptırmaya çalıştı, ardından Facebook'ta gördüğü toksik deodorantlarla alakalı bir şeyden yakınmaya başladı. Aramayı sonlandırdığımda ekranımda yeni bir bildirim vardı. Greg'den değil, Sevgililer Günü grup etkinliği için sahte kız arkadaşa ihtiyaç duyan bir adamdan gelmişti. O anda bu akşamki boktan olaylar dizisi için Faux'u suçlamaya karar verdim ve iTwat'imi çamaşır sepetine fırlattım.

Planın var mı? diye sormuştu Cece.

Tam tamına sıfır fikrim vardı. Bu da Jack Bokkafalı Smith-Turner'ı mağlup etmek için eski yöntemleri kullanmam, yani işimde en iyisi olmak için elimden geleni yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Derin bir iç geçirdim. Sonra antika Mac'imi kucağıma aldım, ders demoma tıkladım ve saatlerce prova yaptım.

5

GRAVİTASYON SABİTİ

HAYATIM SİNEMAYA UYARLANSA DÜŞÜK bütçeli bir *slapstick** trajikomedi olurdu ve Dr. Christophe Laurendeau'yu, Cece'nin izlediği filmlerde başrol olan eski tarz Fransız aktörlerden biri oynardı. Rol için uygun birini bulmak zor olmazdı: Dr. L. aynı anda hem sert hem de bilge görünen, yalnızca boğazlı kazak giyen ve altmışlı yaşların sonunda saçları grileşip cildi kırıştığında bile yakışıklılığından bir şey kaybetmemiş olan, uzun suratlı bir adamdı. Ofisi papatya çayı ve eski kitap kokardı ve buraya ne zaman gelsem (doktora yaptığım beş yıl boyunca her gün, mezun olduktan sonraysa haftada bir gün) aynı şeyi yapardı. Uzun ve ipince bedenini çalışma masasının arkasından çıkarır ve Northeastern kampüsüne ilk gelişimmiş gibi, "Otur lütfen," derdi. "Şu yeşil koltuğa." İngilizcesi her zaman

* Abartılı ve mantıksız hareketlerle oynanan bir tür komedidir. (ç.n.)

mükemmeldi ancak aksam hâlâ Disney filmlerindeki kadar yo. ğundu. "Nasılsın Elise?"

Adımı her defasında yanlış söylemesi karşısında artık irkilme. meyi öğrenmiştim. Gerçi onun bir suçu yoktu, ilk tanışmamızda bana Elise diye seslendiğinde düzeltme yapmayan bendim. Tez savunmamı yaptıktan sonra beni akşam yemeğine çıkardığında adımın aslında Elsie olduğunu söylemeyi düşünmüş ama çekinip vazgeçmiştim.

Doktora derecemi aldığımda Cece dışında beni tebrik eden tek insan oydu. Smith-Turner skandalı yüzünden kariyerinin sona erme noktasına gelmesinin ardından ilk danışanı ben. dim, bu nedenle de yakın laboratuvar arkadaşlarım yoktu. Northeastern teorik fizik araştırma grubundakiler STEM'de ka. dınların bulunmasına sıcak bakmayan tarafta oldukları için beni kutlamaya zahmet etmemişlerdi. Ailemse... eh, Lance'in yetiş. kinler ligi maçı yüzünden iki saatlik araba yolculuğu yapıp yanı. ma gelememişlerdi çünkü onlara lisansüstü eğitimin ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlatamamıştım. Gerçi annem bir keresinde teslim etmem gereken ödevi (yani tezimi) bitirip bitirmediğimi sormuştu. Bu da bir şeydi.

Bu yüzden Dr. L. beni baş başa yemek için lüks bir restorana götürmüştü. Karşılama görevlisi kadının bana, *Kız mı, torun mu, yoksa körpe sevgili mi?* dercesine sorgulayıcı bakışlar attığı, ki. ramın neredeyse yarısı kadar pahalı olan yemekte danışmanım, "Kendini iyi geliştirdin, Elise," demişti. "Seninle gurur duyu. yorum." İşte tam o anda adımı düzeltmekten vazgeçmiştim. Beni bu şekilde takdir eden biri bana nasıl hitap etmek istiyor. sa edebilirdi.

Böylece doktora hikâyem başka birinin adıyla başlayıp yine öyle bitmişti.

Zamanla şu kanaate varmıştım ki muhteşem bir işle şöhret kazanıp bilim camiasının hayranlığını toplayacak zeki teorik fi-

zıkçı Elise, Dr. L.'in istediği Elsie'ydi. Ve Elise, *olduğum* kişi olmasa da olmak *istediğim* kişiydi.

Birinin varlığının diğerininkine zıt olması ne kötüydü.

"Jonathan Smith-Turner." Dr. L.'in ağzı ince bir çizgi halini alırken gözleri acıyla doldu. "Yüz karası."

Kafamla onayladım.

"Onun gibiler fiziği ve akademiyi lekeliyor."

Tekrar kafa salladım.

"Yapılması gereken açık."

Tamamen aynı fikirde olarak yeniden kafamı salladım.

"Başvurunu geri çekmelisin."

Bir dakika. *Tamamen* aynı fikirde olmayabilirdik. "Başvurumu... geri çekmek mi?"

"O *hayvanla* aynı yerde çalışmana izin veremem."

"Ama ben..." Zarafeti ve dik duruşu boş verip ezilip büzülerek koltuğumda öne eğildim. "Bu işe ihtiyacım var."

"Zaten işin var."

"Bir yıl daha misafir profesör olarak çalışamam."

"Ama misafir olsan da *profesörsün*. Mevcut işinle *gurur duymalısın*."

Doktora eğitimim boyunca mezun olmanın ve sadece araştırmalar yapabileceğim bir işe girerek hayatıma devam etmenin hayaliyle yaşamıştım. Bu, misafir eğitimci ödemesinden daha iyi bir maaş, düzenli sağlık sigortası ve bir dönem içinde büyükbabasının altı kez öldüğünü iddia eden öğrencilerin e-postalarıyla fazla uğraşmayacağım bir kariyer anlamına geliyordu. Öğretmenlik yapmak için doğmamış olan biri olarak bu benim için en uygun işti. Tutkum, coşkum, yeteneğim... Hepsi dört basit kelimeye sığıyordu: İki boyutlu sıvı kristaller.

Laurendeau buna karşıydı çünkü yalnızca araştırmaya yönelik pozisyonların yeterince prestijli olmadığını düşünüyordu. Başlangıçta aynı fikirde değildim (sevdiği şeyi yapabilecekken *ve*

yeterli pankreas hormonu satın alabilecek kadar para kazanabilecekken prestiji kim takardı?) ve bir süreliğine, istediğim türde bir iş bulmam için bana yardım etmeyeceğinden endişelenmiştim. Profesörlükler dışında çoğu akademik iş duyurusuna internet üzerinden değil, meslektaşların ve danışmanların oluşturduğu profesyonel ağlar aracılığıyla ulaşılıyordu. Neyse ki herhangi bir sorun çıkmamıştı. Dr. L., isteklerime saygı duyduğunu söyleyip tüm iş arkadaşlarına haber salarak bir araştırma pozisyonu aradığımı bildirmişti.

Fakat beni işe almakla ilgilenen *tek* bir kurum bile çıkmamıştı. Açıkta kadrolu profesör pozisyonu da olmadığı için...

"Mevcut işlerini bulmak için bağlantılarımı kullandım, Elise," dedi danışmanım. Beni önemsediği gözlerinden belliydi. "Yoksa bir sorun mu yaşıyorsun?"

Kendimi anında suçluluk havuzunda buldum. Dr. L. *benim için* çabalamış, gururunu bir kenara atmış ve eski çalışma arkadaşlarını -Smith-Turner olayından sonra ona sırtlarını dönen kişileri- araya sokmuştu. "Hayır! Farklı kampüsler arasında gidip gelmek zaman alan bir şey tabii ama..." Tırnak etlerimi ısırmaya başladım, sonra Cece'nin ve bir sprey şişesinin yardımıyla bunu yapmayı üç yıl önce bıraktığımı hatırladım. "Ama sorun yok. Çeşitlilik güzel." Gülümsedim.

O da bana memnuniyetle gülümseyince baş döndürücü bir rahatlama ve sevgi hissettim. Dr. L., akademik dünyanın Kırmızı Başlıklı Kız ormanındaki tek müttefikimdi. O olmasaydı lisansüstü eğitime bile başlayamazdım. Üniversite son sınıfı hatırladığımda kalbim sancıdı. Notlarım düşüktü, yüksek lisans kayıt sınavı puanım vasattı, sınava tekrar girecek param yoktu ve J.J. ne zaman karşılaşsak hiçbir şey olmamış gibi "Selam, n'aber?" deyip duruyordu.

Başvuru belgelerimi derleyip on dört -*tam on dört*- okula gönderirken hissettiğim dehşeti ve sonraki haftalarda midem-

deki ağırlığın nasıl giderek arttığını hâlâ hatırlıyordum. Diğer öğrenciler kampüslere mülakatlara çağrılırken benim e-posta kutum sadece *spam*'ler ve ağabeylerimi dizginlememi isteyen annemin mesajlarıyla doluyordu.

Hayatımın en kısa kış mevsimiydi ama artık hiçbir yere kabul edilmeyeceğime kesin gözüyle bakmaya başladığım şubatın sonuna kadar zaman salyangoz hızıyla ilerlemişti. Yaşamım boyunca istediğim tek şey fizikçi olmaktı ama aptalca bir hata yüzünden hayalim gerçekleşmeyecekti.

En sonunda Christophe Laurendeau benimle iletişime geçmişti.

"Birtakım... kişisel sıkıntılarım vardı," demiştim ona ilk buluşmamızda, notlarımın düşüşünü açıklama isteğiyle. "Gönül ilişkileri."

"Anlıyorum." Beni esrarlı bir ifadeyle incelemişti. "Şimdi her şeyin çözüldüğünü umuyorum."

"Çözüldü. Sonsuza dek." Yüzümden, *Bundan böyle ilişki milişki yok*, mesajımı anlamasını dilemiştim. Memnun bir tebessümle kafa sallamasına bakılırsa belki de anlamıştı.

"Teorik fizik yolunda ciddiyetle yürümek istiyorsan... şahsi meseleleri karıştırmak iyi olmaz."

Benim için sorun yoktu. Evrenin açıklanabilen ve anlaşılabilen kurallara tabi olduğunu öğrendiğimden beri *tek* bir hayalim olmuştu. Diğer insanlar için özenle oluşturduğum farklı farklı Elsie'ler arasında hiç değişmeyen *bir* tanesi vardı. Eğer Dr. L. hayatımda olmasaydı bu tek Elsie'yi kaybederdim, bu yüzden de danışmanıma sonsuz bir güven duyuyordum.

Yine de insüline bir yıl daha kendi cebimden para ödeme düşüncesi...

"Elise, seni gözetmek benim görevim," dedi profesörüm, kaygı dolu bir sesle. "Jonathan Smith-Turner'la birlikte çalışmaktan daha iyisini hak ediyorsun ve..."

"O, fizik bölümünde değil," deyiverdim. Teknik olarak doğruydu.

Dr. L. gözlerini kıstı. "Nasıl yani?"

"Ja... O, Fizik *Enstitüsü'nün* başkanı. Araştırmanın bir parçası *sayılmaz*. Yani onunla bir daha karşılaşmayabilirim bile." Koltuğun yeşil kolçağını sıktım. Tamam, bu bir yalandı. Ama küçük bir yalandı. Yavru yalan.

"Anlıyorum." Danışmanım sessizce kafa sallayıp çenesini okşadı. "Bu durumda..."

Kariyerim konusunda Laurendeau'ya güvenim tam olabilirdi ama *onun* maaşı altı haneliydi. Seksenlerin sonundan beri otobüse binmemişti ve evindeki büfelerin düzgünce monte edilmiş olduğundan emindim.

"O halde geri çekilme. Fakat dikkatli ol. O adamın ne yaptığını biliyorsun," diye nasihat etti. Şaşırtıcıydı ama Smith-Turner Olayı, Laurendeau için tabuya dönüşmemişti. Maruz kaldığı hakaret konusunda hep açıktı. "Kadrolu olmasaydım öğretim üyeliği pozisyonumu kaybederdim. Smith-Turner, itibarımı neredeyse yok ediyordu. O olmasaydı son on altı yıl içinde ne hibeler alırdım. Seni burada, yanımda işe almak için fonum da olurdu."

Jack'ten nefret etmem için bir sebep daha çıkmıştı işte. Çenemi sıktım. "Biliyorum."

"Pekâlâ Elise," dedi Laurendeau, yoğun bakışlı gözlerini gözlerime dikerek. "Şimdi düşündüm de onun seçtiği aday yerine senin seçilmen gizli bir fırsat olabilir."

"Ne fırsatı?"

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "İntikam fırsatı."

6

ANOT VE KATOT

Gönderen: Bobbylicious@gmail.com
Konu: termo ödevi

amantanrım ödevi yapmayı unutmuşum geç versem olur mu? özr dilerim geçen hafta düğündeydim ve kafayı ööööyle bulmuşum ki tüm hafta kendime gelemedim.

.....

Gönderen: kelsytromboli@umass.edu
Konu: Haksızlık!

Titreşimler ödevime B- mi verdiniz? Çok kırıcı. Bu konuda dekana yazacağım.

Misafir profesörlere asla huzur yoktu. Bu hafta iş görüşmesi nedeniyle yoğun olacağım için derslerimi önceden kaydetmiş ve yerime bakacak eğitmenleri zar zor da olsa bulmuştum. Fakat e-postalara hâlâ kendim cevap vermek durumundaydım. MIT kampüsüne ulaştığımda da bir "*Ek süre alabilir miyim*" e-postasına cevap yazmakla meşguldüm. Misafir profesörlüğün bana kattığı tek şey öğretmenlik becerisi olmuştu. Bu yüzden bugünkü ders demosu konusunda fazla gergin değildim.

Ta ki Monica beni fizik binasının girişinde karşılayıp karanlık bir sesle, "Bugün ben, Volkov ve Smith-Turner tarafından değerlendirileceksin," diyene dek.

Midem anında düğüm düğüm oldu.

"Peki." Belki de Kış Olimpiyatları'nda artistik buz pateninde en yüksek ve en düşük puanların otomatik olarak çıkarılması gibi burada da bu iki puana dikkat edilmezdi, olamaz mıydı?

"Ama endişe etme." Basamakları hızlı hızlı çıkan Monica'ya yetişmeye çalıştım ama kalem eteğim zorluk çıkarıyordu. (Bu arada uyluk boyu çoraplar şaşırtıcı şekilde rahat ve... havadardı.) "Hakkındaki öğrenci değerlendirmelerini gördüm; sen mükemmel bir öğretmensin." Sağa dönüp beni birkaç kapıdan geçirdi. "Bugün lisansüstü sınıfların dersine gireceksin. Sonrasında öğrencilerden, senin hakkındaki görüşlerini isteyeceğiz. Bunu unutma ve onlara önemli olduklarını hissettirmek için elinden geleni yap. Aptalca soru yoktur vesaire vesaire." Kapalı bir kapının önünde durup dudağını ısırdı. "Bir şey daha var."

"Nedir?" dedim nefes nefese.

Boğazını temizledi. "Demo dersi başka bir sınıfa verebilmen için *çok* çabaladım."

Öyle mi? "Neden?"

"Çünkü bu sınıfa ders veren öğretim üyesi..."

"Dr. Hannaway!" İkimiz de döndük. Volkov bize doğru paytak adımlarla yürürken bana sanki doğumumdan beri tanışıyor-

muşuz gibi sırıtıyordu. "Sadece sabahları çalışan radyo hangisidir?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. Tanrım, çok yorulmuştum. "AM radyo* mu?"

Adam keyifle güldü. Monica gizlice gözlerini devirdi, ardından kapıyı açıp içeri girmem için işaret etti. Rehberlik saatimiz sona ermişti.

İlk fark ettiğim şey Jack oldu ki bu şaşırtıcı değildi. Kaslardan oluşan devasa bir dağı gözden kaçırmak ne mümkündü? Bulunduğu her odanın kütle merkezi olma şeklindeki sinir bozucu alışkanlığını açıklayan bir fizik denklemi mutlaka olmalıydı. Dışarıda buz devri yaşanmıyormuş gibi tişört ve kot pantolonla kürsünün arkasında durmuş, bilgisayarla uğraşıyordu. Dövmesinin çizgileri, geçimini sağlamak için spor yapmayan hiç kimsenin ama *hiç kimsenin* sahip olmaması gereken kaslarına dolanarak kolunda ilerliyordu. Bütününü görmediğim için hâlâ ne şekli olduğunu bilmiyordum.

Dersin başlamasından önceki bu anlar teoride çok iyi bildiğim bir sahneyi oluşturuyordu. Öğrenciler son boş dakikalarını telefonlarına bakarak geçirirken öğretmen teknolojik aksaklıklara (eksik kablolar, uyumsuzluk sorunları, bitmeyen Windows 10 güncellemeleri) rağmen PowerPoint belgesini açmakla uğraşırdı. Pratikteyse odada yaklaşık yirmi çift göz vardı ve hepsi de hayranlık, saygı ve huşu karışımı ifadelerle, sanki çiftleşme dönemindeki dominant hindiymiş gibi Jack'i izliyorlardı.

Peki.

Demek MIT lisansüstü öğrencileri Jack fanıydı.

Şahane.

"Doğru mu yanlış mı?" diye sordu soluk yeşil saçlı bir genç adam. "Christopher Nolan bütün filmlerinde sizi danışman olarak kullanıyor."

---

* İngilizcede öğleden önceki saatleri belirtmek için Latince "öğleden önce" anlamına gelen "ante meridiem" ifadesinin kısaltması olan "a.m." kullanılır. AM radyo ise bir radyo yayıncılığı teknolojisidir. (ç.n.)

Jack başını iki yana sallarken boyun kaslarını izledim. Flaş haber: Boyunda kaslar bulunuyordu! "*Tenet*'in suçunu üstlenmeyeceğim, Cole," diye yanıtladığında herkes güldü.

Ondan nefret ediyordum. Gerçi bu yeni haber değildi. Asıl yeni olan, bulunduğum yöne doğru bakıp, sanki dün akşam onu çürümüş cesedini solucanlara yem etmekle tehdit etmemişim gibi nazikçe, "Hoş geldiniz Dr. Hannaway. Sizin için monitörü açtım," demesiydi. Gülümsemesinden hafif bir gerginlik okunuyordu. Bir meydan okuma. Benden altı metre derinliğindeki bir su birikintisine atlamamı istiyormuş gibi.

"Teşekkür ederim." Ben kürsüye çıkarken kollarımız birbirine sürtününce belime dolanan sıcak, kuvvetli ellerini ve mırıltıyla *gevşe* derken şakağıma vuran nefesini hatırladım ve ürpermemi bastırdım.

Ondan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Günaydın. Beni ağırladığınız için teşekkürler," dedim PowerPoint sunumum yüklenirken. Sınıfın yüzde doksanını (tahmin edilebileceği gibi) erkekler oluşturuyordu ve öğrenciler (tahmin edilebileceği gibi) benim yaşlarımdaydı.

STEM'de kadın olmak karmaşık bir şeydi. Genç ve kendini kanıtlamamış biri olunca her şey zorlaşıyordu. Üstüne bir de herkesle iyi anlaşma gibi yarı patolojik bir ihtiyacınız varsa *vay halinize*. Lisansüstü eğitimde bölümümdeki tek kadın olarak, cisseksüel ve heteroseksüel beyaz erkekler dışındakilerin akademik alanlarda nasıl ince ipler üzerinde yürüdüğünü bolca düşünme fırsatım olmuştu.

Uyumlu, dost canlısı bir iş arkadaşı olarak görünmek istiyor muydum? Evet. Ve ömrünü taklitçilikle geçirmiş biri olarak bunu başarmanın yolunu da biliyordum: Çekici bir şekilde kendini küçümseme, alçakgönüllülük, esprili dokundurmalar, şüpheleri ve yanılma payını kabul etmek. Roket bilimi gibi zor değildi (ne tesadüftü ki bu bilim, alay etmek zorunda kaldığım

deneysel fiziğin bir dalıydı). İlgi çekici, karizmatik bir konuşmacı olmak için espriler ve basit örnekler kullanmak, sevilen biri olmanın en kolay yöntemiydi.

Araştırmanızdan bahseden bir kadınsanız, en küçük zayıflığınızdan, kötücül bir bilimsel makine olmadığınızı gösteren her işaretten çıkar sağlamaya can atan bir ila bir milyon arası STEMlorduyla karşılaşmanız kaçınılmazdı. Yüzyıllardır "haklı olarak" erkeklere ait olan bir alana müdahalenizi haklı çıkaracak kadar sert, kaliteli ve kusursuz olmalıydınız. Ancak fazla mükemmel olamazdınız zira görünüşe göre yalnızca "taş kalpli sürtükler" böyle olurdu ve onlar da uyumlu, dost canlısı iş arkadaşları olarak görülmezdi. STEM, o kadar uzun zamandır erkeklere özel bir kulüp olmuştu ki yalnızca erkeklerin yazdığı kurallara uyarsam burada oynamama izin verileceğini hissediyordum. Ve o kurallar kesinlikle berbat ötesiydi.

Dediğim gibi, ince bir ip üzerindeydik. Altımızda da taze et için ağızlarını açmış sabırsızlıkla bekleyen timsahlar vardı.

Gülümsememe biraz sıcaklık, biraz da doğa dışı bir özgüven ekleyip devam ettim: "Bu sınıfta fiziğin güncel konuları işlendiği için ben de bugün sıklıkla tartışılan Wigner kristalleri hakkında bir ders hazırladım ve..."

Bir homurtu duyuldu.

Biri homurdanmış mıydı?

Şaşkınlıkla etrafa bakındım. Öğrenciler beklentiyle beni izliyordu.

Homurtuyu hayal etmiş olmalıydım.

"Wigner kristalleşmesi, bir periyodik kafesin içinde yaşayan elektron gazları..."

"Pardon?" Yeşil saçlı Cole. "Dr. Hannaway, Wigner kristallerini teorik bakış açısıyla mı anlatacaksınız acaba?"

"Güzel soru. Çoğunlukla teorik bakış açısıyla anlatacağım, evet. Fakat deneysel kanıtlardan da bahsedeceğim." Doğal akı-

şın bir parçasıymış gibi sonraki slayta geçtim. "Elektronlar arası daha geniş mesafeler oluşturma becerisine ulaştığımızda Wigner kristalleşmesi..."

"Pardon." Cole. *Yine*. "Bir soru."

Sabırla gülümsedim. Buna alışkındım. En son bir konferansta konuştuğumda adamın biri daha ben PowerPoint sunumumu bile açmadan, "*Eh, aslında*" diye lafa girmeye kalkışmıştı. "Tabii, sor."

"Sorum şu ki... bunun amacı nedir?"

Birkaç kişi gülerken içten içe içimi çektim. "Anlamadım?"

"Saatlerce teorilerden bahsetmek biraz faydasız değil mi?" Yavaşça ama ciddiyetle konuşuyordu. Piyasaya yeni sürülecek bir telefonu tanıtan Steve Jobs gibi. "*Uygulamaya* odaklanmamız gerekmez mi?"

Onu kimin incittiğini sormak için ağzımı açtım -*Michio Kaku sana zorbalık mı yaptı, Cole? Feynman öğle yemeği parası mı çaldı?*- ama gözlerim Volkov'a kaydı. Bana, bu çürük domatesle nasıl başa çıkacağımı çok merak ediyormuş gibi bakıyordu. Yanındaki Monica'nın dudakları dümdüz bir çizgi halini almıştı. Arkasındaysa...

Jack duruyordu.

Oturmaya zahmet etmemiş, duvara yaslanıp kollarını, *Aynen, egzersiz yapıyorum*, dercesine göğsünde kavuşturmuştu ve steroid kullanan bir kahverengi keşiş örümceği gibi beni izliyordu. Keskin, boyun eğmez gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu ama dün gece ondan güç bela alabildiğim duygular tamamen yok olmuştu. Yine ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Kapalı bir kitaptı.

Hayır, alev almış bir kitaptı. *Fahrenheit 451*'deki gibi; okunacak kelimeler yoktu, yalnızca küller ve boşluk vardı.

O anda parçalar yerine oturdu. Sınıfa girmeden önce Monica'yla yaptığımız konuşmanın boşluklarını zihnimde doldurdum: Bu dersi veren Jack'ti. Teorisyenler hakkında önyargıları olan, öğrencilerinin beynini yıkayıp benim gibilerin düşman

olduğuna inandıran, cinsel fantezilerinde muhtemelen benim iki düzine kinci erkeğin karşısında kendi disiplinimi savunamadığımı yaşatan Jack. Bu adamın, on birinci sınıfta katıldığım bilim fuarında *sizigi* terimini yanlış telaffuz ettiğim videoları izleyerek mastürbasyon yaptığından emindim.

Burada bir düzenek vardı. Bu ders demosunun benim *Titanik*'im olmasını istiyorlardı. Film olarak değil de gemi olarak yani.

Ama hayır, öyle bir şey olmayacaktı.

Jack'in gözlerine baktım ve ona en tatlı, en ölümcül gülümsememi gönderdim. *Beni hafife aldın*, mesajımı ona iletmiş olmalıydım çünkü yarım bir tebessüm atıp hafifçe kafa salladı. Kurnaz, gergin, hazır. *Öyle mi diyorsun, Elsie?*

Savaş şu anda başlıyordu.

"İyi bir noktaya değindin Cole." Kumandayı elimden bırakıp kürsünün önüne geçtim. "Teorik fizik zaman kaybı *olabilir*." Hava soğuk olmasına rağmen ceketimi çıkardım ve pompamın belli olmadığından emin olmak için karnıma baktım. Ben de sizden biriyim. Sadece iki üç yaş büyüğüm. Bakın, masanın üstünde oturuyorum. Hadi arkadaş olalım. "Kim aynı fikirde? Elleri göreyim." Birkaç saniye için, *Bu bir tuzak mı?* diye bakıştıktan sonra sınıfın yüzde sekseni ellerini kaldırdı.

Ben de elimi kaldırdım.

Güldüler. "Siz teorisyen misiniz Dr. Hannaway?" diye sordu biri.

"Öyleyim. Ama sizleri anlıyorum. Ve lütfen bana Elsie deyin." *Ben bildiğiniz teorisyenlerden değilim, havalı bir teorisyenim.* Iyyy. Erwin Schrödinger, bana doğru bakma. "Nobel Ödülü kazanan ya da herkesçe bilinen fizikçilerin çoğunun teorisyen olması adil değil, *evet*. Newton. Einstein. Feynman. Kaku. Sheldon Cooper için yedi sezonluk ayrı bir dizi çekiliyor ama Leonard için ne yapılıyor? Hiçbir şey." İçlerinde Volkov da olan birkaç kişi kıkırdadı. Jack'in hafif gülümsemesi değişmedi. "Teorik fiziğin avantajı, fikirlerin takas edilmesidir. Ve fikirler hem ucuz hem

hızlıdır. Deneysel fizikçiler her adımda sorun gidermek için pahalı ekipmanlara ihtiyaç duyarlar ama teorisyenler sadece oturur ve..." Kasıtlı bir şekilde omuz silktim. "... bilimsel hayran kurguları yazarlar." Aslında bu, Cece'nin konuğu olarak katıldığım bir Harvard partisinde bana yapılan bir hakaretti. Sahibi de üç biranın ardından erkekçe patronluk taslayarak, makalelerimin neden gerçek yayın kabul edilmeyeceğini tüm bara açıklamayı kendine görev edinen bir felsefe doktora öğrencisiydi.

Beleş yemek için katlandığım şeyler...

"Teorisyenler süslü matematiğin arkasına saklanırlar," dedi Cole. *Ah, tatlı yaz STEMlordu. Emin ol düşündüğün kadar sert değilsin.*

"Benim anlamadığım... doğa kanunlarına bile bağlı olmayan soyut teoriler geliştirmenin ne manası var?" dedi Cole'un yanındaki çocuk. Önünde *Shrek* fontuyla "Fizik & Chill"* yazan uzun kollu tişörtü hoşuma gitmişti.

"Deneyler çok daha yararlı." Bunu diyen, ön sıradan bir başka erkekti.

"Siz sadece *olabilecekleri* önemsiyorsunuz, *olanları* değil." Yine bir erkek. Bu seferki üçüncü sıradandı. "Muhtemel uygulamaları ikinci plana atıyorsunuz."

Öğrencilerin çoğu kafa salladı. Ben de katıldım çünkü onları iri harflerle basılmış kitaplar gibi okuyabiliyordum. İstedikleri Elsie'yi biliyordum.

Artık onu sahneye çağırmanın vaktiydi.

"Teorik fiziğin her zaman bir ürün olarak ortaya çıkarılmadığını söylüyorsunuz. Buna karşı diyebileceğim tek şey şu ki... size katılıyorum. Fizik seks gibidir: bazı pratik sonuçları olabilir ama onu her zaman bu sonuçlar için yapmıyoruz." *En azından bir zamanlar Feynman böyle söylemiş. Kendisi aynı zamanda kadınları değersiz sürtükler olarak yaftalamasıyla da meşhur ama seksle il-*

* "Netflix izle ve keyfine bak" anlamına gelen "Netflix & Chill" ifadesinin fiziğe uyarlanmış halidir. (ç.n.)

gili sözü sizi güldürdüğü için kadın düşmanlığını şimdilik es geçeceğiz. "Kaçınız deneyselcisiniz?" Neredeyse tüm eller havaya kalktı. Cole'unki en yüksekteydi. Üzücüydü ama hiç şaşırmamıştım. "Doğruyu söylemek gerekirse haklısınız. Teorisyenler olarak matematiksel modellere ve soyut konseptlere odaklanırız. Fakat bunu, sizler gibi deneyselcilerin, teorilerimizi ele alıp bize haklı olduğumuzu kanıtlamanız için yaparız." *Offf.* Derhal suya ve çok güçlü bir sabuna ihtiyacım vardı. "Wigner kristalleşmesi hakkındaki teorilerimi sizinle konuşmak istememin nedeni de bu. Fikirlerinizi duymak ve geribildirimleriniz sayesinde çalışmalarımı geliştirmek istiyorum. Teorisyenlerin ve deneyselcilerin ne zaman rakip olduklarını bilmiyorum ama fizik bir yarış değil, işbirliğidir. Kendi görüşlerinize sahip olmakta tabii ki özgürsünüz; teorilerime *ihtiyacınız olduğu* konusunda sizi ikna etmeye çalışmayacağım. Ancak *ben*, sizin deneylerinize ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum." Fazla mı abartmıştım? Hayır. Tamam, evet. Ama öğrenciler buna bayılmıştı. Kafa salladılar ve mırıldanmaya başladılar. Birkaçı kibirle gülümsedi.

En sıcak gülümsememi yüzüme yerleştirmemin zamanı gelmişti. "Bu sorunu yanıtladı mı Cole?"

Yanıtlamıştı. Cole'un açgözlü egosu, onurumun parçalarıyla beslenmişti. Ah, sağlık sigortası ve emeklilik fonu için yaptıklarım... "Evet, Elsie. Endişelerimi giderdiğin için teşekkür ederim."

Pislik torbası. "Mükemmel." Masada dayandığım yerden ayrıldım ve kürsüye geri döndüm. "Size Wigner kristalleşmesini anlatacağım için *çok* heyecanlıyım. İstediğiniz zaman sözümü kesmekten çekinmeyin çünkü bu dersten alacaklarınız her şeyden önemli." Bir saniye duraksadım, sonra son darbemi indirdim. "Tabii ışık hızının karesiyle çarparsanız iş değişir. O zaman devreye *enerji* girer.*"

---

* Einstein tarafından oluşturulmuş, enerji ile kütle arasında ilişki kuran *dünyaca ünlü* $e=mc^2$ denklemine atıfta bulunuluyor. İngilizcede "önemli olmak" anlamına gelen "matter" kelimesi aynı zamanda "madde" anlamına gelir ve maddenin kütlesi, ışık hızıyla çarpıldığında o cismin kinetik enerjisi elde edilir. (ç.n.)

Vece, sahne.

Tam Volkov kahkahalara boğulurken bakışlarımı kaldırdım. Yanındaki Monica bana, onu gururlandıran gladyatörüne memnuniyet dolu bir bakış attı. Öğrencilerin birkaç saniye homurdanmalarına izin verdim ama soğuk esprimin gizliden gizliye hoşlarına gittiğini biliyordum. Kimin hoşuna gitmezdi ki? "Teşekkürler, tüm hafta burada olacağım." Homurtular kıkırdamalara dönüştü.

İşte o zaman dönüp Jack'e baktım ve çenemi bir milimetre kaldırdım. *Üstüme geldiğin için pişman olacağını söylemiştim, Dr. Smith-Turner.*

Jack'in bana bakan suratı ifadesizdi. Gülümsemiyordu. Kaşlarını çatmamış, dişlerini sıkmamıştı. Öylece bakıyordu. Fiziği domine etme ve George'u işe alma planında gerçek bir tehdit oluşturduğumu anlamış olmasını umdum. Anlık bir şeydi ve muhtemelen hayal gücümün ürünüydü ama gözünün mavi kısmında küçük bir parıltı gördüğüme neredeyse yemin edebilirdim.

Bunu bir galibiyet olarak saydım ve konuşmama başladım.

Ders demosunun ardından kendimi yatağa atıp uyumak istiyordum ama bütün günüm doluydu. Fen Bilimleri Fakültesi dekanıyla görüşmem vardı. Hoş bir adamdı ama üzerinde dokunaçlar olan kahve kupası, porno tercihlerini sorgulamama yol açtı. Sonra iki fizik profesörüyle resmi olmayan öğle yemeğinde buluştum ve sevgili olduklarını düşündüğüm bu ikisi Raul adındaki biri hakkında tartışırken boş boş salatamı izledim. Ardından da insülin pompam bana oyun mu ediyor yoksa paranoyaklaşıyor muyum diye geçirdiğim bir beş dakikalık tuvalet molası verdim ve teke tek mülakatlardan birinin zamanı geldi.

Teke tek görüşmeler tabii ki de en iyi olduğum şeydi. Basit bir matematik işlemi gibiydiler. Tek kişinin istediği Elsie olmak, on

iki farklı insanın beklediği kişi olmaktan çok daha kolaydı. Bu görüşmeler, görünüşte departmandaki işi kabul etmemde bana yardımcı olacak sorular sormamı hedefliyordu ancak (1) mevcut iş durumum zaten rezaletti ve (2) görüşmeleri yürütmek, akademik hizmet olarak kabul ediliyordu ve akademisyenler hizmet etmekten bin kuasar yoğunluğunda nefret ediyorlardı.

Şanslıydım ki insanların benimle geçirdikleri zamanı israf olarak görmemesini sağlama konusunda profesyoneldim. Dr. Ikagawa, sandalye yerine pilates topu tercih ediyordu; kalem etekle oturmak için ideal olmasalar da toplar sayesinde karın ve gövde rutinlerimiz hakkında ettiğimiz muhabbet aramızda bir bağ kurulmasına vesile oldu. Dr. Voight, saatlerdir diş sigortası konusundaki bir sorununu halledemediğini söylediğinde ona görüşmemizin on beş dakikasını telefonda sigorta şirketiyle tartışmaya harcamasına izin verdim diye neredeyse beni öpecekti. Alvarez'in ofisini işgal eden bir sineği yakaladığımda ömür boyu sürecek bir arkadaşlık kurduk. Dr. Albritton'ın ders programını oluşturmasına yardımcı oldum, Dr. Deol'la oğlunun üçüncü sınıf öğretmeni -hâlâ Plüton'un gezegen olduğunu sanıyordu- hakkında konuşup güldüm, karanlık maddenin bir yığın değil de pürüzsüzce yayılmış dalgalı bir tam akışkan olduğunu anlatırken Capri Sun'ını yudumlayan Dr. Sader'ı dinleyip kafa salladım.

İyi gidiyor, dedim kendi kendime, bugün bana refakat etmekle görevlendirilmiş ince uzun doktora öğrencisiyle birlikte günün yedinci görüşmesine giderken. *Meslektaşlarımla dayanışma yapabileceğimi, ne kadar sokulgan ve albenili olduğumu göst...*

"Burası," dedi kız, siyah bir kapının önünde durarak.

Bir süre isim plakasına baktım ve zarar versem mi acaba diye düşündüm. Sonra temel dürtülerime direnip kıza döndüm. "Bir hata var sanırım. Kılavuzumda sonraki görüşmemin Dr. Pereira ile olduğu yazıyor."

Dün akşam kulak misafiri olduğum şeylerden sonra adamla görüşmeye hevesli değildim ama erkekler tuvaletinde olduğumu itiraf etmeden onu ve kankasını insan kaynaklarına şikâyet edemeyeceğime göre, eğer aile kurmaya karar verirsem derslerimi devralıp almayacağıyla ilgili pasif-agresif sorularla onu sinir etmeye kendimi hazırlamıştım.

Nasıl olsa oyu benden yana olmayacaktı.

"Dr. Pereira'nın programında bir değişiklik oldu. Görüşeceğiniz son kişi Jack... yani, Dr. Smith-Turner olacak."

Belki de geçmiş yaşantılarımdan birinde bebek foklara işkence eden biriydim. Ya da Wall Street'te bir CEO'ydum. Bu şansımı açıklardı. "Emin misin?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Dr. Hannaway, size söylemek istediğim bir şey var. O *Forbes* ödülünü kazandığınızda benim için büyük ilham kaynağı oldunuz. Fizikçilerin, özellikle de kadınların bu ödülü kazanması çok zordur. Ayrıca bugünkü ders demonuzda ben de vardım. Son derece kendinden emin ve iddialıydınız. Cole pisliğin tekidir ve..." Kızardı. "Her neyse, dersiniz gerçekten ufuk açıcıydı."

"Ben..." Ben de kızardım. "Ne diyeceğimi bilemi..." Ben cümlemin gerisini getiremeden kız koşturarak uzaklaştı.

Benimle dalga mı geçmişti acaba? Biri *gerçekten de* beni ilham verici mi buluyordu? Nefret edilmekten kaçınmak için hayatımı kişiliğimi evirip çevirerek yaşamama ve sahtekârların en büyüğü olmama rağmen mi?

Önemli değildi. İçimi çekip Boston'daki en berbat kapıyı tıklattım ve kalın bir ses, "Gel," deyince gönülsüzce içeri adım attım.

Jack'in ofisini incelemedim. İyi aydınlatılıyor mu, sırmalı brokarlarla mı süslenmiş yoksa domuz ahırı gibi mi görünüyor diye bakacak kadar umursamayı reddettim. Fakat ne yazık ki odanın kokusunun iyi olduğunu fark ettim. Sabun, kitap, ahşap, kahve ve yoğun bir şekilde Jack kokuyordu. Görünüşe bakılırsa

kokusuna aşinaydım ve bu, koku alma sinirlerimi koparmak istememe neden oldu. Offf.

Masanın önünde boş bir tekli koltuk vardı. Ben doğruca geçip otururken Jack bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam etti.

Yazdı.

Yazdı.

Ve -sıkı durun- yazdı.

On saniye geçti. Otuz saniye. Kırk beş saniye. Beni karşılamaya hâlâ zahmet etmiyordu ve dün geceki düşmanlık hissi köpürerek içimde büyümeye ve ofisi doldurmaya başladı. Ne yaptığını çok iyi biliyordum -*güç oyunu*- ve onu durduramasam da beni üzmesine izin vermeyi reddediyordum.

Tamam, beni üzdüğünü *bilmesine* izin vermeyi reddediyordum.

Etrafıma bakınmadım. Ayağımı yere vurmadım. Kabalığı karşısında sabırsızlık ya da rahatsızlık göstermedim. Bunun yerine iTwat'imi çantamdan çıkardım ve onun yaptığını yapmaya, yani kendi lanet işime bakmaya başladım.

Dr. Hannaway,

Ben Kuantum Mekaniği'nden Alan. Size, bu dersi sevmediğimi bildirmek istedim. Doğrusu biraz sıkıcı. Ama sizi suçlamıyorum, sizin bir hatanız yok. Sonuçta atom altı parçacıkları siz bulmadınız. (Siz bulduysanız özür dilerim.) Ama elçiye zeval olmaz, değil mi? HAHA. Merak ediyordum da derslerinizi biraz daha eğlenceli hale getiremez misiniz acaba? Mesela kuantum mekaniğiyle ilgili film falan izlesek? Sadece tavsiye vermek istedim.

Saygılar,
Kuantum Mekaniği dersinden Alan

.....

Bayan Hannaway,

Ne demek federal yasalar, oğlumun notlarını benimle tartışmanızı yasaklıyor? Okul masraflarını ben ödüyorum. Derslerinde iyi olup olmadığını bilmek hakkımdır. Bu kabul edilemez.

Karen

.....

Selam Bayan Elsie,

Köpeğimi tıraşa götürmek için derse katılmasam mazeretli devamsızlık sayılır mı?

Halle

NOT: Normalde bunu istemezdim ama acilen tıraş olması gerekiyor.

Gözlerimi devirdim ve o sırada Jack'in yazmayı bıraktığını fark ettim. Sandalyesinde arkasına yaslanmış ve muhtemelen Wikipedia'da kendilerine özel sayfaları (her gün, her dilde, en çok okunan sayfalardan) olan kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dövmesi hâlâ gizemini koruyordu ve bana bakan gözleri bulutlu ve anlaşılmazdı. Ne şaşırtıcı.

Duvardaki saate bakarken kasıtsız olarak ofisin yarısını da görmüş oldum. Geniş ve güneşliydi, zevkli mobilyalarla döşenmişti. Pencerede bir kaktüs vardı. Hmm. Saate bakılırsa üç dakikadır buradaydım.

"Sıkıldın mı?" diye sordu Jack o aptal, güzel sesiyle.

"Hayır." Ona öldürücü bir tatlılık barındıran bir tebessümle baktım. "Sen?"

Cevap vermedi. "Bu zamanı iş için görüşme yaparak geçirmemiz gerekmiyor muydu?"

"Meşgul gibiydin. Araya girmek istemedim."

"Acil bir e-postaya cevap yazıyordum." Bundan şüpheliydim. Bence bir sonraki çok satan Amerikan romanını yazıyordu. Ya da alışveriş listesi yapıyordu. Ya da sırf beni gıcık etmeye çalışıyordu. "Birbirimizi daha iyi tanımalıyız, Elsie." Adım *yine* o dudakların arasındaydı. O ses tonu, tınısı, yükselip alçalması. "Yoksa seni işe alıp almama konusunda nasıl karar vereceğim?"

Söz konusu benim işe alınmam olunca fikrinin ne olduğunu herkes biliyor zaten. Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama dün akşam tuvalette yaptığımız konuşmayı tekrar etmek istemiyordum. Kontrolü elimden bırakmak istemiyordum. Duyarsız ve kaba Jack'in karşısında olsam da sakin kalabilirdim. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Bir şeyler bulabiliriz. Kan grubun? İlk evcil hayvanın? En sevdiğin renk?"

"Çevrimiçi bankacılık sorularına verdiğim cevapları öğrenip hesabımı *hack*'lemeyi planlıyorsan çalacak fazla bir şey olmadığını bilmelisin."

Dudakları hafifçe kıvrılınca aklımdan mantık dışı bir şey geçti: *Bu kadar yakışıklı olmasaydı ondan bu denli nefret etmezdim. Bir morgun çekiciliğine sahip olsaydı nefretim daha da azalırdı. Hatta onu birazcık bile olsa okuyabilseydim nefretim çok* çok *az kalırdı.* "Bu zamanı dinlenmek için kullanmak istersen kullanabilirsin."

"Sağ ol. Yorgun değilim."

"Gerçekten mi? Sen olmak çok yorucu görünüyor da."

Kaşlarımı çattım. "Yorucu mu?"

"Her zaman yaptığın bu şey..." Parmağını yavaşça masasının kenarına vurdu. "... kolay değildir diye düşünüyorum."

Her zaman yaptığım şey mi? Ne demeye çalışıyordu? Yoksa... Taklit yeteneğimden, içimde barındırdığım çeşitli Elsie'lerden haberi olamazdı, değil mi? "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Anlamış gibi kafa salladı. Tam da beklediği şeyi söylemişim ve onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. Göz temasını asla bozmaması her zaman olduğu gibi beni katmanlarıma ayırdığını, akla gelebilecek en korkunç şekilde çıplak kaldığımı hissettiriyordu. Kendimi, aslında kabul edilebilir boyda olan eteğimi düzeltirken buldum. Bu sabah Dr. L.'in ofisindeyken ya da pilates topunun üzerinde otururken böyle rahatsız olmamıştım. *Şimdi* neden tuhaf hissediyordum? "Keyfine bak, o halde. Danışmanlık yaptığım öğrenciler o koltuğun çok rahat olduğunu söylerler."

"Cole da senin öğrencilerinden biri mi?"

"Sanıyorum ki Cole, Volkov'un öğrencilerinden biri." Şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı, çünkü, "Ama yerinde olsam endişe etmezdim. Feynman'dan yaptığın seks alıntısıyla onu etkiledin," dedi.

Feynman'dan seks alıntısı derken sesli ve sessiz harflerinin mükemmel bir şekilde çarpışması tüm bedenimi sıcak soğuk hislerin sarmasına ve gözlerimi kaçırmak istememe neden oldu. Ama inat ettim ve başka yere bakmadım. "*Gerçekten* rahat bir koltukmuş." Arkama yaslanıp onun hareketini taklit ettim. *Korkmuyorum. Korkmuyorsun. Korkmuyoruz.*

"Bir keresinde kırk sekiz saatlik bir deneyin ardından o koltukta uyumuştum."

"Ben *uyumayacağım*."

"İstersen uyuyabilirsin."

"Tabii. Uyuyayım da alnıma çıkmayan kalemle bir şeyler karala, değil mi?"

Kafasını yana eğdi. "Ne gibi şeyler mesela?"

Omuz silktim. "'İşe almayın', 'Albert Einstein berbattır', 'Teorisyenlerden nefret ediyorum'?"

Parmaklarının ucunu üçgen çizecek şekilde birleştirdi. "Teorisyenlerden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?" Beni komik buluyordu. Veya sıkıcı. Veya acınası. Veya hepsi birden. Keşke anlayabilseydim ama sanırım onu hiç anlayamadan ölecektim.

"Öğrencilerin kesinlikle öyle görünüyor."

"Sebep ben miyim sence?" Buna gerçekten şaşırmış gibiydi. Ne *arsızlık* ama.

"Başka kim olacak?"

Omzunu silkti. "Daha basit bir açıklamayı görmezden geliyorsun. Deneysel fizikle ilgilenen öğrenciler zaten teorik fizikle alakalı peşin hükümlü olamaz mı? *Ve* bu öğrenciler benim dersimi almak istemiş olamaz mı? Bağlılık nedenselliği ifade etmez."

"Elbette." Kibarca gülümsedim. Sakindim. Hâlâ sakindim. "Hürmet duydukları birinin -yani *senin*- teorisyenlere olan nefretiyle meşhur olması görüşlerini hiç etkilemiyordur eminim."

"Ben mi?" Kafası yine yana yattı. "Teorisyenlere olan nefretimle mi meşhurmuşum? Ben sık sık teorisyenlerle işbirliği yapıyorum. Çalışmalarına saygım var. Hatta bazılarına hayranlık duyuyorum."

"Mesela kime?"

"Sana." İçimi görüyormuş gibi bakan aptal gözleriyle beni olduğum yere mıhladı. "Çok etkileyicisin, Elsie."

Yalan söylediğini bilsem de midem bir takla attı. Böyle... spesifik bir yalan beklemiyordum. "Çalışmalarım hakkında tek bir şey bile bildiğinden şüpheliyim."

"Yazdığın her kelimeyi okudum." Ciddi görünüyordu ama benimle alay ediyor da olabilirdi.

O halde bana ne yapmak düşerdi? Tabii ki alaya alayla karşılık vermek. "Ortaokul günlüğümü beğendin mi?"

Gözlerinin köşeleri hafifçe kırıştı. "Justin Bieber'la ilgili çok fazla şey vardı."

"Yanlış odaya girmişsin. Ben Bill Nye'cıydım."

Ağzı seğirdi. "Popüler çocuklardandın, ha?"

"Övünmek gibi olmasın ama bandoda tuba çalardım."

"Bahse girerim rekabet büyüktü." Gamzesi vardı. Yüzünün tek tarafında. Offf of.

"Hem de *ne büyüktü*. Ama girmeyi başardım. Zindanlar ve Ejderhalar Kulübü sağ olsun."

Gülüşü yumuşaktı. Rahattı. Çarpıktı. Ondan beklediğim katı ifadeden farklıydı. Ve flaş haber: Ben de gülümsüyordum. Kahretsin.

"Sen benim kadar popüler değildin eminim," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak onu incelerken. Geniş omuzlarına, tuhaf ama çarpıcı gözlerine baktım. Bu adam beden eğitimi dersinde hep birinci seçilen birinin özgüvenine sahipti. Bandoda tuba çalmış olamazdı. "Benim gibilerin kafalarını klozete sıkıştırmış, amigo kızları hademe dolabına atmış olmalısın."

"Biz matematik atletleri sıklıkla öyle şeyler yapardık, evet," diye mırıldandı, biraz gizemli bir ifadeyle. "Modellerin zarif ve sağlam. Partikül kinetiği konusunu çok iyi kavradığın belli. Küresel yapılara geçiş hakkındaki teorilerin de müthiş. Özellikle 2021 yılında *Teorik Fizik Tarihi* dergisinde yayımlanan makalen son derece etkileyiciydi."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu söylediklerinin tek kelimesinin bile doğru olduğunu sanmıyordum. "*Teorik Fizik Tarihi*'ni okumana şaşırdım."

Sessizce güldü. "Benim için fazla ileri seviye olduğundan dolayı mı?"

"Christophe Laurendeau'ya yaptıklarından dolayı."

Yüzündeki ifadesizlik kayboldu ve yerini sert bir şey aldı. "Christophe Laurendeau."

"Tanıdık gelmedi mi? Sen o şakayı yaptığında derginin editörüydü. Şimdilerde de benim danışmanım." Jack'in gözlerinin beklenmedik bir şokla dolması hoşuma gitti. *Harika*. Fırsattan

istifade öne eğildim, eteğimi düzeltme dürtümü bastırdım ve, "O yazıyı hiçbir teorisyen unutmadı," dedim. "On beş yıl geçmiş olabilir ama..."

Bir dakika. Bir şeyler yanlıştı.

Jack, Greg'den üç yaş büyüktü. Bu da benden beş yaş büyük olduğu anlamına geliyordu. Otuz iki ya da otuz üç yaşında olmalıydı. Ama...

Onu dikkatle inceledim. "Düzmece makalen, ben ortaokuldayken yayımlanmıştı. O zaman sen..."

"On yedi yaşındaydım."

Koltuğa gömüldüm. Bir çeşit mucize çocuk muydu yoksa? "Çoktan doktoraya mı başlamıştın?"

"Lisedeydim."

"O zaman neden... *On yedi* yaşındaki birinin yazdığı şey, bir yükseköğretim dergisinde nasıl basılır?"

Omuz silkti ve bir dakika önce gösterdiği duygu her neyse boş bir duvarın arkasına saklandı. "Yaş sınırı olduğunu bilmiyordum."

"Tamam ama on yedi yaşındaki gençler genelde dersten kaytarma ya da *Alacakaranlık*'ı tekrar tekrar okuma derdinde olurlar ve..."

"*Alacakaranlık* ve Bill Nye, ha?"

"... gayretli akademisyenleri kandırmayı ve *koca bir disipline kara çalmayı* hedefleyen saldırgan, etik dışı parodi makaleler yazmayı içeren entrikalar çevirmezler." Cümlemi neredeyse bağırarak bitirirken tırnaklarımı koltuğun kolçağına geçirmiştim.

Pekâlâ. Belki de *fazlasıyla* sakin değildim. Belki birkaç derin nefes alıp hızımı düşürmeye ihtiyacım vardı. İnsan hızını nasıl düşürürdü ki? Bilmiyordum. Ben genelde *zaten* düşük hızda çalışırdım. Fakat Jack'in etrafındayken değişiyordum. Adam resmen karşımda kaygısızca, bilmiş bakışlarla oturuyordu. Suratına bir yumruk geçirsem ne rahatlardım.

Gözlerimi yumup mutlu bir yer düşündüm. Sarı saçları ve iri vücudu olan birilerinin bulunmadığı, bol bol peynir yiyebileceğim sıcak bir kumsal hayal etmeye çalıştım.

"Beni şaşırtan ne, biliyor musun?" diye sordu Jack.

"İnsani duyguların genişliği mi?"

"O da var tabii." Ona baktım. Vücudunda alçakgönüllü tek bir kemik bile yokken nasıl böyle alçakgönüllü biçimde gülümseyebiliyordu? "Diğeri de şu: Bu makalenin konusu ne zaman açılsa herkesin sorduğu tek şey böyle *korkunç* bir şeyi nasıl yapabildiğim. Neden yazdım? Neden o dergiye gönderdim? Neden teorik fiziği küçük düşürmek istedim?"

"Ne soracaklardı? Kötücül zaferini kutlarken hangi *vintage chianti* şarabını içtiğini mi? Kutlamanı yaparken okşadığın, kötü olmaya programlanmış beyaz kedinin ırkını mı? Hangi desibelde kahkaha attığını mı?"

"Neden kabul edildiğini."

Bununla nereye varacağını çok iyi biliyordum. "Şans eseri."

"Olabilir," diye kabul etti. "Ama şöyle bir şey de var: Eğer bir teorik jeolog, dünyanın iç çekirdeğinin yumuşak şekerden yapıldığını söyleyen saçma bir makale yazsaydı ve bu disiplinin önde gelen, doğruluğu kabul edilmiş kaynağı, atıyorum *New England Kayalıklar Dergisi* bu yazıyı tasdikleyip basmaya karar verseydi bunu şans eseri olarak görmezdim. Teorik jeoloji makalelerinin incelenme şeklinde sistemsel bir hata mı var ya da *editör* bir yanlışlık mı yaptı diye araştırırdım."

Yutkununca cam yutmuş gibi hissettim. "Eğer bilirkişi değerlendirmesinin adaletsizliğinden endişe duyarak hareket ettiğini iddia etmeyi bırakır ve sırf canın istedi diye kötü niyetle sistemin boşluklarından yararlandığını itiraf edeceksen ben de sistemin hatalı olabileceğini kabul etmeye hazırım. Ama soruma hâlâ cevap vermedin. Bunu neden yaptın?"

"Düşündüğün herhangi bir sebepten dolayı değil, Elsie."

Adımı kullanmayı bıraksın diye ona bağırmamak için dudağımı ısırdım. "Efsanevi bir şaka yapmak ve laboratuvar kankalarının arasında ünlü olmak için değil mi?"

"Hayır." Keşke savunmacı olsaydı ya da gücenmiş görünseydi. Ama sadece gerçeği söylüyormuş gibi bakıyordu.

"İşe benim yerime bir deneyselci almak istemenin sebebiyle aynı değil mi?"

Şaşkınlıkla geriledi. Hatta rahatsız olmuş gibiydi. "Seni teorisyen olduğun için mi işe almak istemediğimi sanıyorsun?"

Neredeyse alaycı bir şekilde gülüp, *Herhalde yani*, diyecektim ama sonra yazın ilk tanıştığımız zamanı hatırladım. Beni nasıl dikkatle incelediğini ve elimi sıkmadan önce nasıl tereddüt ettiğini. "Eh," diye kabullendim hafifçe omuz silkerek. "Sanırım benden hazzetmediğin için de olabilir."

Bir kahkaha atarak kafasını iki yana salladı. "Yine şu sözde hazzetmeme meselesi."

"Greg'le benim hakkımda konuştuğunu duydum." Gözlerinin neredeyse panikle irileşmesini görmezden geldim. "Benden ne zaman kurtulmayı planladığını soruyordun." Eteğimi tekrar çekiştirince gözleri dizlerime kaydı, bir süre orada oyalandı ve başka yere döndü. Bunu yapmayı kesmeli, gerilince yapacak başka bir alışkanlık bulmalıydım. Tırnak yeme mesela. Ya da stres çarkıyla oynama. Kristal metamfetaminle ilgili de harika şeyler duymuştum.

"Ben hiç öyle bir şey sö..."

"Of, her neyse." Elimi salladım. "Hakkımda istediğini düşünmekte serbestsin. Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünmen umurumda değil." *Pek değil.*

Ağzının iç kısmını ısırdı ve dev patisini masasındaki bir şeyle -Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın 3D maketi- oynamak için uzattı. "Düşüncelerim hakkında çok fazla varsayımda bulunuyorsun," dedi maketi bırakırken. "*Negatif* varsayımlar."

"Düşüncelerinin negatif olduğu açık da ondan."

"Kardeşime aylardır samimiyetsiz davranmanla bir ilgisi olabilir mi acaba?"

İçimi çektim. "İstersen Betelgeuse yıldızı patlayana kadar ne kadar tiksindirici bir kız arkadaş olduğuma odaklan. Ama Greg ve benimle ilgili bilmediğin birkaç şey var ve..."

"Bilmediğim *çok* şey var." Yavaş, metodik bir şekilde masasına vurduğu parmaklarından gözlerimi ayıramıyordum. "Dün gece saatlerce bunu düşündüm ama seni çözmenin yakınına bile yaklaşamadım. Örneğin, neden işinle alakalı yalan söyledin. Bir misafir profesörsün, Jeff Bezos'un muhasebecisi falan değilsin sonuçta. Ve sadece bir fizikçi olmakla kalmayıp *burada* işe girmek istemen... Aklıma gelen ilk şey bunun benimle alakalı olduğu oldu."

"Ben..."

"Ama dün akşam yüzünü gördüm. Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yoktu. Bu yüzden en başa dönüyoruz. Mesleğini neden gizledin? Başka neler hakkında yalanlar uydurdun? Greg fark etmeden bunu nasıl aylarca sürdürdün? Kardeşim öğrendiğinde nasıl tepki verecek? Ve en önemlisi, o öğrendiğinde *sen* nasıl tepki vereceksin?" Bana altıgen Rubik küpmüşüm gibi bakıyordu. Bedenine aşırı küçük gelen bir yatakta uzanıp beni düşündüğünü hayal ederken neredeyse ürperecektim. "Kardeşime âşık mısın Elsie?"

Yutkundum. "Bu çok müdahaleci bir soru."

"Öyle mi? Hmm." Zarif bir şekilde omuz silkti.

"Ayrıca Greg otuz yaşında. Senin, hayatını kontrol etmene ihtiyacı yok."

"Greg otuz yaşında ve romantik bir ilişkiye girdiği tek kişi sensin." Gözleri sertleşti. "Ona yutturduğun yalanları düşününce kardeşimin ona göz kulak olacak birine ihtiyacı *varmış* gibi görünüyor."

"Onu bir *arasaydın*..."

"Pazar gününe kadar dönmeyecek."

"Ona ulaşmayı *denedin* mi?"

"Hayır." Bakışları karardı. "Kız arkadaşının aslında bir sıvı kristaller teorisi kahramanı olduğunu telefonda söylemeyeceğim. Ona kalbini yüz yüze kırma iyiliğini yapacağım."

"Sırtını okşayıp, 'Geçti, geçti' diyebilesin diye mi?"

"Ben ciddiyim Elsie."

Kafamı yana eğip boş bir konferans salonunu ve sahnede havari Peter kılığında dikilen Greg'i hayal ettim. Seyirci koltuklarında, her şarkıdan sonra kuvvetle alkış tutan tek biri kişi vardı. *En yakın arkadaşım*. "Greg'i gerçekten önemsiyorsun."

"Evet," dedi bir çocukla konuşur gibi. "Kardeşimi önemsiyorum."

"Bu Tanrı vergisi bir şey değildir."

"Sen kardeşlerini önemsemiyor musun? Ya da onlar seni önemsemiyor mu?"

Dün gece telefon ettiğimde cevap vermeye zahmet etmeyen ağabeylerimle bu sabahki konuşmamı düşündüm. Lucas telefonu yarı uykulu açmış ve sesimi tanımadığı yetmiyormuş gibi bir de *Hangi Elsie?* diye sormuştu. "Benim maddesel bir formda var olduğumun farkında olduklarını sanmıyorum," diye mırıldandım. Yüksek sesle düşündüğüm için anında pişman oldum ama Jack, bu bilgiyi daha sonra kullanmak için sakladığını düşündürecek biçimde kafa salladı. Cephanelik mi topluyordu?

"Kardeşlerin birer pislik olduğu için üzgünüm." Sesi şaşırtıcı şekilde samimiydi. "Ama yalanlarla dolu geçmişini düşününce kendi kardeşim için endişe duyuyorum diye beni suçlayamazsın."

"İlk tanıştığımızda yalan söylediğimi bilmiyordun."

"Evet, bilmiyordum." Jack'in ifadesi keskinleşti. Sırtını dikleştirip öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Ama sende bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bıkmadan usanmadan insanları incelediğini, nasıl biri olduklarını ve ne istediklerini çözdüğünü,

sonra da kendini onlara en uygun olduğunu düşündüğün şekle soktuğunu gördüm. Pek çok kişinin karşısında pek çok farklı rol oynamanı, kanal değiştirir gibi kişilik değiştirmeni izledim. Hâlâ *kim* olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden küçük kardeşim için kaygılanmak benim hakkım. Seni merak etmek de hakkım."

Donakaldım.

Az önce...

Hayır, bu olamazdı. *Beni* tanımıyordu. Yanlış duymuş, yanlış anlamış olmalıydım. *Siktir.*

"Ben..." Titreyen ellerimi çocuk gibi bacaklarımla sandalye arasına sıkıştırdım. Çırılçıplak kalmıştım sanki. Başım dönüyordu. "Ne demek istediğini bilmi..."

Telefon çaldı. Jack beklemem için bir parmağını kaldırıp telefona cevap verdi. "Smith-Turner. Merhaba Sasha. Evet, burada. Görüşmemiz tam da... Ah, anlıyorum. Tabii. Sorun değil. Ben hallederim." Az önce söyledikleri -*kendini onlara en uygun olduğunu düşündüğün şekle soktuğunu gördüm*- beni öyle sarsmıştı ki o konuşurken hattın diğer ucundan gelen sese kulak verememiştim. Bu da, "Volkov'un bir işi çıkmış ve sana bölüm binasını gezdiremeyecekmiş," dediğinde daha da sersemlememe neden oldu. Minik, yamuk gülümsemesi geri döndü. "Ama merak etme, Elsie. Ben seni memnuniyetle gezdiririm."

7

ELEKTRİKSEL DİRENÇ

ONA TEKRAR TEKRAR, "GEREK yok," desem de bir süre sonra kelimeler tekerlemelerdeki gibi anlamını kaybetti. Boşuna çabalıyordum.

"Jack, yapacak bir sürü işin vardır senin," dedim beni ofisinden dışarı yönlendirirken. Kollarımız birbirine sürtünüyordu.

"Ne gibi?"

"Hm." Bebek dişlerinden kolye dizmek? Örsle ağırlık çalışması yapmak? "Çalışmak gibi."

Anahtarını kotunun arka cebine koyup metrelerce yukarıdan beni izledi. Olması gerektiği gibi profesyonel giysiler içindeki taraf ben olmama rağmen onun yanındayken fazla şık giyinmiş hissediyordum. "İş arkadaşım olma ihtimali olan birine etrafı gezdirmeye zaman ayırabilirim."

Sakın alaycı bir şekilde gülme, Elsie. Sakın gülme. "Cidden hiç gerek..."

Dilini cık cıkladı. "Bunu tekrarlamaya devam edersen benimle takılmak istemediğini düşünmeye başlayacağım."

Seninle takılmak istemiyorum. Seni asmak istiyorum.

Avucunu kürekkemiklerimin arasına bastırarak beni koridorda ilerletirken yanımdaki upuzun, yapılı bedeni birden açıklanamayacak şekilde kışkırtıcı ve davetkâr göründü. Çok yorgundum. Bitkin hissediyordum. Kendimi ona bıraksam ve...

Oha.

İyice serseme dönmüştüm. Belki de bir şeyler yemem gerekiyordu. Ama yememeliydim. Kan şekerim düşmesin diye görüşmeler arasında vitaminli jelibonlar atıştırmıştım. Her gün boğazlamayı hayal ettiğiniz biriyle görüşmeden önce açlıktan öfke krizine girmek akıllıca olmazdı. Glisemik indeks değerlerimi kontrol etmek için telefonumu çıkardım ama Jack'in gözleri çatlaklarla dolu ekranıma kaydı. (Ekran fotoğrafım, Cece'yle koca bir blok kızılcıklı keçi peyniri tutup gülerken çektiğimiz *selfie*'ydi. Yılbaşı arifesiydi ve tam dört saati yamyamlıkla ilgili bir Belçika filmi izleyerek, bir saati de filmin duygusal temasını tartışarak geçirmiştik. Ölmek istemiştim ama neyse ki peynir lezzetliydi.)

Glikoz monitörüm bir sorun göstermiyordu ama pompamı da kontrol etmek istiyordum. Bunun için de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Belki de Jack'in ofisinde bir şey unutmuş gibi yapabilirdim. Kapıya bakmak için döndüğümde gözüm isim tabelasına takıldı.

"*Turner* soyadı nereden geliyor?" Jack bana meraklı bir bakış attı. Normal adımları benim koşar adımlarıma denk olmalıydı ama beni geçmemek için yavaşladı. Aman ne kibardı. "Greg'in soyadı sadece Smith."

"Turner, annemin soyadı."

"Ve Greg kullanmıyor, öyle mi?"

"İşte bu, kardeşimle sevgi dolu bir ilişkinin içinde olan birinin biliyor olması gereken bir bilgi." Pekâlâ, buna *yanlış* diyemezdik. "Volkov seni nereye götürecekti?"

Mini cebimden kılavuzumu çıkardım. Jack, yirmi kez falan katladığım kâğıdı açmamı izlerken eğlenmiş gibiydi. Pislik. "Bir dakika. Burada bana turu Dr. Crowley'nin yaptıracağı yazıyor." Kafamı umutla kaldırdım. "Yani senin hiç..."

"Crowley ve Pereira artık işe alım komitesinde değiller."

"Ne?" Tuvalette hakkımda konuşan dingillerin ikisi de mi? "Neden?"

"Bir pürüz çıktığı için çekilmek zorunda kaldılar." Bunu, işe alım sürecinin ortasında iki akademisyenin çekilmesi tuhaf değilmiş gibi monoton bir sesle söylemişti. "Ama tur rehberliği görevini üstlenmekten memnunum." Gözleri kararlı bir şekilde benimkileri buldu. "Programında ne yazıyor?"

Lanet olsun. "Laboratuvar turu."

Keyifli bir kahkaha attı. "Laboratuvarları görmek istediğinden emin misin? Deneyselcilerle dolup taşıyorlar da."

Göz devirmemi bastırdım. "Laboratuvarları görmeyi çok isterim. Daha önce de dediğim gibi, deneyselcilerle teorisyenler arasında işbirliği olması gerektiğine inanıyorum ve..." Jack'in kaşları kalkınca (alt metin: *Bol keseden sallıyorsun*) sustum.

"Sana ofisleri göstereyim mi Elsie?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım (alt metin: *Adımı söylemeyi kes*). "Evet, lütfen."

Teorik fizik çoğunlukla düşünmekten ibaretti. Ve okumaktan. Ve karatahtaya denklemler yazmaktan. Ve üç aylık çalışmalarının Bekenstein-Hawking formülüyle uyuşmadığını fark edince baldıran otundan bir salata yapıp yiyerek kökten çözüme ulaşmayı düşünmekten. Tezimi yazarken zamanımın çoğunu evde duvarlara bakarak ve kristallerin kiral alanlara dağılımını anlamaya çalışarak geçirmiştim. Cece hayatta olduğumdan emin olmak için birkaç saatte bir beni paspas sopasıyla dürterken omzundaki Hedgie de cesedimi yiyebilmek için yeşil ışığı sabırsızlıkla beklemişti.

Biz teorisyenlerin laboratuvarlarla pek işi olmazdı ve ihtiyacımız olan en gösterişli ekipman, simülasyonlarımızı oluşturacağımız bilgisayarlardı. J.J.'in beni bir Cadılar Bayramı partisi için seksi beyin cerrahı gibi giydirdiği -gerçi kostümün yüzde seksenini fileler oluşturuyordu- zaman hariç laboratuvar önlüğü bile giymemiştim.

"Konferans odaları şu tarafta." Jack sağı işaret etti. Ön kolu kaslarla doluydu. Ne tür egzersizlerle böyle kollara ulaşılıyordu acaba? "Bölümün yüzde altmışı çoğunlukla teoriye odaklanır. Volkov gibi hibrit akademisyenleri de sayarsak daha fazla." Bana yandan bir bakış attı. "Derste güzel espriler yaptın bu arada. Google'da saatlerce soğuk espriler mi araştırdın?"

Sadece yirmi dakika falan bakmıştım. Gördüğüm şeyi aklıma yazmakta iyiydim. "Söylesene, burada güvende hissediyor musun?"

"Güvende mi?"

"Akademisyenlerin yüzde altmışından fazlası teorisyense birkaç... lastik kesme, posta kutusu boyama, masaya dev pislikler bırakma olayı falan yaşanmış olmalı. Tabii ilk iş gününde tüm teorisyenlere üstünde *özür dilerim* yazan pastalar göndermediysen."

Gözlerinin kenarları yine mi kırışmıştı? "Akademideki en popüler kişi değilim. Bölümün haftalık eğlencesine de hiç davet edilmedim. Ama insanların çoğu medeni. Ayrıca tekrar söylüyorum, teorisyenlerle bir alıp veremediğim yok."

"Tabii, tabii. En yakın arkadaşlarından bazıları da teorisyendir kesin."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan bir kapının kilidini açarken tek gamzesi yine ortaya çıktı. "Esprilerin böyle etkileyici olmaya devam ederse burası senin ofisin olacak, Elsie."

Jack'in içini şekerle doldurup sopayla bir güzel vurma hayallerim -*şekere mi ihtiyacım var?*- kampüse tepeden bakan yüksek pencereyi görür görmez zihnimden uçup gitti. Çalışma masası, ona uyumlu raflar ve dev beyaz tahta çok güzeldi.

Tanrım, bu ofis *olağanüstüydü*. Burada ahşabın kokusunu içime çekerek bütün gün oturabilirdim. MIT tarafından benim için temin edilmiş konforlu sandalyede keyfime bakarken beynim de rahat rahat bağlantıları çözüp teorilerimi genişletirdi.

Ve bir yıldan uzun süredir beklemede olan taslağımı bitirirdim.

Bu fikir keyifle ürpermeme neden oldu. Evde olduğu gibi ağzıma girmeye çalışan yengeç benzeri böceklerle uğraşmazdım. E-posta kutumu dolduran, *Bu dersin ücretini Dogecoin ile ödeyebilir miyim?* mesajları yüzde dokuz yüz azalırdı. Ve maaşım... kendime ait para ve mal varlığım olurdu. Önceki yıl kışlık montumun cebinde unuttuğum üç beş sentten daha fazlası hem de.

Bu ofisi istiyordum. Bu işi istiyordum. Beş yaşında gördüğüm o Polly Pocket seti de dahil olmak üzere hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Biraz mahremiyete ihtiyacın var mı? Yatak ve acil kontrasepsiyon falan?"

Arkamı döndüm. Jack kapı çerçevesine yaslanmış, tüm girişi kaplamıştı. Omuzları rahattı ve bana, birbirimizden neden nefret ettiğimizi neredeyse unutturan o hafif yamuk gülümsemeyle bakıyordu.

"Burası..." Boğazımı temizledim. "Hoş bir ofismiş."

"Sadece hoş mu? Sanki bir şeylerin eşiğindeymiş gibi görünüyordun da."

Kendimi topladım. "Hayır. Ben... Bu pozisyonun ders yükü nedir?"

O beni incelerken gözlerimi kaçırdım. Bugünlük Jack'e bu kadar maruz kalmak yeterdi. "Öğretmenliği seviyor musun?"

"Tabii ki," diye yalan söyledim, parmağımı ahşap rafların birinde gezdirirken. Üstünde toz zerresi bile yoktu.

"Sevmiyorsun," dedi Jack, kafatasımın içindeki gizli gerçekleri çekip çıkararak. "Haftada doksan derse girmek zorunda kalmadan önce seviyordun belki ama artık sevmiyorsun." Bu bir soru değildi. "Ders yükü sömestr başı iki."

Dosya dolabına avucumu bastırdım. "Fena değilmiş."

"Derslere girmeni gerektirmeyecek işler de *var*, biliyorsun değil mi?"

"Hibe kazanıp bu parayı derslere girmemek için kullanabilirim."

"Teorik fizikte hibe verildiği nadir görülür. Başvurman aylarını, geri dönüş alman yıllarını alır. Tam zamanlı araştırmacı olmayı yeğlemez misin?"

Arkamı dönerek ellerimi kalçama dayadım. "Bu işi *almamı* istemiyor olmana bir şey demiyorum ama bu işi *istememi* isteyemezsin. Burada sınır çizerim."

Dudakları seğirdi. "Buradan bakınca bu işi *istemeyi* çok istiyormuşsun gibi görünüyor."

"Jack, işte buradasın." Genç bir kadın paldır küldür ofisimin -tamam, *ofisin*- kapısında belirdi. Jack'ten sadece birkaç santim kısaydı. Uzun saçları, tam olarak nerenin olduğunu çözemediğim bir aksanı vardı ve elini kolunu deli gibi sallayarak konuşuyordu. "*Yine* yaptılar."

"Ne yaptılar?"

"Tokamakla deney yapabilmek için laboratuvarı ayırtmıştım ama iptal ettiler. İnanabiliyor musun? Bu ay üçüncü kez oluyor, artık yuh yani! Sonraki hafta kullanmak için adımı yazdırıyorum, ardından *bam*, takvimden atılıyorum. Hani reaktör tüm MIT personelinin kullanımına açıktı? Lisansüstü öğrencilerini kastetmedikleri *belli*. Nasıl plazma eriteceğim ben? Siktiğimin düdüklü tenceresinde mi?"

"Michi." Jack gayet rahat görünüyordu.

"Gazları ısıtmak için kendi küvetimi kullanıp ev arkadaşımın Pomerian'ını havaya uçurmamı istiyorlarsa tamam, gidip yaparım lanet olsun! Ama MIT'de çalışmamın amacı zaten kendi anti maddemi oluşturmak zorunda kalmamak değil miydi? Burası evrendeki en boktan yer. Programı bırakacağım. Keşke Caltech'te kalsaydım. Ya da büyükannemin sincap besleme işine girseydim..."

"Michi," diye araya girdi Jack, sesinde küçük bir gerginlikle. "Bu Dr. Elsie Hannaway, akademisyenlik pozisyonu için iş görüşmesine gelen adaylardan biri. Dr. Hannaway, Michi benim doktora öğrencilerimden biri."

Suratının patlıcan moruna dönmesine ve gözlerinin kocaman açılmasına bakılırsa Michi odada başka birinin olduğunu şu ana dek fark *etmemişti*.

Yeteneğimi hemen devreye soktum: Michi'nin zeki, yüksek motivasyonlu ve çok çalışan bir kadın olduğu belliydi. Jack'i seviyor ve ona güveniyordu (yani belki de *o kadar* zeki değildi?). Sinirle ettiği sözlerin başka biri tarafından duyulması onu utandırmıştı. Titreyen altdudağı da ağlamak üzere olduğunun işaretçisiydi.

Tüh.

"Çok kötü bir durum," dedim, onun isteyebileceği teselli verici Elsie'ye dönüşerek. "Laboratuvarların aynı anda birden fazla kişiye rezervasyon yapmasından nefret ediyorum." Hayatım boyunca bir kez bile çalışmak için laboratuvar ayırtmamıştım ama olsun. "Doğru düzgün bir Google takvim hazırlamak çok mu zor?" Muhtemelen zordu. Ama Michi'nin dudaklarının titremesi geçti. Yüzündeki mor renk de silindi.

"Değil mi ama?"

"Sadece MIT'de değil, her yerde bu böyle. Ben de bir yıl öncesine kadar doktora öğrencisiydim ve ekipmana ulaşabilen en son kişiler biz olurduk." Burada ekipmandan kastım renkli tebeşirler falandı. "Mezun olunca düzeliyor."

Dudağı yeniden titremeye başladı. "Öyle mi?"

"Söz veriyorum." Ona güvence verircesine gülümsedim. Zayıf noktam STEM'deki kadınlardı. Onları, yapısal olarak dengesiz akademi cehenneminden korumak istiyordum. "Bu esnada Jack'in sana memnuniyetle yardımcı olacağından eminim."

Jack'in kaş çatışı, memnuniyet konseptine ne kadar yabancı olduğunu gösteriyor gibiydi. "Laboratuvara ulaştığından emin

olacağım, Michi." Kızın adını söylüyordu ama bana bakıyordu. Hem de dik dik. Michi kafa sallayıp koşturarak gittikten sonra kapıda dayandığı yerden ayrıldı ve kaşları hâlâ çatık halde tam karşıma dikildi.

Açık bir kitap gibi tüm duygularını okuyabildiğim Michi'den Jack'e geçiş yapmak fiziksel bir şok gibiydi. Soru işaretleriyle kaplı bir tuğla duvardan ibaret olması saçlarımı yolmak istememe neden oluyordu. Tabii onun saçlarını da. Niye bu kadar sinir bozucu olmak zorundaydı? Niye dünyadaki en okunmaz insan...

"Kukla olmayı dileyen kız," diye mırıldandı, pürüzlü bir sesle.

"Ne?"

"Yaptığın şey o kadar aşikâr ki."

"Ne yapıyorum?"

"İnsanları analiz ediyorsun. Kendini açıp kapatıyorsun."

Dehşetle bir adım geriledim. Sonra savunmacı bir şekilde öne adım attım. Ben ne kadar çabalasam da onu okuyamıyordum ama o kafamın içinde miydi? "Hepimiz farklı insanlarla farklı şekillerde etkileşime gireriz. Buna geçiş yapma denir. Tamamen normal bir sosyal beceridir ve..."

"Geçiş yapmak, kişiliğini *silmek* ve senden geriye kalanları eğip bükmek değildir. Hayatında hiç laboratuvar ayırttın mı? Ne gibi ekipmanlara ulaşmakta zorlandın?"

"İşe yaradı mı? Yaradı. Michi neredeyse ağlayacaktı. İhtiyaçlarına göre davrandım ve gözyaşlarını geri gönderdim."

"*Yalan söyledin*, Elsie. Girdiğin tüm etkileşimler birer yalan." Kollarını göğsünde kavuşturup tepemde tüm heybetiyle dikildi. Bölüm binasında tura çıkmamız gerekiyordu ama onun, *benim* zihnimde tura çıktığını hissediyordum. "Greg'leyken de böyle yapıyor musun? Âşık olması için var olmayan, özenle tasarlanmış bir kişiliğe mi geçiş yapıyorsun?"

"Hayır." Yüce İsa. Greg'in o yoga kampından acilen dönmesi gerekiyordu.

"Benimleyken de yapıyor musun?" Kaş çatışı derinleşti.

"Ne? Hayır!" *Seni okuyamıyorum bile!*

"Kendini *benim* istediğim kişiye mi dönüştürüyorsun? O yüzden mi ne zaman seninle bir araya gelsem..." Sesi kesildi. Ya da belki de ben kritik kütleye ulaşmıştım.

Başım dönüyordu. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Omurgamdan aşağı buz gibi bir damla ter kaymaya başladı. Jack'le tartışmanın, son kalan glikoz moleküllerimi de yok ettiğinden emin oldum.

Kanımda sıfır şeker kalmıştı. Süper.

"Elsie?"

Görüşüm bulanıklaştı. Duvar hangi cehennemdeydi? Bir yere dayanmam...

"Elsie?" Eller. Kaslar. Kemikler. Sıcaklık. Bir şeye dayanıyordum ve... "Elsie, ne oluyor?"

"Şeker." Artık ayakta durmak zorunda kalmamak ne güzeldi. Aşırı hafif hissediyordum. "Hızlı tepkiyen karbonhidrat. Meyve suyu, kola ya da... çikolata... getirebilir misin?" Avucumun altında pürüzsüz, sıcak bir ten vardı. Sonra masanın üzerine oturtuldum. Benim masamın... Yakın gelecekteki masamın... Tanrım umarım bu işi alabilirdim... Bilgisayarımın yanına, J.J.'den hediye gelmemiş gibi düşünmeyi tercih ettiğim Bill Nye biblosunu koyardım... Dolaba Alice ve Bella Funko Pop'larımı yerleştirirdim... Pencere pervazına koymak için de bir bitki alırdım... Vahşi ve etçil bir bitki... Bir sinekkapan belki... Jack'in kaktüsünü sinekkapanıma yedirirdim... Sonra da *Jack'i* yedirirdim...

"Al bakalım."

Gözlerim kırpışarak açıldı. Huzurlu bir an için Jack'in gittiğini sanmıştım ama buradaydı ve acınası halime şahit oluyordu. Mastürbasyon yapmak için suç mahalline dönen kundakçılar gibi.

"Elsie, hadi iç."

Burnumun dibinde koyu renk sıvıyla dolu bir şişe vardı. Jack'in elinden alıp birkaç büyük yudum içtim ve anında daha iyi hissettim.

Yani, anında sayılmazdı tabii. Daha iyi de hissettiğim yoktu. Kan şekerimin stabilize olması birkaç dakika sürdü. O zaman bile kendimi kadavra gibi hissediyordum. Tıp fakültesinde okurken anatomi laboratuvarına geç kaldığınızda karşılaştığınız kadar kötü bir kadavra.

Biraz daha içmeli miydim? iTwat'imde glikoz seviyemi kontrol ettim. Sıçayım, pompam *yine* arıza yapmıştı. Kan şekerim yetmiş miligramın altındaydı. İçecekten iki yudum daha alıp iki dakika bekleyecek ve...

"Diyabetin var."

Başımı kaldırdım. Ah, doğru ya. Jack hâlâ buradaydı ve şahin gibi gözlerinde kaygıyla beni izliyordu. Azametli varlığıyla müstakbel ofisimi doldurmuştu. O sinekkapanı almayı kesinlikle ihmal etmemeliydim.

"Hı hı."

"Tip 1 mi?"

Kafa salladım.

"Bana neden söylemedin?"

Kolamdan bir yudum daha içtim -gerçi... bunun kola *olmadığını* yavaştan fark ediyordum- ve güldüm. "Sana neden söyleyecektim? Çayıma karamelli şeker katasın diye mi?"

"Ne komik." Eğleniyormuş gibi değildi. "Şimdiye dek seninle beş kez karşılaştık ve ikisinde diyabete bağlı komplikasyonlar yaşayıp benim yardımımla kendine geldin."

"Sekiz kez daha yaşanırsa bedava üyelik kazanır mıyım?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Kendini böyle sabote ederken dışarıdan yardıma ihtiyacın olmaz."

Ona gönülsüzce kötücül bir bakış attım. Laf dalaşına girmeyecek kadar bitkindim. "Geçtiğimiz yılda sadece iki defa hipog-

lisemi atağı geçirdim ve ikisinde de sen yanımdaydın. Belki de süper gücün, pompamın bozulmasını sağlamaktır."

"Monica'ya söylemek zorundasın."

"Diyabetim var diye Monica beni daha az sevecek değil." Doğru düşünüyordum, değil mi?

Gözleri sertleşti. "Bunu şansın azalsın diye mi söylemeni istiyorum sanıyorsun? Sen zaten böyle sağda solda bayılmalarınla ve tespit edilmesi kolay yalanlarınla kendi şansının içine ediyorsun. Ben sadece *sağlığın* için endişeliyim."

"Sağlığımın sorumluluğu tamamen bende. Ve işimi etkilemiyor. Durumumu kimseyle paylaşmak zorunda..."

"Neredeyse *bayılıyordun*."

"Pompam *arıza yaptı* çünkü eski ve boktan. Yenisini almam gerekiyor ama sağlık sigortam yokken almaya gücüm yetmiyor."

Suçluluk duygusu muydu o yüzündeki? Belki. Belki de her zamanki tatsız yüzüydü. "Greg diyabetinden haberdar mı?"

Greg'in şirket kampını basmam ve onu kulağından tutup çekerek Boston'a getirmem sosyal açıdan kabul edilebilir olur muydu? "Bilmesi gerekmiyor."

Jack'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Bu da oyununun bir parçası mı?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu tuhaf şeyden. Kendini devamlı silip en baştan oluşturmandan."

"Sen *takıntılısın*." Aynı zamanda rahatsız edici derecede haklıydı. "Komplo teorileri hoşuna mı gidiyor? Sürüngen insansılar? Sahte Finlandiya?" İçecekten bir yudum daha içtim. "Off, çok acı." Şişenin üzerindeki etiket yabancı dildeydi. "*Ne* bu?"

"Volkov'un en sevdiği içecek."

"Ne?"

"Kardeşine Rusya'dan birkaç kutu göndermesini söylemişti. Sıvı altınmış gibi idareli şekilde içiyor. O elindeki son şişeydi."

Bir yudum daha alabilmiş olsaydım kesin püskürtürdüm. "*Ne?*"

"Merak etme Elsie. *Gerçekten* ihtiyacın olduğunu söylerim ona. O kadar da kızmaz."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yapma. Volkov'a *söyleme*. Bir ithalatçı bulup yenisini alacağım. Sen bunu nereden aldın? Ben..."

Gerisini getirmedim. Jack'in gamzesi geri dönmüştü. Gülümsüyordu.

Şeytani bir şekilde.

"Gerçekten Volkov'un değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Senden nefret ediyorum," dedim sakin bir sesle.

"Biliyorum." Şişeyi benden alıp biraz içti ve burnunu neredeyse sevimli denebilecek bir şekilde kırıştırdı. Az önce o şişenin ağzına benim dudaklarımın değdiğinin farkında mıydı? "İğrenç. Öğrencilerin dinlenme salonundan çaldım. Bulabildiğim tek diyet olmayan gazozdu."

"Doktora öğrencilerinin birinden mi *çaldın*?" Güldüm.

"Evet. Beklenmedik bir alçaklık."

Daha çok güldüm. Şeker fazla gelmiş olmalıydı. "Geceleri nasıl uyuyorsun?"

"Yatağım son derece sert ve sağlam. Omurga sağlığı için mükemmel."

Hâlâ gülüyordum. Jack de gülerken bana katılmıştı. Şişeyi alıp tekrar içtim. Ben aşımı olmuştum, muhtemelen o da olmuştu. Yani aynı şişeden içmemizden zarar gelmezdi. "Tanrım, bunun tadı tiner gibi."

"Ya da izopropil alkollü *smoothie*." Aman Tanrım. Kahkaham *kesilmiyordu*. Beynimde kalıcı hasar mı oluşmuştu? "İyi olacak mısın?" Sesi birden yumuşamış, samimi bir hal almıştı. Bana gerekenden daha yakın duruyordu. Eh, bir daha düşersem beni tutardı en azından.

"Evet. Biraz dinlenmem gerekiyor sadece." Son yudum. Bu pelte gibi içeceğe alışmaya mı başlıyordum? Belki de alıştığım,

bulunduğumuz yerdi. Öğleden sonra güneşi ahşap parkeleri ısıtmıştı ve raflar kitaplarımla doldurulmayı bekliyordu. "Ve müstakbel ofisimin güzelliğinin tadını çıkarmam."

Jack başını sağa sola sallayıp neredeyse hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, Elsie. Burası senin ofisin olmayacak."

Bunu düşünmek kanımı dondurdu. "Üzgün falan *değilsin*. Geleceği de bilemezsin. Seni alt etmek üzereyim Jack. Ders demosu çok iyi gitti. Ve Volkov'un annesinin sütünü falan da çalmadım. Bir *şansım* var."

Beni uzunca bir süre sessizce inceledi. Sonra tekrar, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Birazcık din..."

"Hayır. Demek istediğim... gelecekte iyi olacak mısın? Ona senden *bahsettiğim* zaman Greg'i kaybettiğinde. Ve bu işi alamadığında. Yine de... iyi olacak mısın?"

Ses tonunu hemen anlayamadım. Sonra kafama dank etti ve gülmeye başladım.

Endişeliydi. Fiziksel ve ruhsal sağlığım için samimiyetle kaygılı görünüyordu. Bu hem şaşırtıcı hem hoş hem de biraz komikti. Sonra neden endişe ettiğini fark ettim: Başarısız olacağımdan emindi. Ve bu bana... bir şeyler hissettirdi. Öfke, korku ve başka bir şeyin, beni hafife almaya cüret eden düşmanlarımın mezarlarında dans ediyormuşum gibi büyük bir coşkunun karışımıydı.

"İşi alırsam *ne* yapacaksın Jack?" Öne eğilip yüzümü onunkine iyice yaklaştırdım. "Saçını başını mı yolacaksın? Müdürü mü çağırtacaksın? Bölümden ayrılıp Zumba eğitmeni mi olacaksın?"

Geri çekilmedi. Bunun yerine bana daha dikkatli bakmaya başladı. Avucundaki bir yaratıkmışım gibi. Kafamda dönen bin bir türlü senaryonun onun da aklından geçtiğini düşündüm.

Jack Smith-Turner ve Elsie Hannaway. Saygın iş arkadaşları. Ofis komşuları. Akademik hasımlar.

Ah, hayatını öyle zorlaştırabilirdim ki. Su içerken ağzını çeşmeye yapıştırdığı söylentisini yayabilir, masasının en alt çekme-

cesine bir katil çekirge yuvası koyabilir, güneş tutulması esnasında gözlerine bir şey takmadan onu dışarı itebilirdim. Yapabileceklerim için limit gökyüzüydü ve onun acı çektiğini görmeyi çok istiyordum. Kaybetmesini, soğuk terler dökmesini, o kaybettiği ve ben kazandığım için ağlamasını izlemeyi istiyordum.

Ama... belki de öyle bir şey olmazdı.

Çünkü Jack bana doğru eğildi ve "İşi alırsan..." diye başladı. Gözünün mavi kısmı yanarken dudakları kıvrıldı. "... idare edebilirim."

"George olmadığım için ağlaya ağlaya uyuyarak mı?"

"Herkes başka biri olmanı istemiyor, Elsie." Yanılıyordu ama teninin kokusu burnuma dolmuştu. Bu anın ilkel bir güzelliği vardı. Ve bundan nefret etmiştim. "Senin George olmanı kesinlikle istemem."

"Neden?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Artık iyice yakınımdaydı ve şaşırtıcı biçimde dürüst görünüyordu. "Yazık olur çünkü."

"*Neye*?"

"Sana."

Kalbim tekledi. Takla attı. Ve dörtnala koşmaya başladı. Ne demeye çalışıyo...

"Jack! Dr. Hannaway. İşte buradasınız. Toplantım şimdi bitti." Volkov kapıda belirdi. "Kusura bakmayın, geç kaldım.*"

Jack çoktan geri çekilmişti. "Sorun değil," dedi bana bakarak. "Umarım reflektörlü bir şey giymişsindir."

Bir saniyelik sessizlik oldu. Sonra Volkov espriyi anladı ve kıkırdamaya başladı. "Ah Jack, sen var ya sen..." Adam kahkaha atarken Jack kapıya yöneldi ama çıkmadan önce arkasını dönüp bir süre bana baktı, ardından, "Hoşça kal Elsie," dedi. Bir an duraksadı. "Benim için zevkti."

---

* Burada "geç kaldım" anlamındaki "run late" ifadesi birebir çeviri yapılırsa "geç saatte koşmak" demektir. Bu yüzden Jack, reflektörlü giysi esprisi yapıyor. (ç.n.)

8

SÜRTÜNME

"*NE DEMEK ONLARI KENDİ hallerine bırakalım?*" Annemin bağırışı o kadar tizdi ki birileri telefondaki sesini duydu mu diye etrafıma bakınmak zorunda kaldım. Dr. Voight, on beş dakika sonra araştırma konuşmamı yapacağım oditoryuma girmeden önce bana el salladı ve midem bir omlet gibi takla attı.

"Lucas çok inatçı. Onu bulaşık makineme falan kilitlemediğim sürece öyle şeyler yapmasına nasıl engel olacağımı bilemiyorum." Annem tam da bunu yapmamı söylemeden önce hemen ekledim: "Bence biraz surat asması için ona alan tanırsak iyi olacaktır."

"Şükran Günü'nde ne olacak peki?"

Ne? "Şükran Günü *ne alaka*?"

"Şükran Günü'ne kadar *surat asması* bitmezse ne olacak? Onu nereye oturtacağım? Ya yemeğe gelmezse ne yapacağız? Teyzen

ailemi kontrol altında tutamadığımı ve seneye Şükran Günü yemeğini *kendi* vermesi gerektiğini söyler! Zaten *yıllardır* benden çalmaya çalışıyordu!"

"Anne. Şu anda ocak ayındayız."

"Eee n'olmuş?"

Jack ile Andrea'nın gülerek bana doğru geldiğini gördüm. Michi ile bir grup doktora öğrencisi de arkalarındaydı. Jack kalabalıktakilerin hepsinden bir kafa uzundu -tıpkı her Smith etkinliğinde olduğu gibi- ve yakası düğmeli, uzun kollu, gri bir tişört giymişti. Tişört bir yandan çamaşır askısından ilk kaptığı şey gibi görünürken *öte yandan* üstünde, en sevdiği makro besinin protein olduğunu gösteren kaslarını sarması için özel olarak dikilmiş gibi duruyordu.

Chuck Norris'in *haute couture* stili.

Keşke o aptal sırıtışla bana bakarak kafasıyla selam vermeseydi. Keşke dik bakışlarımı komik bulmasaydı.

"Kasıma kadar her şey düzelmezse birkaç metre halat alıp ucuz bir depo bulmaya çalışırım, söz veriyorum. Şimdi kapatmam lazım. Seni bu akşam ararım, tamam mı?" Telefonu kapattığımda, kısa mesajı henüz çözememiş olan Dr. L.'den bir iyi şanslar e-postası geldiğini görerek gülümsedim.

En azından *biri* beni umursuyordu.

"Dün için çok, çok üzgünüm," dedi Monica, topuklarını tıkırdatarak yanıma gelirken. Bakışlarını birer hançer gibi Jack'in canavar devasalığındaki omuzlarına dikti. Ondan tiksinme konusundaki istikrarına bayılıyordum. Yüksek risk altındaki kardiyovasküler sistemimi ısıtıyordu. "Seni Jack'le çok uzun süre baş başa bıraktım. Sasha'nın gecikeceğini hiç bilmiyordum. Erkekler işte... *Aşırı* güvenilmezler."

"Önemi yok." Yalan değildi. Dün akşam yemekten önce tam iki saatimi e-posta cevaplamaya ayırabilmiş ve Cece bana "Odessa Basamakları" (1925 sessiz filmi *Potemkin Zırhlısı*, sahne

4) analizindeki dönüm noktasından bahsederken uyuklamadan oturmayı bile başarmıştım. Filmi sevmiş gibi davranma hatasını yaptığım ilk seferden beri birlikte pek çok kez izlemiştik. Fakat dün gece normalden daha az yorgundum ve teorim, sebebin Jack olduğuydu.

Mesele şuydu ki onunla aramız kurtarılamayacak kadar kötüydü. Onu memnun edecek Elsie'yi *asla* oluşturamayacaktım; özellikle de taklit stratejimi fark ettikten sonra. Ve kendimi sevdirmeyi başaramayacağım birinin var olduğunu bilmekten nefret etsem de bu bir yandan da fena değildi. Jack'in yanındayken başka biri olmama *gerek yoktu* çünkü zaten *olamıyordum*. Bu sinir bozucu, tedirgin edici ve aynı zamanda... rahatlatıcıydı.

Bu daha önce hiçbir insanın sarf etmediği bir cümle olmalıydı ama Jack Smith-Turner'la birlikteyken eğlenmiştim.

Başından beri yanlış şeyi mi yapıyordum acaba? Belki de insanlara, zaman ayırdıklarına değecek biri olduğumu kanıtlamaya çalışmak yerine onları umursamayı toptan kesmeliydim. Hmm. Biraz düşünmem gerekiyordu.

"Olumlu yönden bakarsak, teke tek görüşme yaptığın herkes sana *bayılmış* Elsie." Monica sırıttı. "Öğrencilerden de *müthiş* geribildirimler geldi. Bence bu iş çantada keklik. Şimdi tek yapman gereken bu araştırma konuşmasını başarıyla tamamlamak."

Üzerimde hiç baskı yoktu gerçekten. "Başaracağım." Gülümsedim.

Sıcacık elini omzuma koydu. "Bu bölüm için çok kıymetli bir kazanç olacaksın."

On dakika sonra, Monica beni tıklım tıkış oditoryumdakilere (katılımın zorunlu olduğundan şüpheleniyordum) tanıttıktan sonra parmaklarının ağırlığını hâlâ omzumda hissedebiliyordum. SN 10: İzlenmesi Gereken Bilim İnsanları listesine girdiğimden, *Forbes* ödülünü ve Genç Araştırmacı Ödülü'nü aldığımdan bahsettiğinde tüm salon alkış tuttu. Sonrasında konuşmama

başladığımda herkes bana ve slaytlarıma pür dikkat bakarken oluşturduğum modellerden, henüz yazmaya fırsat bulamadığım birkaç yayımlanmamış materyalden bahsettim.

Tanrım, bunu çok seviyordum.

Bu işte iyiydim. Gerçekten, hakikaten iyiydim. Daha önce aldığım iltifatların hepsi -*çok güzelsin Elsie, seninle muhabbet çok ilgi çekici, çok komiksin, çok dışadönüksün, çok içedönüksün, çok kibarsın, çok anlayışlısın, çok hoşsun, çok düşüncelisin, çok dengelisin, çok bilgilisin, çok çılgınsın, çok gamsızsın, çok disiplinlisin, çok rahatsın*- uydurma şeyler içindi. Sis makinelerinin, özenle yerleştirilmiş aynaların bir ürünüydü ve sadece *diğer insanların* olmamı istediği kişiyi yansıtıyorlardı. Fakat fizik... Fizikte numara yapmama lüzum yoktu. Birilerine fizik anlatmaya bayılıyordum. Son bir yıldır bunu yapamamıştım çünkü yetmiş bazilyon tane dersim olmasına rağmen öğrencilerim hâlâ "kafaya düşen elma" seviyesindeydiler. Ara sıra Cece'ye çalışmalarımdan bahsetmeyi deniyordum ama ne zaman sıvı kristallerden bahsetsem kıkırdayıp, "Kıymetlimissss" diye fısıldıyordu. Bunu sorun etmiyordum tabii. Ne de olsa eğlenceli bir sohbet konusu değildi. Ama fizikçiler bayılıyorlardı. Deneyselciler uygulama açısından seviyor, teorisyenlerse büyük patlama sırasında sıvı kristallerin neler peşinde olduğunu, Dünya'nın kökeninde gerçekten etkileri olup olmadığını ya da *smoothie*'lere katılıp katılamayacaklarını merak etmekten hoşlanıyorlardı.

Her iki taraf için de kazançlı bir konuydu.

"... ve bu da modelin ikinci fazıydı. Eğer anlattıklarım *kristal* beraklığında değilse lütfen söylemekten çekinmeyin." Önceden ayarlanmış üç esprimin ilkini yaptığımda tüm salondan kıkırtılar yükseldi. Dünya basit bir yer olsaydı espri anlayışım bana Volkov'un oyunu çoktan kazandırırdı. "Şimdi üçüncüye geçiyoruz."

Dördüncü sıradaki Jack bana rahatsız edici bir ilgiyle bakıyor, arada da not defterine bir şeyler yazıyordu. En iyi ihtimalle

havalı *S* harfleri karalıyor, en kötü ihtimalleyse MIT'nin, kolay etkilenebilir genç adamları ağına düşüren ve ithal kola çalan diyabet hastası bir sümüklüböceği kadrosuna almaması için çevrimiçi dilekçe örneği yazıyordu. Kafasında bir plan vardı. Bunu biliyordum. O da biliyordu. İkimiz de biliyorduk. Bakışlarımız bu yüzden bu kadar sık buluşuyordu. Ama bu konuşmayı çok fazla prova etmiştim ve kasıklarıma ağda yaptırırken bile anlatmakta zorlanmazdım. *Her ne planlıyorsan ben hazırım*, diye düşündüm gözlerimiz yeniden buluşunca. O da tanıdık, yamuk gülümsemelerinden birini attı.

Konuşmaya devam ettim ve kötü bir şeylerin olacağı anı bekledim. Bekledim, bekledim...

Ama gelmedi. Jack, dört parçalık anlaşılması güç bir soru sormak için elini kaldırmadı. Öğrencileri yerlerinden fırlayıp teorik fizik karşıtı bir gösteriye soyunmadı. Soru-cevap kısmına ulaştığımızda üzerime domuz kanı dökülecceğini düşünerek göz ucuyla tavana baktım ama öyle bir şey olmadı.

Yalnızca salonun sol tarafında oturan Dr. Massey elini kaldırıp, "Oluşturduğunuz model son derece etkileyici ve hayranlık uyandırıcı, Dr. Hannaway. Buradaki deneyselcilerden bazıları sizinle işbirliğinden yararlanmayı çok isteyecektir." Önünde oturan orta yaşlı bir adamı işaret etti. "Toby, sen nematikler üzerinde çalışıyordun."

"Hayır, ben çalışmıyorum. Dr. Deol çalışıyor."

"Yok, Dr. Deol'ün alanı partiküller. Sasha mıydı acaba?"

Herkes aynı anda konuşmaya başlayınca salon birden kümese döndü. En sonunda Volkov araya girdi: "Dr. Smith-Turner değil miydi?"

Hafifçe ıkınıp sıkınarak arkasını döndü ve koltuklarda birini aradı. Söylediği ismin yanlış olması ya da kalabalığın içinde başka bir Smith-Turner bulunması için dua ettim. Hızlı ve merhametli bir son için dua ettim. Ama olmadı. "Jack, nematikler

deneyinde çıkmazda değil miydin sen? Bu modeli kullanabilirsin, değil mi?"

Kaşlarını çatmış olmasını, söylenene şiddetle karşı çıkmasını bekleyerek Jack'e bir bakış atmaya cesaret ettim. Ama o, "Evet, çıkmazdayım. Ve evet, bu modeli kullanabilirim," dedi. Minik gülümsemesinde hoşnutsuzluk yoktu.

Konuşmamı hiçbir sorun çıkmadan, kusursuz bir şekilde tamamlamıştım. Jack'in şu anda hıçkırıklara boğulmuş olması gerekiyordu. Neden neredeyse... hayran kalmış gibi görünüyordu?

Gözlerimiz yine buluştu. Bakışlarımı ilk ayıran ben oldum ve sonraki soruyu cevaplamaya koyuldum.

***

"Sen son derece etkileyici bir genç bilim insanısın," dedi Volkov, ağzına pastırmaya sarılmış bir mantar atmadan önce. "Yükselen bir yıldızsın. Önünde parlak bir gelecek var."

"Güneş gözlüğümü yanımdan ayırmayayım o zaman." Adamın kıkırdayarak kanepe masasına doğru ilerlemesini izlerken yanıma bir daha dönmemesini umdum.

Mülakatlarım iyi geçmişti ama artık yorulmuştum ve her şey bitse çok memnun olacaktım. Monica'nın evindeki bu kutlama, işe alım sürecinin son ayağıydı. Departmanın sıcakkanlı kültürünü, öğretim üyeleri arasındaki arkadaşlığı ve uyumu aktarmayı amaçlayan, resmi olmayan bir resepsiyon olduğu da söylenebilirdi. Northeastern'dayken böyle etkinliklerde çok bulunmuştum ve başarabildikleri tek şeyin, biz akademisyenlerin litrelerce alkolle kafayı bulmadan meslektaşlarıyla etkileşime giremeyen, tuhaf, küskün inekler olduğumuzu gözümüze sokmak olduğunu biliyordum.

Şu anda da durum buydu. Odadakilerin bir kısmı hafif sersemlemişken bir kısmı kendinden geçmişti. Kimi PS5 oyunlarını

konuşurken kimi de doktora öğrencileri hakkında dedikodu yapıyordu. (Cole herkesçe nefret edilen biriydi, bir ara cücük sakal evresinden geçmişti ve bir defasında da spekstroskopi laboratuvarında seks partisi vermeye kalkmıştı. Onu Paul Amca'yla tanıştırmalıydım.)

Monica'nın gösterişli ve geniş bir evi vardı ki buna şaşırmamak gerekirdi. Kadın alanımızda bir *kodamandı*; tabii ki de KFC kovaları dolusu parası olacaktı. Profesörlük aşamasına gelene dek akademide kalmayı başaran çoğu kişi onun gibi olurdu. Doğruyu söylemek gerekirse... kadrolu öğretim üyeleriyle benim gibi insanlar arasındaki gelir farkının bu denli açık olması afallatıcıydı. Belki de bilim insanları bir zamanlar yoksulluk sınırında yaşadıklarını ve uykularında üzerlerinde dolaşan yengeç-arı örümcekleri unutuyorlardı. Belki de beyinde, insanlara ordövrle ara sıcak arasındaki farkı öğreten ve inek kafatasından duvar süslerine ciddi miktarda para harcamak istemelerini sağlayan bir düğme vardı.

İçine cin eklemiş gibi yaptığım sodayı yudumlayıp, "Tanrım," diye mırıldandım.

"Tanrının bu departmanı yıllar önce terk ettiğinden eminim," diye fısıldadı kulağımın tepesinde biri.

Döndüğümde karşımda Jack vardı. Tabii Jack olacaktı. Adam çekirdeğimin protonu gibiydi, sinir bozucu varlığıyla etrafımda dönüp duruyordu. Şimdi de öyle yakınımdaydı ki yüzüne bakmak için kafamı iyice kaldırmam gerekti ve bu açıdan bakınca ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha gördüm. Havalimanlarında bulunan şık parfüm mağazalarının camlarındaki fotoğraflar gibiydi.

"Kaşlarını çatmayı bırak," diye emir verdiğinde otomatik olarak alnımı düzelttim.

Sonra daha da çok çattım. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Hadi ama Elsie." Dudağının köşesi seğirdi. "Gülümsemeni istemedim bile."

Kapıda duruyordu ve ellerini çerçevenin iki tarafına koymuştu. Pazıları saçlarıma değse de gitmek için hamle yapmadım. Buraya önce ben gelmiştim. Ayrıca galiba on iki yaşındaydım. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Sadece kontrol etmek istedim. Yeterince yediğinden emin olmak için."

Gözlerimi devirdim. "Yedim. Sağ ol, babacığım." Kan şekerim 120 miligramdı. Süper durumdaydım.

"Eh, Monica'nın..." Ayağımın altındaki halıya bakıp yüzünü buruşturdu. "... ölü Dalmaçyalı'sının üzerinde baygın yatmadığına göre durumlar iyi demektir."

"Bana inek derisi gibi geldi."

"Ah. Bu duvardaki kafataslarını açıklar."

"O kafatasları cidden..." Boğazımı temizledim. "... odada uyumu sağlıyor."

"Sence onları kendi mi öldürmüştür?"

"Neden? Bir sonrakinin sen olacağından mı korkuyorsun?"

"Aynen. Monica çok korkutucu biri."

Güldüm. Jack artık beni işe alınmaya değmeyen biri gibi gösteremezdi. İkimiz, bir partide dostça sohbet eden ezeli düşmanlardık sadece. Kimse bize dikkat etmiyordu ve bu garip bir şekilde hoştu. İzole olmuş ama huzurlu hissediyordum. Çünkü Jack benden hiçbir şey beklemiyordu.

"Andrea'yla çıkıyor musun?" diye sordum meraktan.

"Hayır." Şaşırmış göründü. "Niye sordun?"

Omuz silktim. "Sizi sık sık birlikte görüyorum." Volkov sazı eline alıp da ördek gütme yarışları hakkında konuşmaya başladığında Jack ile Andrea kendi aralarında muhabbet ediyorlardı.

"Onunla arkadaşız, işbirliği yapıyoruz ve bölümde otuz beş yaşın altındaki tek akademisyenleriz." Birasından bir yudum aldı. "Ben çıkma işleriyle pek ilgilenmem."

Sahi, Greg de öyle demişti. Kafama takılan şey, her bakımdan harika bir kadın olan Andrea'nın, Jack'in iyi bir adam olduğunu

düşünüyor olmasıydı. Michi de onun iyi bir danışman olduğuna inanıyor olmalıydı ki öfke krizleri esnasında yanına koşup ağzına geleni rahatça söyleyebiliyordu. Başka biri için bunlar yeşil ışık olurdu ama ben onun asıl kişiliğini biliyordum.

"Eee," dedim. "Nematikler deneyinde takıldın, ha?"

"Evet. Nereden biliyorsun? Ah, doğru ya. Volkov başarısızlıklar dizimi üç yüz kişilik bir salonun ortasında ilan ettiğinde sen de oradaydın." Alçakgönüllü gülümsemesi ve gamzesi geri gelmişti. Yine gülmek istemiyordum ama... yorucu geçen bir günün ardından kendimi tutmam çok zordu.

"Benim hoşuma gitti aslında. Hatta o anda orgazm bile oldum sanırım."

"Eminim öyledir." Jack'in gözünün mavi kısmının çevresi karardı.

"CrossFit dersi almakla aktivizm amaçlı parodi makaleler yazmak arasındaki bir ölçekte, benim modelimi kullanmanı önerdikleri için ne kadar kızgınsın?"

"CrossFit nedir ve neden kızgın olayım? Bugün laboratuvarımdakilerle senin modelini uygulama konusunu tartıştık."

Hafifçe gerileyip gözlerine baktım. "Ne?"

"Michi seninle arkadaş olduğuyla böbürlenip durdu. Seni Twitter'da takip etmiş galiba."

"Benim Twitter'ım yok."

"Ben de muhtemelen @SmexyElsie69- hesabının sana ait olmadığını söyledim."

"Bir dakika, sen ciddi misin? Benim modelimi mi uygulamaya geçireceksiniz?"

"Elbette ciddiyim."

"Ama tamamıyla teorik bir model."

Omuz silkti. "Aylardır çıkmazdayız. Ve senin modelin çok zekice. Daha önce de *pek çok kez* söylediğim gibi teorik modelleri çalışmalarıma her zaman dahil ederim ve işbirliği yaptığım..."

"Dur." Ona bakmak için vücudumu tamamen döndürdüğümde kolunun altına yarı sıkışmış oldum. Dışarıdan sarılmak üzereymişiz gibi görünüyor olmalıydık. Tabii *Game of Thrones*'daki sırt bıçaklamalı sarılmalardan. "Dinle, ben... Lütfen kes şunu, tamam mı? Benden ne istediğini bilmiyorum. Bir yıldır misafir profesörlük yapıyorum ve o kadar, *o kadar* berbat ki artık araştırmalarıma devam edebileceğim iyi bir kurumda çalışmayı istiyorum."

"Bunu hak ediyorsun," dedi kısık sesle. İroni var mı diye kelimelerini yokladım ama bulamadım.

"Kes şunu," diye tekrar ettim. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama..."

"Oyun mu?" Kaşlarını çattı. "Çalışmalarına devam etme fırsatı bulmanı umduğumu söyledim sadece. Çünkü jenerasyonumuzun *en* parlak zihinlerinden biri olduğun aşikâr."

Gerildim. "Lütfedip övgüler dizmene ihtiyacım yok."

"Ben..." Başını iki yana salladı. Sonra yüzümü daha iyi inceleyebilmek için çenemi tutup kaldırdı. Sonu gelmeyen saniyeler boyunca inceledikten sonra, "Sana ne oldu Elsie?" diye sordu.

"Pardon?" Bana böyle baktığında derim diri diri yüzülüp kemiklerim ortaya çıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Ne zaman çalışmalarına hayranlık duyduğumu söylesem umarsız, hırçın birine dönüşüyorsun."

Hayır, dönüşmüyordum. Yoksa dönüşüyor muydum? "Zamanının yarısını bana 2000'lerdeki bir televizyon dizisinin edepsiz, kötü kahramanı olduğumu hatırlatarak geçirmesen belki ben..."

"Aynı anda birden çok şeyi yapabilirim." Sesinde kızgınlık yoktu ama her an kızacak gibiydi. Her zamanki kayıtsız tavrı kaybolmuştu. "Sana bir bilim insanı olarak hayranlık duyabilir, aynı zamanda da kardeşime yaptıkların için sinirlenebilirim."

"*Senin iddiana göre.* Ayrıca..." Gereksiz yere mi zıtlaşıyordum? Hayır, hayır, Jack ve ben zaten *zıttık*. İnsülin ve glukagon

gibi. Rey ve Kylo Ren gibi. Galileo ve 1615 Katolik Kilisesi gibi. "Benimle aynı mesleği yapan insanları küçük düşüren *ve* George'un işe alınması için çabalayan biriyken bana saygı duyduğuna inanmam çok zor."

"O konunun seninle bir alakası yok. George'la alakası var ve sen onu tanımıyorsun bile."

"Doğru. Onunla tanışmış ve bir buçuk makalesini daha önce duymuş olsaydım hayranlık ve korku arası bir duyguyla başvurumu geri çekerdim belki."

Jack'in gözleri genişledi. "Ne?" Yanağının içini ısırdı. "Elsie, çok büyük varsayımlarla hareket ediyorsun ve..."

"Elsie, işte buradasın." Monica inek derisinin üzerinde ilerleyip bir bana bir Jack'e baktı. Sonra bana döndü. "Kurtarılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye mırıldandı kulağıma. Yarım gülümsemesine bakılırsa Jack de duymuştu.

"Christos'un, bir yandan elini pantolonunun belinden içeri sokup diğer yandan mısır gevreğinin teknik olarak çorba olduğu konusunda bizi ikna etmeye çalışmasından sonra Elsie'nin hâlâ bizimle çalışmak istediğinden emin olayım demiştim." Jack'in ses tonu yine ciddiyetsiz, rahat bir hal almıştı.

"Birkaç doğru noktaya parmak bastı ama," diye araya girdim, Monica inek derisinin üstünde Jack'in bağırsaklarını deşmeden önce. "Monica, çok hoş bir parti bu. Beni güzel evine davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek. Ailemle tanıştın mı?"

"Kocanla tanıştım. Araştırmaları büyüleyici." Adam evrimsel biyologdu. Alaca frogmouth kuşlarının tek eşliliğinden ve partnerleri öldüğünde açlıktan ölene dek başlarında beklemelerinden bahsederken ikimiz de duygulanmıştık. Güzel muhabbetti.

"Oğlum Austin'le tanışmadın mı? Eve az önce geldi. Bu aralar bizimle kalıyor. Kariyerler arası geçiş döneminde de. Görünüşe göre golf işletmeciliği bölümüne yüz binlerce dolar dökmek iyi

bir yatırım değilmiş." Gülümsemesi gergindi. "Jack ile Austin'in birlikte takıldıklarını biliyor muydun?"

"Ah." Bakışlarım, bunu eğlenceli bulan Jack'le sinir bozucu bulan Monica arasında gidip geldi.

"Aynı spor salonunda basketbol oynuyoruz," diye açıkladı Jack. Sesi, *çok* yakınımdaymış gibi içimi titretti.

"Pazar akşamları. Aile yemeğimiz esnasında. Austin haftalardır yemeğe katılmıyor."

"Belki de oturma odanıza bir pota asmalısınız." Jack duvarı işaret etti. "Şu iki fosilin hemen ortasına."

"Belki de *sen* o potayı alıp... ah, işte burada. Austin, canım, seni onur konuğumuzla tanıştırayım."

Uzun boylu bir adam, telefonuna bakmayı bırakıp yanımıza geldi. Unutulması kolay, sıradan bir yakışıklılığı vardı ve ilk başta bu yüzden tanıdık geldiğini düşündüm. Ama Jack'le dostça tokalaşmalarını izlerken bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Onu bir yerde gördüğümden emindim. Ama nerede olduğuna parmağımı basamıyordum. Öğrencilerimden biri miydi? Hayır. Yirmili yaşların sonunda olmalıydı.

Sonra Monica, "Austin, bu potansiyel iş arkadaşım Dr. Elsie Hannaway," dediğinde jetonum düştü.

Çünkü Austin alaycı bir sırıtışla beni baştan aşağı süzdü ve, "Hayır, değil," dedi.

Tam o anda Austin Salt'la nerede görüştüğümü hatırladım. Onunla seks yapmam için bana yetmiş dolar teklif etmişti.

9

KURTULMA HIZI

SİKTİR.

Siktir, *siktir*, siktir.

Faux üzerinden beşinci ya da altıncı randevumdu ve dört yıl öncesiydi. Uygulamanın direktörü Francesca son dakikada birini bulmak için çabalıyordu. "Müşteri önceden görüşmek bile istemiyor," demişti telefonda bana. Astroparçacık fiziği seminerinden çıkmış, Fiziğe Giriş öğretim görevlileri toplantısına yetişmek için kampüste doktora öğrencilerinin oluşturduğu kalabalığın arasında telaşla ilerliyordum. "Tek istediği, kendi deyimiyle bir 'kol süsü'. Yeni bir golf sahasının resmi açılış töreninde patronunu etkilemek istiyormuş. Biri sorarsa birkaç ay önce arkadaşlarınız aracılığıyla tanıştığınızı ve sigorta işinde olduğunu söyleyeceksin. Geçmiş araştırmasında bir şey çıkmadı. Acil bir iş olduğu için ekstra ödeme yapacak. Gider misin?"

Kira ödeme vaktine bir hafta kalmıştı ve buzdolabında iki çürük muzdan başka bir şeyimiz yoktu. Bu yüzden Cece ile or-

taklaşa kullandığımız ucuz kokteyl elbiselerinden birini giymiş, video izleyerek kuyruklu *eyeliner* çekmeyi öğrenmiş ve banliyöye gitmek için taksiye atlayıp, ertesi güne yetişmesi gereken burs başvurumun son düzenlemelerini yolda yaparken midemi bulandırmıştım.

Austin jöleli saçları olan ve telefonu, "Konuş" diye açan bir adamdı ama randevu oluşturup sonra bizi eken müşteriler kadar kötü değildi. Görünüşe bakılırsa kullandığı "kol süsü" ifadesi, *güzel bir duvar kâğıdı* görevi göreceğim anlamını taşıyordu. İşim masamızda oturmak, beni Lizzie olarak tanıttığı kişilere kocaman gülümsemek ve şık kuşkonmazlı kreplerin neden çilekle süslendiğini merak etmekti. Ayrıca çok fazla boş zamanım olduğu için pahalı keten masa örtüsünün altında birkaç ödeve not vermiştim. Gecenin sonunda Austin beni eve bırakırken şehir merkezine varana kadar golf hakkında konuşmuştuk, sonra da bana seks için yetmiş dolar teklif etmişti. Hayır demiştim.

Aslında yavaş yavaş başlamıştı. Sonrasında ısrar ettiğinde birkaç kez hayır demek zorunda kalmıştım. Gerçi "Ciddi misin?", "Sahiden de insanların sadece yanlarında seksi görünmen için para ödediğini mi söylüyorsun?", "Gerçekten böyle sürtük gibi mi davranacaksın?" sorularına cevabım evet olmuştu. Fazla korkmamıştım çünkü boş bir sokakta değildik. Topuklarımın üzerinde dönüp yanından ayrılırken arkamdan, "O kadar seksi bile değilsin! Memelerin küçücük ve makyajın bok gibi!" diye bağırmasını duymazdan gelmiştim.

Olanları ertesi gün Francesca'ya anlattığımda hattın diğer ucunda öğürme sesi çıkarmış, milyon dolarlık soruyu sormuş ("Tanrım, Elsie. *Erkekler* niye böyle?") ve Austin'i müşteriler veritabanından silmişti. Ben de sonraki sahte randevularımda daha iyi makyaj yapmaya ve dolgulu sutyen kullanmaya dikkat etmiştim. Sürekli insanları memnun etmeye odaklandığım *ve* doktora öğrencisi olduğum için her türlü yapıcı eleştiriyi ciddiye alırdım.

Böylece bu kötü deneyimi geride bırakmıştım.

Yoksa ben mi öyle sanmıştım? Çünkü Austin bana bakıp alaycı bir şekilde, "Hayır, değil," dediğinde etrafımdaki hava birden soğuyuverdi. Austin'in gücenmiş gözlerine baktığımda sinirlerim gerildi. Beynim dondu ve kafatasımın içinde gürültüyle patlayıp jilet keskinliğinde bir milyon parçaya ayrıldı.

Ayvayı yediğimi biliyordum. Hem de çok fena.

Monica keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, Voight şarabını Fendi sandalyeme dökmek üzere!" Koştura koştura odaya gitmesini izlerken artık nefes alamıyordum.

"Sen burada ne arıyorsun?" Austin bana yaklaşınca kokusu burnuma çarptı. İçkiliydi. İnek kafatasının içine kusacaktım.

"Merhaba Austin, nasılsın?" Sesimin dengeli çıktığını düşünüyordum. Kendimden emindim. Ama o bunu duymazdan geldi.

"Güzel hamle. Fahişelikte becerin yoktu zaten."

Kürekkemiklerime birden sert ve sıcak bir şey değdi. Geriye doğru adım atmış olmalıydım. Ve çarptığım şeyse...

Jack arkamda duruyor, Austin'in atıflarına şahit oluyordu. Sıçayım. *Sıçayım*. "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Onu hiç kiraladın mı?" Çenesiyle beni işaret etti.

Jack'in yüzünü göremesem de kaşlarını çattığı sesinden anlaşılıyordu. "Elsie bir fizikçi."

Austin'in kahkahası arka plandaki gürültüye karıştı. Burada benim akademik hayatım parça parça olurken oturma odasında insanlar hâlâ bir şeyler yiyip içiyor, konuşuyor, tartışıyordu. "Dostum, öyle bir şey yok. Elsie aslında bir eskort."

Paniğime öfke karışınca vücudum gerildi. "Bu doğru değil," diye tısladım. "Eskortlukta bir yanlışlık olduğundan değil ama Faux yalnızca bir sahte randevu uygulaması. Kaydolurken hükümler ve koşulları okusaydın bunu bilirdin. Ama temel okuryazarlık yeteneği geliştirmek *veya* insanlara saygıyla yaklaşmayı öğrenmek yerine sopayla top peşinde koşturmakla meşgul olduğun için buna şaşırmadım tabii. Hemen geri bas yoksa..."

"En azından ben müşterileriyle düzüşmeye zahmet etmeyen bir fahişe değilim."

"Hey!" Jack, trafiğe doğru yürüyen yaramaz bir çocukmuşum gibi kolumu kavrayıp beni kendisine çekti. Sesi kısık ve korkutucuydu. Tenimi titrettiğini hissedebiliyordum. "Austin. Onu duydun. Geri çekilmeni istedi."

Austin çirkin bir kahkaha attı. "Burası *benim* evim."

"O zaman odana git ve *Transformers* biblolarınla oyna. Onu rahat bırak."

"Jack, benimle çıkması için ona ödeme yaptım. Anlamıyorsun..."

"Gördüklerimi gayet iyi anlıyorum, bu yüzden bana iyice kulağını ver, seni hıyar." Jack'in sesi dondurucuydu. Dehşet verici derecede sakindi. Yüzü kirece dönen Austin geriye doğru küçük bir adım atarken neredeyse onun için üzülecektim. "Bir iş etkinliğinde, sana kendisinden uzak durmanı söyleyen bir kadını taciz ediyorsun. Sırf seni reddetti diye."

"Ama ona *para* öde..."

"*Umurumda* değil. Senden uzaklaşmanı istedi. Şimdi siktir git gözümün önünden."

Austin gitmek istemiyordu. Omzumun üzerinden Jack'in durduğu yere bakarken burun deliklerinin genişlemesinden, çenesinin seğirmesinden belliydi. Fakat başka şansı yoktu. Bu nedenle birkaç öfkeli saniyeden sonra, "Sikerler," dedi ve nihayet, *nihayet* geriledi.

Kalbim tekrar atmaya başladı.

"Bir şey daha," diye ekledi Jack.

Austin yutkundu. "Ne?"

"Eğer bu konudan annen de dahil *herhangi* birine, *herhangi* bir şekilde bahsedersen çok ama *çok* uzun bir zaman için bundan pişman olmanı sağlarım. Anlaşıldı mı?"

Austin dudaklarını birbirine bastırıp tek bir kez kafasını salladı. Sonra kalabalığın arasından geçip başka bir odaya gitti.

Kollarımı gevşetip arkamı döndüm. Yapmak istediğim... Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Jack'e teşekkür mü edecektim? Kendimi mi açıklayacaktım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktım?

Sorun şuydu ki Jack'in hiçbir şeyi kaçırmayan keskin, katı gözleri çoktan üzerime dikilmişti.

Her şeyi görüyordu. Her molekülümü listeleyebilir, tanımlayabilir ve bir laboratuvarda yeniden üretebilirdi. İçimdeki donatı sistemini bile görüyordu ve ben... hiçbir şey görmüyordum. Hiçbir şey anlamıyordum.

Kim olmamı istediğine dair hâlâ bir fikrim yoktu.

"Jack," dedim, neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla. Ama beni duyabiliyordu. *Her şeyi* duyabiliyordu. "Jack. Ben... Ben sadece..." Kafamı iki yana salladım. Sonra orada daha fazla duramayacağımı anladım, geriye doğru bir adım attım ve partiden ayrılmak için bahane sunacağım Monica'yı bulmaya gittim.

10

EYLEMSİZLİK

"ŞİMDİ DÜŞÜNÜYORUM DA," DEDİ Cece, bir parça *Gouda* peynirini dalgınca kemirirken. "Bunun geleceğini tahmin etmeliydik. Boston'ın nüfusu yedi yüz bin. Yarısı erkek diyelim. Bunların yarısını da yirmi bir ila kırk yaş arası erkekler, yani Faux'un hedef kitlesi oluşturuyordur. Faux ucuz bir uygulama değil ve Jeff Bezos, salatalık turşusu aromalı dudak koruyucu siparişimin bir günde gelmesi çaresizliğimden yararlanarak milyonlar kazanırken diğer insanlar gittikçe yoksullaşıyor. Yani erkeklerin ancak dörtte birinin maddi durumu uygulamayı kullanacak kadar iyi olmalı. Ve bu dörtte birin yarısı mutlu bir ilişkisi ya da... ahlaki değerleri olan erkeklerdir. Şimdi, bunu yaklaşık dört yıldır yaptığımızı ve ayda ortalama iki müşteri çıktığını düşünürsek ortaya çıkan sonuç..." Bana beklentiyle baktı. İnsan biçiminde bir hesap makinesi değilmişim gibi davranmaya çalıştım ama sonra vazgeçtim.

"Doksan altı erkek." İçimi çektim. "Ve onların aileleriyle arkadaşları. Yirmi bir bin kişi arasından."

Cece, Hedgie'ye elindeki havucu uzattı, o da kibar bir ısırık aldı. "Bu da Faux aracılığıyla tanıştığımız birileriyle gerçek hayatta karşılaşma olasılığımızın ne olduğunu gösteriyor? İnekleme zamanı, inekler kraliçesi."

"Bayesci çıkarımla mı bakalım? Yoksa frekansçı çıkarımla mı?"

Ev arkadaşım bana en sevdiğim gülümsemelerinden birini attı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. "Orası önemsiz. Demek istediğim şu ki vergilerimizi ödemeye -bu arada Jeff Salatalık Turşusu Bezos'tan bu *istenmiyor*- yetecek parayı kazanmak için çıktığımız Donkişotvari macerada geldiğimiz nokta..."

"Bok çukuru mu?"

"İyi tanımlama."

Alnımı masaya dayadım. Soğuktu ve Hedgie'nin idrarı *olmamasını* umduğum bir şey yüzünden yapış yapıştı. "Ya Austin annesine bir çeşit dolandırıcı olduğumu ve müşterilerimi kandırıp..."

"Neyle? Düzüşme vaadiyle mi? Monica'yla konuşmak istiyormuş gibi görünüyor muydu?"

"Ben..." Jack konuşmasını bitirdiğinde Austin korkudan altına sıçacak gibiydi. Ama aynı zamanda kızgındı ve kızgın insanlar aptalca şeyler yapardı. Erkekler tuvaletindeki bir klozetin üzerinde durup Jack Smith-Turner'ın ellerini bellerine sarmasına izin vermek gibi. Ya da glikoz seviyelerini kontrol etmeyi unutmak gibi. Tanrım, her şeyin boka sardığı böyle bir iş görüşmesi daha görmemiştim. Neyse ki en kötü anlar perdelerin arkasında yaşanmıştı. Yaşasın gizli aşağılanma. "... bilmiyorum."

"Her neyse, bir anne olarak yorum yapmam gerekirse," dedi Cece, kirpisine anlamlı bir bakış atarak. "Eğer şerefsiz evladım bana gelip teorik fiziğin yükselen yıldızının seksen dolarlık..."

"Yetmiş."

"... yetmiş dolarlık seksi -ne *cüret* ama- reddettiğini söylese asıl kızacağım kişi şerefsiz evladım olurdu."

Sırtımı dikleştirip yeniden iç geçirdim. Gouda çoktan bitmişti, bu yüzden havucu alıp Hedgie'nin ısırdığı yere değmemeye çalışarak küçük bir ısırık aldım. Gerçi, neden değmemeye çalışıyordum ki? Toksoplazma ne kadar kötü olabilirdi? Her şeyi öğrenen Jack'in tek bir bakışı ve birkaç sözcüğüyle beni diatomik moleküllerime ayırabilecekmiş gibi görünerek verdiği acıyla yarışamazdı.

Neyse, şansımı salmonella bakterisiyle denemek belki daha iyi olurdu.

"Jack'le konuşup Austin'in yaptığı şeyi açıklamam lazım."

Cece kaşlarını çattı. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ama bana yardım etti. O olmasa..."

"Bok suratlı bir oğlan çocuğu seni sözlü taciz ederken arkanda durmuş sadece. Elsie, bu hiçbir şey değil. Bu konuda çıta o kadar düşük ki eline alıp onu dövebilirsin bile."

Peki. Belki de Jack'le konuşmama *gerek yoktu.* Ama konuşmak istiyordum. Ona açıklamak...

Ne açıklamak? Ne açıklayabilirdim ki? Greg'le yaptığım şeyin de Austin'le yaptığımın aynısı olduğunu çoktan anlamış olmalıydı. Anlamadıysa da... daha iki gün önce onun umutsuz vaka olduğuna, benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamaya karar vermemiş miydim? MIT'deki işi kapamazsam zaten onunla bir daha hiç görüşmeyecektim. İşe girersem de mesafeli düşmanlar olacaktık. O hâlâ on yedi yaşındayken koca bir disipline, *benim* disiplinime savaş açmaya karar veren dallamaydı. Ayrıca duygularını okuyamadığım, karşısında taklit yapamadığım biriydi. Onunla bir daha kendi isteğimle etkileşime girmemek için büyük bir sebep değil miydi bu?

Ama Monica'nın evinden ayrılırken bana attığı o son bakış, daha öncesinde de çenemi tutup beni sıra dışı bir şeymişim gibi

incelediği an beynimi neden bu kadar kemiriyordu anlamıyordum. Kendime ait Kartezyen koordinatlarım vardı resmen.

Sana ne oldu Elsie?

Omuzlarımı dikleştirdim. "Haklısın. Asıl konuşmam gereken kişi Greg." Onu, Jack'in soracağı sorular konusunda uyarmalı, hazırlık yapması için olanak sağlamalıydım. Başından beri sır saklamamın nedeni Greg'di. Korunmaya ihtiyacı olan da oydu. "Bu esnada Faux'tan gelen teklifleri kabul etmeyeceğim." Cece'ye baktım. "Sen de bıraksan mı acaba? Tezin bittiğinde iş aramaya başlayacaksın. Ya aynı şey senin de başına gelirse?"

"Tezim önümüzdeki seneye kadar bitmeyecek. O zamana ölmüş bile olabiliriz."

"Ne güzel olurdu, değil mi?"

Birbirimize gülümsedik. "Şunu söylemeliyim ki bu durum Faux'u tekrar gözden geçirmeme neden oluyor. Ama sonra banka hesabımdaki dolarlar tekrar gözden geçirmemi tekrar gözden geçirmeme neden oluyor." Çenesine vurdu. "Kirk'le çalışmaya devam etmek iyi olurdu."

Kaşlarımı çattım. "Kirk'le mi?"

"Evet. Sana bahsettiğim..."

"Kirk'ün kim olduğunu biliyorum. Sadece... Ondan çok bahsediyorsun. Ve bunu yaparken adını kullanıyorsun."

"Başka nasıl bahsedecektim?"

"Daha önceki müşterilerinin çeşit çeşit adları vardı. Koca Burun Delikli Jim. Anderson Cooper Değil. Kıyamet Günü Hazırlıkçısı Pete. Ançüez Nefesli Bir. Ançüez Nefesli İki. V Dekolteli. Ançüez Nefesli Üç..."

"Tamam, tamam, anladım."

"Kirk en başından beri Kirk'tü. Bu da bazı şeyleri merak etmeme neden..."

"Vay canına." Arkadaşımın gözleri kocaman açıldı. "Şu anda *saldırı* altında mıyım? Hem de kendi *evimde*?"

"Hayır. Sadece..."

"Hem de kendi *masamda*?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben..."

"Hem de kaldırımda bulduğum, eskiden -ve belki hâlâ- üzerinde tahtakuruları olan kendi *sandalyemde*?"

"Hayır! Öyle bir niyetim..." Cece'nin gülümsemesini fark ettim. "Çok kötüsün."

Güldü. "Greg hâlâ çiçek tarhlarındaki yabani otları temizlemek için para ödenen şu hippi tatil yerinde mi? Ne zaman dönecek? Ve işe alım komitesi ne zaman oy verecek?"

Konuyu mu değiştirmeye çalışıyordu? "Hiçbir fikrim yok. George'un mülakatları bitti mi bilmiyorum bile. Greg de hafta sonu dönecek ama telefonunda bir sürü mesaj olacak ve..."

"Onların arasında senin gönderdiğin bir milyon mesaj da olacak. Telefonunu açar açmaz seni arayacaktır. Neler olduğunu sakince anlatırsın ve birlikte bir plan yaparsınız. Kafana fazla takma, olur mu?"

Başımı salladım.

Daha sonra Cece'nin haklı olduğu ortaya çıktı; gerçekten de medeni topluma döner dönmez Greg'den bir arama aldım. Ama öte yandan haksızdı çünkü işler tahmin ettiği gibi gitmedi.

Hem de hiç.

Telefonumda *BİLİNMEYEN BOSTON NUMARASI* yazısını gördüğümde aklıma gelen ilk şey işi kaptığımı haber verecekleri oldu. Derin ve yoğun çaresizliğim beni optimist bir aptala dönüştürmüş olmalıydı. Bir an için, kendimi gözyaşlarıyla işe alım mektubunu kabul ederken hayal ettim. *Akademiye, ev arkadaşıma, WhatWouldMarieDo hesabını yöneten kıza teşekkürlerimi sunarım. Kâbusa benzeyen doktora yıllarımda sırtımı size yasladım ve bunu size borçluyum.*

Ve bu hayal, düşüşümü daha da acı verici hale getirdi.

"Gregory Smith adında birini tanıyor musunuz?" Hattın diğer ucundaki her kimse sesi o kadar öfkeli çıkıyordu ki kısa bir süreliğine nasıl konuşacağımı unuttum.

"Şey..."

"Umarım tanıyorsunuzdur. Telefonunda sizden kırk tane mesaj var da. Eğer takipçi sapığı falansanız da önemli değil. Bir saat önce acil bir diş ameliyatı için buraya getirildi ve gelip onu alacak birine ihtiyacımız var."

"Gelip... almak mı?"

"Evet. Yani buraya geleceksiniz, onu alacaksınız ve yaşadığı yere götüreceksiniz." Tane tane konuşuyordu. Ona doktora derecemden bahsetsem bana *inanmazdı*. "Otomobil gibi bir araçla. El arabası bile olur, umurumda değil."

"Benim... bir aracım yok. Ve nerede yaşadığını bilmiyorum. Onun için bir Uber çağırsanız..."

"Tatlım, adam ilaçlar yüzünden kafayı bulmuş durumda. Buradan tek başına ayrılmasına izin veremem. Daha az önce Aquaman'le takılmak için Charles Nehri'ne atlamaktan söz ediyordu."

Gözlerimi kapattım. Sonra açıp, hazırlamakta olduğum derse, ardından saate (18.42), ardından da mutfak tezgâhından bana ters ters bakan Hedgie'ye baktım.

Ve içimi çekip kadına, "Yeriniz nerede?" diye sordum.

11

MERKEZCİL KUVVET

GREG BİR KÖPEK OLSAYDI şu anda bekleme odasının her yerine işemiş olurdu.

Yirmi yedi yıllık hayatımda kimse beni gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Oturduğu sandalyeden fırladı (tabii uyuşuk bir biçimde), lekeli "Kütle Çarpı İvme Seninle Olsun" tişörtüme övgüler düzerek beni döndürdü ve yüzümü avuçlarının arasına alıp sandviç gibi bastırarak, "Aklını başından almak üzereyim, Elsie," dedi. "Kinoanın tahıl değil de filiz olduğunu biliyor muydun? Aman Tanrım, hadi Harlem Shake dansı yapalım!"

Resepsiyon bankosunun arkasındaki hemşire kafasını iki yana sallayarak, "Sıcak hava balonu gibi uçmuş," diye mırıldandı.

"Ben... Beni çağırdığınız için teşekkür ederim," dedim, telefondaki kadar kızgın değil ama yorgun görünen kadına. Kliniğin içi nane, potpuri ve temizleme esnasında ağızlara sıkılan hijyen spreyi kokuyordu.

"Bir şey değil. Şu ahmağı bekleme salonumdan götürün artık lütfen. Eve gidip kendi ahmak sürümü beslemem lazım."

"Tabii ki." Topuzumdan kaçmış bir tutam saçı okşamakta olan Greg'e güvence verir gibi gülümsedim. "Telefonda da dediğim gibi ev adresini bilmiyorum. Sizdeki evraklarda var mıdır acaba? Eğer yoksa onu kendi daireme..."

"Ben biliyorum."

Üç günlük mülakatlardan, en korkunç kâbuslarımdan ve dün gece gördüğüm tuhaf, davetsiz rüyadan çok iyi tanıdığım sesin geldiği kapıya doğru döndüm. Greg çoktan ağabeyine koşmuş, beni karşıladığı coşkuyla onu da karşılıyordu.

İlk düşüncem, her zaman aklımdan geçen bir şey oldu: *Akraba olduklarına inanamıyorum.* HBO Max mini dizilerinden birinde kardeşleri oynasaydılar kast yönetmenine küfürler yağdırırdım. İkinci düşüncemse elbette, *Siktir*, oldu.

Hay sikeyim. *Bu adam* niye gelmişti ki şimdi?

Hemşireye baktım. "Siz... Greg'i almamız için ikimizi de mi aradınız?"

"Aynen öyle yaptım. Çünkü ilk aradığım kişi annesiydi ve bana on beş dakika içinde geleceğini söylemişti. Sonra manikür randevusu olduğu için gelemeyeceğini bildirdi." Kaşını yargılayıcı bir şekilde kaldırdı. Onu suçlayamazdım. "Ben de işimi sağlama alayım dedim."

"Anlıyorum," dedim. Greg harikulade kinoa keşfinden bahsetmeye devam ederken Jack'in gözlerine bakmaktan kaçındım. Dün Monica'nın evinde olanlardan ve bana öyle baktıktan sonra beni görmesine katlanamazdım. "Haklısınız." Hemşireye zayıf bir tebessüm attım. Sonra bakışlarımı Greg'e çevirdim. "Ağabeyin seni eve götürmek için geldiğine göre ben gidebilirim. Yarın daha iyi olduğunda telefonda konuşuruz ve..."

"Ah, hayır." Greg bana bir kahverengi pelikanın üzerine sıvı yapıştırıcı dökmüşüm gibi baktı. "*Gidemezsin*. Bu ***korkunç*** olur!"

"Ama..."

"Senin de gelmen lazım!"

"Bence dediğini yapın," dedi hemşire. "Dişi apse yaptığı için *yüksek* dozda uyuşturucu verdiler."

"Greg, ben..."

"Hadi ama Elsie. Her zamanki ücreti öderim..."

"Hayır. Hayır, *hayır*, ben..." Kahretsin. *Kahretsin*. Jack'e bir bakış atma riskine girdim. Tiksinti dolu bir ifadeyle ya da her zamanki sırıtışıyla bana bakmasını bekliyordum. Ya da hemen peşinden içeri bir SWAT ekibinin dalıp beni kelepçelemesini. Ama genç adam ellerini kotunun cebine sokmuş, sabırla bekliyordu. Gömleğinin koyu mavi rengi gözündeki maviliği ortaya çıkarmıştı. Üstünde mont yoktu çünkü belli ki soğuğu hissedemiyordu. Termoseptörleri olmadan doğmuş olmalıydı; ne trajedi ama. "Tamam, kısa bir süreliğine geleceğim. Hadi gidelim Greg." *Her zamanki ücret* lafıyla antenlerini dikmiş hemşireye baktım. "Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"İlaçları bunlar. Yarın sabahtan itibaren kullanmaya başlaması gerekiyor. Şimdi uyuşturucunun etkisinin geçmesi için yatması lazım. Önümüzdeki altı saat hayati kararlar vermesine izin vermeyin. Köpek sahiplenmek, saadet zincirine katılmak gibi şeyler yapmasın. Ayrıca Google'dan baktım: Kinoa bir tohum."

Greg keskin bir nefes aldı. "Yavru köpek sahiplenmeliyiz!"

Jack dudaklarını birbirine bastırdı ama gamzesi ortaya çıkmıştı. "Aracım şu tarafta. Sizi medeni topluma götüreyim."

Greg'i, Jack'in hibrit SUV'sinin arka koltuğuna oturtup kemerini bağlamak o kadar uzun sürdü ki neredeyse asla çocuk yapmamaya karar verecektim. Uyuşturucu etkisi altında olmayan diğer yetişkin olarak muhtemelen Jack'in yanına, yolcu koltuğuna oturmam bekleniyordu ama...

Hayır.

"Greg'in bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında oturayım."

Jack'in bakışı, *Benden kaçındığını biliyorum*, der gibiydi. Tabii ki de biliyordu. *Her şeyi* biliyordu. Zaten bilmediği bir şey olamazdı zira ben tamamen saydamdım. Ne eğlenceli.

Kararımın ne kadar yanlış olduğunu yolculuğun ilk yirmi saniyesinde anladım. Greg'e ne verdilerse işleyen belleğiyle de oynamıştı. Yalnızca gözünün önündeki şeye odaklanabiliyor gibiydi ve ne yazık ki manzarasının yüzde yetmişini ben oluşturuyordum.

Kalan yüzde otuzuysa tabii ki Jack.

"Çocuklar, bu acayip eğlenceli değil mi? Sadece üçümüz varız. Annem yok, babam yok, Paul Amca yok."

"Çok eğlenceli," dedi Jack, otoparktan çıkarken.

Greg'in kafası gevşek halde arkaya doğru düşüp koltuğa çarptı. "Jacky, bilmek istediğin her şeyi Elsie'ye sorabilirsin şimdi. Hey, Elsie." Kulağıma fısıldamak için eğildi ama dili dolanıyor, sesi yüksek çıkıyordu. "Jacky sana takmış. Sürekli seni izliyor. Ve hakkında bir sürü soru soruyor."

"Ah, Greg." Bu çok küçük düşürücüydü. "O iş öyle... sandığın gibi *değil*."

Ön koltuktaki Jack'in sessizliği acı verici şekilde gürültülüydü.

"Tamamen dürüst olacağım Jack," diye devam etti Greg, çakırkeyif bir sırıtışla. "Bütün cevapları uydurdum. Seyahat etmeyi sever mi, çocuk istiyor mu, film izlemekten hoşlanır mı hiç bilmiyorum. Nereden bileceğim ki?"

Jack'in dikiz aynasından bakan gözleri ser verip sır vermiyordu. "Öğrendiğime göre *Alacakaranlık* hayranıymış."

Greg *aşırı keyiflendi*. "Vampir mi kurt mu, hangi..."

"Greg, kamp nasıldı?" diye araya girdim gülümseyerek.

"Çooook kısıtlayıcı. Ama sonra dişim patladı ve erken ayrılmak zorunda kaldım. Hey, elektrik kablolarında bazen ayakkabı oluyor, biliyor musunuz? Onları oraya kim *asıyor* ki?"

"Bilmem. Dinle, diş hekimine giderken mesajlarını, e-postalarını ya da sesli mesajlarını kontrol ettin mi? Hatırlıyor musun?"

Bana yoğun, ciddi bir ifadeyle baktı. Gözleri büyürken beklentiyle gerildim. Sonra, "Aman *Tanrım*," dedi. "Hadi 'Nesi Var' oynayalım!"

İçimi çektim.

Greg'in yolda bir ayı, bir teneke nohut ve P. Diddy'yi gördüğünü iddia ettiği on beş dakikanın ardından iki apartmanın arasına inşa edilmiş güzel bir Roxbury evinin önünde durduk.

"Anahtarların nerede Greg?" diye sordum.

"Bende yedek var," dedi Jack, benim yirmi dakikamı ve tüm onurumu alacak paralel parkı yirmi saniyede hallederken. "Sen Greg'in trafiğe yürümediğinden emin ol."

Greg'in evi, büfemizin üstünü monte etmeyi başarsak, tahtakurusu olmayan mobilyalar alabilsek ve kendi pisliğimizde dönüp durmaya eğilimli olmasak Cece'yle benim dairemin olacağını hayal ettiğim gibiydi. Basit ve sıcaktı, bana Greg'in kişiliğini ve alışılmadık espri anlayışını hatırlatan süs eşyalarıyla doluydu. Jack cüssesiyle antrenin olduğundan küçük görünmesine neden olsa da burada hiç yabancı gibi değildi. Kardeşinin evine sık sık geldiği belliydi çünkü lamba anahtarlarının tam olarak nerede olduğunu, termostatın nasıl açılacağını, gelen postaların hangi rafa koyulacağını biliyordu.

"Cutlet!" diye bağırdı Greg, ağabeyinin gömleğini kavrayarak. "Cutlet nerede?"

Bir yerlerden bir kedinin çıkmasını bekleyerek etrafıma bakındım ama dairede sadece biz vardık. Ne yapacağını bilemeden dikilen ben, Greg ve onu yatak odasına sürüklemeye çalışan Jack. "İş yerinde masamda duruyor. Hadi biraz uyuyalım, G. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Onu suladın mı? Görünüşü değişti mi? Beni hâlâ hatırlıyor mu?"

"Suladım. Hâlâ aynı görünüyor. Seni hatırlıyor mu emin değilim çünkü tüm kaktüsler gibi hissiz. Hadi uykuya."

"Önce bir şeyler içebilir miyim lütfen?"

"Elsie, ben Greg'i yatağa yatırırken ona bir bardak su getirir misin?"

"Süt! Sütün meme uçlarından geldiğini biliyor musunuz?"

Jack'le birbirimize, *ebeveynlik ne eğlenceli*, der gibi bakış attıktan sonra mutfağa koştum. Bardak bulamayınca sütü bir reçel kavanozuna doldurdum ve Greg'e verip derhal bir Uber çağırma niyetiyle yanlarına gittim. Hazırlamam gereken bir ders vardı. Cece nerede olduğumu bilmiyordu. Ve Jack'le yalnız kalmam mümkün değildi.

"Al bakalım," dedim, güç bela odasına götürülürken "Gangnam Style" şarkısını mırıldanan Greg'e. "Sadece badem sütün varmış. Teknik olarak herhangi bir meme ucundan *gelmiş değil* yani." Ona kavanozu uzattım ama bu bir hataydı. Büyük bir hata. Çünkü daha doğru düzgün içemeden bütün sütü ağabeyinin gömleğine döktü.

Keskin bir nefes aldım. Greg, sütün meme uçlarına geri döndüğüyle ilgili bir şeyler söyleyip gürültülü kahkahalar atarken Jack kardeşine sabırlı, çilekeş baba bakışıyla baktı. "Çok mu eğleniyorsun?"

"Aşşşşşşırı. Hey, annemin yoğurdunu mayonezle değiştirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Dâhiceydi. Tabii ki de senin fikrindi."

"Annem kusmuştu."

"Çok kızmıştı. Hadi artık yatman gerek."

"Ben bir günlük ceza almıştım. Ama senin cezan iki haftalıktı çünkü senden biraz nefret ediyordu."

"Buna değmişti." Jack, annesinin ondan nefret ettiğini duymaktan etkilenmemiş gibi gülümsedi. Greg ona sarılmaya çalıştı ama Jack onu durdurdu. "Dostum, sarılırsak memeden gelmeyen süt her yerine bulaşır."

"Onu ben yatırayım istersen." Greg'in kolunu tutup çekiştirdim. "Sen gidip giyecek temiz bir şey bul."

Yatak odası, evin geri kalanından biraz daha dağınıktı ve Greg, Boston'dan ayrılmadan önce yatağını toplamamıştı. Şu anda da badem üretiminin çevresel zarar boyutuyla ilgili bir belgesel anlatmakla meşgul olduğu için yatağa yatmasını sağlamak görece daha kolay oldu. Işıkları açmadım. Ben ayakkabısının bağcığını çözerken Greg sessizleşti.

Tanrıya şükür dalmıştı. Bir dakikaya buradan çıkıp...

"Seni seviyorum, Elsie."

Bakışlarımı botlarından ayırdım. Gözleri kapalıydı. "Ben de seni seviyorum, Greg."

"Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin ya hani?"

"Evet."

"Seninle arkadaş olmak istiyorum."

Kalbim sancıdı. *Şu sersemlikten kurtulup e-postalarını kontrol ettiğinde de arkadaş olmak isteyecek misin bakalım?* "Süper. Hadi arkadaş olalım."

"Güzel. Çünkü seni seviyorum. Söylemiş miydim?"

"Evet."

"*O anlamda* değil tabii. İnsanları *o anlamda* sevebilir miyim bilmiyorum."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. Bir botunu çıkarıp diğerine geçtim.

"Ama sen çok havalısın. Aynı... Barbie gibi."

"Barbie mi?"

"Sarışın değilsin ama her durum için senden bir tane var."

Gözüme bir şey takılınca dönüp baktım ve kapı eşiğinde dikilen Jack'i gördüm. Bizi dinlerken ifadesi karanlık, kaşları çatık ve göğsü...

... çıplaktı.

Lekelenmiş gömleğini çıkarmıştı ve bir sebepten ötürü bakışlarımı bedeninden ayıramıyordum. Onun hakkında yanılmıştım.

Evet, *iri* bir bedeni vardı. Kaslıydı, *bayağı* kaslıydı. Mürekkebin altında tek görebildiğim... insanların hep bahsettiği şeylerdi. Cüsse, kütle, karın kasları, pazılar, arka kol kasları... Fakat sandığım kadar yapılı değildi. Yüzde 0.3 yağ oranlı bir gövdesi ve şişmiş damarları olan bir spor salonu müdavimi olduğunu düşünüyordum ama bundan farklıydı. Gerçekti. Kusursuz değildi ama kuvvetliydi. Vücudunun ham bir görünüşü vardı; tüm bu cüsseye şans eseri sahip olmuş gibi. Hayatı boyunca bir kez bile ayna *selfie*'si çekmemiş gibi.

Göbek deliğimin altında sıvı bir sıcaklık hissettim. Bu his bana o kadar yabancı, o kadar enderdi ki neredeyse tanıyamayacaktım. Sonra ne olduğunu anladım ve kıpkırmızı kesildim.

Neyim vardı benim? Spor salonuna *gitmediği* gerçeğini neden çekici bulmuştum? Neden ona bakmayı kesemiyordum ve o neden bana bakıyordu?

Jack boğazını temizledi ve Greg'in şifonyerinden giyecek bir şey almak için döndü. O kollarını oynattıkça kürekkemiklerinin arasında oluşan hareketlilik adeta dini bir deneyimdi.

"Elsie," diye homurdandı Greg yataktan. Bakışlarımı karşımdaki adamdan ayırmam gerektiğinin hatırlatılması iyi olmuştu. "Soya sütü meme ucundan mı gelir?"

"Ah, şey... hayır." Sesim çatlaktı. Zor nefes alıyordum ama Jack odadan çıkınca az da olsa rahatladım. "Soya bir tohumdur."

"Sen çok akıllısın. Ve bir sürü katmanın var. Aynı..."

"Soğan gibi mi?"

"Dibinde meyve olan yoğurt gibi."

Gülümseyip battaniyesini üzerine örttüm. "Hadi bir oyun oynayalım. Ben oturma odasına gideceğim ve ikimiz de var gücümüzle bağırarak sayı saymaya başlayacağız. Kimin sesi daha yüksek çıkarsa o kazanır." Hayal meyal hatıralarımda annem, Lucas ile Lance'e bunu yaptırırdı. Tabii ki de yaptıkları her şeyde olduğu gibi ikizler bunu da kavgaya dönüştürüp bütün evi uyandırırlardı.

"Ne boktan bir oyun." Greg esnedi. "Seni çok fena yeneceğim."

"Eminim." On üç ile on dördün arasında kapıyı kapattım. Jack, yeşil koltuğa oturmuş bekliyordu. Seçtiği *sweatshirt*, kardeşine muhtemelen bol gelse de onun üzerine yapışmıştı. Genetiğin gizemi.

Bana bakmadı. Dirseklerini dizlerine dayamış halde sessizce oturmaya ve Greg'in renkli, sanatsal duvar resimlerine gergin ve yarı dalgın bir şekilde bakmaya devam etti.

Mideme bir ağırlık çöktü.

Jack kızgındı. *Çok* kızgındı. Onu eğlenirken, meraklıyken, rahatsızken ve dün akşam Austin'e öfkelenirken görmüştüm ama bu hali... Kızgınlıktan *köpürmüştü* resmen. Çünkü ben buradaydım. Çünkü kardeşini kaz gibi yolduğumu düşünüyordu. Çünkü kavanoza fazla süt doldurmuştum. Yüzleşmemiz çok çirkin olacak gibiydi ve son üç günden sonra bundan kaçınmak istediğimden emin değildim.

"Dinle." Ona doğru iki adım attım, bir adım geriledim, sonra yine iki adım öne gittim. Tartışacaksak birbirimize yakın durmalı, Greg'i uyandırmamak için sessiz konuşmalıydık. Terli avuçlarımı taytımın arkasına sildim. "Yeterince... dürüst olmadığımı biliyorum. Greg'le aramda olan biteni artık anlamışsındır. Ama son birkaç günde her şey resmen kuantum dolanıklığa dönüştü. Senden tek ricam, lütfen Greg'le samimi bir konuşma yapabilmek için kendine gelmesini bekle."

Jack ağzını açtı. Gazabını kusacağından emindim ama...

Öyle bir şey yapmadı.

Bunun yerine kafasını iki yana sallayıp elleriyle gözlerini kapattı.

Of, siktir. Bu *neydi* şimdi?

"Jack?" Cevap yoktu. "Jack, ben..."

Bir an ne yapacağımı düşündüm, sonra gidip yanına oturdum. Şimdi bağırmaya başlarsa kulak zarım delinecekti ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

"Sorun yok," dedim. "Greg ağır hasta falan değil ya. Başına kötü bir şey..."

"Bana söylemişti." Jack sırtını dikleştirip gözlerini yine tabloya dikti. "Anlamalıydım."

"Neyi anlamalıydın?"

"Henüz küçüktük. Tam emin değilim ama Greg on beş yaşında falandı, liseye gidiyordu. Ben de üniversitedeydim ve tatil için eve dönmüştüm." Yutkundu. "Beni bir kenara çekip endişeli olduğunu, romantik bir ilişki istemediğini fark ettiğini ve ömrü boyunca da isteyip istemeyeceğini bilemediğini anlattı. Ona endişe etmemesini, hâlâ erken olduğunu, bir gün birini bulacağını, cinsel açıdan aktif olmadan önce kaygılı hissetmesinin normal olduğunu söyledim. Sonra da..." Çenesi seğirirken gözlerini yumdu. "Sonra da birlikte *Battlestar Galactica* izlemeyi teklif ettim. Tam bir sik kafalı gibi."

Ailemden kimseye açılamadım, demişti Greg bir defasında bana. *Sanırım bir kere denemiştim, yani bir nevi. Ama sonra korktum ve... bilemiyorum. Bu şekilde olması daha iyi.*

"Ace/aro spektrumu diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordum nazikçe. Şu an Jack'e karşı nazik olduğuma inanamıyordum.

Gözlerini açmadan başını iki yana salladı.

"Bu spektrumdakiler... eh, Greg sana biraz olsun açıklamış. Ama dahası var. Çok karmaşık. Onunla konuşmadan önce internetteki birkaç iyi kaynaktan araştırma yapabilirsin istersen. Aslında... Greg hâlâ kendisini çözmeye çalışıyor." *Çoğumuz kendimizi çözmeye çalışıyoruz*, diye ekleyecektim neredeyse. Fakat kendimi açık etmek istemiyordum.

"Siktir." Jack bana döndü. Yüz ifadesine bakınca... aklıma gelen ilk kelime *yıkık* oldu. Kendini tokatlamaya başlasa hiç şaşırmazdım. "Suratımın ortasına yumruğu geçirse yeriymiş."

Ağzımı açıp kapattım. *Yok artık*, diye düşündüm. "Suratının ortasına yumruğu *ben* geçirsem daha iyi hisseder misin?"

Kaşını kaldırdı. "Bunu yaparsan *sen* daha iyi hisseder misin?"

"Ah, hem de nasıl."

Kısık, hüzünlü bir kahkaha attığında kalbim Smith kardeşler için sızladı. "Jack, daha çocukmuşsun. Ve cahilmişsin. Ve pislikmişsin. Ve... tamam, hâlâ öylesin." Elimi kaldırdım. Dr. Jonathan Smith-Turner'a gönüllü olarak fiziksel ve duygusal destek vermek delice olur mu diye düşünürken elim bir süre havada asılı kaldı. Böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğime göre endotermik cehennem buz tutmuş olmalıydı. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim ama Greg'in sana çok değer verdiğini biliyorum. En az senin ona verdiğin kadar." Avucumun altındaki omzu gergin ve sıcaktı. Sertti.

"İlişkisi varmış gibi göstermek için sana ödeme yapıyordu yani, öyle mi? Ailem üstüne gitmeyi kessin diye?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım. Alçak sesle küfretti.

"Ama bana şey için ödeme yapmıyordu... Tabii bunda kötü bir şey olduğundan değil ama onunla hiç..." Bakışlarının altında kızardım.

"Yatmadınız mı?"

Daha da kızarıp kafa salladım. Konu seks olunca normalde hiç çekingen biri değildim. Jack'in neden içimdeki utangaç yeniyetmeyi ortaya çıkardığını bilmiyordum. "Bu... bir nevi tiyatro gösterisi. Pek çok erkek için yapıyorum. Austin gibi. Bu arada kendisi en berbat müşterilerimdendi. En iyisi de Greg'di." Gözlerimi kaçırdım. Gereksiz yere konuşuyordum ama Faux'la hiçbir şekilde bağlantısı olmayan birine bu işi başka nasıl açıklayacaktım bilmiyordum. "Greg'le ben zamanla... arkadaş olduk. Ben kendi için tamamen farklı bir hayat hikâyesi yazmış biriyken ve o bunun için bana ödeme yaparken böyle bir şeyin gerçekleşmesinin inanılmaz olduğunu biliyorum. Ama bunu onun için bedavaya da yapardım. Yani ekonomik durumum elverseydi. Bunun dışında..."

"Misafir profesörlükte bir bok yok mu?"

Güldüm. "Öyle de denebilir."

Jack içini çekip koltukta arkasına yaslandı. "Restoranda karşılaştığımızda bana neden söylemedin?"

"Söylemek bana düşmezdi. Kardeşinin benimle neden sahte ilişki istediğini soracaktın, ben de bir şeyler uydurmak zorunda kalacaktım ve... Bu konuyu konuşmasak mı artık? En iyisi Greg'le konuşman. Tabii kinoaya ve meme uçlarına bu kadar kafayı takmış olmadığı bir zaman."

Kafa salladı. Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Devrim niteliğinde, şoke edici, sarsıcı bir şey.

"Özür dilerim Elsie," dedi.

Beni gafil avlamıştı. O kadar ki kendimi tutamadan, "Neden ki?" deyiverdim.

"Seni defalarca kardeşime yalan söylemekle suçladığım için."

"Cidden öyle yaptın, değil mi?" Kafamı yana eğip onu bir süre inceledim. Güçlü, yakışıklı yüzünde keder vardı. "Canın yandı mı?"

"Ne?"

"Özür dilerken diyorum." Bana dik dik baktığında bir kahkaha patlattım. "İlk denemen miydi? Özür bekâretini mi bozdum?"

"Özrümü geri aldım." Yüz ifadesi değişti. Sanki çok önemli, hayati, ağır bir bilgiyi sonunda idrak etmiş gibiydi. Dünya görüşü birden değiştiği için kendi evrenini de ona göre ayarlaması gerekiyormuş gibi. Ben fark ettiği şeyin ne olduğunu merak ederken bakışları yeniden yüzüme odaklandı. "Greg ve sen hiç çıkmadınız. O senden..." Tereddütlüydü. Benden onaylama bekliyordu. O zaman doğru olduğundan emin olacaktı.

"Evet, benden o anlamda hoşlanmıyor. Hiç hoşlanmadı." Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Mutlu oldun mu?"

"Oldum." Sesi aşırı ciddi olduğu için ayağa kalkarken alaycı bir şekilde güldüm. Artık gitme vaktim gelmişti.

"Smith hanesini kirletmeyeceğim için şampanya ve kapkek alıp kutlama yapalım mı, ne dersin?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Mutlu olmamın sebebinin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Başka ne olacaktı?"

Başını iki yana salladı ama detaya girmedi. Bunun yerine o da ayağa kalkıp girişteki askılığa kadar beni takip etti. "Greg sana benim fizikçi olduğumdan hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Yani, aslında bahsediyordu ama karışıklığa geldi. Kusmuk falan içeren bir şeydi, hiç sorma. Bu arada *benim* fizikçi olduğumdan da haberi yok çünkü normalde kişisel bilgilerimizi paylaşmıyoruz. Gerçek soyadlarımızı, mesleklerimizi falan söylemiyoruz. Kendimizi korumak için."

"Çoğul konuşuyorsun."

"Birkaç kişiyiz. Sahte sevgililik işinde yani. Faux adında bir uygulama için çalışıyoruz. Apple ve Android'e indirilebiliyor. Android versiyonunda *acayip* fazla *bug* var gerçi." Boşboğazlık etmeyi kesmem gerekiyordu. Jack bana, ona kucak dansı yapmak üzere olan bir Higgs bozonuymuşum gibi bakıyordu.

"Austin de seni böyle mi buldu?"

"Ne yazık ki evet." Altdudağımı ısırdım. "Monica'ya alternatif kariyerimden bahsetmiş midir sence?"

"Bahsedemez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen gittikten sonra ben... gidip onunla konuştum." Jack'in yüzü bomboş bir maskeydi. Hiç olmadığı kadar okunmazdı. "Sorun çıkmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Güven bana."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sormak istedim ama son sözünü söylemiş gibi bir havası vardı. Hem zaten... "Austin'in Monica'ya söylemesini *istiyor* olman gerekmez mi senin? Böylece işi George kapar ve MIT'de kankanla takılırsınız. Birlikte aromaterapiye gider, kimin Hadron Çarpıştırıcısı'nın daha büyük olduğunu tartışırsınız."

"İşi zaten George alacak. Ama öyle şeyler yapmayacağız." Gamzesi belirginleşti.

"Herkes seninkinin daha büyük olduğunu biliyor zaten." Kaşlarından biri kalkınca askılığa döndüm. Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söylemiştim? "Annenin manikür randevusu yüzünden Greg'i almaya gitmemesine inanamıyorum. Ne düşüncesizlik ama."

"Sandığın gibi değil."

"Kadın *cidden* düşüncesizin teki. Hadi ama, kim böyle bir..."

"Demek istediğim, o benim annem değil. Annem olduğunun söylenmesi de pek hoşuna gitmez."

"Yok artık, o kadar da değil. Biraz dramatikleşmiyor musun? Hepimizin ebeveynleriyle sorunları vardır ama..."

"Caroline benim annem değil. Ne biyolojik ne de başka bir anlamda."

Tekrar ona döndüm. "Ne?"

"Benim annem öldü. Greg üvey kardeşim."

Yüzüne öylece bakakaldım. Sonra gözlerimi kapattım. "Siktir."

"Siktir mi?"

"Siktir." Kafamı kaşıdım. "İstemeden öküzlük yapmaktan nefret ediyorum."

Güldü. "Takma kafana. Senin de dediğin gibi kadın düşüncesizin teki. Babam ondan da beter."

"Yine de... annen konusunda üzgünüm. Bilmiyordum."

"Şaşırmadım." Aşırı dar Suffolk *sweatshirt*'ünün içindeki omuzlarını silkti. "Kimse ondan bahsetmez."

"Bazı şeyleri şimdi anlıyorum."

"Ne gibi şeyleri?"

"Greg bu kadar tatlı biriyken senin..."

Gamze yeniden belirdi. "Benim?"

Kızararak bakışlarımı kaçırdım. "Bir şey yok. Her neyse." Telefonumu bulmak için montumun ceplerini karıştırdım. "Greg artık yattığına göre ben bir Uber çağırıp..."

"Eee," dedi Jack, muhabbet açar gibi. "Sıralama nasıl oldu?"

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Şu sahte sevgililik işini diyorum." Gerçekten merak ediyor gibiydi. "Ve içinde barındırdığın çeşitli Elsie'leri. Bu işin başlangıcında mı kendini... *modifiye etmeye* başladın yoksa önceden beri mi böyleydin?"

"Ben..." Eh, onunla tartışmanın manası yoktu. Ne de olsa haklıydı. "Dinle, artık Smith gen havuzu için tehdit oluşturan bir servet avcısı olmadığım ortaya çıktığına göre şunu kesebilir misin?"

"Neyi?"

"Bu tuhaf..." Bir onu bir kendimi işaret ettim. "... antropolojik karakter incelemesini. Tamam, beni yakaladın. İnsanların beni sevmesini arzu ettiğim için onlara istedikleri *beni* veriyorum. Başkalarıyla iyi anlaşmayı seviyorum. Aman ne şoke edici. Beni ahlak polisine şikâyet et."

"Böyle yapmak daha kolay, değil mi?"

"Ne yapmak?"

"Asıl kimliğini kimseye göstermemek." Beni sakince, sabırla inceliyordu. Dairenin yumuşak ışığı altında gözleri kapkaranlıktı. Arada bir araç motorlarının sesi kulağıma geliyordu ama burası bizim daire kadar gürültülü değildi. "Bu sayede bir şeyler ters giderse *seninle* alakalı olmuyor, değil mi? Kendin olduğun zaman her şeyini gözler önüne seriyor, kırılganlaşıyorsun. Fakat kişiliğini sakladığında... Oyun oynarken kaybetmek her zaman acı verir ama en iyi elini göstermediğini bilmek acıyı katlanılabilir kılar."

İstemediğim bu psikanaliz karşısında yumruğumu arkama saklayıp iyice sıktım. Tırnaklarım avucuma battı. "En iyi elimin gerçek kimliğim olduğunu düşünmen tam bir cüretkârlık örneği."

O aptal, çarpık, yarım gülümseme geri döndü. "Öyle olduğunu düşünmemen ahmakça."

"Hadi ama." Kendimi tatlı tatlı gülümsemeye zorladım. "Asla *senin* istediğin Elsie olmadığım için kızgın olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Öyle mi diyorsun?" Sanki sicimlerden oluşan bu gerçeklik düzlemine her şeyi bilen bir varlık olarak gönderilmişti. Artık cidden kızmaya başlıyordum. Beni *anlıyormuş* gibi konuşmayı bırakması gerekiyordu.

"Bu senin hatan, Jack."

"Neden?"

"Çünkü *sen*..." Parmağımı yüzüne doğrulttum. "... bana *hiçbir* işaret vermiyorsun. Diğer herkes bir şeyler belli ediyor. Böylece istedikleri kişi olmak için elimde bir şeyler oluyor. Ama sende tek bir ipucu bile yok. Bu yüzden de diğerleri gibi VIP hizmet alamadığın için sızlanmayı bırak."

"Anlıyorum." Sıcak ve nasırlı eli bileğimi kavrayıp işaretparmağımı yüzünden göğsüne doğru kaydırdı. Ardından avucunu elimin üstüne koydu ve... Ne halt ediyordu bu adam böyle?

"Belki de zaten olmanı istediğim kişisindir. Bunu hiç düşündün mü? Belki de tek bir işaret bile vermememin sebebi, değişmesi gereken bir şey olmamasıdır."

Kaşlarımı çattım. İşte. Tanıdığım ve tiksindiğim Jack buradaydı. "Tabii. Öyledir kesin."

"Tekrar soruyorum," dedi tuhaf şekilde nazik bir sesle. "Sana ne oldu Elsie?"

"Ciddi misin sen ya? Ne olduğunu..." Elim hâlâ onunkinin altındaydı. Çenemi kaldırıp yüzüne iyice yaklaştım. "Bana *ne* olduğunu anlatayım Jack. Altı aydan biraz uzun zaman önce, görüştüğüm adamın ailesiyle ilk defa tanışmaya gittim. Belki gerçekten çıkmıyorduk ama bu hiç önemli değil. Asıl önemli olan, görüştüğüm adamın ağabeyinin tanıştığımız ilk andan itibaren tam bir *uyuz* olması. Bana kraliyet düğününü basan Ginger

Spice'mışım* gibi bakması. Kardeşine, sanki değersiz, düşük sınıf biri olduğumu düşünüyormuş gibi sorular sorması. Ne zaman aynı ortamda olsak düşmanca ve şüpheci davranması. Yani şimdi ikimiz de şu konuda hemfikir olabiliriz: Eline bir fırsat geçse beni *baştan aşağı* değiştirmek isterdi."

Son kısım niyetlendiğimden daha agresif çıktı ama umurumda değildi. Çok öfkeliydim ve Jack'in söylediklerimi düşünüyormuşçasına kafa sallamasını izlerken daha da öfkeleniyordum. "Eh, bu bir yorum sadece." Elinden tüm vücuduma bir sıcaklık yayılıyordu. Karnımın altında oluşan alevler omurgamı yalayarak geçti ve birbirimize ne kadar yaklaştığımızı fark ettirdi.

"Yorum değil, gerçek."

"Sen bir fizikçisin Elsie. Kuantum mekaniği diye bir şey varken *gerçek* kelimesini bu kadar kolay kullanmaman gerektiğini biliyor olmalısın."

"*Senin* yorumun ne peki?"

Uzunca bir süre bir şey demedi. Düşüncelerini toparlıyor ya da kelimelerine değer miyim diye düşünüyor gibiydi. Sonra bir şeyler değişti. Odadaki hava ağırlaştı. Jack'in âdemelması aşağı yukarı hareket etti ve gözleri benimkileri buldu.

"Altı aydan biraz uzun zaman önce işkenceyle geçecek bir akşam umarak bir aile üyemin doğum gününe katıldım. Sadece kardeşim için oradaydım çünkü değer verdiğim akrabalarımın sayısı parmaklarımla geçmez ve o da onlardan biri. Normalde böyle aile toplantılarında onunla takılırdım ama bu sefer farklıydı. Kardeşim kız arkadaşını getirmişti. Her gün konuştuğumuz için, daha önce bu kız hakkında hiçbir şey anlatmamış olması tuhaftı. Tüm aile, özellikle annesi sevinçten havaya uçtu." Jack'in elimi tutuşu yumuşadı. Parmaklarım hâlâ göğsünde, kalbinin üzerindeydi. Kendi kalbim tereddütle de olsa hızlanmaya başlamıştı.

---

* Spice Girls müzik grubu üyelerinden uçarı ve seksi olan. (ç.n.)

"Kız güzeldi. Çok güzeldi. İnanır mısın bilmem ama dünyada pek çok güzel kadın var olsa da bu benim daha öncesinde hiç fark ettiğim bir şey olmamıştı. Fakat bu kıza farklı bir ilgi duydum. Greg bizi tanıştırmaya fırsat bulamadan biri onu çekip götürdü. Ama kızın, büyükannemin Go tahtasına dokunmasını, taşlardan birini geleneksel yöntemle, yani işaret ve ortaparmaklarıyla almasını izledim. Peynir yemesini izledim. Bir noktada, benden başka kimsenin anlamadığı bir Heisenberg prensibi esprisi yapmasını izledim. Sonra kardeşim geri geldi ve... her şey o zaman başladı. Çünkü kızın, kardeşimle ailem arasında benim ne kadar denesem de hiç başaramadığım bir köprü kurmasına şahit oldum. Hayatımın otuz yılını, küçük kardeşimi o ailenin saçmalıklarından korumak için uğraşıp didinerek geçirmiştim ama bu kız benden çok daha iyiydi. Kardeşimi hiç öyle görmemiştim. Burada doğru kelime *mutlu* olmaz ama sanırım kaygısızdı diyebilirim. Akşam ilerledikçe gözlerimi kızdan ayıramaz oldum ve bir şeyi fark ettim: Sürekli tetikteydi. Hep iki adım ötesini düşünüyordu. Sanki insanlar gerçek zamanlı denklemlermiş gibi onların ihtiyaçlarını tespit ediyordu. Bunu gizliden gizliye yapıyordu ama ben görüyordum ve..." Omuz silkip boştaki eliyle ensesini kaşıdı. Hâlâ kafası karışık gibiydi. Benim de göğsüm ağırlaşmıştı; ciğerlerimdeki hava adeta kurşuna dönmüştü.

"O gece eve dönüp yatağıma yattım ama kıskandığımı... ya da imrendiğimi kendime itiraf edene dek uyuyamadım. Belki de iki duygunun karışımını hissediyordum. Kardeşim bir sevgili bulmuş, benden saklamıştı. Çok yakın olduğumuz için buna hiç alışkın değildim. Belki bulduğu kızda beni etkileyen şey, şu hayatta en çok değer verdiğim insana karşı ne kadar *iyi* olduğunu görmekti. Belki de bir tipim vardı ve onun vücut bulmuş hali bu kızdı. Fakat... ona daha önce hiç kimseye verdiğimi hatırlamadığım bir tepki veriyordum. Birtakım... karmaşık duygular içindeydim ama kendimi onları aşmaya zorladım. Düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Attım da. Sonra İşçi Bayramı geldi.

"Kız kollarımda bayıldı. Ardından hiçbir açıklama yapmadı, hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve kişilik bükme işine geri döndü. Ama Greg'e söylememem için yalvardı ve ilişkilerinin sağlam olup olmadığını merak etmeme neden oldu." Sesi gittikçe daha da kısılıp kalınlaşıyor, bakışları dalgınlaşıyordu. Kendi içinde bir adım geri atıyormuş gibiydi. Ellerimiz bir ara hareket etmiş olmalıydı çünkü avucum onunkinin altında düzleşmişti. O bunun farkında mıydı bilmiyordum. Neden elimi çekmediğimi de bilmiyordum. "İşte o zaman nasıl kötü biri olduğumu fark ettim. Çünkü kız, kardeşime karşı iyi olabilirdi ama ilişkilerinin bir yere gitmeyeceğini öğrendiğim için *rahatlamıştım*. Ve kendime yalan söyleyip bahaneler bulmaya çalışsam da gerçek şuydu ki bir pislik olduğumdan dolayı bu beni rahatlatmıştı. Çünkü kızı kendime istiyordum. Ve... kahretsin, bilmiyorum. Onu yemeğe çıkarmak, iyi ve rahat olduğundan, iki adım ötesini düşünmek *zorunda* hissetmediğinden emin olmak istiyordum. Go taşlarının nasıl tutulacağını nereden bildiğini öğrenmek istiyordum. Ve ona çok ama *çok* yapmak istediğim... eh, sansürsüz detayları kendime saklayacağım. Eminim tahmin edebilirsin."

Küçük gülümsemesi hüsran doluydu. Midemin gerildiğini, düğüm düğüm olduğunu hissettim. Her yerim cayır cayır yanıyordu.

"Ondan kaçmak en iyi seçenekti. Aile toplantılarını es geçmek benim için sorun değildi, zaten kardeşim de ondan hiç bahsetmiyordu. Kızın var olduğunu bile unutuyormuş gibiydi ki bu çok garipti zira ben onu düşünmeyi *kesemiyordum*. Bunu yapmamam gerekse de onun hakkında sorular soruyordum. Kardeşimin sevgilisinin başrol olduğu çok *yanlış*, çok *karmaşık* rüyalar görüyordum. Bir süre sonra büyükannemin doğum gününde onu tekrar gördüğümde de hiçbir şey düzelmemişti. Hatta daha da kötü olmuştu. Tabii bir şey yapacak değildim. Bu duyguların bir gün yok olacağını biliyordum. Ama onun söyle-

diği kişi olmadığını öğrendiğimde kızdım. *Çok* kızdım. Çünkü şu dünyada tanıdığım en iyi insan olan Greg böyle bir şeyi hak *etmiyordu*. Fakat aynı zamanda rahatladım." Tekrar bana baktı. "Neden, biliyor musun Elsie?"

Jack'in çok yatıştırıcı, çok etkileyici bir özgüveni vardı. Tüm bu gerçekleri bir an bile tereddüt etmeden, sanki huyu ve alışkanlığı buymuş gibi zahmetsizce itiraf etmesi inanılmazdı. Loş ışığın altındaki altın rengi saçlarını incelerken onun gibi birinin beni düşünmeye neden zahmet ettiğini merak ettim. Oyunumu çözmüştü. Onun karşısında elim boştu.

Kaslarım hissizleşirken kafamı zorlukla iki yana salladım.

"Rahatladım çünkü ona karşı hissettiklerimi bir gün unutacaktım. Yalan söylediğini öğrendikten sonra hislerim aynı kalamazdı. Ancak onu fizik üzerine konuşma yaparken izleyeceğimi ya da çalışmalarını okuyacağımı hesaba katmamıştım. Düşünemediğim bir başka şeyse onunla iki gün geçirip..." Bana gülümsedi. Nazikti. Uysaldı. "... nasıl olağanüstü olduğunu öğreneceğimdi."

Yan tarafımızda bir gürültü oldu ama ikimiz de bakmadık. Birbirimize, açlık ve arzuyla yoğunlaşmış bu ana adeta kilitlenmiştik.

Ta ki, "Çocuklar, kuşkonmaz yedikten sonra idrar *neden* kötü kokar?" sorusu kulağımıza gelene dek.

Greg'e baktım ve...

"Çıplak!" diye bağırıp kafamı hemen başka yöne çevirdim.

"Dostum." Jack'in sesi boğuktu. Başını sağa sola salladı. "Kıyafetlerin hangi cehennemde?"

"Onları kaybettim. Hey, bir keresinde kim daha uzağa işeyecek diye yarış yapmıştık, hatırlıyor musun?"

Jack yüzünü buruşturup benden bir adım uzaklaştı. Eli benimkini bir saniye daha tuttu, sonra bıraktı ve oda birden buz kesti.

"Benim artık..." diye başladım.

Jack bana ağır bir bakış attı. "Eve gitmen gerek."

"Aynen."

Jack kardeşine, "Hadi banyoya gidelim, dostum," diye fısıldarken telefonumu çıkardım ve kulağıma kadar gelen "kuşkonçiş" yorumu eşliğinde evden çıktım.

Bugünlük bu kadar macera yetmişti.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz ahşaba yaslanıp kendimi bıraktım, derin bir nefes aldım ve uzunca bir süre, komşunun kaldırmayı unuttuğu Noel süslerini izlemekten başka bir şey yapamadım.

12

ÇARPIŞMA (ESNEK OLMAYAN)

Gönderen: Dupont.Camilla@bu.edu
Konu: Macbeth denemesi

Dr. Hannaday,

Denememde Leydi Macbeth'i dördüncü cadı olarak ele aldım. Yazının bazı kısımları bu yorumu destekliyor. Şimdiye kadar yazdıklarıma bir göz atabilir misiniz mümkünse? Dosya ilişiktedir.

Sevgiler,
Cam

Gönderen: martinash3@umass.edu
Konu: kim tatlı

sen doktor sen tatlı çok tatlı aşşşşırı tatlı

.....

Gönderen: martinash3@umass.edu
Konu: Lütfen önceki e-postalarıma aldırmayın

Dr. Hannaway,

Ev arkadaşım bilmeden yanlış tepsi brownie'yi yemiş ve telefonumu alarak kendini banyoya kilitlemiş. Lütfen benden gelen e-postaları görmezden gelin.

Sevgiler,
Ashton

.....

Gönderen: greenbermichael12@emerson.edu
Konu: Termo ödevi

Ek süre ltfn.

Ertesi hafta ezici bir yoğunluğun pençesine düştüm. Günlerimi kalitesiz misafir profesörlük hayatımı devam ettirmeye ve mülakatlar nedeniyle kaçırdığım işlere yetişmeye çalışarak geçirdim. Tabii sınavlarda gözetmenlik yaparken ve öğrencilere Fraunhofer kırınımı mucizelerini öğretirken bir yandan da MIT'deki işi alıp almadığımı, aldıysam bunu nasıl öğreneceğimi,

haberin kim tarafından verileceğini düşünerek işkence çekmeyi ihmal etmedim. Çoklu görev denince de bir numaraydım. Dışarıdan gören, birden fazla belirtisiz duygudurum bozukluğuyla başa çıkmaya çalışan bir yürüyen felaket olduğumu asla anlamazdı.

Herhangi bir aramayı, SMS'i, e postayı ya da Vatikan'da yaptıkları gibi dumanla işareti kaçırmamak için sadık dostum iTwat'imi yanımdan ayırmaz oldum. Kim bilir, belki de acı dolu günlerin geride kaldığını haber verecek mesajın gelmesi çok yakındı.

Beni halefi yapmaya hazır Monica her an arayıp, *MIT'ye hoş geldin Elsie*, diye müjdeyi verebilirdi.

Ya da Volkov, *Artık Fizik Bölümü'nün bir parça-cığısın*, diye espri yapıp elini göbeğine koyarak katıla katıla gülerdi.

Jack ise, *George'un işini kaptın demek*, deyip bir metre tepemde dikildiği yerden dilini şaklatır, genetik olarak ihtimal dahilinde olmaması gereken o güzel gözleriyle gülümserdi. *Sen ve ben iyi geçinmeyi öğrenmeliyiz.*

Ama tüm umutlarım boşa çıktı. Ne zaman telefonu açsam pazarlamacılarla, sahip olmadığım aracın ruhsat ödemesini yapmam için olta atan dolandırıcılarla, Lance hakkında yakınan Lucas'la ya da Lucas hakkında yakınan Lance'le karşılaştım. Bir defasında da Dana arayıp ağabeylerimin onunla aynı anda seks yapmayı kabul edip etmeyeceği konusunda fikrimi aldı. "Herkes neden birdenbire üçlü seks meraklısı oldu çıktı?" diye sorarken UMass Biyofizik Bölümü sekreteri arşivlediği sınav kâğıtlarından kafasını kaldırdığında oradan hızla uzaklaştım.

Greg'i aramayı denedim ama ne aramalarıma cevap verdi ne de mesajlarıma dönüş yaptı. Bu da bana ekstra kaygı olarak geri döndü. Hayatını mahvetmiştim ve benden sonsuza dek nefret edecekti. Fakat onu beni affetmeye zorlayamazdım, ben de gerginliğin getirdiği enerjiyi sonuçsuz olsa da sık sık baş-

vurduğum bir hobiye, e-posta kutumu yenilemeye yönelttim. Gelen kutumda mit.edu uzantılı tek bir e-posta bile belirmedi. Yalnızca, sınava sekizinci bölümün de dahil olduğunu unutmuş öğrencilerin çarşamba gecesi saat 23.34'te girdiği mental çöküşle attıkları mesajlar (*Ltfn ltfn ltfn dahil olmasın Dr. H.*) vardı. Lisansüstü eğitime başvuru sezonu olduğu için birkaçı da ofis saatleri içinde beni yakalayıp referans mektubu istemişti ve Boston Üniversitesi'ndeki bir son sınıf öğrencisine dersimden kaldığını bildirdiğimde şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp, "Cevabınız hayır mı yani?" demişti.

Perşembe akşamı bulaşık makinesini yerleştirirken Cece beni ekran kilidimi dirseğimle açmaya çalışırken yakaladı.

"Bu kadarı yeter." iTwat'i alıp cebine koydu. "Buna yarına kadar el koyuyorum."

"Hayır. Hayır, lütfen! Ona ihtiyacım var." Sesim hem savunmacı hem de yakınır gibi çıkıyordu. Ne kombinasyondu ama. "O benim için bir nevi güvenlik battaniyesi."

"Yirmilerinin sonunda geçiş nesnesi mi edindin?"

"Ne?"

"Uyku battaniyeleri, oyuncak ayıcıklar gibi işte. Çocukların kaygılı olduklarında yanlarında bulunmasını istedikleri şeylere geçiş nesnesi denir."

"Nereye geçişi sağlıyorlar?"

Bana dehşet dolu bir bakış attı. "Yetişkinliğin insafsız yıkım diyarına."

Doğrusunu söylemek gerekirse bir akşamlığına olsun tüm MIT işe alım komitesinin sosyal medya hesaplarını kontrol edememek iyi geldi. Monica zaten doktora öğrencilerinin yayımladığı makalelerle ilgili şeyler dışında paylaşım yapmıyordu. Volkov, "Tanrıya şükür Newton hindistancevizi ağacı altında oturmuyormuş" diyen bir internet geyiğini *retweet*'lediği 2017'den beri aktif değildi. George -tabii doğru hesabı *stalk*'lıyorsam- sadece

öğle yemeklerini paylaşıyordu ki hepsi de sinir bozucu derecede kızıl görünüyordu. Ve Jack, elbette ki sosyal medyada yoktu.

Ne yazık ki benim zihnimi bol bol işgal ediyordu. *Nedenini* bilmiyordum çünkü birincisi, söylediklerine inansam mı emin değildim. İkincisi, söylediklerine inanmadığımdan neredeyse emindim. Üçüncüsü, Jack hâlâ o düzmece makaleyi yazan adamdı ve dördüncüsü, işi başka bir adayın almasını istiyordu. Beşincisi, hayır, ona inanamazdım. Altıncısı, ona inansam da üç, dört ve beş numaralar geçerliliğini yitirmezdi.

"Hayır, mülakatın geri kalanında onu görmedim," dedim Dr. Le, ofisine ziyarete gittiğimde.

Adam memnuniyetle gülümsedi. Boğazlı kazağı, saçlarıyla aynı koyu gri renkteydi. "Çok güzel, Elise. Konuşman nasıl geçti peki? Sana söylediğim değişiklikleri yaptın mı?"

Dr. L.'in geribildirimleri bazen güncel yaklaşımlardan uzak olabiliyordu. Sıvı kristallerle ilgili araştırmamın bütün tarihini 8.5'lik fontla tek bir slayta sığdırmak gibi.

Bana göre hiç iyi bir fikir olmasa da "Yaptım," diye yalan söyledim. Tekrar gülümsediğinde onu mutlu etmenin keyfini yaşadım ama ofisinden çıkar çıkmaz onu kandırdığım için suçluluk duygusuyla doldum. Belki de... suçluluk hissetmeme neden olan şey danışmanımın kariyerini mahvetmiş olan Jack'i, asla tahmin etmeyeceğim ve *karşı koyamayacağım* şekilde çekici bulduğumu sonunda kendime itiraf etmiş olmamdı.

Cuma akşamı fark ettim ki bu çekimin sebebi Jack'in yakışıklı ya da uzun olması değil, son derece ferasetli olmasıydı.

Jack *beni,* bir ihtimal gerçek bir kız olabilecek kuklayı görüyordu.

Ve beni *gördüğü için* onunla güvenli şekilde etkileşime geçemezdim. Bana söylediği tüm o şeyleri, bakışlarını, gamzesini, uyluğumun iç kısmından yukarı doğru kayabilecek yakıcı, amansız elini düşünmek istememin sebebi de buydu. *Elsie.*

Sana ne yapmak istiyorum biliyor musun? Kafamı iki yana salladım. *Sansürsüz detayları kendime saklayacağım. Eminim tahmin edebilirsin.*

Tamam, peki, bazı rüyalar gördüğümü kabul ediyordum. Özellikle de sansürsüz, detaylı, terli *bir* rüya. Ama hayır. Yok. Hayır. Hayatımda zaten mide ülserine sebep olacak bir sürü şey vardı. Hızla geçen zaman. İklim değişikliği. Hükümetin sorumsuzluğu ve şeffaflıktan uzaklığı. Profesyonel geleceğim. Streslerden stres beğenebilirdim ama Jack onlardan biri olmayacaktı.

Cumartesi akşamına kadar kendime bunu söyleyip durdum. Sonrasındaysa olanlar oldu.

"Bazen neden on yedinci yüzyılın başlarında doğmadığımı merak ediyorum. O zaman toplum içinde fırfırlı şeyler giyebilir ve sülük esaslı tıp uygulamaları yapabilirdim. Ya da antik Roma'da doğsaydım günlerimi sosyal kabul edilebilirlik çerçevesinde olan yatma, yemek yeme ve kusma döngüsü içinde geçirebilirdim. Ama sonra IMAX'te böyle mucizeler deneyimliyorum ve bu çağda, bu yıllarda hayata gelmenin, nezih ve sülüksüz bir yaşam sürdürmenin benim kaderim olduğunu *anlıyorum.*"

Sinema salonunda üç saatin ardından bulanmış gözlerimi Cece'ye çevirip kırpıştırdım. İçeri girdiğimizde güneş hâlâ gökyüzündeydi ve geçen hafta boyunca yağan kar nihayet erimişti. Şimdiyse hava karanlıktı ve Florida doğumlu şapşalım Cece, yeni düşmeye başlayan kar tanelerini diliyle yakalamaya çalışıyordu.

Onu seviyordum. Hem de çok. Kıymetli cumartesi günümün öğleden sonrasını sahtecilik tanrılarına feda ederek 1968 yapımı meşhur Kubrick şaheseri *2001: Bir Uzay Macerası*'nın orijinal versiyonunu izlemeye gelip, güneş sistemi ekran koruyucu fotoğraflarından oluşan arka plana eklenmiş Vivaldi müziklerine işkence dolu yüz altmış dakika boyunca katlanmamın sebebi de buydu.

Böyle filmler varken kim su işkencesi gibi şeylere ihtiyaç duyardı ki?

"Harika değil miydi?" dedi ev arkadaşım, yüzü parlayarak.

"Pek çok şey olduğu kesin."

Cece ses tonumu fark etmeyecek kadar sinematografi sarhoşluğuna kapılmış değildi. "Hoşuna gitmedi mi?" Kaşlarını çattı. "Maymunun kemiğe baktığı 'İnsanlığın Şafağı' sahnesi eksikti, katılıyorum."

"Şey, evet. Öyleydi."

Önüme geçip kafasını yana eğdi. Kırmızı maksi paltosuna sarınmış haliyle on altı yaşında görünüyordu. "Filmi beğenmedin mi sen?"

Böyle yapmak daha kolay, değil mi? Asıl kimliğini kimseye göstermemek... Kendin olduğun zaman her şeyini gözler önüne seriyorsun...

Jack'in sözleri, akla takılan bir şarkı gibi bir an zihnimde yankılandı. Bilmediğim şeyler değildi ancak dile döküldüklerinde, yöntemsel bilgiden semantik bilgiye dönüştüklerinde görmezden gelmek daha zor olmuştu.

Kafamın içinde bir değerlendirme yaptım. Cece benim en yakın arkadaşımdı sonuçta, değil mi? Gülümseyebilir, kolumu onunkine geçirebilir ve metro istasyonuna doğru ilerlerken gerçekleri muhabbet eder gibi rahatça söyleyebilirdim. *Evet, beğenmedim. Filmde ne olduğuna dair tek bir fikrim bile yok. En sevdiğim karakter şeytani bilgisayardı ve filmin ilk yirmi dakikasından sonra, Brood 10 kuluçkasından çıkan on milyon ağustosböceğinin sesiyle çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Ayrıca, bundan böyle hiçbir şeyin yönetmen kurgusunu izlememeyi, bunları izleyeceğime ayda bir gözyaşlarına boğulmama neden olan öğrenci kredisi borç ekranıma boş boş bakmayı tercih ederim. Bir de yeri gelmişken, geçen gün kirpini yastığıma dışkılarken bastım. Sıradakinin çay fincanım olduğundan eminim.*

Bunları itiraf etme düşüncesiyle gövdemin sağ yanına bir sancı saplandı. Nedeni muhtemelen ülserdi.

Kolumu yine de Cece'ninkine geçirdim fakat düşüncemin aksine, "Mükemmel ötesiydi," dedim. "İnsan bilincinin evrene yolculuğu, bu bilincin nihai olarak yeni bir seviyeye geçişi güzel anlatılmıştı." Bu, Roger Ebert'ın 1997'de film hakkında yaptığı yorumdan alıntıydı. Sabah internetten bulup ezberlemiştim.

"Eşi bulunmaz, değil mi?" Cece gülümsedi, sonra gözlerini kıstı. "Böyle bezgin olmanın sebebi iş, değil mi?"

"Bezgin değilim. Öyle miyim?"

"Öylesin. İş konusunda mı endişelisin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eh," diye kabullendim. "Evet."

Arkadaşım beni kaldırımın ortasında durdurdu. "O iş senin. Mülakatlarda harikaydın."

"Ben aslında..." Cece ağır çekim uzay balesi izlediği için iyi bir ruh halindeydi ve onu üzmek istemiyordum. "... bu meseleye iyimser yaklaşıyorum."

"Eve döndüğümüzde bir film daha izlesek iyi olur belki." Kolumu çekiştirdi. "Basit, komik bir şey. *Modern Zamanlar*'a ne dersin? Ya da *Büyük Diktatör*'e? Gülmek en iyi ilaçtır."

"En iyi ilaç antibiyotiktir. Tabii viral enfeksiyon yoksa. O zaman..." Sustum çünkü arkamdaki biri adımı söylüyordu.

En korkuncu da bu sesin kime ait olduğunu net olarak bilmemdi. Çünkü işitme korteksime sinir hasarı verecek şekilde damgalanmıştı. Yine de arkamı döndüm ve onunla yüz yüze geldim.

Jack.

Siyah North Face montuna, geniş omuzlarına, açık renkli saçlarına ve açıklanamaz şekilde içimde hissettiğim varlığına artık aşinaydım. Kaldırımda olması gerekenden daha fazla yer kaplamıştı ve bana sanki Nikola Tesla'nın hayaletiymişim ve Boston'ın

şehir merkezinde karşılaşmamız beklenmedik ama hoş bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Ah." dedim çatlak bir sesle. Kahretsin. Kahretsin? *Kahretsin.* Jack *neden* buradaydı? "Şey..."

"*Merhaba* demelisin." Tanrım, bu ses. Bu çarpık gülümseme. "Biriyle karşılaşınca selam verilir, Elsie."

"Doğru." Yutkundum. "Merhaba."

İlk düşüncem, saniyeler öncesi de dahil günde kırk kez düşünerek onu benim çağırdığım oldu.

Aklıma gelen ikinci şeyse lanetlendiğimdi. Tek istediğim Jack'i hayatımdan silmekti ama tıpkı *2001* filmindeki ön insanlar gibi, tarihöncesi bir bozkırda vakit geçirirken uzaydan gelen bir monolit tarafından avlandığımı hissediyordum. (Yani galiba filmde böyle oluyordu. Uyuduğum için emin değildim.)

Üçüncü düşüncem, Jack'in yalnız olmadığıydı. Yanında uzun, örgülü saçları ve koyu kırmızı dudakları olan, uzun boylu bir kadın vardı. Bir şeye güldükleri belliydi. Jack benimle konuşmak için durduğunda kadın ona çarpmış ama geri çekilmemişti.

Jack randevudaydı.

Başka biriyle.

Jack randevuya çıkmıştı ve ben, mideme bir taş oturmuş gibi hissediyordum.

"Öğrencilerinden biri mi?" diye sordu kadın, hâlâ gülerek. Koyu renkli teni kusursuzdu ve yüzü, her güzel insanınki gibi bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Hayır." Jack gözlerini benden hiç ayırmamıştı. "Öğrencim değil."

"Merhaba." Cece etkileyici bir gülümsemeyle araya girdi. "Sosyal pragmatik becerisi kısa bir süreliğine sekteye uğradığı için Elsie bizi tanıştıramayacak gibi görünüyor. İsminiz nedir, uzun beyefendi?"

"Jack."

"Tanıştığıma memnun oldum, Jack." Ev arkadaşım elini uzattı ve tokalaşırlarken parmakları Jack'inkilerin içinde kayboldu. Onları yarı felç olmuş şekilde izledim. "Ben Celeste. Elsie'nin tüm dünyadaki en sevdiği kişiyim."

"Öyle mi?" Jack'in bakışları bana kaydı. "Hoş bir his olmalı." Karşılaşmamız cumartesi gününü güzelleştirmiş gibi hâlâ hafifçe gülümsüyordu.

"Eh, bayağı çaba gerektiriyor. Peynirini paylaşmak gibi. Az önce de onu *2001*'i izlemeye götürdüm ve *bayıldı*."

"Aman Tanrım!" Dünyanın En Güzel Kadını aşırı keyiflenmişti. "Biz de oradaydık."

"Büyüleyici bir film, değil mi?"

"Tam bir başyapıt. Jack'in 'şeytani uzay Siri'si' konusunun tahmin edilebilirliği hakkındaki yorumlarına rağmen hem de."

Jack bir kaşını kaldırdı. "Canım sıkıldı, ne yapayım?"

"Senin film izlerken *hep* canın sıkılıyor zaten." Kadın omzunu onunkine bastırdı. "Her defasında telefonuna el koyup onu dürterek uyandırmak zorunda kalıyorum."

"Çünkü beni her defasında sıkıcı filmlere götürüyorsun."

Kadın bu sefer de montunun üzerinden Jack'in kolunu çimdikledi. "Sana kalsa sadece *Jackass*'i izlerdik."

"Bir kere izledik."

"Bir kere bile çok fazla."

Jack hiç rahatsız olmadan omuz silkti. İkisine bakmayı kesemiyordum. Zahmetsiz atışmalarını, Jack'in aşikâr sevgisini, kadının hâlâ onun kolunda olan parmaklarını izlerken karnımın derinliklerinde soğuk ve kaygan bir his belirmişti.

"Eee," diye lafa girdi Cece tekrar. "Siz Elsie'yi nereden tanıyorsunuz?"

"Ben tanımıyorum aslında," dedi kadın, Jack'e meraklı bir bakış atarak. "*Sen* Elsie'yi nereden tanıyorsun Jack?"

Genç adamın gözleri tekrar beni buldu. "Kardeşimle çıkmıştı. Başka... bir yerden daha tanıyorum gerçi."

Atmosfer anında değişti. Havada zaten yaklaşmakta olan fırtına nedeniyle yoğun bir soğuk vardı fakat Jack'in sözcüklerinin manası dereceyi daha da düşürdü.

İlk olarak, normalde kimseyle çıkmadığımı bilen Cece ikiyle ikiyi toplayıp Jack'in adını en son nerede duyduğunu hatırladı ve kaşlarını çatıp korumacı bir şekilde bana yanaştı. Bizona tıslayan kedi yavrusu misali beni başdüşmanımdan korumaya hazırdı.

Sonra kadının yüzünde beni tanıdığını ve ilgisinin uyandığını gösteren bir ifade belirdi. "Sen Greg'in kız arkadaşısın. *O* Elsie'sin." İki defa bir bana bir Jack'e baktı, ardından tokalaşmak için elini uzattı. "Hakkında çok şey duydum. Seninle tanışmak çok güzel. Ben George."

Beynim durdu.

"Daha doğrusu Georgina. Sepulveda. Ama lütfen bana George de." Jack'in çok iyi bir arkadaşı olduğumu biliyormuş da benimle tanışmaya can atıyormuş gibi sıcacık gülümsedi.

"Georgina Sepulveda," dedim neredeyse duyulmayan bir sesle. İsim beynimdeki bir çekmecenin kilidini açmıştı ve şimdi içindeki bilimsel makaleler, TED konuşmaları, konferanslar dışarı taşıyordu. Georgina Sepulveda, genç fizik dehâsı. Bu kadının çalışmalarının hayranıydım. Yüzü tanıdık gelmişti çünkü onu zaten *tanıyordum*.

"Evet, ismim bu." Kadının eli hâlâ önündeydi. Uzanıp onunla tokalaşmalıydım. "Jack'le çalışıyorum."

"George," diye uyardı Jack.

"Tamam, teknik olarak *henüz* çalışmıyorum. Ama önümüzdeki sene MIT'de olacağım. Ne? Hadi ama Jack. Resmi teklifi aldım ve daha bu sabah kontratı imzalayıp gönderdim. İnsanlara söyleyebilirim." Bana bir sır paylaşırmış gibi baktığında midem ekşidi. "Sen kütüphaneciydin, değil mi? Kütüphanelere *bayılırım*."

Yanımdaki Cece keskin bir nefes alırken ben kafa salladım. Bu otomatik bir tepki olmalıydı zira tüm nöral hücrelerim, kulaklarımın işittiği şeyleri idrak etmeye çalışmakla meşguldü.

Georgina.

George.

MIT.

Resmi teklif.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Mideme kurşun dökülmüştü sanki. Nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

Geriye doğru bir adım attım ve zihnim bir an için uzak bir yere, daireme kaydı. Yatağımın üzerinde bıraktığım dizüstü bilgisayarımı ve içindeki yarısı bitmiş yazıyı düşündüm. MIT'deki işi aldığımda o yazıyı nihayet bitirebilecektim.

Ama işi alamamıştım. George almıştı. Jack'le birlikte olan George.

Benim için her şey bitmişti.

Her şeyimi vermiştim ama yetmemişti.

"Elsie," diye başladı Jack. Hareket etmiş olmalıydı çünkü Georgina ve Cece arkasında kalmıştı. Jack'in âdemelması aşağı yukarı oynadı. "Başarılı olamayan adaylar, tüm evrak işleri tamamlanana kadar haberdar edilmezler."

Kafamı iki yana salladığımda sustu. Gözleri şefkatle ve samimi bir hüzünle doluydu. Yüzüne bakmaya daha fazla katlanamayacaktım.

Yavaşça arkamı döndüm ve yine yavaşça ondan uzaklaştım. Kaldırımda olan biteni hayal meyal görüyordum. Bir adam, Sibirya kurdunu gezdiriyordu. Bir grup öğrenci, yaklaşan Truffaut retrospektifi için heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Onların yanından geçtikten sonra bir süre daha, her şey yoluna girecekmiş gibi yürüdüm.

Her şey yoluna girecekti.

Yaya geçidindeki kırmızı ışığa vardığımda biri, "Elsie?" dedi.

Cece onu bıraktığım yerden sesleniyordu. Duymazdan geldim.

"Her şey yolunda mı?" dedi George. "Kahretsin, yanlış bir şey mi yaptım?"

Cece ona cevap vermedi. "Elsie, hadi gel... eve gidelim."

Sessizlik oldu. Sonra Jack konuştu: "Elsie, geri dön lütfen." Ses tonu da tıpkı gözlerindeki bakış gibi katlanılmazdı.

Yaya geçidi lambası yeşile döndü. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi soğuk havayla doldurdum ve koşmaya başladım.

13

İMHA

BİR BLOK KOŞTUM.

Sonra bir buçuk oldu.

İki oldu.

Kar taneleri tenime yapışıyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Pompam taytımın beline takılıyordu ama yine de iyi geliyordu.

Sporcu değildim. Hayatım boyunca yalnızca otobüse yetişmek ya da beden eğitimi dersinden geçmek için koşmuştum ama bu yakıcı his çok hoştu. Kaldırıma vuran botlarıma, asla yeterli gelmeyen oksijene, boğazımdaki demir tadına odaklandım. Uyluk kaslarım kasılıp çığlık çığlığa bağırdı ama kaçmanın verdiği his bunu telafi etti. Kar yağışı hızlanıp önümde bir tünel oluşturdu ve her şeyin dışarıda kaldığı bir kozanın içindeymişim gibi oldu. Uzay-zamandaki ayrı bir noktada bir solucan deliğinde ilerliyordum adeta. Farklı bir zamandaydım. Başarısız olmadığım, bir yılı daha sağlık sigortası ve para olmadan geçirmeyece-

gim. lanet olası bir insan gibi yaşayabileceğim, danışmanımı ve arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmayacağım...

Biri bileğimi kavradı. Dengemi kaybedip tökezledim ve yüzüstü... düşmedim çünkü bir şey beni durdurdu. Belime dolanan güçlü eller beni topuklarımın üzerine kaldırdı ve sonra Jack tepemde heyula gibi dikildi. Hayatımda ters giden her şeyin temsilcisi gibi. Yüzünü tırmalamak ve onu da en az benim kadar acı içinde görmek istiyordum.

Bunu yapabilirdim. Yalnız sayılırdık. Cece ile George'dan yüzlerce metre uzaktaydık ve...

Kahretsin. Aklımı kaybetmiş gibi onlardan kaçmıştım. Keçileri tamamen kaçırmış olmalıydım.

"Bu şekilde öğrenmemen gerekiyordu," dedi Jack. Soluk soluğa bile kalmamıştı. Bense nefes alamıyordum. Sikerler, bundan böyle asla egzersiz yapmayacaktım. "George senin diğer aday olduğundan haberdar değildi. Pazartesi günü sana bilgi..."

"Siktir git," dedim tükürükler saçarak.

Jack irkilerek geriledi. Ben de şaşkındım. Böyle bir şeyin ağzımdan çıkmasını beklemezdim ama durum bunu gerektiriyordu. Sanırım. İkimiz de bir süre afallamış halde durduk, sonra o kendini toparladı. "Senin seçilmeyeceğin belliydi, Elsie." Sesinde nezaket ya da şefkat yoktu. Sanki ikisini de kaldıramayacağımı biliyordu. "Volkov ile ekibi sana oy veremeyecekti çünkü..."

Etrafından dolaşmak istedim ama bileğimi tuttu.

"... *çünkü* bu başından beri adil bir rekabet değildi. Sana işi George'un alacağını söylemiştim ve..."

"*Yapmacıktın!*"

"Değildim. Gizlenmesi gereken bilgileri açık etmeden olabildiğince şey söyledim sana. Bu süreç çok yanlış ilerletildi ve diğer adayın kim olduğunu sana bildirmek Monica'nın hatasıydı."

"George'un gerçekte kim olduğuna dair tek bir fikrim olmadığı açık değil mi?"

Jack bir nefes verdi. "Elsie." Elmacıkkemiğine, tam gözünün mavisinin altına bir kar tanesi kondu ve anında eridi. "Elsie, hiç şansın yoktu."

"Senden nefret ediyorum."

"Sorun değil, istediğin kadar nefret et. Ama şunu bilmelisin ki mülakat süreci bir nevi sahteydi." Bana doğru bir adım attı. Sıcaklığı, soğuk havayı dayanılabilir kılıyordu ve bunun için ondan nefret ediyordum. "Elsie, üzgünüm."

"Zırvalıyorsun."

"Elsie..."

"Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın acaba sen? Senin için *Açlık Oyunları*'nın akademi versiyonu olabilir ama bu benim dandik geleceğim! *Yetişkin hayatım boyunca* uğruna didindiğim her şey! O işe ihtiyacım vardı."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Ellerimi göğsüne bastırarak onu ittim. Hiç hareket etmediğinde öfkeden neredeyse *patlayacaktım*. "Kronik bir rahatsızlığa sahip olup sağlık sigortan olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Etrafındaki herkes senden bunu beklediği için daima *mükemmel*, daima *açık* olmak zorunda olmadın hiç! Ve nefret ettiğin bir işte, günde on beş saat çalışırken mükemmel olmanın *lanet zorluklarından* haberin yok! Bunların hiçbirini yaşamadın, bu yüzden neler çektiğimi *bilmen* mümkün de..."

"Korkuyorsun. Baskı altındasın. İş piyasası berbat durumda ve gelecek sene açık pozisyon olup olmayacağını bilmiyorsun. İnan bana, seni anlayabi..."

"Hadi ya? *Sen mi* beni anlayabiliyorsun? STEM akademisinde beyaz, varlıklı bir erkek olarak uzun, meşakkatli zamanlar mı geçiriyorsun?"

Öne eğilip kolumun üst kısmını kavradı. "Bu konuda mutlu olduğumu mu sanıyorsun?"

"*Tam olarak* istediğin şeyi aldın işte!"

"Aldım." Yüzü sertleşti. "*İstemediğim* şeyler de gerçekleşti ama."

"Öyle mi? Ne gibi? Teorik fizikçileri küçük düşürmek gibi mi? Ders aralarında yiyişebilmek için kız arkadaşını işe aldırmak gibi mi?"

"Yeter."

Geriledim. Sert sesi sayesinde duraksadım ve az önce sarf ettiğim sözcükleri idrak ettim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Georgina Sepulveda'yı tanıyordum. Çalışmalarını biliyordum. Akademinin, fizik alanında bir kadın olduğum için bana nasıl bok gibi davrandığının farkındaydım ve ben de aynı şeyi fizik alanındaki *başka* bir kadına yapmıştım. Yıllardır hayran olduğum bir kadına.

Kahretsin. Ne yapmıştım ben? İçime ne kaçmıştı böyle? "Çok özür dilerim." Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. "Ben... ben çok özür dilerim. Söylediklerim doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Onun makalelerini okudum. Harika bir kadın olduğunu biliyorum ve..."

"Sorun değil." Jack'in yüzü yeniden yumuşamıştı. Benim tüm pisliklerin toplamı olan bir küme olduğumu düşünüyor gibi değildi.

"Hayır." Kafamı iki yana salladım. "Hayır, o bu sözlerin hiçbirini hak etmiyor ve... siktir. *Siktir.*" Boğazım suçlulukla ve utanca çok benzeyen bir şeyle yanıyordu. Yanaklarım buz kesmişti ve aşırı ıslaktı. Avuçlarımı gözlerime bastırdım ama gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Elsie, sorun yok. Üzülmeye hakkın var..."

"Hayır, sorun *var*. Mantıksız davranıyorum. Bunların hiçbiri Georgina'nın suçu değil. Ne kadar berbat bir insan olsan da senin suçun da değil. Mülakatlarda çuvallayan benim ve..." Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı ve bu sefer Jack de duydu. Duymaması mümkün değildi. "Seninle bu şekilde konuşmama izin vermemelisin."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bir adım yaklaştığını hissettim. Bana dokunmadı ama montu hışırdayarak benimkine değdi.

"Aslında hoşuma gidiyor."

Kafamı kaldırdığımda dudaklarındaki minik gülümsemeyle karşılaştım. "Sana bağırılmasını seviyor musun?"

"*Seni* görmeyi seviyorum. Başka biri olmaya çalışmadığın halini yani."

Parktaki demirlere dirseğini çarpıp yaralamış üç yaşındaki bir çocuk gibi hıçkırıyordum. Durdurmak için yanağımın içini ısırdım ama başarısız oldum. Tüm hayatımda olduğum gibi. "Neden ki?"

"Nadir olayları severim."

Gitmem gerekiyordu. Kaldırımın ortasında, karların altında tir tir titreyerek ve soğan çiftliğindeymiş gibi ağlayarak daha fazla duramazdım. Jonathan Smith-Turner'ın yanında kalamazdım. Fakat gözlerim çıkana kadar ağlayıp kendimi profesyonel hayattaki rakibimin karşısında küçük düşürdükten sonra tüm enerjim gitmişti ve hareket edemiyordum.

"Hava soğuk," dedi Jack, aklımı okumuş gibi. "Evim buradan beş dakikalık mesafede." Burnumu çektim. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. *Bravo sana*, falan mı diyecektim? Ama sonra, "Bana gel," diye ekledi. Bir çeşit tepki göstermiş olmalıydım çünkü, "Düşündüğün şeyler için değil. Evime gel de seni ısıtayım. Ve işe alım sürecini anlatayım."

"Hayır. Ben..." Ben bunu... yapamazdım.

"Sorularını cevaplar, olanları açıklarım."

"Olmaz..."

Konuşurken birbirimizi anladığımızdan emin olmak için gözlerime bakması gerekiyormuş gibi elini enseme koydu. "Elsie, şu anda gitmene izin verirsem mülakatları zihninde sarıp sarıp oynatacak ve işi alamamanın senin suçun olduğu gibi yanlış bir kanıya varacaksın. Ve bir daha asla seninle konuşmama izin vermeyeceksin." Yüzü acı verici şekilde dürüsttü. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor, *benim* bile bilmediğim şeyleri biliyordu?

"Belki tüm suçu sana atarım," dedim burnumu çekerek.

Boğuk bir kahkaha attı. "İşte Elsie döndü."

"Üzgünüm. Yardım etmek istediğini biliyorum ama ben... ben şu anda konuşamam. Ağlıyorum."

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Çünkü ben neredeyse hiç ağlamam." Hıçkırdım. "Bu y-yüzden de ağlamamı nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"O zaman sonsuza kadar ağlayabilirsin."

"*Hayır*. Ağlamak i-istemiyorum. Hem Cece'yi o-orada bıraktım. Hem Dr. L.'e işi alamadığımı bildirmem lazım. Hem senin de Georgina'ya nerede o-olduğunu söylemen gerek. Hem donmak ü-üzereyim. Bu şehirden nefret ediyorum, fizikçi olmaktan nefret ediyorum, Volkov'un aptal e-esprilerinden nefret ediyorum ve..."

Jack'in beni saran kolları yünü ve demiri andırıyordu. Mükemmel sıcaklığa ve sağlamlığa sahipti. Birkaç dakika daha ağladıktan sonra onun beni kendine çektiğini anladım. Bana sarılmıştı. Kuru ve sıcak dudaklarını bana değer verdiğini, tek istediğinin beni teselli etmek olduğunu gösterircesine alnıma bastırmıştı. Kısık mırıltıları, ne dediğini hemen çözemediğim yumuşak sesi donmuş tenimi ısıtıyordu.

"Şşşt. Sorun yok, Elsie. Her şey düzelecek."

Ona inanmayı istiyordum. Onun kollarında gevşemeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Yüzümü siyah montuna gömüp orayı şahsi solucan deliğime dönüştürmek istiyordum. Bunun yerine montunun kolunu sıkı sıkı tuttum ve tombul, sessiz gözyaşları dökmeye devam ettim.

Bu... *Bu* en kötüsüydü. En alçalmış halimdi. Ve Jack Smith-Turner'ın buna şahit olmasına izin vermekle kalmıyor, şahit olmasını umursamıyordum.

Tam da bu yüzden, "Seni ısıtmama izin ver. Senin için tek bir şey yapmama izin ver," dediğinde ve elimi tuttuğunda beni istediği yere götürmesine müsaade ettim.

14

KÜTLE MERKEZİ ÇERÇEVESİ

JACK'İN DAİRESİ, ŞEHİR MERKEZİNDE olmasına rağmen bayağı genişti.

Yüzde doksanı pencereden oluşan, iki katlı, açık alan sayılabilecek bir yerdi. Koyu maviler ve sıcak beyazlarla bir renk şeması oluşturmuş gibiydi ama Jack'i *palet* kelimesini kullanırken hayal edemiyordum, bu yüzden dekorasyonun renklerini şansa bağladım. Ev son derece temiz ve düzenli olduğu için kapıda otomatik olarak ayakkabılarımı çıkardım, sonra Jack'in çoraplarının desenlerinin aynı (çizgi) ama renklerinin farklı (pembe ve turuncu) olduğunu fark etmemesini umarak peşinden açık plan mutfağa doğru ilerledim.

Keşke gizliden gizliye My Little Pony hayranı ya da genital alçı koleksiyoneri olduğuna dair birtakım işaretler olsaydı ancak burası, *otuzlarında bekâr bir adam olabilirim ama sebebi hayatımın derli toplu olmaması değil*, diye bas bas bağırıyordu.

Gerçi evli değildi belki ama bekâr olduğu da söylenemezdi.

Ahşap yemek masasına temkinli bir şekilde oturdum ve taze meyvelerle dolu kâseyi, ada tezgâha düzgünce dizilmiş dergi makaleleriyle kitapları, son olarak da ocağın başında dolanırken telefonunda hızlıca bir şeyler yazıp tezgâha bir fincan koyan Jack'in yeşil ekoseli gömleğinin altında hareket eden geniş sırt kaslarını inceledim. Kar yağışı hızlanmış, sokak lambalarının aydınlattığı taneler irileşmişti. Eve dönmek zorlayıcı olacaktı. En iyi seçenek paraya kıyıp Uber çağırmak gibi görünüyordu ama para harcamamalıydım.

Tuhaf bir halin içindeydim. Çok, *çok* tuhaf.

Şu anda böyle hissetmek yerine üzüntüden bitmiş halde olmalıydım ama daha önce de dediğim gibi, tam bir çoklu görev uzmanıydım. Aynı anda hem işsiz kemiklerimi sızlatacak kadar büyük bir varoluşsal kaygı hissedebilir *hem de* utançtan bir golf deliğine sığışıp saklanma isteğiyle dolabilirdim. Daha da kötüsü, acayip üşümüştüm. Ellerimi gözyaşlarıyla ıslanmış hırkamın kollarıyla sarıp uyluklarımın arasına sokuşturdum ve gözlerimi yumdum.

Yavaş, derin bir nefes aldım.

Bir tane daha.

Bir tane daha.

Saniyeler ya da dakikalar sonra porselenin ahşaba vurma sesini duydum. Gözlerimi kırpıştırdığımda Jack'in kalın kaslarla ve açık renkli tüylerle kaplı ön kolu karşımda belirdi. Gömleğinin katlanmış kolundan dövmesinin ucu görünüyordu. Onu yarı çıplak gördüğüm halde hâlâ dövmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Sıcak çikolata," dedi nazikçe, sanki ürkek bir kedi yavrusuymuşum gibi.

İçecekten yayılan şeker kokusu lezizdi. Rahatlık ve sıcaklık veriyordu. Üzerinde bir avuç marşmelovun yüzmesini izlerken ağzım sulandı.

"Bunun içinde..." diye başladım ama sonra kafamı iki yana sallayıp sustum.

Pankreas hücreleriniz sohbetten ayrılmışken yiyecek seçimi çok zahmetli olabiliyordu. Ortaokulun son senesinde Chloe Sampson'ın doğum günü partisine katılmıştım ve kızın *muhteşem* tereyağı kremalı pastasını hâlâ hatırlıyordum. Diyabet hastaları (bkz. ben), uygun dozda insülin ayarlaması yapmak için böyle bir pastadan bir dilim yemeden önce ne içerdiğini tam olarak öğrenmek zorundaydı. Fakat marketten alınmış bir pastanın tek diliminde ne olduğunu kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum. Bayan Sampson bilmiyordu. Marketin internet sitesinde yazmıyordu ve on beş aç kız bana partiyi sekteye uğrattığım için dik dik bakarken Bayan Sampson'ın telefon ettiği müşteri hizmetleri de bilgi verememişti. Ve...

Her neyse, demek istediğim şuydu ki beklenmedik anda gelen şekerli şeylere, ne kadar lezzetli görünseler de hayır demeyi öğrenmiştim. Çünkü insanlar sıkıntı veren şeylerden hoşlanmıyordu.

"Sağ ol ama susamadım."

"Karbonhidrat miktarını mı öğrenmen gerek?" Jack, besin değerlerinin yazılı olduğu kutuyu fincanın yanına koydu. "Bolusunu ayarlamak için?"

Kafamı yana yatırdım. "Sen *bolus* kelimesini mi kullandın?"

"Evet." Tam karşıma oturdu. *Kendi* evindeki sandalyeler bile onun için çok küçüktü.

"Nasıl?"

"Okula gittim. Benim de bildiğim kelimeler var." Sorumu komik bulmuş gibiydi.

"Sen okulda *merkezcil, kırılganlık* ve *Rosseland optik derinliği* gibi ifadeleri öğrendin. Bazal insülin ve bolus gibi şeyleri sadece doktorlar bilir."

"Şanslıyım, desene."

"*Tıp* doktorları. Ve diyabeti olan insanlar."

Bir süre bana baktı. Sonra, "Bilen başkaları da olduğundan eminim. Diyabeti olan insanların aileleri, arkadaşları, partnerleri mesela." Sesi yoğun ve kalındı. Beni inceleyen gözlerinden bakışlarımı kaçırmak zorunda hissettim.

Telefonumu çıkarıp hızlıca insülin seviyemi kontrol ederken gözlerinin üzerimde olduğunun farkında değilmişim gibi yaptım. Tişörtümün eteğini hafifçe kaldırıp, son on sene içinde yaptığım ilk ve tek egzersiz esnasında pompamın yerinden çıkmadığından emin oldum. Doğrusu, bunu Cece dışında herhangi birinin yanında en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. Jack'e, benimkini öğrendikten sonra mı diyabeti araştırdığını sormak istiyordum ama bu cidden çok bencilce bir düşünceydi.

Ekranımda beş ayrı uygulamadan kırk yeni bildirim vardı ve hepsi de Cece'dendi.

CECE: Neredesin?

CECE: Dönmenizi beklerken sinemanın karşısındaki Starbucks'ta oturacağız.

CECE: Lütfen iyi olduğuna dair bir şeyler yaz. Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama senin yanındayım. Bununla başa çıkabiliriz. Bir apartmanın bodrum katına taşınırız. Ben Faux'tan daha çok randevu kabul edip seni de beslerim.

CECE: Jack, George'a mesaj atıp iyi olduğunu söylemiş. Kadın onun güvenilir biri olduğunu düşünüyor gibi ama bilemiyorum. Adam, iki yüz santim kanat genişliği olan, steroid kullanmış bir meşe ağacına benziyor. İnsan olduğundan emin miyiz?

CECE: Elsie? 😟

Ona çabucak, *İyiyim. Jack'in yanındayım. Sen eve git lütfen*, diye cevap yazdım. Başımı kaldırdığımda Jack bana bakıyordu.

Boğazımı temizledim. "Sahte mülakat ne demek?"

Yüz ifadesi karardı. "Süreç boyunca ne olursa olsun sonucun önceden belli olduğu mülakatlar. Bazı pozisyonlar belirli bir aday için özel olarak açılmış olsa da yine de bu şekilde iş ilanı veriliyor işte."

"MIT'deki pozisyon Georgina için mi açılmıştı?" Göğsümde bir sızı hissettim.

"Ondan daha karışık bir durum. Pozisyon, aslında bir deneyselci olan James Bickart iki yıl önce emekli olduğunda açıldı. Adam üç milyon yaşında falandı."

Kendime rağmen kıkırdadım. "Anlayabiliyorum."

"Öyle tipleri bilirsin. Sürekli tüvit giyerler. Bilgisayarlara güvenleri yoktur. Erkeklerin güya dikkatini dağıtan ojeler sürmekte ısrar eden kızlara karşı önyargılıdırlar. O buradayken ben hâlâ Caltech'teydim ancak hikâyelerini duyuyordum. Esasında pozisyonu hemen dolduracaklardı ama bütçe sorunu çıktı. Sonra ben ve hibelerim buraya taşındık." Unuttuğum fincanı bana doğru itti. Dahasını duymak için sabırsızlanıyordum ama onu memnun etmek için bir yudum içtim. Mideme yayılan sıcaklık enfesti. "İşe başka bir deneyselci almak için maddi destekte bulunmayı teklif ettim. İnanır mısın bilmem ama bunu teorisyenlere olan nefretimden yapmadım. Benim MIT'de işe alınma sebebim, deneyselci kadrosunu güçlendirmekti. Şu sıralar deneyselcilerin sayısı az olduğundan ve belirli bir pozisyonu doldurmamız gerektiğinden George'a bu imkândan bahsettim. O da işe sıcak baktı. Kendisi şu anda Harvard'da ve fizik akademisi her yerde erkekler kulübü kıvamında olsa da... Harvard cidden *fena*. Bu yüzden hemen evraklarını gönderdi ve... Sen de çalışmalarını bildiğini söyledin. Tahmin edebileceğin gibi herkes onu en başından beri tanıyordu."

Tahmin edebiliyordum, evet. Georgina'nın tez deneyi, parçacık fiziğinde dev ilerlemeler kaydedilmesini sağlayabilecek bir basamak taşı olmuştu. Kadın ilhamın ta kendisiydi.

"Sonra sen de işe başvurdun. Monica, CV'ni görüp çok etkilenince komitenin aksi yöndeki fikirlerine rağmen seni mülakatlara çağırmaya karar verdi. Yapacağın hiçbir şeyin sana bu işi kazandırmayacağı konusunda onu önceden uyardılar fakat Monica, George'un zaten Harvard'da mükemmel bir pozisyonda olduğunu ve MIT teklifini kabul etmeyebileceğini söyleyerek ısrar etti." İçini çekti. "George bu alanda bir yıldız olmasaydı bile anlamalısın ki onunla doktora yıllarımız beraber geçti. Fizik alanında senden beş yıl daha fazla deneyimimiz var. Beş yıllık deneylerden, yayınlardan, hibelerden bahsediyoruz yani."

Sen ideal adaysın, demişti Monica, ilk tanıştığımız akşam. Ama ideal aday değildim. Bu başından itibaren belliydi. "Peki Monica neden...?"

"İşe bir teorisyen alabilmek için elinden geleni yapmak istedi. Ve itiraf etmeliyim ki adayı olarak seni seçerek kartlarını iyi oynadı." Öne eğildi. Gözlerimi onunkilere çevirdim. "Elsie, son oylar verilirken oradaydım. George daha kalifiye olduğu için kazandı ancak departmandaki herkes senden çok etkilendi. Konuşmanı dinleyip makalelerini okuduktan sonra bu beni hiç şaşırtmadı doğrusu."

"Doğru." Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Makalelerim."

"Hepsi mükemmel. Ayrıca..."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ayrıca?"

Aklındakini dillendirmek için zaman ihtiyacı varmış gibi dudaklarını yalamakla oyalandı. "Bazen onları okuduğumda senin sesinden duyuyor gibi oluyorum. Senin kişiliğini görüyorum." Abarttığını biliyormuş gibi başını iki yana salladı. "Anlatım biçimi, formüller hep seni yansıtıyor."

Bir kişiliğim olmadığı konusunda anlaştık sanıyordum, diyecektim neredeyse. Ama laf sokamayacak kadar yorgundum

ve Jack bugün bana nezaketten başka bir şey göstermemişti. Gülümsemeye çalıştım. "Georgina'ya oy verdiğin için seni suçlayamam."

"Ona oy vermedim."

Gözlerim kocaman açıldı.

"Oylamadan çekildim."

"Neden?"

Ağzını açtı ama kelimeler hemen çıkmadı. "Bir nevi... çıkar çatışması."

"George yüzünden mi?"

Hafifçe tebessüm etti. "Senin yüzünden Elsie."

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. Bu yüzden yorumlamadım. "Sen ve Georgina...?"

Kafasını şaşkınlıkla yana eğdi. Tanrım, illa söyletecekti.

"Birlikte değil misiniz?"

Güldü. "Hayır. Ama *yakın* arkadaşız. Ve karısı Dora'nın aksine ben, uzay-zaman sürekliliğini büken ve normalde olduklarından birkaç saat daha uzun gelen filmlere beni sürüklemesine izin verecek kadar ondan korkuyorum."

"Ah." *Demek öyle.* "Mülakatlar esnasında benden haberi var mıydı? Yani benim diğer aday olduğumdan."

"Birkaç dakika öncesine kadar bir şey bilmiyordu. Diğer adayın kim olduğunu ona söylemeye iznim yoktu."

"Şey..." Hafiften ısınmaya başlayan ensemi kaşıdım. "Kendimi tanıttığımda kim olduğumu zaten biliyormuş gibiydi de."

Jack dondu -bir milisaniyelik bir tereddüt anıydı- ve sonra hemen normal, özgüvenli haline döndü. "Ona senden bahsetmiştim. Ama mülakatlardan çok önceydi. Greg'in sonunda biriyle görüştüğünü ve benim zor zamanlardan geçtiğimi anlatmıştım."

"Çünkü kardeşinle ilişkimizi onaylamıyordun."

"Elsie." Sesi sabırlı ama katıydı. "Geçen söylediklerimden rahatsız olduysan anlarım. Ama sana asla yalan söylemedim ve

şimdi de buna başlayacak değilim." Gözleri benimkilere kenetlenmişti. "Etkilenmemem gereken birinden etkilendiğim için suçluluk ve hüsran hissediyordum. Bu yüzden George'a içimi döktüm." Boğazımda bir kurbağa vardı sanki. Ya da dev bir ekosistem. Ya da beş astral düzlem. Karnımın derinliklerinde bir şey parladı ve nabız gibi attı. Nasıl cevap vereceğimi *hiç* bilmiyordum. Neyse ki bir şey demek zorunda kalmadım çünkü Jack devam etti: "Greg bu hafta seninle görüşmek istedi. Ben yapmamasını söyledim."

"Neden?"

"Çünkü ona, senin işi alamadığını söylemek zorunda kaldım. Görüşseniz ağzından kaçırabileceğini söyledi ve ben... sana her şeyi açıklayan kişi olmak istiyordum."

Dudaklarımın bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim. "Hiç iyi bir yalancı değil, değil mi?"

"Sahte ilişkiniz hakkında renk vermemesine şaşırdım cidden."

"Aynen." Ben de şaşırmıştım. "O nasıl?"

"İyi. Gayet iyi. Dişi iyileşti. Birlikte oturup... onun hakkında konuştuk. Dürüst olmak gerekirse bana gerektiği kadar hakaret etmedi."

"Şanslısın ki beni buldun." *Ailenizin delisi. Kaldırımın ortasında size dilediğiniz kadar bağırıp hakaret edebilir.*

"Elsie." Yine o yoğun bakışlar. "Sorun olmadığını söyledim."

Sorun vardı. Hem de uzunca bir süre etkisi geçmeyecek bir sorun. Yine de kafa sallayıp doğruldum. "Doğru. Ben... tekrar özür dilerim. Her şeyi açıkladığın için teşekkürler. Sıcak çikolata için de. Kar daha fazla artmadan eve gitsem iyi olur."

Jack bir milyon pencereden birine döndü. "Zaten artmış."

Öyleydi. Dışarıda çılgın kar taneleri birbirine karışıyordu ve ağlama seansı sonrası bitkinlik beni yutmak üzereydi. Belki de odanın ortasına bir sis bombası atmalı ve kuantum vakumunda gözden kaybolmalıydım. "Daha da kötü olmadan çıkayım."

O da kalktı. "Seni arabayla bırakayım."

"Ne? Hayır. Yollar güvenli değil. Uber çağırırım."

Tek kaşını kaldırdı.

"Cece'yle beraber çağırırız," diye ekledim telefonumu kontrol ederek. "Seni tehlikeye atmama hiç gerek..." Cümlemi yarıda kesip mesajlarıma baktım.

CECE: George, senin Jack'le kalacağını düşünüyor???? Bu kadın benim bilmediğim bir şey mi biliyor????

CECE: Uber fiyatları uçmuş. George beni arabasıyla eve bırakmayı teklif etti ama aracı karın altında kalmadan önce çıkmalıyız.

CECE: Jack küçük bağırsaklarından sosis falan yapmıyordur umarım. Lütfen bana mesaj atıp iyi olduğunu haber ver.

Gözlerimi sıkıca yumdum. *Sorun yok. Hiç sorun yok.*

"Yeni bir telefona ihtiyacın var," dedi Jack, çatlak ekrana bakarak. *Yeni bir işe ihtiyacım var.* "Otobüse bineyim en iyisi."

"Otobüsler çalışıyor mudur sence?"

"Umarım." Gülümsemeye çalıştım. Jack'in nezaketi, depresif olmayan, gülümseyen Elsie'yi hak ediyordu. "Koltuğunda gecelememi istemiyorsundur herhalde."

"Yoo, yatağı alabilirsin," dedi tereddütsüzce, bunu zaten düşünmüş gibi.

Düşündüğünü hiç sanmıyordum. "Ciddi değilsin."

"Çarşafları bile değiştiririm."

"Ben... Neden?"

Omuz silkti. "Bir süredir değiştirmiyorum."

"Onu demiyorum. Neden benim..."

"Çünkü üşüyorsun, Elsie." Bana doğru bir adım attığında teninin sıcaklığını hissettim. "Çünkü zor bir akşam geçirdin. Hatta

muhtemelen tüm ayın zor geçti. Çünkü dışarısı güvenli değil. Çünkü yanımda olmanı seviyorum."

Bunu idrak etmeye çalışmalıydım ama çok, çok yorgundum. "Boş odan var mı?"

"Var. İçinde yatak yok gerçi. Ve arkadaşım Adam'a göre şişme yatağım 'bok gibi'."

"Teorisyenlerin iskeletlerini orada mı saklıyorsun?"

Sırıttı ama inkâr etmedi. "Ben koltukta yatarım. Zaten her gece teori makaleleri okurken orada uyuyakalıyorum."

Bu bir iğneleme olabilirdi ama beni güldürdü. Çocukluk yatağımdan daha rahat görünen ve Jack'ten üç tane falan alabilecek kadar geniş olan koltuğa baktım. Teklifi reddedebilecek durumda değildim ama son bir efor sarf ettim. "Sana zahmet vermek istemem."

"Elsie."

Adımı, okuduğum mavallara boğazıma kadar batmış olsam da onun karşısında bunu yapmamamı istediğini belli edercesine sert, birazcık kızgın, biraz da eğleniyor gibi söylemesinden nefret ediyordum. "Tamam. Teşekkür ederim."

"İnsüline ihtiyacın var mı? Sokağın sonunda eczane var."

Jonathan Smith-Turner'la ilacımın yetip yetmediğini konuşacak noktaya geldiğime inanamıyordum. "Yok. Pompamı yeni değiştirmiştim."

Kafasını salladı ve sonra... evindeki misafirliğim başladı. *L* şekilli merdiveni peşinden çıkarken çaresizliğin nötron yıldızı gibi hissediyordum. Yarın nasıl uyanacağımı hayal etmeye çalıştım. Jack'in diş macununu parmağıma sıkıp dişlerimi temizledikten sonra alt kata inecek, kayıtsızca ortopedik yastığına iltifat edecek ve rahat bir tavırla *Görüşürüz!* deyip kör edici beyazlığa mı çıkacaktım?

Tuhaf bir zaman tünelindeydim ama şöyle temiz şekilde kafayı sıyırmak için enerjimin dolmasını beklemem gerekecekti.

"Banyo şurada," dedi Jack, üst kata vardığımızda. Nevresim dolabını karıştırdı, ardından duvardaki prize benim için bir gece lambası taktı.

Kalbim sıkıştı.

"Şurası çalışma odam." Bir kapıyı açtı. "Yatak odası da burası."

Jack'in sıradan insanların (yani benim) aksine bir yatak başlığı vardı. Yatağa mavi battaniye serilmişti ve koyu renkli nevresimi halıya uyuyordu. Yatağın kendisiyse çift kişilikten biraz büyüktü. Böylelerine ne ad veriliyordu ki? İmparator boy yatak mı? Ya da galaktik hükümdar boy mu? Bilmiyordum ama özel yapım olduğundan emindim. Marangozun Jack'e bir bakış atar atmaz, "Senin gibi bir deve yatak yapmak için bin yaşında bir Huon çamının keresteleri lazım. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Tazmanya'ya doğru yola çıkıyorum," dediğinden emindim.

Odanın geri kalanı son derece düzenli ve topluydu. Camın önündeki deri koltuğa atılmış kirli *boxer* şortlar ya da zemine dağılmış enerji barı ambalajları yoktu. Pencere doğu duvarının tamamını kaplıyordu ve odada sadece tek bir tablo vardı: Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndaki, fütüristik ve mekanik bir çiçeğe benzeyen Compact Muon Solenoid'in çerçeveli fotoğrafı.

Gerçekten çok güzel görünüyordu. Jack'in CERN'de birtakım çalışmalar yaptığını biliyordum. Belki de bu fotoğrafı kendi çekmişti.

"Çarşafları değiştireyim," dedi, yanımdan geçip şifonyere doğru giderek. O anda gözlerimi dikip öylece kaldığımı fark ettim.

"Ah, gerek yok. Titiz biri değilimdir. İstersen..." Boğazımı temizledim. Neyse ne, aklımdakini söyleyecektim. "... ikimiz de burada uyuyabiliriz. Yatak bayağı büyük."

Jack'in sırtı bana dönüktü ama söylediklerimi idrak ettiği anı tam olarak görebildim. Çekmece yarı açık kaldı ve hareketleri sekteye uğradı. Tişörtünün altında kasların gerilmesini, sonra yavaşça gevşemesini izledim. Bana döndüğünde yüzünde her zamanki yamuk gülümsemesi vardı. "Bu senin için biraz fazla değil mi?" derken azıcık gergin gibiydi. Gamzesi görünürlerde yoktu.

"Biraz fazla derken?"

"Bir saat önce benden kaçarken şimdi aynı yatakta uyumaktan söz ediyorsun."

Kızarıp ayaklarıma baktım. "Üzgünüm. Niyetim kaçmak değildi. Ben sadece... Bu arada şunu belirteyim, sana yürüyor falan değilim." Sesimin net ve kayıtsız çıkmasına özen göstermiştim ama hiç de öyle hissetmiyordum.

"Bana yürümek *zorunda olmadığında* anlaşmıştık zaten, Elsie. Yatarken giyecek bir şey ister misin?"

"Ah." Başımı sağa sola salladım. "Gerek yok. Zaten tayt giyiyorum. *2001*'e katlanmak zorunda kalacaksam en azından rahat giysiler içinde olayım demiştim."

"Filme bayıldığını sanıyordum." Ona afallamış gibi baktığımda şifonyere yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arkadaşın öyle dedi ya," diye açıkladı.

"Ah, hayır. Yani, o sevdiğimi sanıyor. Sanatsal filmleri izlemekten hoşlandığımı düşünüyor ama ben aslında..." *Ona gerçeği söylemiyorum.*

Jack'in aklımı okuduğunu düşünmeye başlıyordum. "*Alacakaranlık*'ı ne kadar çok sevdiğini biliyor mu?" diye sordu küçük, nazik bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle yok." Zayıf bir kahkaha attım. "Yalnızca ironik bir şekilde sevdiğimi sanıyor."

"İronik şekilde mi?"

"Evet. Hani çok kötü olan bir şeyi dalga geçmeyi sevdiğin için izlersin ya."

Kafa salladı. "*Alacakaranlık*'ı bu yüzden mi seviyorsun?"

"Bilmem." Yatağın kenarına oturup yumuşak battaniyeyi avucumun içinde hafifçe sıktım. "Öyle değil sanırım, hayır." Düşündüm. "Dramatik karakterler ve imkânsızlıklar içeren basit, dolambaçsız, romantik hikâyeleri seviyorum," diye ekleyerek kendimi şaşırttım. Kelimelere dökmeden önce bunu kendim de

bilmiyordum. Ve Jack'in beni benden daha iyi anladığını hissediyordum. Yine. "Ayrıca film bittikten sonra Alice ile Bella'nın birlikte olduğunu hayal etmeyi seviyorum."

"Anlıyorum." Her zamanki gibi bu bilgiyi de bir kenara yazdı. Sonra yastığının altından eşofman altı ve tişört gibi görünen bir şey alıp kapıya gitti. "Fikrini değiştirir ya da üşürsen çekmeceleri karıştırıp giyecek bir şeyler bulursun."

"Bana yatak odanı karıştırma izni mi veriyorsun şu anda? Saklayacak bir şeyin yok gibi."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne saklayacağım ki?"

"Bilmem." Omuz silktim. "Dokunaçlardan oluşan dev bir dildo. Viagra. Pembe kilidi olan bir günlük."

"Hiçbiri saklanmaya değecek şeyler değil," dedi dünyanın en özgüvenli insanı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben alt katta olacağım, tamam mı?" Kapı yumuşak bir *klik* sesiyle kapandı ve yalnız kaldım.

Jack Smith-Turner'ın yatak odasındaydım.

Jack Smith-Turner'ın yastıkları, CERN fotoğrafı, muhtemelen on iki teorisyenin kurumuş ciğerleri ve lapa lapa yağan karlarla baş başaydım.

Cece'ye boka saran hayatımın güncellemesini yaptım, ardından Jack'in yattığı taraf olmamasını umarak yatağa girip keyifle inledim.

Yatağım son derece sert ve sağlam. Omurga sağlığı için mükemmel.

Gerçekten de öyleydi. Battaniyeye ve Jack'e ait olduğunu itiraf etmeye henüz hazır olmadığım hoş, karanlık kokuya sarınan vücudum anında gevşedi. Burada sonsuza dek kalabilir, kurduğum barikatın arkasına saklanıp kendi başarısızlıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten kaçınabilirdim.

Cece'nin cevabını (Bu aşırı tuhaf bir durum??? Ama iyi geceler???) okurken şarjımın yüzde on iki kaldığını fark ettim. Şarj

akü var mı diye etrafa bakınıp bulamayınca gözüm komodine takıldı. Jack bana izin vermişti, değil mi? Çekmeceyi açıp kendimi göreceklerime hazırladım. Gerçi ne beklediğimden emin değildim. Penis yüzükleri mi? Kesik başparmaklar mı? *Atlas Vazgeçti*'nin bir nüshası mı? Fakat çekmecede şaşırtıcı şekilde sıradan şeyler vardı: Mendiller, kalemler, anahtarlar, el feneri ve yedek piller, madeni paralar ve bir parça beyaz kâğıt.

Kendime engel olamayıp kâğıdı aldığımda, bir Go tahtası ve kalabalık bir insan grubunun olduğu bulanık bir Polaroid fotoğraf olduğunu gördüm. Net bir şekilde odakta olan tek kişi, kahverengi saçları ve normal yüz hatları olan, kameraya kaşlarını çatan bir kızdı.

Ben. Bu *bendim*.

Fotoğraf, Millicent Smith'in doğum günü partisinde çekilmişti. Berabere biten Go maçının ardından Izzy herkese gülümsemesini söylemişti ve tüm Smithler ona dönüp poz vermişti.

En uzunları hariç. O, bana bakmakla meşguldü. Fotoğrafta gözleri *benim* üzerimdeydi ve dudaklarında minik bir gülümseme vardı.

"Ah," dedim kısık sesle, kiminle konuştuğumu bilmesem de.

Kendimi yastığa bıraktım ve parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum fotoğrafa baktım. Sonra ışıklar hâlâ açıkken ve çatık kaşlarımın Jack'in komodininde ne işi olduğunu düşünürken saniyeler içinde dalıp hiç rüya görmeden uyudum.

Uyandığımda çalar saat 03.46'yı gösteriyordu ve ilk bilinçli düşüncem, işi kapamadığım oldu.

Başaramamıştım.

En kötü senaryo gerçeğe dönmüştü.

Her şeyi George'dan öğrendiğim sahne birkaç uzun dakika boyunca zihnimde dönüp durdu ve her seferinde bir başka küçük düşürücü detayı hatırladım.

Tıpkı bir çocuk gibi, sohbetin ortasında kaçıp gitmiştim.

En yakın arkadaşımı kar fırtınasının ortasında yalnız bırakmıştım.

Hiç adil olmayan, berbat şeyler söylemiştim.

Alt katı kolaçan etme kararını ne zaman verdiğimi hatırlamıyordum ama kendimi orada bulduğumda, olmam gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Işıklar sönüktü ve dışarıda hâlâ kar yağıyordu ama sokak lambaları içeriyi yeterince aydınlatıyordu. Jack geniş koltukta sırtüstü yatmış, belden aşağısını ince bir battaniyeyle örtmüştü. Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum. O da bildiğimi biliyordu çünkü yakınına gittiğimde hiç hareket etmeden ve gözlerini açmadan, "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu. Sesi bir ara uyuyup uyanmış gibi çatallıydı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Ama anladı. *Her şeyi* anlıyordu.

"Sana su vermemi ister misin?"

"Hayır, ben..." Uyanıktım ama tam olarak kendimde değildim. Çünkü koltuğun kenarına diz çöküp yüzüne doğru eğildim ve, "Ben... sana bir şey diyebilir miyim?" dedim. Gözleri sonunda açıldı ve bana döndü. Saçlarım kesin darmadağınıktı, ben *kesin* darmadağınıktım ama bunu söylemek zorundaydım. "Benim... George'un MIT'deki işi senin sevgilin... ya da arkadaşın olduğu için aldığını söylemem yanlıştı. Politik entrikalar yapıldığını söyleyerek de haksızlık ettim. Çok iğrenç davrandım. Aslında bu söylediklerime inanmıyorum. Ve... bu rezilliğim..."

"Elsie." Kalın sesi dengeliydi. "Hey, sorun yok. Özrünü çoktan diledin zaten."

Anlamıyordu. "Biliyorum ama bugün olan onca şeyin arasında en korkuncu buydu. Tamam, bazı konularda kontrol elimde değil. Kariyerim çöküşe geçti, sağlık sigortamı ve kiramı karşılayacak kadar para kazanıp kazanmayacağımı bilemiyorum. Ama... duyduklarıma verdiğim tepkiyi kontrol *edebilirdim*. Bu

yüzden üzgünüm. George ve senin hakkında söylediklerim için. İnsanlar... bunu bana her zaman yapıyorlar. Doktoramın son yılında o aptal ödülü kazandıktan sonra öğrenci dinlenme salonuna girdiğimde diğer öğrenciler, kazanmamın tek nedeninin kadın olmam olduğunu konuşuyorlardı. Öyle berbat hissetmiştim ki. Haklı olduklarını *düşündüğümden değildi* ama bir an için kendimden emin olamayıp şüpheye düşmüştüm. Bu nedenle ben... *onlar* gibi olmak istemiyorum. Ben..."

"Hey." Jack kıpırdandı ve tam olarak anlayamadığım bir şey yaptı. O...

Ah.

Bir şekilde beni yerden kaldırmıştı. Koltuğun üzerindeydim ve *uzanıyordum*. *Onun* yanında. Kafam çenesinin altındaydı, kolları beni sarmıştı ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. *Ne oluyor ya?* ya da *Aman Tanrım!* ya da *?!?!* gibi bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Bunun yerine ona iyice yanaştım.

"Faydasızlar," dedi Jack.

Hâlâ uyuyordum. Bu bir rüyaydı. Bir kâbustu. İkisinin bir karışımıydı. "Kim?"

"*Forbes* ödülünü kazanmanı kaldıramayanlar." Bahsettiğim ödülün o olduğunu nereden biliyordu? "Haklarında şikâyette bulunmalısın."

"Ne için?" Yüzümü boynuna gömdüm. Sıcacıktı ve güzel kokuyordu. Uyku gibi. Temizlik gibi. Bozuk lavabomu hemen değiştirebilecek, ağaçta mahsur kalan kedi yavrularını kurtarabilecek, yangın söndürebilecekmiş gibi. "Pislik oldukları için mi?"

"Evet. Gerçi İnsan Kaynakları, yaptıkları şeyi cinsel ayrımcılık ve çalışma ortamında düşmanlık olarak görürdü."

"O kadar basit değil," diye mırıldandım.

"Basit olmalı." Konuştuğunda çenesi saçlarıma değiyordu ve sözleri, olanları Dr. L.'e anlatmaya çalıştığım anı hatırlatıyordu.

Danışmanım derdime ortak olmuştu olmasına ama olanları unutup enerjimin tamamını fiziğe yönlendirmemin daha iyi olacağını söylemişti.

"Öğrencilerin öyle bir şey dese *sen* ne yapardın?"

"Fizik alanında asla kariyer yapamamalarını sağlardım."

Kelimelerinin oluşturduğu titreşim onun teninden benimkine yayıldı. Bu konuda ciddi olduğunu biliyordum. Ufacık bir şüphem bile yoktu. Bu da yeniden ağlamaya başlamama neden oldu. Gözyaşlarım aptal bir Versay çeşmesi gibi aktıkça akıyordu. Jack etrafıma sardığı kollarını sıktı, bacaklarını benimkilere iyice doladı ve parmaklarını ensemdeki saçların arasına daldırıp beni soğuktan ve diğer her şeyden korumak istercesine daha da kendisine çekti.

"Ben..." Burnumu çektim. "İki boyutlu sıvı kristaller hakkındaki moleküler teorimi bitirmek için bir şansım olmasını *çok* istemiştim."

"Biliyorum." Dudakları saçlarıma değdi. Belki de bilerek yapmıştı. "Bir yolunu bulacağız."

Biz diye bir şey yok, diye düşündüm. Jack ise, "Henüz yok, evet," dedi iri göğsünü şişiren küçük bir iç çekişle. "Her şey yoluna girecek, Elsie. Söz veriyorum."

Bunu yapamazdı. Söz veremezdi. Ortada sağlam kaynak, bilinen çokluk yoktu. Bir ölçüm belirsizliği denizindeydik. "Belki de bu reddediliş benim süper kötü karakter hikâyemin başlangıcı olacaktır."

Kıkırdadı. "Olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu, karakter gelişimi değil, Elsie. Daha çok... karakter tökezlemesi."

Âdemelmasına doğru ıslak, küçük bir kahkaha attım. Artık kalkıp üst kata çıkmam gerekiyordu. Daha önce kimseyle uyumamış, bunu aklımdan bile geçirmemiştim. Geceleri yaptıkla-

rımı kontrol edebileceğimi sanmıyordum. Ya çok fazla hareket eder, horlar ya da fazla yer kaplarsam ne olurdu? Battaniyeyi sürekli kendine çeken Elsie'yi kimse istemezdi. Ama Jack'leyken kaybedeceğim bir şey yoktu, değil mi? O noktayı çoktan geçmiştik. "Seni sabahın dördünde uyandırdığıma ve beni öldürmediğine inanamıyorum."

"Seni neden öldüreyim?"

"Çünkü saat çok geç."

"Benim hoşuma gitti ama." Saçlarıma doğru esnedi.

"O zaman yaşlılar gibi gece çişe kalkmak da hoşuna gidiyordur."

"Ondan değil." Her an sızacakmış gibi konuşuyordu. "Bu an... seninle ilgili aşırı tuhaf fantezilerime çok uyuyor."

Komodinindeki fotoğrafı, Greg'in dairesinde konuştuğumuzda yüzünde beliren samimi ifadeyi hatırladım. Şu anda Jack Smith'le aynı havayı soluyor ve asla korkmuş ya da tehlikede hissetmiyordum.

Aksine rahatlamıştım. Sıcacıktım ve acayip uykuluydum.

"O fanteziler, dokunaçlardan oluşan dev dildolar içeriyor mu?" dedim esneyerek. Uykuya dalmak üzereydim.

"Tabii ki." Alaycı gülümsemesini duyabiliyordum. "Daha egzotik şeyler de var."

"Sütçü kız rolüne girmem gibi mi mesela?"

"Daha çılgınca."

"Kesin hayvan kostümleri."

"Rüyanda görürsün."

"E söyle artık. Yoksa nekrofili ya da uzuv parçalama gibi şeyler düşünmeye başlayacağım."

"En tuhaf fantezilerimde..." Tüm kıvrımlarımız ve açılarımız birbirine oturana dek beni kendine çekti. Bedenlerimiz mükemmel uyum sağlıyordu. "... sana göz kulak olmama müsaade ediyorsun, Elsie." Dudaklarını şakağımda hissettim. "En çılgın hayallerimdeyse seninle ilgileniyor, seni koruyorum."

Hakikaten de egzotik hayallerdi. "Niye?"

"Çünkü bence bunu senin için daha önce kimse yapmamış."

Jack'in haklı olup olmadığını düşünürken boğazının çukuruna iyice sokuldum ve öylece uykuya daldım.

15

ISI TRANSFERİ

PENCERELERDE PERDE YOKTU, BU da ilk benim gözlerimi açmama neden oldu.

Sabah ışıkları kör edici beyazlıktaydı; gözbebeklerim bir milyon çıplak kör fare tarafından kemiriliyormuş gibi hissediyordum. Enseme vuran yavaş, ritmik nefeslere bakılırsa Jack bu aydınlıkta uyumaya alışkındı.

Fazlasıyla dinlenmiş hissediyordum. Sıcacık ve rahattım. Gece bir ara Jack'in kollarında dönmüş olmalıydım çünkü şu anda sırtım göğsündeydi. Elini tişörtümün altına kaydırıp avucunu göbeğime bastırmıştı. Parmakları pompama değiyordu ama bu sapıkça ya da cinsel bir dokunuş değildi. İkimiz de ince battaniyenin altına sığalım diye beni kendine yakın tutmak istemişti sadece. Aslında bir piranhanın kollarında gibi hissetmem gerekiyordu ama nedense problem etmiyordum ve...

Tamam, belki birazcık cinsel bir deneyim olduğunu kabul edebilirdim. Çünkü kıçıma değen çok sıcak, çok ama *çok* sert ve çok ama çok ama *çok* büyük bir şey vardı.

Galiba Jack'in çişi gelmişti. Erkekler sabahları tuvaletlerini yapmaları gerektiğinde sertleşmez miydi? Buna çiş ereksiyonu denirdi. Çişereksiyon. Aynen öyle.

Yine de kalksam iyi olurdu.

Jack'in devasa pazılarının altından çıkmaya çalıştım ama uykusunda bana direndi. Parmaklarını kalçama bastırıp enseme doğru bir şeyler mırıldandığında kalbim dörtnala koşmaya başladı. O sert *şey*, kalçamın arasında yer edinmeye çalışırcasına kendini bana bastırınca keskin bir nefes aldım.

"Çok güzel kokuyorsun," diye hırladı tenime doğru. Birden utançla ve başka, yepyeni bir hisle yanmaya başladım. İçimde nabız gibi atan bu şeye hiç aşina olmadığım için kendimi tutamayıp kıvrandım. Aman Tanrım. Bu neydi? *Tahrik* mi olmuştum? Jack uyanık değildi ve kesin benim yastık kız arkadaşı ya da birlikte olduğu son kadın falan olduğumu düşünüyor olmalıydı. Bense burada ateş basmış halde...

"Elsie." Sesi neredeyse inleme gibiydi. Kolunu belime sıkıca sardı, sonra aniden gevşetti.

Hâlâ uykudaydı. Bu sefer kaçmak için kıpırdandığımda beni bıraktı. O düzenli nefes alışverişlerine geri dönerken ben pancara dönmüş bir suratla üst kata koştum.

Sorun yoktu. Hiç sorun yoktu. Jack uyuyorken benim bunları düşünmüş olmam saçmalıktı. Banyoya geçip dişlerimi fırçaladım (evet, parmağımla), yüzümü yıkadım ve telefonumu alıp Cece'ye seks ticaretine kurban gitmediğime dair güvence verdim.

Sonra yeni e-postalarla dolup taşan gelen kutumu inceledim. Günün parlak e-postası şuydu:

Gönderen: melaniesmom@gmail.com
Konu: Melanie

Melanie iyi bir insandır. O makaleyi internetten kopyalamak istemedi. Bunu bana kendi söyledi. Kızıma inanıyorum çünkü onu ben yetiştirdim ve benim evimde yalan tasvip edilmez. Melanie'yi karalamaya çalışıyorlar (oda arkadaşı, o regl kabı olayından beri ona düşman kesildi). Lütfen kızımın ödevini tekrar göndermesine izin verin.

Melanie'nin annesi

İki defa iç çektim, sonra stresten Jack'in dolaplarını karıştırmaya başladım. Kellik önleyici krem, mantar ilacı ya da reçeteli deodorant bulmak onun gözümde insan gibi görünmesini sağlayabilirdi ancak tek bulduğum diş macunu (keklik üzümü aromalı; iğrenç) ve sabun oldu. Bu yüzden küvetin kenarına oturdum ve başarısız olduğumu, *onu* yüzüstü bıraktığımı Dr. L.'e nasıl anlatacağımı düşünmeye koyuldum.

Aşağı indiğimde Jack mutfakta geziniyor, omzuyla kulağının arasına sıkıştırdığı telefonla konuşurken hafifçe gülüyordu. "... üç gün kalacağın için biz..."

Arkasına döndü. Beni en alt basamakta gördüğünde gülümsemesi soldu. Evet, üstümde hâlâ uyurken giydiğim Northeastern tişörtü vardı ve evet, ellerim hırkamın kollarının içindeydi ve bir ayağımı öbürünün üzerine bastırmıştım.

Acayip seksi göründüğümden emindim.

"Kapatmam lazım. Haftaya görüşürüz." Jack telefonu kapatıp ada tezgâhın üzerine bir fincan kahve koydu. Sanırım benim içindi. Bu da oraya gidip taburelerden birine oturmaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyordu.

Biraz dağılmış görünüyordu. Saçlarının arkaları kalkmıştı, kirli sakalı dün gecekinden daha uzundu ve omuzlarıyla kollarını saran tişörtü yıpranmıştı ama yine de o havasını kaybetmemişti. Gözlerinin içi gülüyordu. Özgüvenliydi. Rahattı. Birlikte uyuduğumuzdan bahsetmesini bekledim (*Resmen. Birlikte. Uyumuştuk!*) ama bu konuda pislik gibi davranmaya niyeti varmış gibi durmuyordu.

"Selam," dedi.

Çişereksiyonu (tescil beklemede) yok olmuştu. Sanırım. Tam olarak göremiyordum. Muhtemelen alt kattaki tuvaleti kullanmıştı ve...

Şu anda bunu düşünmene gerek yok, Elsie. Odaklan.

"Selam." Kahvemden bir yudum aldım. İğrençti. Her kahve gibi. Fincanımı bıraktım ve dün akşam için, dünyanın gidişatı için, varlığımı şekillendiren atom kümeleri için özür dilemek niyetiyle ağzımı açtım.

Fakat Jack benden önce davrandı. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Ah." Midem guruldasa da başımı sağa sola salladım. "Gerek yok. Ben..."

"Lütfen bir şeyler yediğini görebilir miyim?" *Bam*! Gamze ortaya çıktı. "Zihin sağlığım için iyi olacak."

Bugünü olduğu gibi kabullenmeye karar verdim. Utançtan oluşan bir havuzun içinde debelenip duracaktım, yapacak bir şey yoktu. "Bir parça kızarmış ekmek yiyebilirim. Teşekkür ederim."

Kafa salladı, ekmek kızartma makinesine bir dilim tam tahıl ekmeği koydu ve son derece garip bir soruyla bana döndü. "Neden tam zamanlı araştırma görevlisi olmuyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Doktora dereceni aldıktan sonra doğrudan misafir profesörlüğe başvurmuşsun. Çoğu kişi, tabii eğer öğretmenlik tutkuları yoksa post doktora gibi tam zamanlı bir araştırmacı pozisyonu bulmaya çalışır."

Dr. L.'in Jack hakkında konuşmasını senelerce dinledikten sonra *Jack'in* dolaylı da olsa Dr. L.'in konusunu açması gerçeküstü geliyordu. "Bunu düşündüm aslında. Ama bölgede hiç boş pozisyon yoktu. Teorisyenlere fazla fon ayrılmıyor ve..."

"Peki ya başka bölgeler? Daima Boston'da mı kalmak istiyorsun?"

"Evet. Yani, *istediğimden* değil ama burada kalmalıyım. Ailem için."

"Yakın mısınız? Sağlık sorunları mı var?"

"Hayır. Ve hayır. Mesele şu ki annem ve *ağabeylerim*..." Birer fiyasko. Kelimenin tam anlamıyla, bütünüyle fiyasko. Tıpkı benim gibi. "Buradan *gidemem*."

Başını aşağı yukarı salladı. Hem tam anlamamış hem de gereğinden fazlasını anlamış gibi. "Yeteneklerinin teorisyenler dışındakilerin de ilgisini çekeceğinin farkındasın, değil mi? Translasyonel çalışmaların var ve deneysel fizikçiler seni ekiplerine dahil etmek için kavga bile ederler."

Kimse benim için kavga etmiyordu. Dr. L. her yere haber salmıştı ama sonuç çıkmamıştı. Beni ekibine almak için nazikçe tartışan bilim insanları bile yoktu. "Mesela kim?"

Gözlerime uzun uzun baktı ve...

"Hayır." Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Ağzı seğirdi. "Bende yeterli fon var."

"Hayır."

"Ekibimde ihtiyaç da var."

"Olmaz."

Artık gülümsüyordu. Sanki kişisel eğlence merkeziydim ve ona 4K Dolby Surround kalitesinde hizmet sunuyordum. "Maaş konusunda pazarlık yapabiliriz."

"Hayır. *Olmaz.* Yapamam. Senin için *çalışmam*."

"Neden?"

"Öğrencilerinin sınavlarını okuyup sana kahve getirecek değilim."

"Üç tane asistanım var zaten." Dolu fincanıma imalı bir bakış attı. "Ve ben *sana* kahve getirmekten memnun olurum. Hem zaten kahve sevmiyorsun bile, değil mi?"

Taburede kıvrandım. "Ben..."

"Ah Elsie." Yalandan bir hayal kırıklığıyla başını sağa sola salladı ve fincanı önümden çekti. "Duygularımı önemsemediğini sanıyordum."

"Dün gece bana karşı çok naziktin, bu yüzden..." Boğazımı temizledim. "Her neyse, senin için çalışamam."

"Niye?"

"Çünkü sen *Jonathan Smith-Turner'sın*. Alanımı neredeyse tamamen mahveden kişisin." *Ayrıca teklifini kabul etsem Dr. L.* beni gebertir, diye düşündüm ama eklemedim. Zaten danışmanımın ezeli düşmanıyla aynı sofrada oturduğum için vicdan azabı duyuyordum.

"Tamam." Omuz silkip önüme bir bardak suyla kızarmış ekmeğimi koydu. "Düş kırıklığına uğradım. Fakat bu sayede başka bir soruyu rahatça sorabilirim."

"Ne sorusu?"

"Seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Sözlerini hemen idrak edemedim. Birkaç saniye boyunca derede sürüklenen kereste gibi beynimde boş boş süzüldüler, sonra jetonum düştü. "Yani beni... öldürmek istiyorsun.*"

Yüzünü buruşturdu. "Tekrar soruyorum, sana ne oldu?"

"Sorduğun soru..."

"Randevu anlamında diyorum."

"Ah." Kızardım. "Ah." Burnumun kenarını kaşıdım. "Şey..."

Jack'in kaşları kalktı. "Akşam yemeği seni cinayetten daha çok korkutmuş gibi."

"Hayır. Evet. Yani... Neden?"

---

* İngilizcede "take someone out" kalıbı "birini randevu için dışarı çıkarmak" anlamına geldiği gibi mecazen "ortadan kaldırmak/temizlemek/öldürmek" anlamına da gelmektedir. (ç.n.)

"Biliyor musun, anlama becerinden kuşkulanmaya başlıyorum." Dudağının köşesi kıvrıldı. Buna daha fazla katlanamayacaktım.

"Kes şunu," diye emrettim.

"Neyi keseyim?"

"Bana *gülüp durmayı*! Neden benimle randevu istediğini anlamıyorum çünkü tanıştığımız günden beri çatışmaktan başka bir şey yaptığımız yok." İki elimle gözlerimi kapattım. "Neden birden bu kadar kibar davranmaya başladın? Neden bana sığınacak bir yer sunup iş teklif ediyorsun? Bu... bir nevi fetiş falan mı, ne yani? Bazı insanların koltuk altı seksinden hoşlanması gibi sen de benimle dalga geçmeye bayılıyorsun ve..."

"Bana bakar mısın Elsie?" Sesiyle dikkatimi kendine çeken Jack, ada tezgâhın etrafından dolanıp hemen yanımda durmuştu. Parmağının arkasını nazikçe elime değdirerek, sessiz bir, *Çeneni kapatır mısın?* mesajıyla beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Düşünceler silsilenin sonuna geldin mi?"

"Düşünceler silsilesi falan *yok*," diye yalan söyledim. "Jack, inan bana benimle vakit geçirmek istemezsin."

Düşünceli bir şekilde kafa salladı. "Başka ne istemem?"

"Ciddiyim ben. Hem teknik olarak hâlâ kardeşinin sahte sevgilisiyim."

"Olabilir."

"Ayrıca kişilik değiştirme meselesinden nefret ediyorsun."

"O hiç sorun değil." Gözleri parladı. "Numaralarını ortaya çıkarmak beni eğlendiriyor."

Yanaklarım ısındı. "Ortak *hiçbir* şeyimiz yok. Ne hakkında konuşacağız ki?"

"Sadece sıvı kristalleri konuşarak iki hafta geçirebiliriz. Ya da bana *Alacakaranlık*'ı veya erotik Bill Nye hayran kurgusu dönemini anlatabilirsin. Bilinçakışına da hayır demem. Neler düşündüğünü bilmeyi çok isterim."

"Senden ne kadar nefret ettiğimi sık sık düşünüyorum," dedim kendim de pek inanmayarak.

"Ben de senin benden ne kadar nefret ettiğini sık sık düşünüyorum." Gülümsemesi sıcaktı. "En son ne zaman hayatında tamamen dürüst olabildiğin biri oldu, Elsie?" Başka biri sorsa bunu patronluk taslayan bir soru olarak görürdüm. Ama *Jack* sorunca samimi geldi.

"Ben..."

Küçüklüğümde aileme karşı dürüst olduğumu söyleyebilirdim belki. Fakat son yirmi yılda, duruma göre değişmediğim, kendimi parçalara ayırıp insanlara gümüş tepsilerde sunmak zorunda hissetmediğim tek bir anı bile hatırlamıyordum. Kolay insanlarla da karşılaşıyordum tabii; Cece gibi. Benimle ilgili çoğu şeyi bilenler vardı; Cece gibi. Diğerlerini memnun etmeye odaklı olduğumu fark edip beni durdurmaya çalışanlar bile vardı; Cece gibi.

Tamam, sadece Cece vardı. Ve bunun için minnettardım. Fakat ona karşı bile tamamen samimi olamıyordum. Dürüstlüğün her şeyi mahvedeceğinden korkuyordum.

"Uzun bir süre oldu," dedim ama Jack zaten biliyordu.

"O halde yeni birinin vakti gelmiş demektir."

Bu... aşırı korkutucuydu.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, başımı sağa sola sallayarak. "Teklif için teşekkürler ama ilgilenmiyorum."

Gözleri hayal kırıklığıyla karardı ama ben fazla inceleyemeden telefonu titremeye başladı.

Jack, "Kahretsin," diye mırıldanıp bakışlarını benden ayırdı, telefonu açtı ve derin bir iç geçirdikten sonra, "Gitmem lazım," dedi. Koltuktaki kazağını aldı. "Hadi çıkalım. Önce seni bırakayım."

Ayağa kalktım. "Otobüse binebilirim. Fırtına bittiği için artık..."

"Elsie." Elini sırtıma koyarak beni kapıya doğru itti.

"Ciddiyim. Zaten yeterince şey yaptın..." Yumuşacık, siyah bir bere bulup kafama geçirdi. Benim değildi ama harika hissettiri-

ıvordu. Ve görünüşe göre, arabasına binmeme konusunda ısrar ederken *aynı zamanda* montumu ilikleyecek kadar kendime gelememiştim. "Sorun değil, Uber de çağırabilirim hatta..."

Titreyen ellerimi fark edip onları nazikçe itti ve montumun düşmelerini iliklemeye girişti.

"Elsie, tamam artık. Seni anlıyorum. Randevuya çıkmak istemiyorsun." En üstteki düğmeye ulaştığında parmak boğumları aşağı eğdiğim çeneme değdi. "En azından seni evine götürmeme izin ver."

Jack araba sürmede de özgüvenliydi. Hava koşulları kötüydü, yollar net görünmüyordu ve diğer araçlar sallanıp duruyordu ama o gayet rahattı. Benim için ısıtmasını açtığı koltuğa gömüldüm ve yolda bir sincabı ezmemek için direksiyonu kırarak neredeyse zincirleme kazaya neden olduğum günü hatırladım.

Sonradan sincabın aslında bir hazır yemek torbası olduğu ortaya çıkmıştı ama sorun değildi. İyi olduğum başka şeyler vardı. Yani muhtemelen.

"İstersen açabilirsin," dedim, Jack'in bardak yerine koyduğu telefonuna işaret ederek. Hiç kesilmeyen titremesi, radyodan yükselen NPR dünya haberlerine tuhaf bir tekno arka plan müziği olmuştu.

"Arama değil," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Titreme devam etti. "Emin misin?"

"Evet. Sadece aralıksız mesaj yağmuru."

"Ah. Acil bir durum var gibi."

"Yok. Yani kelimenin doğru kullanımıyla düşünürsek." İçini çekti. Karakterine uymayan bir biçimde yenilgiye uğramış görünüyordu. "Seni evine götürmeden önce bir yere uğrasam sorun olur mu? Zaten yolumuzun üzerinde ve işim bir dakikadan uzun sürmeyecek."

"Hiç sorun olmaz," dedim ama rahatsız edici derecede tanıdık bir garaj yoluna girdiğinde kararımdan pişmanlık duydum. "Burası... cidden de...?"

Jack motoru susturdu. "Maalesef ki evet."

"Ben..." Yaşanan her şey göz önünde bulundurulduğunda beni buraya getirmesi doğru muydu? "Sence ben... bagajda falan saklansam mı?"

"Hava on derece. Arabanın içi çok çabuk soğur."

"Çalılıkların arasında mı saklanayım?"

Bana, termodinamiğin ikinci yasasını yeni baştan öğretmek ister gibi baktı. "İçeri gel. Sadece bir dakikamızı alacak."

Dışarısı Hoth'tan* farksızdı ve popom anında koltuğun sıcaklığını özledi. Soğuktan neredeyse bir anıt banka dönüşmek üzereyken evin kapısı açıldı ve en korkutucu Smith'in zalim, gaddar, acımasız ihtişamı gözler önüne serildi.

Millicent.

"Vay, vay, vay," diye şakıdı kadın, kollarını göğsünde kavuşturarak. Üstünde basit bir siyah pantolon ve hırka vardı ama bu sıradan giysilerle bile etrafına buram buram bir *anaerkil* havası yayıyordu. Onu doksan yaşında, zengin bir kadından başka bir şekilde hayal edemiyordum. "Birileri hâlâ yaşıyormuş."

"Biliyor musun?" dedi yanımdaki Jack, her zamanki eğlenen ses tonuyla. "Hayatta pek çok pişmanlığım var."

"Eminim vardır."

"Ama sana mesaj göndermeyi öğretmek en büyük pişmanlığım."

Millicent elini salladı. "Üç yaşındayken kıçına mor bir pastel boya soktun diye seni acile götürmek zorunda kalmıştım. En büyük pişmanlığın *bu* olmalı asıl."

Jack belimin arkasına elini koyup hafifçe iterek beni antreye yöneltti. Bunu, sanki bana böyle rahatça dokunabileceği konusunda anlaşmışız gibi yapıyordu.

---

* Yıldız Savaşları filmindeki bir buz gezegeninin adıdır. (ç.n.)

"Nalları diktiğimde sana kalacak parayı hiç düşünmeden beni oyalıyorsun." Millicent, Jack öpebilsin diye yanağını ona uzattı. Fakat Jack, onu öpmek yerine kendine çekip sıkı sıkı kucakladı. Yaşlı kadın buna sinir olmuş gibi yapsa da aslında hoşuna gittiği belliydi.

"Sana söyledim," dedi Jack. "Paranla birlikte gömülmen en iyisi."

"Naaşım yakılacak."

"Kâğıdın süper yandığını duymuştum."

Büyükannesi kaşlarını çattı. "Böyle devam edersen bütün servetimi Comcast'e bırakırım haberin olsun." Arkasına dönüp ışıltılı koridorda ilerlemeye başladı. Jack de sakince aynı yöne döndü. Caltech kazağı içindeki, kaslardan oluşan bir dağ olmasına rağmen bu evde hiç aykırı görünmüyordu. Kısa bir süre düşündükten sonra ben de peşine takıldım.

Yalnız kalmamam en iyisiydi. Bir küllüğün çalınmasından falan sorumlu tutulmak istemezdim.

İki hafta önce Jack'in beni şarap hakkında yalan söylerken yakaladığı mutfağa girdik. Genç adamın gözlerini Millicent'ınkilere dikip bir dolaba yürümesini, kapağını açarak içinden çıkardığı şekeri masaya koyduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturmasını izledim. "Ölüm kalım meselesi buydu yani, ha?"

Kadın gülümsedi. "Evet, tabii. Şekere *ulaşamadım* ve acı kahveden *nefret* ederim."

Dolaba bir bakış attım. Pek de... yüksek değildi.

"Neyse ki bu acil meselede sana yardımcı olmak için gelebildim." Jack kibarca kafa salladı, büyükannesinin yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için duraksadı ve kapıya yöneldi. Eli, belimdeki yerini buldu ve beni nazikçe mutfaktan dışarı itti. Gitmeye hazır görünüyordu ama...

"Buraya kadar *gelmişken* kahveye kalmalısın."

Jack kollarını iki yanına indirip büyükannesine döndü.

"Millicent," dedi katı ama durumu komik bulduğunu gösteren bir sesle. Büyükanneleri isimleriyle çağırmak zengin insanların yaptığı bir şey olmalıydı. "Geçen hafta ve ondan önceki haftalarda dediğim gibi, seninle vakit geçirmem için beni *kandırmana* gerek yok."

"Ah, Jack. Ama bilirsin, sütten ağzı yanan..."

"En son ne zaman yanına gelmemi istedin de gelmedim?"

"Üç yıl önce. Doğum günümde. Son doğum günüm olabilirdi."

"Son doğum günün mü oldu?"

"Orasını karıştırma." Kadın uzaklara daldı. "Katlanılabilir tek torunumun gelmesini bekledim, bekledim..."

"Ülkenin öteki ucunda yaşıyordum."

"... ama nafile, beni bırakmıştın. Terk etmiştin. Nobel Ödülü gibi geçici bir heves için Batı Kıyısı'na yerleşmiştin."

"Yedi yıl boyunca *her gün* seni aradım."

"Nobel Ödülü'nü aldın mı bari?"

Jack içini çekti. "Beni kandırmak zorunda değilsin," diye tekrarladığında bu sefer Millicent ona muzip, yaramaz bir sırıtış attı. O anda, Greg'in akrabaları arasında en sevdiğim kişinin bu kadın olduğunu hatırladım.

"Ama böylesi daha eğlenceli."

Bu konuşmayı daha önce pek çok kez yaptıklarını ve Jack'in şu anda gülümsememek için kendini tuttuğunu düşünüyordum. "Elsie'yi evine götürüp tekrar geli..."

"Elsie mi?" Millicent beni yeni fark ediyormuş gibi döndü. "Elsie." Bana doğru bir adım attığında nefes almayı kestim. Şüphe çekecek bir şey yapmamalıydım. Hem zaten oksijene kimin ihtiyacı vardı ki? Bundan böyle fotosentezle devam edebilirdim. "*Elsie* neden bu kadar tanıdık?"

Yutkundum. Çizgi filmlerdeki gibi.

"Ah. Evet. Jack'i Go'da yenmiştin."

"Biz... berabere kalmıştık aslında." Jack'e bir bakış attım. Rahatsızlığım onu eğlendiriyormuş gibi gülümsüyordu.

"Öyleydi, doğru." Yaşlı kadının gözleri lazer keskinliğiyle üzerime dikildi. Neden burada olduğumu sorarsa ne diyeceğimi düşünmeye başladım. Hikâyem ne olacaktı? "İyi görünmüyorsun."

"Ah. Ben..."

"Zor bir gece geçirdi," dedi Jack sakince. "Üstüne gitme."

Millicent anlamış gibi kafa salladı. "Tatlım, şeylerini kaldıramadıklarında her zaman yatağın kenarına oturup başlarını ellerinin arasına alarak bebekler gibi ağlar ve bunu *bizim* sorunumuzmuş gibi gösterirler ama..."

Keskin bir nefes aldım. "Ah, hayır. Hayır, hayır, Jack'le ben..."

"İstediği işi alamadığını öğrendi," diye açıkladı Jack gayet rahat şekilde. "Ama bana inancının tam olduğunu duymak çok güzel doğrusu."

"Eh, öyle diyorsan öyledir." Millicent ikna olmamış gibiydi. Sonra gözleri farkındalıkla parladı. "Bir dakika. Bu kız *seninki* değildi, değil mi? Sürekli çöpten yaban elması yemiş gibi stresli duranın sevgilisiydi."

Jack gözlerini devirdi. "Greg'i diyorsun. Kardeşimi. Yani torununu."

"Aman ne bileyim canım? Dört çocuğum, yedi torunum var. Kaç ismi ezberimde tutmamı bekliyorsun?"

"On bir iyi bir başlangıç olurdu."

"Neyse ne." Kadın gözlerini bana dikti. "*Onun* kız arkadaşı ama, değil mi?"

"Değil," dedi Jack. "Uzun hikâye."

"Mükemmel. Kahve içerken anlatabilirsin. Her zamanki gibi iki şekerli mi Jack?"

"Evet." Çıkmak için tekrar döndü. "Elsie'yi bırakıp geldikten sonra içerim."

"Saçmalık. Elsie de kalmalı. Gitmesine izin *veremem*."

"Tabii ki de verebilirsin. İnsan kaçırma ciddi bir suçtur."

"Püfff."

"Onu evine bıra..."

"Sorun yok," diye araya girdim. Konuşabilme yeteneğime şaşırmış gibi ikisi de bana döndüler. "Kalabilirim."

"Gördün mü? Kalabilirmiş!" Millicent ellerini çırpıp çaresizlik rollerini bıraktı ve şekerin durduğundan daha yüksek olan bir dolaptan üç kupa çıkardı. Gerçi Jack tereddütlüydü. Bana bir adım yaklaşıp yüzümde yalan emaresi aradı.

"Ciddiyim," dedim sadece onun duyabileceği şekilde. "Sorun etmem."

"Bir değil, *iki* Smith'le ücretsiz zaman geçirmeyi sorun etmezsin, ha?"

Burada kalmak benim de işime gelirdi çünkü bu sayede olanları Dr. L.'e açıklama ve sonuçlarıyla yüzleşme işini erteleyebilirdim. Burada kaldığım sürece zaman bir nevi donmuş olacaktı. Geçmiş zaten belliydi; işi alamamıştım. Ancak gelecekte her şey mümkündü. AOC iktidara gelip öğrenci kredilerimi affedebilirdi. Pankreasım kendi insülinini üretmeye başlayabilirdi. Emekliye ayrılıp kırsal kesime yerleşebilir, gıdamı tarlamdan temin edebilir ve günlerimi kristal sistemlerin kinematiği üzerine düşünerek geçirebilirdim.

Sihirli zırva detektörü sayesinde bu sefer doğru söylediğimi ve gerçekten kalmak istediğimi anlayan Jack benim için bir sandalye çekti. Sonra montlarımızı çıkarıp karşılıklı oturduk. Jack'in bana antimaddenin serbest düşüş ivmesini anlamanın anahtarıymışım gibi odaklanmasını fark etmemek için etrafı incelemeye koyuldum. Millicent, şık bir kutudan çıkardığı şık reçelli kurabiyeleri şık bir tabağa aktarmakla meşguldü. Besin değerlerine bakmak için ambalajı inceledim ama hiçbir şey yazmıyordu.

"Eee," dedi muhabbet açar gibi. "İkiniz ne zamandır yapıyorsunuz?"

Öyle keskin bir nefes aldım ki neredeyse boğulacaktım. Jack hiç rahatsız görünmeden kahvesini doldururken, "Yapmıyoruz," dedi.

"Ne yapmıyorsunuz?"

"Sorduğun şeyi."

Millicent bir ona bir bana baktı. "Birazcık bile mi?"

"Birazcık bile."

"Emin misin?"

"Yapsaydık bilirdik diye düşünüyorum." Jack kupasına şeker doldururken ben kendimi aktif bir yanardağa atmak istiyordum.

"Umuyorum ki öyledir." Yaşlı kadın tuhaf bir şekilde omuz silkti. "Sanırım bu en iyisi. Kardeşine karşı hep korumacı oldun. Kız arkadaşını baştan çıkarmak karakterine yakışmazdı."

"Sabah on birden önce *baştan çıkarma* ifadesini kullanmayalım, olur mu?" Jack kalkıp mutfakta gezinmeye başladı. "Ve artık başka bir şeyden bahsedelim yoksa Elsie oksijensizlikten ölecek."

Gerçekten de ölmek üzereydim. Organlarım kendilerini kapatmaya başlamıştı.

"Başka ne konuşabiliriz? Ben aciz, yaşlı bir kadınım. Başıma hiçbir şey gelmiyor. Ah evet, komşunun köpeği yine bahçeme pislemeye başladı. Ben de onların bahçesine pislemesi için birini tutmayı düşünüyorum. İkinizden biri ilgilenir mi acaba?"

"Benim işlerim biraz yoğun," dedi Jack. Bir saniye sonra önümde buharı tüten bir kupa belirdi. Jack kollarını başımın iki yanından masaya uzatıp bir elini benimkinin yanına dayadı, diğeriyle de bir şeyin ambalajını açtı. Sıcak suyun içine çay poşetini daldırırken göğsünün sırtıma sürtündüğünü hissettim. "Ama Elsie'nin yeni bir işe *ihtiyacı var*."

Ona dik dik bakmak için döndüm ama çoktan yerine oturmuştu. Millicent ise bana beklentiyle bakıyordu.

"Ben... üzgünüm. Bunu... yapamam ve..." *Zaten yasadışıdır, değil mi?* "Üzgünüm."

"Bu sabah reddettiği ikinci iş teklifi," diye mırıldandı Jack.

"Hmm. Seçici. Her neyse, diğer torunlarıma sorarım o zaman. Belki miraslarının buna bağlı olduğunu ima edebilirim."

Jack, "*Aciz yaşlı kadının, acımasız kocakarıya* dönüşümü diyorsun," dedi sevgiyle.

Büyükannesi, "Diyorum," dedi. "Bu arada, neden çay yaptın?"

"Elsie kahve sevmiyor."

"Aaa?" Ses tonunda bir şey yüklüydü. "Sevmiyorsan söyleseydin ya Elsie."

"Söyleyemezdi." Jack kupasının üzerinden gözlerime baktı. Gamzesi belirdiğinde kalbim tekledi. Aramızdaki hava Earl Grey çayı, ahududu reçeli ve pazar sabahı kokuyordu. "Ama üzerinde çalışıyoruz."

Telefonumun çoktan şarjı bitmişti, mutfakta da saat yoktu. Masada ne kadar oturduğumuzu hiç bilmiyordum. Arada bir sohbete katılıyordum ama ne Millicent ne de Jack bana fazla şey sormuyordu. Ve Smithlerin arasındaki bu Araf misali yerde olmak hoşuma gitmişti. Jack'le büyükannesinin birbirlerine takılarak ve derin sevgilerini göstererek etkileşim kurmasını izlemek güzeldi. Daha önce dürüstlükle bu denli dolup taşan bir odada bulunduğumu hatırlamıyordum ama bu eve adım attığımdan beri kimsenin ağzından tek bir yalan bile çıkmadığından emindim. Bu heyecan verici bir şeydi. Ama insanın midesini kaldıran türden. Hız trenine binmiş ya da küflü peynir yemiş gibi.

Sohbet esnasında öğrendiğime göre Jack ile Millicent her hafta, tercihen bir kumpas vasıtasıyla birlikte zaman geçiriyorlardı. "Geçen haftanın ölüm kalım meselesi, Bitcoin'in ne olduğunu öğrenmekti," dedi Jack alaycı bir şekilde. Büyükannesinin oyunlarına kızmadığı aşikârdı.

"Ben de Bitcoin'in ne olduğunu anlamıyorum," dedim çayımdan bir yudum alırken. Jack'in on iki saat içinde benim için hazırladığı üçüncü sıcak içecekti bu. Hayatımda ne ara bu noktaya gelmiştim hiç bilmiyordum.

"Gördün mü?" dedi Millicent zafer kazanmış gibi. "Greg'in yarım kız arkadaşı da benim tarafımda."

Jack ile Millicent birbirlerinin hayatları hakkında, herhangi bir akrabamın benim hakkımda bildiği şeylerden kat kat fazlasını biliyorlardı. Yaşlı kadın, Jack'in bahsettiği isimleri, yerleri ve olayları hiç zorluk çekmeden takip ederken buna karşılık Jack de onun Rutherford yemeğine yeşil bir elbise giyeceğini anlatmasını ve dizisini bitirdiği için izleyecek başka bir şey bulamamaktan yakınmasını can kulağıyla dinliyordu.

"Diziyi bitirmiş olamazsın," dedi büyükannesine.

"Bitirdim."

"Senin için *Cinayet Dosyası*'nın on iki sezonunu da indirdim. Hepsini bir hafta içinde izlemiş olman mümkün değil."

"Televizyonda hiç bölüm kalmadı ama."

Jack iç geçirerek kalktı. "Gidip DVD'ye geçireyim. Hemen dönerim."

O gider gitmez sessizliği doldurmak niyetiyle ağzımı açtım. Havadan sudan bahsedecektim. Ama Millicent delici bakışlarını çoktan yüzüme dikmişti. "Kütüphaneci değilsin, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Hayır. Yalan söylediğim için özür dilerim. Uzun hikâye ama..."

"Ben doksan yaşındayım, uzun hikâyelere vaktim yok. Ne iş yapıyorsun o halde?"

Çay poşetinin etiketiyle oynadım. "Fizikçiyim."

"Jack gibi."

"Tam olarak değil ama bir nevi." Gözlerimi kupamdan ayırmadım. Kariyerim hassas noktamdı. "Jack dünyaca tanınmış bir profesör. Ben sadece bir misafir profesörüm. Bir de o deneysel fizikçi, bense..."

"Teorisyensin." Kafa salladı. "Annesi gibi yani."

Kafamı kaldırıp gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Annesi gibi mi?" Millicent'ın kafası mı karışmıştı? Büyükanne Hannaway de vefat etmeden önce beni pek sevmediği kız kardeşiyle karıştırıp önlüğünü çaldığım için azarlardı. "Yoksa kastettiğiniz..."

"Ölen annesi, evet. Onun sadece bir annesi oldu." Kaşlarını çattı. "Caroline ona annelik etmeyi hiç istemedi. O iki oğlanın öyle yakın büyümelerini izlemek kalbimi kırardı. Aynı eve, aynı aileye aittiler ama birinin annesi vardı, öbürünün yoktu."

"Ah." Kafamda dolaşan soruları dillendirmemeliydim. Millicent, Jack'le benim aramda bir şeyler var sanıyor gibiydi, yoksa bu konuyu böyle detaylı anlatmazdı. Ama... "Jack kaç yaşındaydı?"

"Grethe öldüğünde mi?" *Grethe.* "Bir yaşlarında kadardı. Oğlum sadece birkaç ay sonra yeniden evlendi. Kısa süre sonra da Greg doğdu. İlk birkaç yıl Jack'e annesi hakkında hiçbir şey söylememekte ısrar eden bendim. Caroline'ın onun da annesi olacağını, oğlanın bir şey kaybetmiş sayılmayacağını düşünüyordum. Ama Caroline onu hiç sevmedi ve... eh, reddetmek hakkıydı tabii. İşlerine hiç karışmamalıydım. Çünkü her şeyi daha da berbat etmiştim. Birkaç yıl sonra Jack, her çocuğun yaptığı gibi başını belaya soktu ve Caroline ona, 'Bana anne deme, ben senin annen değilim,' diye bağırdı. Bir zayıflık anıydı esasında; sonrasında bunu yaptığına pişman oldu. Fakat Jack her şeyi öğrenmiş oldu." İçini çekti. "Dokuz yaşındaki bir çocuğa, inandığı her şeyin aslında yalan olduğunu, *kardeşinin* anne dediği kadına onun anne dememesi gerektiğini açıklamak çok zor." Millicent şakağını ovuşturdu. "Jack bunu sakinlikle karşılamış gibi görünüyordu. Ama babasına da baba diye seslenmeyi bırakmıştı. O zamandan beri de yalan konusunda çok hassastır. Sınırlara fazla önem verir. Bu kadarının da sağlıklı olduğunu düşünmüyorum doğrusu." Kupaları boş kurabiye tabağına dizerek kendini meşgul ederken, onunla tanıştığım günden beri ilk defa yaşını gösterdiğini gördüm. Kırılgan, ihtiyar ve bitkindi. Dudakları aşağı doğru bükülmüş, kenarlarında derin çizgiler belirmişti. "Her şeye rağmen Greg'le can ciğer kuzu sarması oldular. En azından buna şükrediyorum."

Jack'in diş hekiminden çıktıktan sonra kardeşiyle nasıl ilgilendiğini hatırladığımda kalbim sancıdı. Çocukluklarını hayal

etmeye, Jack'i bu iri ve uzun, özgüvenli, otoriter olmayan haliyle görünmde canlandırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Onun... yani Grethe'nin..." Turner soyadının annesinden mi geldiğini, Jack'in Smith ailesinden olsa da *tam anlamıyla* Smith olmamasının nedeninin bu mu olduğunu sormak istedim. "... bir teorisyen olduğundan emin misiniz?" Jack, aileden fizikçiydi. Bana ailemden kalan şeyse sadece egzamaydı.

"Neden sordun?"

"Şey... Jack, teorisyenlerden pek hoşlanmıyor gibi de."

Millicent bana bir bakış attı. "*Senden* hoşlanıyor ya işte."

Benimle beyinsiz olduğumu düşünüyormuş gibi konuştuğu için kızardım. "Ama bir keresinde yazdığı makalede..."

"Ah, *şu mesele*." Kadın sanki bu olay hoş bir aile hatırasıymış gibi kıkırdadı. Torununun anaokulunun ilk günü, Disneyland'de Goofy'yle tanışma anı ya da koca bir bilim dalını yerden yere vurması birbirinden farksızdı sanki. "Onun teorik fizikle ilgisi yoktu. Henüz küçüktü ve Grethe hakkında öğrendikleri yüzünden kızgındı. Öfkesini o şekilde kusmuştu. Ama artık kocaman adam oldu. İyi bir adam. Keşke paramın tamamını ona bırakabilseydim ama öyle bir şey yapsam nankör ailemin geri kalanına paylaştıracağından eminim."

"Grethe hakkında ne öğrenmişti ki?" Yani meşhur Smith-Turner Şakası annesiyle mi ilgiliydi? Jack ondan... nefret mi ediyordu? İntikam mı almak istemişti? Ama ne için intikam alacaktı? Öldüğü için mi? Bu cidden çok saçmaydı. "O makaleyi annesi yüzünden mi yazdı?"

Sorularım fazla gelmiş olmalıydı ki Millicent'ın yüz ifadesi değişti; önce ihtiyatlı göründü, sonra dalgınlaştı. "Unuttum," dedi abartılı bir omuz silkmeyle. Millicent'ın hayatı boyunca en ufak bir detayı bile unutmadığından adım gibi emindim. Ne Greg'in adını ne de Jack'in bugün olduğu kişiye dönüşmesine neden olan olayları. "Birlikteliğinizin ilerleyen zamanlarında Jack sana anlatır."

"Hayır, biz... Cidden, Jack ve ben... bir şey *yapmıyoruz*," dedim, beynim utançtan kıvranırken.

"Ah, biliyorum. Bu tamamen başka bir şey, değil mi?"

"Aslında aramızda hiçbir şey yok. Arkadaş bile değiliz."

"Tabii." Sesinde neredeyse... acıma vardı. "Eh, zamanla çözersiniz."

"Neyi?"

"DVD oynatıcı hazır," diye bildirdi Jack, mutfağa adım atarak. "Sonraki sezona geçebilmen için detaylı bir şekilde açıklama da yazdım. Geçen hafta yazdıklarım nedense ortadan kaybolmuş."

"Ah, evet. Yeşil kazağımın renginin çok parlak olduğunu söylediği için Maureen teyzene not defterimi fırlatmak zorunda kaldım."

"Elbette *zorunda kalmışsındır*. Artık Elsie'yi evine götürebilir miyim? Yoksa insan kaçırma eyleminde ısrarcı mısın?"

Millicent ofladı. "Götür hadi, götür. İkinizden de bıktım zaten. Jessica Fletcher kadar eğlenceli değilsiniz."

Yaşlı Smith, bizi yolcu ederken yine eve kabul ederken olduğu gibi kabaydı ama Jack'in sarılmasına verdiği candan karşılık, çıkardığı yalandan huysuz seslerle çatışıyordu.

"Dışarıdaki karların bir kısmını temizlemek için bir ara uğrarım," diye söz verdi Jack.

"İyi olur. Ama içeri girme. Dizimi izlemekle meşgul olacağım."

"Biliyorum." Büyükannesinin alnını öptü. "Önümüzdeki hafta sonuna dek uslu dur. Kin vasiyeti yazma konusunda iyi eğlenceler."

Millicent, "Sağ ol," dedi ve kapıyı suratımıza kapatıverdi.

"Gerçekten yapıyor mu?" diye sordum çatırdayan karların üzerinde arabaya doğru ilerlerken.

"Ne?"

"Gerçekten kin vasiyeti yazıyor mu?"

"Büyük ihtimalle."

"Neden?"

"Gıcıklık olsun diye. Can sıkıntısından ya da yalnızlıktan. Ben on altı yaşındayken babam bir keresinde rostosunun kuru

olduğunu söylemişti. Millicent da gidip tavşan barınağına bir milyon dolar bağışlamıştı."

"Tanrım. Neden?"

"Vahşi bir döngü diyebiliriz. Ailemin çoğu para için ona yaklaştığından Millicent parayı silah gibi kullanıyor. Tabii bu, normal insanlar olan ve sırf bir şeyleri kanıtlamak için servetini JPMorgan Chase'e yatırmakla tehdit edilmenin fazla ileri gitmek olduğuna inanan aile üyelerinin onu sevmesini sağlamıyor."

"Greg düzgün olanlardan biri mi peki?"

"Greg en düzgün olanı. Ama o, Millicent'tan tamamen kaçınmayı tercih ediyor. Kardeşim insanların birbirleriyle iyi anlaşmasından hoşlanır. Fakat Millicent belirli bir kuantum durumundayken bunun olması mümkün değil."

"Pauli dışlama ilkesi gibi." Arabanın ön yolcu tarafında durup birbirimize bakarak gülümsedik. "Ama sen onu seviyorsun."

"Kadın tam bir canavar olsa da otuz küsur yılda insanın içine işliyor," dedi Jack sevgiyle. "Tene gömülen kene gibi."

Bir kahkaha attığımda nefesim aramızda beyaz bir bulutçuk oluşturdu. "Greg'le aslında çıkmadığımı ona açıklamalı mıyız?"

"Lüzumu yok. Millicent şimdi dışkı savaşına odaklanmış durumda, bunlara kafa yormak istemez."

"Sen..." Sesimi normal tutmaya çalıştım. "... ona her zaman Millicent mı diyorsun?"

"Adı bu."

"Demek istediğim, neden büyükanne, babaanne demiyor veya MawMaw gibi takma isim falan kullanmıyorsun?"

"MawMaw mı?"

"Herhangi bir takma isim işte. Babuşka. Ninecik."

Jack'in yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. "İnsanlara isimleriyle seslenmek iyidir. Yanlış anlaşılmaları minimuma indirir." Bir anlık bir tereddüt görür gibi oldum, daha fazla şey söylemek ister gibiydi ama sonradan vazgeçti. "Hadi, ev arkadaşın kayıp kişi bildiriminde bulunmadan önce seni evine götüreyim."

Başımla onayladım çünkü kaosa dönüşen hayatımı, Smithlerin olmadığı bir alanda düşünmenin vakti gelmişti. Fakat sonra bir şey kafama dank etti: Bundan böyle hayatım Smithlerin hiçbiri olmadan geçecekti.

Jack olmadan.

Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecektim. Görüşmemiz için bir sebep olmayacaktı. Onunla benim çevrelerimiz, kısa bir süre için kesişen bir Venn şemasıydı. Belki önümüzdeki iki sene içinde falan bir fizik konferansında karşılaşırdık. Ben hâlâ haftada kırk dersle misafir profesörlük işine devam ederdim, o ise Nobel konuşmasını yapıyor olurdu. Greg'le anlaşmamız da büyük ihtimalle biteceği için bu Jack'i son görüşümdü. Kendimi *açık etmemek* için verdiğim onca uğraşa rağmen beni tanımayı başarmış olan bu çıldırtıcı, sinir bozucu, imkânsız adam hayatımdan tamamen çıkacaktı.

Yaşamımın daha basit olduğu, Jack'le birlikte hiç zaman geçirmediğim ve beynimin *guacamole* sosa benzemediği günlere geri dönmeye istekli olmalıydım ama... *yazık* olurdu. Şaşırtıcı ve dehşet vericiydi ama artık bu perspektiften bakıyordum.

Tam da bu yüzden montunun kolundan çekiştirerek onu durdurdum ve hiç düşünmeden, önceden hazırlık yapmadan, panik olsam da gözümü karartıp ağzımı açtım. "Randevuyaçıkabilirizistersen."

Ne tonlama yapmış ne duraksamış, sadece harfleri birbirine karıştırıp ortaya atmıştım. Kaşlarını çatmasına bakılırsa Jack de ne dediğimi anlamamıştı.

Boğazımı temizleyip derin bir nefes aldım. "Eğer hâlâ istiyorsan ve Greg için sorun olmayacaksa çıkabiliriz."

Jack bana öylece bakıyordu. Uzun, çok uzun bir süre boyunca hiç kıpırdamadı ya da tepki vermedi. "Nereye? Beni ortadan kaldırmaya mı götüreceksin?"

"Hayır. Hayır! İstediğim o değil tabii ki de..." Kızardım. Üşümüştüm, yorgundum, kafam zonkluyordu ve ne yaptığıma

dair hiçbir fikrim yoktu. Jack beni neden *anlamıyordu*? "Ben *evine* gelebilirim istersen. *Seni* almaya yani."

Kafa salladı. Yavaşça. "Ortadan kaldırmak için yani."

"*Hayır*, ben..." O sırada gözlerindeki haylaz parıltıyı fark ettim. Ne demeye çalıştığımı *çok iyi* biliyordu. Gülerek onu yüreklendirmek istemediğim için dudaklarımı birbirine bastırdım ama kendimi tutmam çok zordu. "Senden nefret ediyorum."

"Eminim ediyorsundur."

"Seninle neden her şey bu kadar zor?"

"Seni uyanık tutmayı seviyorum."

"Dinle, buluşup bir şeyler yapalım," dedim. Bu cesur bir adımdı. İhtiyatsızlıktı. Ama heyecan vericiydi. "Sadece... deneyip ne olacağını görelim. Sana uyar mı?"

"Uyar," dedikten sonra bir an duraksadı. "Tek şartla."

Kaşlarımı çattım. "Şimdiden taleplere başladın mı?"

"O Tanrının emri." Ağzı seğirdi ama sonra hemen nötr ifadesine döndü. "Eğer bunu yapacaksak... benimleyken tamamen dürüst olmanı istiyorum. Başka biriymiş gibi davranmak yok. Benim istediğimi düşündüğün kişiye dönüşmeye çalışmak yok. Aklından geçeni söyle, söyleyemesen de en azından düşün. Yalan yok, Elsie." Çenesini sıktı. "Sadece kendin olmak var."

Kafa salladım. Ama sonra bunu nasıl yapacağımı hiç bilmediğimi fark edip biraz hüzün, bolca dehşet hissederek güldüm. "Deneyebilirim."

Başıyla onayladı. "Şimdilik bu kadarı da yeterli."

"Ama ben de senden dürüstlük bekliyorum," diye ekledim. "Sen de yalan söylemeyeceksin."

"Ben fazla yalan söylemem," dedi kısaca. Bunu duymak, geçmişi hakkında Millicent'tan duyduklarımı hatırlamama neden oldu ve kalbim sızladı. Jack'in gereksiz de olsa acımasız bir dürüstlüğe sahip olduğunu, yalandan uzak durduğunu kendim de görmüştüm. "Ayrıca sana yalan söyleyeceğimi hiç sanmıyorum."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Doğru," diye itiraf etti, yüzüme dalıp giderek. Kitabın kapağında veya ilk sayfasında oyalanmaya değil de her seferinde tüm bölümleri en baştan okumaya ihtiyacı varmış gibiydi. Sonra bana iyice yaklaştı ve sabahın dondurucu etkisi onun sıcaklığıyla kayboldu. Bakışlarım elmacıkkemiklerine takıldı. Çene hattı o kadar keskindi ki bir kalbi ikiye ayırabilirdi. Dudakları dolgundu ve yamuk gülüşü beni hem öfkelendiriyor hem de dizlerimin bağını çözüyordu. Ve...

Kulağıma eğilip, "Ama tanımayı çok istiyorum," diye mırıldandı. Tüylerim diken diken oldu. Omurgam sessiz bir yay gibi gerildi ve doğduğumdan beri ilk kez öpücükleri, birbirine değen tenleri, bu sabah Jack'le uyanmamı, kürekkemiklerimin arasına bastırdığı elini, kolundaki dövmeyi, yumuşacık görünen dudaklarını, bir süredir tıraş etmediği yüzünü, *güzel* kokusunu düşündüm.

Arkamdan yükselen *klik* sesiyle kendime geldim. Jack sırtını dikleştirip yolcu kapısını açtı. İçim hâlâ fokur fokur kaynıyor, başım dönüyordu.

"Arabaya bin," diye emretti, kısık ve boğuk bir sesle. Belki de bunu bana söylememişti.

Koltuğa yerleşirken bunun gerçekten yaşandığını fark ettim. Kafamın içinde gerçekleşen bir şey *değildi*.

Ben, *kendim* olmayı deneyecektim.

16

TEMEL KUVVETLER

Gönderen: Glass.Abigail.2@bostoncollege.edu
Konu: Termo 201

Selamlaaar! Bu sömestr derslere hiç gelemedim çünkü sınıfı bulamıyorum. Nerede buluşacaktık? Benim için bir harita çizebilir misin? Tşkrlr.

"Fevkalade kötü bir durum."

Dr. L. sessiz harfleri yumuşatıp sesli harflere esrarengiz bir hava katarak konuşuyordu. Sanki İngilizce, Amerikalıların sadece ödünç aldığı bir Fransız diliydi. Bunu komik bulurdum ama işi alamadığımla ilgili haberi verdiğimden beri ilk buluşmamızdı ve kaygıdan başka bir şey hissedemiyordum. Beni yanına çağırmıştı ve hem kar hem de boktan çalışma programım yüzünden gelmeyi hiç istemesem de mecburen kalkıp gelmiştim.

"Başka birini seçmeleri fevkalade kötü olmuş," diye tekrarladı. "Belki de itirazda bulunmalısın."

"Seçilen kişinin kim olduğunu biliyorum. İtirazıma herhangi bir olumlu dönüş olmayacaktır."

"Georgina Sepulveda mı demiştin?"

Kafa salladım.

"O kim oluyor peki?"

Yaşayan herhangi bir fizikçinin, Georgina'nın çalışmalarından haberdar olmaması şoke ediciydi. Fakat konu deneyselciler olunca Dr. L. dar kafalı olabiliyordu. Belki de haklıydı.

"Sepulveda modelini bulan kişi. Son derece zeki bir parçacık fizikçisi. Birkaç yıl önce Burke üyesiydi." Gözlerimi dizlerime eğdim. Sonra yeniden Dr. L.'in çatık kaşlarına baktım. "Özür dilerim Dr. Laurendeau. Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum ama..."

"Acaba Smith-Turner süreci bir şekilde etkiledi mi?"

Yeşil koltuğun kolçağını sıktım. "Onun... öyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Bundan emin olamayız ama, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Aslında olabiliriz çünkü..."

"Elise, sen de Smith-Turner'ın layığını bulmasını en az benim kadar istiyorsun, değil mi?"

İçim sıkıştı ve utançla gözlerimi eğdim. Dr. L., son altı yıl bana danışmanlık yapmak için elinden geleni yapmıştı ama ben her şeyi batırmıştım. Bir de kalkmış, kariyerini neredeyse mahveden pislikle gönlümce takılıyordum.

Şu anda danışmanımın istediği Elsie değildim.

Yeniden çalışkan, azimli ve odağını kaybetmeyen Elise olmam gerekiyordu. "Her şey sekteye uğradı ama... kendimi toplamaya çalışıyorum," dedim iyimser görünmeye çalışarak. "Önümüzdeki yıl bir iş bulabilmek için..."

"Fakat zaten işin var. Hem de birkaç tane."

"Evet, bu doğru." Derin bir nefes aldım. "Ama misafir profesörlük çok fazla vaktimi alıyor ve araştırma yapmak için fırsatım kalmıyor. İstediğim tek şey çalışmalarımı ilerletip..."

"Araştırma için daima vakit vardır. Sadece gerçekten istemek gerekir."

Gözlerimi yumdum çünkü bu canımı çok acıtmıştı. Dr. L.'in istediği Elsie bir an için kaybolacak gibi oldu ama dizginleri tuttum. "Haklısınız."

"Daha az derse girsen olmaz mı?"

Yavaşça nefes alıp verdim. "Finansal olarak mümkün değil maalesef."

"Anlıyorum. Eh, bazen para ikinci planda olmalı."

Kolçağı daha da sıktım. İnsülin alabilmek ve mutant güvelerin hüküm sürmediği bir yerde yaşayabilmek istediğim için *açgözlü* olduğumu düşünmesi beni sinirlendirmişti ama bu his anında suçluluk duygusu tarafından bastırıldı. Karşımdaki kişi Dr. L.'di. O olmasaydı ben Nielsen-Niomiya teoreminden bile bihaber olurdum.

Derin bir nefes alarak Jack'te kaldığım günden beri beynimi kemiren fikirden bahsetmek için kendimi zorladım. Onun için çalışmam hiçbir şekilde olası değildi, zaten uygun da kaçmazdı ancak söylediklerinde umut verici bir şeyler *vardı*. "Birisi, post doktora bursuna başvurmamı ya da yalnızca araştırma görevlisi olarak çalışabileceğim bir iş bulmamı önerdi."

Dr. L. bana bakarken bir an telaşlanmış gibi göründü, sonra iç geçirdi. "Bu konuyu konuşmuştuk, Elise."

"Doğru. Teorisyenleri konuşmuştuk. Ama belki birlikte çalışabileceğim deneyselciler..."

"Ne yazık ki yok. Pek çok yere haber gönderdim ama üzgünüm, seni araştırma görevlisi olarak işe almak isteyecek bir fizikçi çıkmadı," dediğinde göğsüm daha da sıkıştı.

Bakışlarımı kucağıma indirdim. Tanrım, aptalın tekiydim. Kahrolası bir aptal.

"Elise," diye devam etti danışmanım, sesini yumuşatarak. "Nasıl hissettiğini *biliyorum*." Masasının etrafından dolanıp önümde durdu. "Doktorana başladığın zaman nasıl çaresiz hissettiğini hatırlıyor musun? O zaman algoritmalarını geliştirmen, taslaklarını düzeltip yayımlaman ve fizik topluluğunda ismini duyurman için seni yönlendirmiştim. Şimdi de sana yardımcı olabilirim."

Benim için yaptığı şeyleri, ona nasıl borçlu olduğumu düşündüm. O olmasaydı bugün nerede olacağımı tahmin bile edemiyordum.

"Bana güveniyor musun?"

Kafamı salladım.

MIT'den ret cevabı ancak çarşamba akşamı geldi.

Her sömestr yapmak zorunda kaldığım işin ortasındaydım. Sabah sekiz dersinde, çoğunluğu horlayan sınıfa ders verebilmek için Noether teoremini tekrar tekrar çalışıyor, dokuz buçuktaki termodinamik dersi geldiğinde yine unutuyordum.

Beynim kevgire dönmüştü.

iTwat'im çaldığında kafamı kaldırdım. Koltukta kendi BHET'sini (bitirmeyi hayal ettiğim taslak) yazmakta olan Cece gözlerime baktı.

"Olmadı, üzgünüm," dedi Monica, *kurumsal uygunluk* ifadesinin tam dört kez geçtiği upuzun bir açıklamanın ardından. Beni aradığı için minnettardım. Akademide ret cevapları genellikle e-posta yoluyla gönderilirdi. Hatta bazen cevap gelmediği bile olurdu.

"Senin suçun yok, Monica," dedim.

Cece, "Yok mu gerçekten?" diye mırıldandığında gülümsedim.

"Durumu anlıyorum," diye ekledim, Cece'nin göz devirirken neredeyse göz kaslarını koparmasını izlerken.

"Bilmeni isterim ki yakında yeni pozisyonlar açılacak."

Umudumu kan revan içinde yol kenarında bıraktığımı sanıyordum fakat görünüşe göre hâlâ nefes alıyordu. "Önümüzdeki sene mi?"

"Üç ya da beş yıl içinde. Birkaç teorisyenin emekli olma vakti yaklaşıyor ve dekan daimi kadro pozisyonlarını tamamen kapatmaya cüret etmeyecektir. Umarım tekrar başvurursun."

Yola bensiz devam et, dedi umudum, altı sömestr daha Noether teoremini ezberleme çabalarına devam edeceğini düşünerek. *Seni yavaşlatmaktan başka bir şey yapmam.* "Tabii, başvururum."

"Teması kesmeyelim, tamam mı? Sömestr bitince birlikte bir öğle yemeği yiyelim."

"Çok isterim."

"Mükemmel. Süreçle ilgili herhangi bir geribildirimin var mı?"

Jack'in sesi kulağımda yankılandı. *Aklından geçeni söyle. Söyleyemesen de en azından düşün.*

Pekâlâ. Tamam. *Monica, mülakatlarım başlamadan önceki usulsüz görüşmemizi hatırlıyor musun? Keşke o zaman bana hiç şansım olmadığını söyleseydin. Ayrıca, evindeki inek temalı dekor malzemeleri çok abartı. Ayrıca, oğlun bir psikopat. Umarım sokakta bir yangın musluğuna sürtünmeye çalışırken çükü kopar.*

"Yok. Yaptığın her şey için teşekkürler. Minnettarım."

Jack haklı olabilirdi. Gerçekleri düşünmek bile iyi hissettiriyordu.

Telefonu kapattığımda gelen kutumda iki yeni e-posta beni bekliyordu. Biri, bin beş yüz adet canlı uğurböceği satın almak için kredi kartı numaramı isteyen bir öğrenciden, diğeri ise Greg'dendi.

Selam Elsie,

Bir süredir sana yazmak istiyordum ancak Jack biraz beklesem iyi olacağını söyledi. Sanırım artık... her şeyi öğrenmişsin. İşi alamadığın için üzüldüm. Ama fizikçi olman acayip havalı. Ne tesadüf, değil mi? Belki Jack başka bir iş bulmana yardımcı olur. Bir sürü bağlantısı var!

Her neyse, arayı kapatmak için bu hafta öğle yemeği yiyelim mi, ne dersin? Ben ısmarlayacağım!

-G

NOT: Geçen gün senin yanında tuvaletimi yapmaya kalktığımı öğrendim. Bu davranışım için gerçekten çok üzgünüm.

Ardı ardına iki öğle yemeği teklifi alacak kadar popüler olduğumu düşünürken -alın size, okuldaki zorbalar- neredeyse Cece'nin masada yanıma oturduğunu fark edemeyecektim. "Hey." Direkt olarak ambalajın içinden kruton yiyordu. Hem de yemek çubuklarıyla. Nedenini tabii ki sormadım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben..." Çok iyi bir soruydu. "... jonglörler gibi havaya atıp tutmaya çalıştığım tüm toplar yere düşmüş gibi hissediyorum. Ve hikâyemin devamı nasıl yazılacak hiç bilmiyorum."

Bu, karakter gelişimi değil, Elsie. Daha çok... karakter tökezlemesi.

"Hiç olumlu tarafı yok mu?"

Başımı yana eğdim. "Olumlu taraf mı?"

"Artık jonglörlük yapmak zorunda olmadığına göre ellerini... hareket çekmek için kullanabilirsin mesela. Ya da kıçını kaşımak için. Ya da parmak kuklacısı olmak için." Omuz silkti. "Yarın uyansan ve istediğin herhangi bir şeyi yapabileceğini bilsen seçimin ne olurdu?"

Beynimden daha hızlı olan gözlerim, uzun süredir ihmal edilmiş Word dosyasının bilgisayar ekranımın köşesinde derin uykuda yattığı yere kaydı. Aklıma gelen ilk düşünce, *iki boyutlu*

kristaller hakkındaki çalışmamı bitirirdim, oldu. Fakat MIT işini alamamışken bunu nasıl yapacaktım ki? O top da düşenler arasındaydı ve...

Cece içini çekti. "Pekâlâ, kabul ediyorum, bu zor bir soruydu. Hadi geleceği hayal edelim."

"Olur." Sandalyemde arkama yaslandım. "Gelir eşitsizliği? Nükleer silahların yayılması? İklim değişikliği?"

"Bence deniz seviyesinin yükselmesiyle birlikte deniz insanları ortaya çıkıp kayıp Miami şehri üzerinde hak iddia edecekler. Ama şimdi daha yakın gelecekten konuşalım. Mesela... önümüzdeki sene. Ben para hayal ediyorum."

İçimi çektim. "UMass'in açık eğitmen pozisyonları olduğunu hayal ediyorum. Bir de..."

"Hayır. Dinle, bunu yapmanı istemiyorum. Bir süredir bu konuyu düşünüyordum ve... sanırım ben halledebilirim." Ağzındaki krutonun kıtırtısı hevesli, samimi bakışının etkisini azaltmıyordu. "Kirk bana iş teklif etti. Haftada en az iki kez bana ihtiyacı olacağını söylüyor. Bunun için çalışanlarından biriymişim gibi maaş verecekmiş. Ekibi şu anda bir sözleşme hazırlıyor."

Kaşlarımı çattım. Kirk neden sürekli sohbetlerimize konu oluyordu? Daha da önemlisi: "Kirk bu kadar parayı nereden buluyor?"

"Çünkü bir bilim insanı."

"Ben de bir bilim insanı olduğum için bu soruyu tekrar sorma hakkını kendimde görüyorum: Kirk parayı nereden buluyor?" Aklımdan tüyler ürpertici bir düşünce geçti. "Lütfen bu Kirk'ün Elon Musk olmadığını söyle."

"Seni *canavar*. Sözünü hemen geri al."

"Düşünebildiğim tek zengin bilim insanı o!"

"Kirk, sadece Kirk, söz veriyorum. O asla dünyanın zavallı milyarderlere ne kadar haksızlık ettiğiyle ilgili fevri *tweet*'ler atmaz. Doğrusu onun Twitter'ın ne olduğunu bile bildiğinden

şüpheliyim. Çünkü biraz..." Gözleri hafifçe parladı. "Hayır, biraz değil, tam bir inek, Elsie. Doktorasını yaparken herkesin istediği bir materyal üretmiş, ardından işletme yönetimi yüksek lisansı yapmış bir arkadaşıyla bu materyal üzerine şirket kurmuş. Şimdi de bu şirket büyümüş; hem de *saçma şekilde*. Hisseleri falan var." Cece ellerini kollarını savurarak anlatmaya başlamıştı. Krutonlar odanın her yerine dağılıyordu. Hedgie'nin bile dikkati uyanmıştı. "Bu yüzden de katılması gereken bir sürü etkinlikler, toplantılar var ve bunlardan nefret ediyor. Ben yanında olduğumda daha katlanılabilir olduklarını söylüyor. Bilimden *ya da* paradan hiçbir şey anlamasam da..."

"Bir dakika." Kaşlarımı çattım. "Şu materyalin adı ne?"

"Unutup duruyorum. Dirençli bir şey bir şey sentetik bir şey bir şey fiber bir şey bir şey." Yemek çubuğuyla dudaklarına vurdu. "Taurus muydu neydi?"

Keşke şu anda bir şeyler içiyor olsaydım çünkü bu öğrendiklerim içecek püskürtmeyi hak ediyordu. "Cece, *Tauron*'u icat eden adamla mı sahte randevulara çıkıyordun sen?"

"A, evet. Adı buydu."

"Tauron *her yerde*." Gözlerimi kırpıştırdım. "Adam milyoner olmalı."

"Sanırım öyle. Demem o ki bu sayede önümüzdeki sene haftada altmış dokuz derse girmek zorunda kalmayacaksın."

Beklenti dolu gözlerini bana diktiğinde içimi çekip, "Ne güzel," diye mırıldandım.

"Teşekkürler. Her neyse, kirayı ben karşılarım. Sen de daha az çalışırsın. Bir ya da iki ders alırsın belki. Kalan zamanlarda da evde oturup parıltılar hakkındaki araştırmanı tamamlarsın."

"Kristaller."

"Kristaller. Akşamlarımızı da Gruyère yiyip Wong Karwai'nin filmlerine sinematografik etkileyicilik açısından puan vererek geçiririz."

Alacakaranlık'ı ne kadar çok sevdiğini biliyor mu?

Gülümsedim ve Wong Kar-wai'nin filmlerinden birini hatırlamaya çalıştım. Üç yıl önce iki günlük film maratonu yaptığımızdan emindim. Cece, Stendhal sendromuna teslim olmuşken ben tüm süreyi zihnimdeki karatahtada denklem çözerek geçirmiştim. "*2046* kazanır."

Ev arkadaşım hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen."

Kirk'ü sevmiyordum. Daha doğrusu, onun hakkında konuşurken Cece'nin yüzünün aldığı şekli sevmiyordum. Çünkü onu sadece yabancı filmler, Sapir-Whorf hipotezi ya da kirpiler hakkında konuşurken böyle görmüştüm. Sahte erkek arkadaşından bu kadar çok hoşlanması hayra alamet değildi. Fakat bunu söylemeye fırsat bulamadım çünkü dolapta şerit *wonton** bulmak için tekrar ayaklanmıştı ve telefonum bir mesajla titriyordu.

Bu numaradan aldığım ilk mesajdı:

Yarın akşam boş musun?

* İçi kıyma veya sebzelerle doldurulan Çin mantısıdır. Şerit wonton da bu mantının hamurundan yapılan bir çeşit atıştırmalıktır. (ç.n.)

17

YER DEĞİŞTİRME

SİYAH KOT GİYDİM.

Güzel de bir kazak seçtim.

Bilek boyu botlarımı ayaklarıma geçirdim.

Saçlarımı salık bıraktım. Sonra topuz yaptım. Sonra tekrar açtım. Sonra ördüm.

Son olarak yeniden açıp öylece bıraktım.

Cece'ye nereye gittiğimi söylememiştim çünkü evde değildi ve ona açıklama yapmak için mesaj atabilecek durumda değildim.

Çünkü.

JackSmithTurner'la.

Randevuya.

Çıkıyordum.

Galiba. Benimle görüşmek isteme sebebinin insülinimi *frappucino*'yla değiştirmek olmadığına hâlâ inanamıyordum. Belki de randevudan önce birine telefon edip nerede olduğumu bildir-

meliydim. Böylece cesedim bir bataklıkta bulunduğunda dedektifin işi kolaylaşmış olurdu. Fakat aşağı indiğimde araba çoktan beni bekliyordu, bu yüzden hızlıca yolcu koltuğuna yerleştim.

Aracın içi deri, Jack ve kötü fikirler kokuyordu. Bir şeyler söylemeliydim. *Selam, nasılsın? Haftan iyi geçti mi? En sevdiğin Teletubby hangisi? Ara seçimler hakkındaki görüşlerin neler?* Bunu daha önce milyonlarca kez yapmış, milyonlarca kişiyle sahte randevuya çıkmıştım. O zaman neden? Neden? Neden şimdi olmuyordu? Neden?

"Sanırım..." dedi Jack ağır ağır. "... az önce kafanın patladığını duydum."

Ona döndüm. Neredeyse acı verecek derecede yakışıklıydı ve kafam hâlâ patlamanın ortasındaydı.

"Eve geri dönmek ister misin?" O yamuk, alaycı, bilmiş gülümseme. "Başka bir gün deneyebiliriz."

Fikrimi değiştiremeden başımı sağa sola salladım. "Şimdi yapmak istiyorum." Dosdoğru önüme bakarak yutkundum. "Sanırım."

Motoru çalıştırdı. "Şu haline bak."

"Ne varmış halimde?"

Aracı geri geri çıkarmak için elini koltuğumun başlığının arkasına koyduğunda parmakları saçlarıma hafifçe değdi.

"Doğruları söylüyorsun."

"İki arkadaşım bir konferans için şehre geldiler," dedi. "Diğer bir arkadaşım da evinde küçük bir buluşma düzenlemek istedi. Yanımızda şahitler olursa biraz daha... rahat olursun diye düşündüm."

Muhtemelen haklıydı ama aynı zamanda... "Sizi rahatsız etmek istemem."

"Ama ben onlarla tanışmanı çok isterim."

Arkadaşlarıyla takılmak iyi bir fikir miydi? Muhtemelen onların yanında fazla basit kalacaktım. O kadar eğlenceli değildim,

iyi zamanlardan geçmiyordum ve en kötü halimi görmüş Jack'le çıkıyor sayılmazdım. "Bütün arkadaşların bilim insanı mı?" diye sordum.

"Bazıları." Duraksadı. "Tanrım. Bilim insanı olmayan bir arkadaşım aklıma gelmiyor."

Kafa salladım. Sosyal çevreyi genişletmek gerçekten zordu. Akademisyenler genelde sadece birbirleriyle arkadaş oluyor, birbirleriyle takılıyor ve en önemlisi de birbirleriyle yatıyorlardı. Çünkü akademi biraz Olimpiyat Köyü'nü andırıyordu; tabii prezervatif dağıtılan açılış seremonisi hariç.

Dar, tuğla bir evin önüne park edip sarı kapının zilini çalarken Jack bana döndü. "Hey."

Ben de ona döndüm. Montunun altına koyu renkli, yakası düğmeli bir tişört ve kot pantolon giymişti. İri ve çekiciydi. O anda yıllardır bir kez bile düşünmediğim bir şey aklıma geldi. İnsanlar randevuya çıktığında gece -*her* gece değil ama *bazı* geceler, belki *birçok* gece- yalnızca kucaklaşıp *iyi geceler* dilemekle bitmiyordu.

Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Dürüstlük," diye hatırlattı Jack. "Kimseyi etkilemek zorunda değilsin. Her zamanki parti numaralarınla uğraşmana lüzum yok."

Gülümsedim. "Ben de kendimi havuçtan teyp oyup arkadaşlarına gösteri yapmaya hazırlıyordum."

Bana, tanıştığı en etkileyici insan olduğumu düşünüyormuş gibi uzun uzun baktı. "Yalan söylemeyeceğim, bu çok havalı olurdu."

Annesini öğrenmeden önce bile Jack'in her zaman, Smithlerin geri kalanından ayrı bir yalnız kurt olduğunu düşünmüştüm. Fakat arkadaşlarını görür görmez kendi seçtiği ailesi olduklarını anladım. Evde on beş kişiden fazlası vardı ve hepsi de Jack'i gördüklerine sevindikleri kadar beni de sıcak bir şekilde karşılamışlardı. Tek istisna, Jack'in MIT'den iş arkadaşı Andrea'ydı. Bana

bakarken hoşnutsuz bir *gargoyle** gibi görünüyordu. Muhtemelen işi alamadığım için böyle tuhaftı.

"Bira ister misiniz?" diye sordu ev sahibi Sunny. Mühendis olan koyu renk saçlı bu genç kadın tam bir enerji topuydu. "Veya şarap?"

Sırf göze batmamak için, akşamın geri kalanını içmeyeceğim bir içeceği elimde tutarak geçirmeye hazırdım ancak Jack, "Ben içerim," dedi. "Elsie alkol tüketmiyor."

Ona bundan hiç bahsetmemiştim ama tabii ki de biliyordu. "Başka bir şey ister misin o halde? Su? Kola? Portakal suyu? Akçaağaç şurubu?" Sunny kaşlarını çatarak buzdolabına baktı. "Süt?"

"Tam yağlı mı?" diye sordu Jack.

"Yüzde iki yağlı."

"Beyaz suyun sana kalsın."

"Seni pastörize edilmemiş emu meme suyuyla büyütülmüş şımarık Smith veledi." Ev sahibimiz Jack'in koluna vurdu. "Caitie'nin sütünü sağıp öğrenci dinlenme alanındaki buzdolabında sakladığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Kroll dolaptan alıp kullanmıştı."

"Ay evet, kahvesine koymuştu." Sunny kafasını iki yana salladı. "Güzel zamanlardı."

Jack'in böyle yakın arkadaşları, on yıl öncesine dayanan kendilerine has şakaları vardı. Bu zeki, kibar bir grup insan, ona değer verdikleri *için* onunla dalga geçiyorlardı ve ben... bu bilgiyle ne yapacağımı bilemiyordum. Zihnimi uyuşturan bir hayret içindeydim. Jack'in yazdığı makaleden haberdar olup olmadıklarını, onu bu konuda destekleyip desteklemediklerini, teorik fizik hakkındaki görüşlerini merak ediyordum ama beynimi biraz olsun kapanıp dinlenmeye zorladım. Hayatımda bir noktada eğlenmeyi öğrenmem gerekecekti.

---

* Genelde binaların oluk ağızlarına yapılan, gotik mimari eseri yaratık şekilli heykellere verilen isimdir. (ç.n.)

Konferans için Boston'a gelen kişilerden biri, Stanford Üniversitesi'nden bir biyologdu ve en az Jack kadar uzun bir adamdı. Özellikle inekler topluluğunda bu cidden nadir rastlanan bir şeydi.

Onunla sıcak bir şekilde tokalaştıktan sonra, "Bu, Adam," dedi Jack. İkisi de birbirlerine fazlasıyla değer veren ama bunu açıkça dile getirmekten kaçınan erkeklerin sevecen ama ölçülü tavırlarını sergiliyorlardı. Adam, Jack'ten birkaç yaş büyük görünüyordu. Asık suratlı, sert, göz korkutucu bir tipti. Gerçi yanındaki güzel kız, ondan hiç de korkuyormuş gibi değildi. "Bu da..."

Kız öne çıkıp Jack'i sıkı sıkı kucakladı. "Jack!"

Jack de gülümseyerek ona sarıldı. "Merhaba Ol. Bu adama hâlâ katlandığını görmek güzel; hizmetlerin için teşekkürler. Elsie, bu Olive Smith. Ne şanslı ki korkunç ailemle bir akrabalığı yok. Kendisi Adam'ın... Adam, hâlâ nişanlı mısınız?"

Adam asabı bozulmuş gibi bir ifadeyle kafa salladı.

Jack sırıttı. "Daha tarih seçemediniz mi?"

"Hanımefendi seçemedi," diye yakındı Adam, ciddiyetini bozmadan.

"Ol, şu adamın ıstırabına bir son ver artık."

"Daha yirmi sekiz yaşındayım! Ne yani, çocuk gelin mi olayım?" Olive bir bana bir Jack'e baktı. "*Siz* tarih seçtiniz mi peki?"

Oracıkta ölüp tatlı hiçlikte kaybolmak diledim. "Ah, biz..." Beni kurtarmasını umarak Jack'e döndüm ama o hem durumu komik bulmuş hem de memnun olmuşçasına bana bakarak, "Henüz seçmedik," demekten başka bir şey yapmadı. Kaburgalarını sertçe çimdiklemek için ona yaklaştığımda keyifli bir gülümsemeyle bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

Konuyu değiştirmek için umutsuzca bir girişimde bulunarak, "Siz Adam'la nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Üniversitedeyken, Adam'ın doktora yaptığı Harvard'da yaz stajına kabul edilmiştim."

"Hayatımda gördüğüm en berbat *Southern blot* onunkiydi," dedi Adam.

"Oradaki üç ayım çok zorlu geçince biyofiziğe yönelmekten kısmen vazgeçirilmiş oldum. Birkaç yıl sonra Pasadena'ya taşındığımda Adam da Palo Alto'daydı; böylece beraber takılmaya, Kaliforniya'nın dört bir yanında yürüyüşlere gitmeye başladık. Ardından beni Olive'le tanıştırdı. Bu arada Ol, siz Adam'la nasıl tanışmıştınız?" diye sordu, cevabı çok iyi biliyormuş gibi görünse de.

Kız sırıttı. "Adam'ın *kadrolu bir profesör*, benimse *gariban bir öğrenci* olduğum zamanlarda tanışmıştık."

"*Doktora* öğrencisiydi," diye araya girdi Adam, bana bakarak. "Ve *benim* öğrencim değildi."

"Ama onun bölümündeydim," diye ekledi Olive hınzır bir ifadeyle. "*Acayip* bir skandaldı."

Jack gülümsedi. "Film haklarını satmalısın Ol."

"Netflix'te mini dizi olarak yayımlanmasını umuyorum. *Bridgerton* gibi seksi bir şey süper olurdu."

Jack ve Olive bunu sık sık yapıyor olmalıydılar ki Adam bıkkın bir iç çekiş koyuverdi ve "Her neyse," diyerek konuyu değiştirdi. "Nasılsın Jack?"

"*Çok* eğleniyorum."

Zamanında tesadüfen arkadaş olmuş olan Adam ile Jack, birkaç dakika içinde, benim bilmediğim kişiler, yerler ve şeyler hakkında koyu bir muhabbete daldılar. Etrafımızda, başarı dolu yetişkinliğin somut birer örneği olan insanlar gülüşüp konuşurken Olive ile ben kanepede oturduğumuz yerde birbirimize doğru çekildik.

"Sen de hiç kimseyi tanımadığın için kendini odadaki en aptal kişi gibi hissediyor musun?" diye fısıldadı bana.

Kafa salladım. Buradaki herkes bizden yaşça büyük görünüyordu ve bulundukları akademik pozisyonları hayal bile etmek istemiyordum. "Sen hangi alandasın?" diye sordum Olive'e.

"Kanser biyolojisi. Post doktoramın ilk yılını henüz bitirdim. Önümüzdeki birkaç sene içinde bir işe girmiş olurum muhtemelen." Birasını yudumlarken yüzünü ekşitti.

"Kaliforniya'da mı kalmayı planlıyorsun?"

"Çok isterdim. Çünkü arkadaşlarım orada. Fakat dürüst olmak gerekirse akademik pozisyon açıkları fazla bulunmuyor ve Adam'la aynı şehirde olmayı garantilemek aşırı zor olacak."

"Bir planınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Neyse ki Adam'ın hibeleri var. Beni işe alacak kurumun, onun parasını görünce paket teklif fırsatını kaçırmayacağını umuyoruz. Bu gerçekleşmezse de..." Omuz silkti. "... eş durumundan tayin falan düşüneceğiz."

Gülümsedim. "Tarihi o zaman mı belirleyeceksin?"

Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğildi. Teninin yüzde doksanını çiller oluşturuyordu ve daha beş dakikadır tanışıyorduk ama onunla arkadaş olmak istiyordum. "Çoktan belirledim. Nisan ayında evleniyoruz. Bahar tatilinde. Adam henüz bilmiyor."

"E nasıl olacak peki?"

"Şöyle ki kendisi doğayı çok sever. Yürüyüşleri falan yani. Onu Yosemite'ye götüreceğim ve oradaki koruculardan biri hızlı ve acısız bir törenle nikâhımızı kıyacak. Sonra bir hafta baş başa kalacağız. Tabii ayıları saymazsak. Aman Tanrım, umarım ayılara yem olmayız." Bu düşünceyi kafasından atmak ister gibi silkindi. "Her neyse, Adam insanları pek sevmez ve kutlamamızı sonra da yapabiliriz ama bunun... onun isteyeceği türden bir nikâh olacağını düşünüyorum. Bize en uygunu bu."

Olive ile Adam'ı, sarıçamların altında el ele yürüyüş yaparken hayal etmek hiç zor olmadı. "Ona neden söylemiyorsun?"

"Söylemeliyim, değil mi?" Hafifçe güldü. "Ama söylemiyorum çünkü... onunla tanıştığımda bayağı kötü durumdaydım. Benim için çok şey yaptı, hâlâ da yapıyor. Benimle ilgileniyor. Bu yüzden ben de... ben de bir defalığına olsun onunla ilgilenmek, yanında olduğumu hissettirmek istedim."

Kafa sallayıp boş avuçlarıma baktım.

En çılgın hayallerimdeyse seninle ilgileniyor, seni koruyorum.

Olive, "Sen ve Jack uzun süredir mi birliktesiniz?" diye sorduğunda başımı kaldırıp ona baktım. İstediği Elsie bu soruyu *evet* diyerek cevaplardı. Jack'i çok sevdiğini ve onunla ilgilenecek biri çıktığı için sevindiğini görebiliyordum. Ama...

Dürüstlük.

Bir an için kendimi tüm hikâyeyi yumurtlarken hayal ettim. Greg'in sahte sevgilisi olduğumu, sonra *Jack'le* ve de *Jonathan'la* tanıştığımı anlatırdım. Fakat Olive'in sahte sevgililik konseptine aşina olduğundan şüpheli olduğum için durumu sterilize edilmiş şekilde aktardım. "Bu ilk randevumuz aslında."

Karşımdaki kişinin istediği şeyin tam tersini söylemek tuhaf gelmişti. Olive'in cevabının hayal kırıklığıyla dolu bir, "Ah," olmasıysa kendimi korkunç hissettirdi.

Yutkundum. "Üzgünüm. Böyle..."

"Hayır, hayır." Güvence vermek ister gibi gülümsedi. "Az önce ne zaman evleneceğinizi sorduğum için *asıl* ben özür dilerim."

Kafamı iki yana salladım. "Biz... birbirimizi yeni yeni tanıyoruz."

"Bu harika. Jack'in Ben Kimseyle Çıkmam, Durun Sınırlarımı Çizeyim ve Bu İlişki Sadece Seksten İbaret safhasından çıktığını duymak çok güzel." Bu söyledikleri Jack'in gözümde Vin Diesel gibi görünmesine ve benden ne istediğini bilmediğimi fark etmeme yol açtı. Olive, sınırların Jack için ne kadar önemli olduğundan bahseden ikinci kişiydi. Benimleyken herhangi bir sınır belirlememişti ancak benden etkilendiğini söylemişti ve...

Eğer Jack'in benden istediği şey seksse... o zaman ne olacaktı?

Hiçbir fikrim yoktu. Bu konuda fazla deneyimli değildim. Seksin kıymetli bir şey olduğuna sorgulamaksızın inandığımı söyleyemezdim. Benim için seks bir araçtı, birlikte olduğum kişinin benden memnun olmasını sağlamanın bir yoluydu. Hiçbir zaman *kendim* fiziksel çekim hissettiğim için seks yapmamıştım ama bunu sorun olarak görmüyordum zira hiç *açlık* çekmemiş, hiç umursamamıştım. Seks *bana göre* değildi.

Fakat Jack'le her şey başkaydı. Sebebi belki de diğerlerinin asla görmediği yanlarımı görmesiydi. Geçen pazar arabasının yanında neredeyse öpüşecek gibi olduğumuz o gerginlik ve sıcaklık dolu, büyülü anı zihnimde kaç kez oynattığımı sayamıyordum.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor olabilirdi de olmayabilirdi de. Ancak emin olduğum bir şey vardı; hiç olmadığım kadar meraklıydım. Bir şey olacaksa da *bana göre* olacağını hissediyordum.

"İkiniz iş yerinde mi tanıştınız?" diye sordu Olive.

"Sayılır. Ben de fizikçiyim. Ama misafir profesörlük yapıyorum."

"Tüh."

Güldüm. "Aynen."

"Öğretmenliği seviyor musun?"

"Hayır. İnsanların derse gelmelerini engelleyecek kadar ölümcül olan popo döküntülerinin fotoğraflarını görmekten araştırma yapmaya vakit kalmıyor."

O da güldü. "Seni çok iyi anlıyorum. Ben de öğretim asistanlığını hiç sevmemiştim. Post doktora süper bir şeymiş. Lisansüstü öğrencisi olmanın getirdiği saçmalıklarla ve öğretim görevlisi olmanın sorumluluğuyla uğraşmak zorunda kalmıyorsun. Yaptığın tek şey araştırma oluyor."

"Rüya gibi."

Olive bana şaşırmış gibi baktı. "Sen post doktora yapmadın mı?"

"Açık pozisyon yoktu. Ama doktora danışmanım bunun en iyisi olduğunu söylüyor. Direkt akademide öğretim personeli olarak başlayacağım."

"Peki bunu *istiyor* musun?"

"Durum... biraz karışık. Ama danışmanıma güveniyorum. Ona çok şey borçluyum, bu yüzden..." İç geçirdim.

Olive'in iri gözleri yüzümü taradı. "Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, hepimiz danışmanlarımıza güvenmeyi arzu ederiz ama onların istekleri bizim için her zaman iyi sonuçlanmayabilir."

"Ne açıdan?"

"Şey..." Düşünceli bir şekilde altdudağını çiğnedi. "Akademi hiyerarşik bir yerdir, bilirsin. Bizden güçlülerin esasında bize rehberlik etmesi ve mümkün olan en iyi bilim insanları olmamızı sağlaması gerekiyor ama... bazen en iyisinin ne olduğunu bilmiyorlar. Bazen umursamıyorlar. Bazen sadece kendi gündemlerini düşünüyorlar." Yüz ifadesi karardı. "Bazen de bir dirgene basıp ölmeyi hak eden bok çuvalının teki oluyorlar."

Başına ne geldiğini merak ettim. Sormak için ağzımı açmıştım ki Adam atmosferin değiştiğini sezmişçesine bize döndü. "Olive, Holden'ın düğünü için aldığı smokinin fotoğrafı sende var mıydı? Jack payetli olduğuna inanmıyor."

Olive'in yüzü aydınlandı. "*Kesinlikle* payetli. Ve *muhteşem* bir şey."

Bunun üzerine dördümüz sohbete koyulduk, sonra da diğerleriyle muhabbet ettik. Yalnızca dakikalar geçmiş gibi gelse de saatler olmuştu. Andrea, tez savunmasının olduğu gün danışmanının küfelik halde ortaya çıkmasını ve komitenin geri kalanına sindirime yardımcı kurabiyeler yedirmeye çalışmasını anlatırken yanımdaki koltuk minderinin hareketlendiğini hissettim. Biri, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Gelen Jack'ti. Kulağıma mırıldanırken kolunu koltukta arkama doğru uzatmıştı. Şaşırtıcı şekilde yakın olsa da geri çekilmedim. "Arkadaşların çok eğlenceli."

"Onları benden daha çok seveceğini tahmin etmiştim."

"Biraz öyle oldu." Millicent'ı, Greg'i ve Olive'i düşünerek tebessüm ettim. Konu insan seçimi olunca Jack'in zevki son derece iyiydi. Sonra bacağımın üstünde bir şey durduğunu fark ettim: küçük bir paket badem. "Bu ne?"

"Kan şekeri kontrolü." Dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Yoksa her an kucağımda bayılabilirsin. Ne de olsa artık hobin oldu."

"Bunları Sunny'nin dolabından mı çaldın?"

Bana yan bir bakış attı. "Onunla yıllarca aynı ofisi paylaştım. Bir keresinde doktoruna götüreceği idrar numunesini çalışma

masasında bırakmıştı." Ben sessizce gülerken dudaklarıma baktı. "Yani dolaplarını asla karıştırmam."

Kafamı iki yana salladım. Gözucuyla, Olive ile Adam'ın bana -hayır, *bize*- pek anlamadığım ifadelerle baktıklarını görsem de bademlerimi yemeye odaklandım. Ardından ambalajı atmak için çöp aramaya gittim ve...

"Elsie?"

Georgina Sepulveda tüm güzelliği ve asaletiyle mutfaktaydı. Çok *uzundu*. Jack'in yanındayken anlayamamıştım ama şimdi ne kadar uzun olduğunu görebiliyordum.

"Seni burada gördüğüme çok sevindim. Seninle konuşmak istiyordum ama uyuz Jack numaranı bir türlü vermedi." Gözlerini devirdi. "İlk başta onda da numaran yok ve bunu itiraf etmek istemiyor sanmıştım. Ama bugün burada olduğuna göre demek benden saklıyormuş. Yumurtasını saklayan bir ejderha gibi. Tanrım, birini bulduğunda böyle bir adama dönüşeceğini *biliyordum*." Kocaman ve sıcacık gülümsemesine bakarken son karşılaşmamızda şımarık bir çocuk gibi kaçtığımı hatırlayıp bir kez daha küçük düştüğümü hissettim.

"Ben..." Salak gibi etrafıma bakındım. Ne arıyordum ki? Elektronik suflör mü? Utançtan yerin dibine girmiştim. "Senin burada olduğunu bilmiyordum."

"Daha yeni geldim. Öğretim kurulu toplantısı sebepsiz yere uzadı. Halbuki on beş saniyelik TikTok videosuna bile sığdırılabilirdi." Omuz silkerek bana yaklaştığında badem ambalajına bezden maymun gibi sarıldım.

"Georgina..."

"George de lütfen. Georgina annemin adı. Ve büyükannemin. Ve muhtemelen büyük-büyükannemin. Galiba bizim aileye bir bebek isimleri kitabı lazım."

"Ah." Boğazımı temizledim. Bu muhabbete katkım paha biçilemezdi. "Jack içeride. Eğer onunla konuşmayı..."

"Biliyorum. Adam Carlsen'la yan yana dururken Jack'i gözden kaçırmam mümkün mü sence? Adamlar akademinin Rushmore Dağı gibiler. Her neyse, haftaya birlikte öğle yemeği yiyelim mi? Seninle sohbet etmek istiyorum ama Sunny'nin evinde değil." Ürperdi. "Burada idrar numunesini düşünmeden duramıyorum."

Profesyonel hayatım berbattı. Psikolojik bakımdan "sağlıklı" olarak adlandırılan grupta sayılmazdım. Müzikal açıdansa peşimde dolaşması için tuba çalan birini tutsam yeriydi. Fakat iş öğle yemeği davetlerine gelince resmen *zirvedeydim*.

"Benimle sohbet etmek istiyorsun," diye tekrar ettim emin olmak adına.

"Evet. Hem Jack en yakın arkadaşım olduğu için seni kısa süreliğine de olsa çalarak onu gıcık etmek istiyorum hem de son karşılaşmamızda tam bir şirret gibi davrandığımdan dolayı özür dilemek istiyorum."

Ne? "Hayır, hayır, o gün aklını yitirmiş gibi kaçıp giden bendim. İşi senin aldığını öğrendiğimde verdiğim ilk tepki affedilemezdi. Yaptığım şey berbattı, şirret gibi davranan *bendim* ve..."

"Evet, kesinlikle öyle yaptın." George bana zafer kazanmış bir şekilde gülümsedi. "Ve bunu telafi etmek için öğle yemeği davetimi kabul etmelisin."

"Sen..." Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. "... çok iyi oynadın."

"Sağ ol." Omzunda var olmayan tozları silkelediğinde bir kahkaha attım.

"Jack'in seni neden o kadar çok sevdiğini görebiliyorum."

"Jack'in seni neden daha çok sevdiğini görebiliyorum." Tebessümü yumuşadı. "Önümüzdeki çarşamba sana uyar mı?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle uyar."

Birkaç dakika sonra Jack'le partiden ayrılmak için kalktık. Çıkmadan önce Olive'e numaramı verdim ve Sunny'yle kucaklaştım. Jack aracına binerken genç kadın kulağıma eğilip, duymuş olabileceğim idrar numunesi söylentilerinin aşırı abartıldı-

ğını fısıldadı. Ayrıca Jack'le ayrılırsak benim tarafımı tutacağına, çünkü şimdiden beni daha çok sevdiğine yemin etti.

Kapı eşiğinde durup güldüm. "Bademlerini çaldığım için kendimi suçlu hissettim şimdi."

"Onlar başkasınındır muhtemelen. Bu evde fındık fıstığa yer yok çünkü iğrençler."

Arabaya binerken Jack'in diyabet dostu atıştırmalıkları araştırıp benim için yanında getirmiş olma ihtimalini düşünüyordum ki, "Akşam yemeği için nereye gidelim?" diye sordu.

"Ah." Gecenin henüz bitmediği fikriyle göğsümde mutluluk ve şaşkınlık filizlendi. "Ben her şeyi yerim."

Jack aracı trafiğe yöneltti. "Süper. Benim en sevdiğim şeyler arasında da her şey vardır. Şimdi ne yemek istediğini söyle."

Mükemmele yakın yüzüne baktım. Birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi ve yorgun görünüyordu. Sabahtan beri hiç dinlenmiş miydi acaba? Öğle yemeğinden beri midesine bir şey girmiş miydi? Devasa bir bedeni olduğu için büyük ihtimalle sürekli açtı. Bu yüzden büyük porsiyonlu basit yemekler yemesi iyi olurdu.

"Hamburger," dedim.

Bana, "*iyi denemeydi,*" der dibi baktı. "Evet, Elsie. Hamburger severim. Ama sorum bu değildi."

Kaşlarımı çattım. Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl *her zaman*...

"Kenara çekeyim mi? Arabadan inip ayaklarını yere vurmak ister misin?"

Hırladım. Gülümsemesine bakılırsa beni duymuştu.

Peki, tamam. Ben ne istiyordum? Tabii ki de peynir. Peynire asla hayır demezdim. Ama peynir bir öğün sayılmazdı. Öğün sayılabileceği yerler de genelde lüks restoranlar olurdu ve...

"Söyle," diye emretti Jack.

"Ne söyleyeyim?"

"Ne düşündüğünü."

"Ben bir şey düşünmü..."

"Söyle."

"Cidden düşün..."

"Söyle."

"*Peynir*," diye neredeyse bağırarak kendimi şaşırttım.

Jack tatmin olmuş şekilde tebessüm etti. "O zaman nereye gideceğimizi biliyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Yoo."

"Hayır. Burası olmaz."

"Niye?"

"Çünkü..."

Jack cümleyi bitirmemi bekledi. Bitiremeyince de her zamanki gibi avucunu belime bastırıp beni restoranın sıcak ve samimi ortamına yavaşça itti.

Geldiğimiz yer *Miel*'di.

"Bu çok sadistçe," dedim. "Senin için bile."

"O zaman beni fazla hafife almışsın."

"İki kişi misiniz?" diye şakıdı karşılama görevlisi. "Kabin masa mı istersiniz normal mi?"

Jack sanki bir uyuşturucu şebekesiymişiz de ben de bu şebekenin patronuymuşum gibi yüzüme baktı. Kahretsin, bu dürüstlük işi cidden zordu. Peki, tamam, kabin masa olmazdı çünkü bacakları gökdelen uzunluğunda olan Jack'in hoşuna gitmezdi. Ama normal masaların da mahremiyeti yoktu ve *bundan da* nefret edebi...

Kulağıma eğildi. "*Benim* ne seveceğimle ilgili gözlemsel örnekler oluşturmayı bırakıp kendi isteğinle ilgili dürü..."

"Kabin," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Karşılama görevlisi, benim nasıl bir kaçık olduğumu garsonumuza bildirmek için zihnine not almış gibi görünse de "Beni takip edin lütfen," derken kusursuz bir kibarlık sergiledi.

Diğer masaların arasından ilerlerken Jack, "Mükemmel seçim," diye mırıldandı. Fakat benim tek düşünebildiğim İki-Hafta-Önceki-Elsie'nin parıldayan gözler ve gelecek için büyük bir umutla bu restoranda Jack'in tam karşısında oturması ve masanın altından matkapla onun dizlerini delmeyi düşünmesiydi. Bu-Akşamki-Elsie ise onun garsona, "Ben butik biranızdan alacağım. Hanımefendi için de peynir tabağı lütfen," demesini ağzı bir karış açık halde dinliyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne istediğimi *bana* soruyordun hani?"

"*İstediğin* şey peynir tabağı."

Öyleydi. Yine de... "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Geçen geldiğimizde Ikagawa sipariş edince tabağı nasıl izlediğini görmüştüm."

"Nasıl izlemişim?"

"İnsanların porno izlediği gibi."

Kahkahamı içimde tutamadım. "Tamam. Dürüstlük mü istiyorsun? Dibine kadar dürüst olacağım."

"Hadi bakalım."

"Acımasız bir dürüstlükle konuşacağım." Derin bir nefes aldım. Belki de kabin masada oturduğumuz içindi ama neredeyse yine evinde yalnızmışız gibi hissediyordum. İkimiz baş başa. Samimi. "Bazen gerginlikten uyuyamadığımda Google'da peynir fotoğrafları açıp ekranı öylece kaydırıyorum. Kaydırdıkça bir huzur geliyor."

"O da bir şey mi?" Tanrım, şu gamzesi beni öldürecekti. "George'un YouTube geçmişi sivilce patlatma videolarıyla dolu."

Su bardağıma doğru güldüm. "Bu arada, ona numaramı vermeyi reddetmişsin."

Birası masaya getirilirken Jack dilini yanağının içine bastırdı. "Çünkü zihnimde rahatsız edici bir görüntü dolaşıyordu."

"Nasıl bir görüntü?"

"George'un on yıllar boyunca her gün, hoşlandığım kızı benden önce onun randevuya çıkardığını hatırlattığı bir görüntü."

Gülerek Georgina'nın, "*Üçümüzün ilişkisinin tanımına sözlükte baksak...*" diye başlayan bir nedime konuşması yapmasını hayal ettim. Sonra bahsi geçen düğünde kimin gelin olacağını fark ederek morardım.

"Yine yüzün değişti."

"Ne?"

"Endişelisin." Tam emin değilmiş de doğru sözcükleri bulmak istiyormuş gibiydi. "Tetiktesin. Aşırı düşünüyorsun."

Kumaş peçetemle oynadım. "Kafamın içinde neler döndüğünü her defasında nasıl anlayabiliyorsun?"

"*Sen* diğer insanları nasıl anlıyorsan öyle."

Kaşlarımı çattım. "Ben sadece insanları izliyorum ve ne istediklerine odaklanıyorum."

"Benim yaptığım da o. Ama ben diğer insanları umursamazken sana odaklanmaktan kendimi alamıyorum." Omuz silkti. Bu denli dürüst olması çok etkileyiciydi. "Bu yüzden seni izliyorum."

Gerçekten bu kadar basit miydi? Yaptığı şey cidden bu muydu? "Şu anda ne düşünüyorum?"

"Soruların var."

Güldüm. "O tahmin edilemeyecek bir şey değil ki."

"Doğru. Sorularını sor hadi."

"Aklımdakiler..." Gülerek bir nefes verdim. "... tam olarak birbirini tanıma soruları sayılmaz. Normal sorular değiller."

"Sen normal biri değilsin," dedi ama kesinlikle hakaret ediyormuş gibi değildi. "Ve aşırı düşünmendense soru sormanı tercih ederim."

Parmaklarımı onun bardağına dolayıp avucumda biriken nemi hissettim. Sonra ısınıp soğumuş elimi kucağıma koydum.

Pekâlâ. "Monica'nın evinde konuştuğumuzda kimseyle çıkmadığını söylemiştin. Olive de aynı şeyden bahsetti ve..."

"Olive mi?" dedi gülerek.

"Aşk hayatını azıcık konuşmuş olabiliriz." Kızardım.

"Ah. Olive." Kafa salladı. "O ve Adam... sanırım kendilerinin sahip olduğu şeye diğerlerinin de sahip olabilmesini diliyorlar."

Başımla onayladım. Olive'le sadece iki saat geçirmiş olsam da ben de aynı izlenimi edinmiştim.

"Sıkı sıkıya bağlı olduğum bir kural değil aslında. Yani bağlanmak yok, randevuya çıkmak yok, gece yarısından sonra beslemek yok diye diretmiyorum. Aşkın kapitalizme hizmet eden bir kurgu olduğunu düşünenlerden de değilim." Omuz silkti. "Daha gençken birkaç kişiyle çıkmıştım ama kafam uyuşmamıştı. Bu nedenle de en başından dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Böylece kimse incinmez."

"Anlıyorum." Annesinden, artık onun oğlu olmadığını duyan küçük çocuğu gözümde canlandırdım. Bu çocuk tabii ki de büyüdüğünde bir kadına artık kız arkadaşı olamayacağını söyleme fikrinden nefret ederdi. Bu kararlılığına hak verirken bir yandan da onun için hissettiğim üzüntüye engel olamadım.

"Ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Birileriyle çıkar mısın?"

Gülümsedim. "Geçimimi sağlamak için."

"Doğru. *Bu işe* nasıl başladın?"

"Ah." Bardaktaki desenleri parmağımla takip ettim. "Üniversitedeyken başladım. Üzücü bir hikâye aslında. Peynirle iyi gitmez." Gergince gülerek onun da gülmesini umdum.

Bunun yerine, "Neden üzücü?" diye sordu.

Dürüstlük. *Dürüstlük.* Herhalde başarabilirdim, değil mi? "Çünkü... bilmiyordum."

"Biriyle çıktığını mı bilmiyordun?"

"Hayır." Yutkundum. "Sahte olduğunu bilmiyordum."

Dikkati yoğunlaştı. Hâlâ bana odaklanmış durumdaydı ama şimdi daha ihtiyatlıydı. Nazikti. Mayın tarlasına giriyormuş gibiydi. "Bilmiyordun..."

Olanları hiç dillendirmemiş, Cece'ye bile anlatmamıştım çünkü... bunun *benim* başıma nasıl geldiğini hâlâ anlamıyordum. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da benim hikâyemmiş gibi gelmiyordu. Kendini her zaman koruyan, adımlarını daima dikkatli atan biriydim ve düştüğümde sadece dizimi sıyırmakla kalmamış, yüzüstü yere çakılıp tüm dişlerimi kırmıştım.

"Üniversite ikideyken, tanıdığım bir çocuk yurtdışına taşınmıştı. Kaldığı dairenin kirası çok uygundu, bu yüzden yerine ben geçmiştim. J.J.'le böyle tanıştım. Ev arkadaşım oydu." Bardağı ittim. "Onu fizik binasında görüyordum; kötü birine benzemiyordu. Gerçi *deneyselci* olmayı planlıyordu, orası ayrı."

"Bu sana tüyo vermeliydi."

Güldüm. "İlk bir yılın neredeyse tamamını birbirimizi nazikçe görmezden gelerek geçirdik. İdeal ev arkadaşı böyle olurdu. Sonra o, sevgilisinden ayrıldı." İçimi çektim. "Berbat bir ayrılıktı; ortada koskoca yirmi yıl vardı. Birbirlerine karşı hâlâ bir şeyler hissediyorlardı ama kız başka biriyle tanışmıştı. Fakat iki hafta sonra eşyalarını almaya geldiğinde J.J. ile beni televizyonda bir şeyler izleyerek akşam yemeği yerken buldu ve çıldırdı. *Acayip* kıskandı ki bu çok komikti çünkü J.J.'le aramızda beş metre vardı ve ben hiç de romantik sayılamayacak bir yemek nohut yiyordum. J.J.'in aklına bu fikir buradan geldi işte. Birlikteymiş gibi yaparsak kızın daha da kıskanacağını ve... bilmiyorum, ölümsüz aşkını ilan etmek için Boston Logan Havalimanı'nda koşacağını falan düşünüyordu. Sonucu kesin olmayan bir plandı ama kabul ettim çünkü..."

"Çünkü hayır demekte o zaman da iyi değildin."

"Hey, şahsi fikirlerimizi kendimize saklayalım." Gülümsediğinde devam ettim. "Böylece oyun başladı ve... sadece kampüste, kız etraftayken rol yapmakla kalmadık. J.J. tüm arkadaşlarımıza çıktığımızı söyledi. Tamam, benim hiç arkadaşım yoktu ama mesele bu değil, bu ilişkinin *sahte* olduğunu hiç konuşmamamız. Bayramlarda beni ailesinin evine götürdü, sürekli birlikte ders çalıştık, bana Go oynamayı öğretti."

Jack yavaşça kafa salladı. "Ne kadar kısa sürede ondan daha iyi hale geldin?"

"Çok ama çok kısa sürede. Ama ondan daha iyi olduğumu göstermedim çünkü kaybetmekten, odadaki en zeki kişi olmadığını hissetmekten nefret ediyordu ve bunu saklamakta iyi değildi. Herkesin önünde son derece çekiciydi ama özelde özgüvensizlikleri ortaya çıkıyordu ve..."

"Çekiciliğini yitiriyor muydu?"

"Evet. Benmerkezciydi. Ama anlamak zorundasın, benim hiçbir zaman çok fazla arkadaşım olmadı. Daima gölgelerde kaldım, dikkat çekmemeye çalıştım. Fakat birdenbire birinin evreninin merkezi oluverdim. Devamlı onunla birlikteydim. Birkaç hafta, altı aya dönüştü. Bu esnada baş başayken beni öpmeye başlamıştı. Ardından öpücükten daha fazlası geldi ve seks yapmak istedi."

"Peki ya sen?"

Ağzım kurudu. "Yaptım."

"Hayır, sen *istedin mi* diye soruyorum."

"Ben... *istemedim*." Parmağımın ucunu masa örtüsünde kaydırdım. "Onun memnun olabileceği versiyonum olmaya çalıştım sadece."

Jack gözlerini yumdu ve birden, onları açtığında karşılaşacağım şeyden korktum. Tiksinti. Belki acıma. Yargılama. Ama hayır. Gördüğüm tek şey koyu kahverengi, bir parça mavi ve tanımlayamadığım birtakım başka duygular oldu.

"Elsie ile J.J. olduk. Herkes ne kadar güzel bir çift olduğumuzu söyleyip duruyordu, ben de buna alışmıştım. O çok sevdiği için *Dune* kitapları okuyor, kendime Dream Theater'ın müziğinin iyi olduğunu söylüyor, J.J.'in çamaşırlarını yıkıyordum. Küt seviyor diye saçlarımı bile kestirmiştim. Çok güçlü hissediyordum. Sosyal bir insan olmayı çözdüğümü, insanların beni istemesini sağlamayı öğrendiğimi zannediyordum." Dudaklarımı ıslattım. "Sonra eski sevgilisi yeniden bir araya gelmek istedi."

Jack'in çenesi ve boyun kasları gerildi. "Öyle olunca da adam sana gitmen gerektiğini, zaten ilişkinizin sahte olduğunu söyledi."

Kafa salladım. "İncinmeye hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum. Aklım çok karışmıştı."

"Ona âşık mıydın?"

Küçük bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. "Değildim. Bu, durumu hafifletmeliydi, değil mi? Hayatımın aşkını kaybetmemiştim sonuçta. Nasıl memnun edeceğimi bildiğim için hoşlandığım bir adamdı sadece. Sonra neden o kadar etkilendiğimi fark ettim." Durup bir nefes almam gerekiyordu. "*Çok* çabalamış, istediği mükemmel Elsie'yi ona vermiştim. Ama..." Bunu dile getirmek canımı çok yakacaktı.

"Ama ona en mükemmel versiyonunu sunmuş olmana rağmen yine de seni istemedi," dedi Jack basitçe. Neredeyse kayıtsızca. Sanki açıklanabilecek, kataloglanabilecek, öngörülebilecek bir kütleçekimsel tekillikmişim gibi. Bu kadar haklı olması bir an için beni şoke etti. Sonra şaşırdığıma şaşırdım.

"Senin de bundan çıkardığın şey daha çok çabalaman gerektiği oldu."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Öyle sayılır." Peynir tabağı geldi ama iştahım çoktan kesilmişti. "J.J'in kız arkadaşı orada kalmama izin vermedi. Kontrat da J.J.'in adına olduğu için evden çıkmak zorunda kaldım. Gidecek başka bir yerim yoktu ve... detaylara girmeyeyim ama çok fenaydı. Sınavlarımı kaçırdım,

ödevlerimi yetiştiremedim. Bursumu kaybetmemek için yetecek krediyi alamadım. Üçüncü sınıfta notlarım bok gibiydi ve lisansüstü eğitim başvurularımda gönderdiğim transkriptlerde göze batıyorlardı. On yıldır fizikçi olmak istiyordum ama... ama Go oynamayı bile beceremeyen bir *herif* yüzünden neredeyse hayallerime veda edecektim." Kendimi zorlayıp bir parça *fontina* aldım. *J.J.'i sikerler.* Peynir ağzımda tüm lezzeti, yoğunluğu ve tatlılığıyla eriyerek lüks bir füzyon restoranın ortasında neredeyse dört yaşındaki bir çocuk gibi ağlayacağımı unutturdu. "Ama danışmanım beni kurtardı."

Jack gerildi. "Danışmanın."

Onaylayıp bir küp peynir daha aldım. "Laurendeau." Jack'in yüzünden kariyeri mahvolmanın eşiğine gelmiş adam. O makaleyi ya da burada Jack'le birlikte olduğumu öğrense Dr. L.'in ne diyeceğini düşünmemeye çalıştım. Ne de olsa düşünceleri farklı bölmelere ayırma konusunda uzmandım. "Kötü notlarımı ve berbat olduğumu söyleyen tavsiye mektuplarına rağmen potansiyelim olduğunu gördü ve beni lisansüstü eğitime kabul etti. Başardığım her şeyi ona borçluyum."

Jack uzun uzun yüzümü inceledi. Sonra yavaşça nefes verip zorlu bir karar vermiş gibi bir kez kafa salladı. "Elsie..."

"Soru sorma sırası bana geldi," diye lafını böldüm. J.J. ile Dr. L.'i konuşmak istemiyordum. "Bahsi geçmişken sorayım."

Jack tereddüt etti. Konuyu değiştirmek istemiyormuş gibiydi. "Ne soracaksın?"

"Olive bir şey daha söyledi. Birileriyle çıktığında genelde *sadece...*" Gerisini söyleyemedim. Ama önemli değildi çünkü Jack tam olarak ne söylemek istediğimi anlamış gibiydi. Bir ona bir kendime işaret ettim. "İstediğin o mu?"

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine ciddiyetle beni inceledi. Bir süredir hiç olmadığı kadar anlaşılmaz görünüyordu. Sonra, sözlerini dikkatlice seçtiği uzun bir sürenin ardından, "Sen ve ben seks yapmayacağız..." diye başladı.

Ancak garson konuşmamızı böldü. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Konuya geri dönmedik. Ve bir rahatlama hissetsem de midemdeki düğümün sebebinin neden hayal kırıklığıymış gibi geldiğini bilemedim.

18

AKI

GREG'LE ÖĞLE YEMEĞİNE GİDERKEN hissettiğim en yoğun duygu korkuydu. Bunu hızla kendimden iğrenme ve suçluluk takip etti. Eve kaçıp kendimi Hedgie'ye yem etmek için kontrol edilemez bir dürtü de hissediyordum. Greg benden nefret ediyor muydu? Sırrının açığa çıkmasından beni sorumlu tutuyor muydu? Parasını geri istiyor muydu? İstese de hakkıydı. Kornealarımdan birini satıp ona geri öderdim. Ya da bir ayağımı. Hangisi daha yüksek fiyata satılırsa artık.

Fakat boş yere kaygılanmıştım çünkü Greg beni gördüğü anda kocaman sırıttı ve imalı bir ses tonuyla, "Ağabeyim ve sen, ha?" diye sordu.

"Ah, hayır. Hayır, ben..."

Her zamanki kafemize gelmiştik ancak bugün dikkat dağıtacak şeylere cidden ihtiyacım olsa da içeride ne çığlık atan çocuklar ne kusan insanlar ne de trajik sohbetler vardı. Önünde

"Tom Brady'den Nefret Ediyorsanız Nefes Alın" yazan tişörtüyle barista, ben ve Greg baş başaydık. İçten içe tektonik deprem falan olmasını diledim ama boşunaydı.

"Biz... Jack ve ben sadece... takılıyoruz."

Geçen perşembe akşam yemeği yedikten sonra Jack beni eve bıraktığında ona, "Bunu yine yapmak istiyor musun?" diye sormuştum, o da sinir bozucu bir şekilde, "Sen istiyor musun?" diye karşılık vermişti. Ardından cumartesi gününü Millicent için *Cinayet Dosyası*'nın romanını arayarak ve sicim teorisinin geçerliliğini tartışarak ("Tahminler test edilebilir değil." "Matematik formülleri üzerinde çalışıyoruz!" "Çalışmaya devam edin. Bana elle tutulur bir keşifle gelmediğin sürece çoklu evrenler ancak Ulu Balkabağı* kadar bilimsel olabilir.") geçirmiştik. Dün akşam da beni arabasıyla Northeastern'daki bir seminere bırakmıştı ama o götürmese de zaten kendim gidecektim. ("Tropicana reklamlarını izleyerek mastürbasyon yapan insanları seyretmekten hoşlanıyorsan sen metroyla gidebilirsin. Sonra orada buluşuruz.") Seminerden sonra arabasında bir saat oturup, kütleçekimsel dalga deneyinin para israfı olduğunu söyleyen konuşmacıyı çekiştirmiştik.

Şimdi günlerden salıydı ve geçtiğimiz hafta Jack'le üç kez görüşmüştüm ama bundan Greg'e bahsedersem ortada bir şey yokken ağabeyiyle çıktığımızı düşünürdü. Halbuki el ele bile tutuşmamıştık. Tabii bilimin askerileştirilmesinden yakınırken neredeyse bir Honda Civic'in altında kalacağım zaman dışında. O gün Jack bileğimi kavrayarak beni geri çekmiş ve yolun öbür tarafına geçip yarım blok ilerleyene kadar elimi bırakmamıştı.

Aramızdaki şey her neyse ağır ilerliyordu; bazıları durağan bile diyebilirdi. Kendimi ara ara öpüşmeyi düşünürken bulduğum oluyordu tabii. Jack'in de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini de düşünmeden edemiyordum. Bana söylediği, çelişkili buldu-

* Peanuts adlı çizgi filmde bahsi geçen efsanevi bir figürdür. (ç.n.)

ğum şeyleri -"*Sen ve ben seks yapmayacağız*", "*Hoşlandığım kız*", "*Bu duyguların bir gün yok olacağını biliyordum*"- farklı yönlere çekip hakkımda ne hissettiğini çözmeye çalıştığımı da inkâr edemezdim.

Aslında ona sorabilirdim. Soracaktım da. Hazır olduğumda.

"Ciddi değiliz. Yalnızca... birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve..." Greg'in tek kaşı kalktığında ruhum ezilip büzüldü. "Bilmiyorum. Belki bir şeyler vardır."

Sırıttı. "İçime doğmuştu."

"Nasıl yani?"

"Jack senin hakkında *bir sürü* soru soruyordu. İlk başta her zamanki gibi gereksiz korumacı ağabey havalarına girdiğini düşünmüştüm ama 'Elsie kışı mı yoksa yazı mı tercih eder?' gibisinden sorular başlayınca başka bir şeyler olduğunu sezdim."

Şakağımı kaşıdım. "Bundan bahsetmiştin."

"Öyle mi?"

"Diş doktoruna gittiğin gün..."

"Ah, doğru." İçini çekti. "Biliyor musun? O gün çok eğlenmiştim. Belki de hayatıma daha fazla keyif verici ilaç eklemeliyim."

"Greg, Jack'e her şeyi itiraf etmene istemeden de olsa neden olduğum için gerçekten çok üzgünüm."

Başını sağa sola salladı. "Çok komik ama ben de Woodacre'dayken dişim bedenimi içten dışa çürütmeye karar vermeden hemen önce, annemden yakamı bırakmasını isteme zamanı geldiğini düşünmüştüm. Hem sekiziz çocuklarım olsa bile büyükannem sırf inadından her şeyini Monsanto'ya bırakma kararı verebilir. Ayrıca Jack'e söyleme düşüncesi hiçbir zaman beni korkutmamıştı. Uzun zamandır açıklamak istiyordum ve sırrımı öğrendikten sonra hâlâ eskisi gibi davranması beni çok rahatlattı. Yani hiçbir şey değişmedi. Gerçi ace/aro spektrumunu daha önce araştırmadı-

ğından dolayı yıkık durumda olduğunu söylemem lazım. Ve 'kız arkadaşımı' arzuladığı için *binlerce kez* özür diledi." *Kız arkadaşım* derken parmaklarıyla tırnak işareti yapıp güldüğünde sabah pusuna dönüşüp yokluğa karışmak istedim.

"Greg, ben..." Dürüstlük. "Seni anlıyorum. Yani ilişkiler hakkındaki hislerini. Çünkü ben de ne istediğimden emin değilim. Ama... seninle arkadaş olmayı çok istiyorum."

"Güzel. Zaten neredeyse üzerine işediğim için hayat boyu bağlanmış sayılırız." Sırıttı. "Aman Tanrım. Tam şu anda neyi fark ettim biliyor musun?"

"Neyi?"

"Eğer Jack'le ilişkiniz yürürse Paul Amca ölene kadar size üçlü seks teklif edecek."

Gözlerimi yumdum. Bu sefer kafeyi kusmuğa boğan galiba ben olacaktım.

George'la öğle yemeği ise bambaşkaydı. UMass'te iki dersim arasında sadece bir saat boşluğum vardı. Bu nedenle ders verdiğim binanın dışında benimle buluşmayı kabul etmişti. Fakat nedense, sabah on birdeki Fiziğe Giriş dersim bitmeden bir dakika önce amfiye adım attı.

"Modern kozmoloji ödevlerinizi..." Renksiz odada bir patlama oluşturan mor kabanıyla içeri girdiğinde cümlem yarıda kaldı. "... hafta sonuna kadar teslim etmeniz gerekiyor. İki sayfa olacak."

"Çift aralıklı mı olsun?" diye sordu tıklım tıkış olan son sırada oturanlardan biri. Neden orada oturmak için ruhlarını bile satmaya razıymış gibi göründüklerini bilmiyordum. Aşırı gürültü yapmadıkları sürece öğrencilere asla kızmaz, başka şeylerle uğraştıklarında görmemiş gibi yapardım. Bir keresinde Analitik

Matematik dersinde çocuğun birinin perde kenarı diktiğine bile şahit olmuş, yine sesimi çıkarmamıştım.

Çocuk dersten A eksi almıştı ve hem kendi hem de pencereleri mutlu olmuştu.

"Tek aralıklı. On iki punto." İnlemeler yükseldi. "Font olarak Algerian kullanıp zekâma hakaret etmeyin lütfen. Ve fark etmeyeceğimi umarak kenar boşluklarını 3,3 cm yapmayın çünkü kontrol edeceğim."

Kontrol etmeyecektim. Cece televizyonda Noah Baumbach'ın filmlerinden birini -maalesef hiçbir zaman *Madagascar 3* olmazdı- açarken yanında oturup ödevleri şöyle bir gözden geçirmekten başka bir şey yapmayacaktım. Hepsine A vermek için elimden geleni yaptığımı duysalar öğrencilerim bana çok acırdı.

"Unutmayın, metin içi alıntılamaları yalnızca bilimsel kaynaklardan yapabilirsiniz."

Biri elini kaldırdı. "Ya amcamın..."

"Dediğim gibi, amcanın yirmi üç yıl önce Delaware Üniversitesi'nde biyoloji yan dal yapmış olması çok hoş olsa da Şükran Günü'nde ortaya attığı analizleri bilimsel kaynak olarak kabul *etmeyeceğim*. Haftaya görüşürüz."

"Tanrının şu mükemmel dünyasında vakit geçirmek için ne güzel bir yol bulmuşsun," dedi George, kürsüde bana katılarak. "Haftada kaç derse giriyorsun?"

"Ah, dört beş bin kadarcık." George gülerken benim içim anında suçluluk duygusuyla doldu. Bir işim olduğu için minnettar olmalıydım. Zira bunun alternatifi pankreasımı hipnotize edip insülin üretebileceğini düşündürmek ve hazır yemek restoranından aldığım ketçap paketleriyle hayatımı idame ettirmekti. "O kadar da kötü değil ama. Öğrenciler harika ve..."

"Dr. Hannaway?" İkinci sınıflardan biri omzuna sardığı kazağıyla yanıma koştu. "Şu yüzümdeki sadece sivilce mi yoksa..."

"Bunu daha önce konuşmuştuk, Selina. Ben *o türden* bir doktor değilim."

"Ah, doğru ya. Unutmuşum."

"Sorun değil. Öğrenci Sağlık Merkezi'nde kontrol ettir, tamam mı?" Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ama içimde katliam yaşanıyordu. "Lütfen hiçbir şey deme," diye yalvardım George'a.

"Hadi gidelim." Dirseğimi kavradı. "On iki çeşit yemeğin bulunduğu bir sofrayı hak ediyorsun."

Beni kampüs yakınlarındaki bir Türk kafesine götürdü. "Pekâlâ," dedi ağzına attığı dolmaların arasında. "Bence ikimiz de seni neden yemeğe davet ettiğimi biliyoruz."

"Biliyor muyuz?"

"Tabii." Öne doğru doğru eğilip parmak uçlarını üçgen şeklinde birbirine bastırdı ve gözlerimin içine baktı. "Jack benim en yakın arkadaşım. Eğer onun kalbini kırarsan Tonya Harding'e* dönüşürüm, haberin olsun. Gerçi sen dizlerine Nancy kadar düşkün değilsindir, bu yüzden parmak eklemlerini kırarım. Dayanılmayacak bir acı hissetmeden tebeşir tutamazsın. Dişlerinin arasına sıkıştırıp yazmak zorunda kalırsın ve magnezyum silikat yüzünden bağırsakların iflas eder." Kanım çekildi. Uzak bir Letonya köyüne kaçıp parmaklarımı peynir rendesiyle değiştirmeyi, insanları şaşırtmak için saçlarımı siyaha boyamayı, sonra sarıya geçiş yapmayı, sonra tekrar kahverengiye dönmeyi düşünmeye başlamıştım ki George kahkahalara boğuldu. "Aman Tanrım, *yüzünün haline* bak."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Özür dilerim, bu *çok* uygunsuzdu. Ama kendimi tutamadım."

Tekrar gözlerimi kırptım. "Yani buluşmak istemenin nedeni..."

---

* Rakibi Nancy Kerrigan'ın dizinin arkasına metal bir sopayla vurulması olayının şüphelisi olan Amerikalı buz patencisidir. (ç.n.)

"Jack değil, evet. Canın isterse kalbini göğsünden sök, ızgara yap ve yanında kremalı mısırla ye. Yani onu *gerçekten* seviyorum ama ilişkiler çok karmaşık olabiliyor. Bu yüzden kimse kimsenin işine maydanoz olmamalı." Bana muzip bir tebessümle baktı. "Tekrar özür dilerim."

Ayranımı yudumladım. "Sorun değil. Mesele şu ki... Nancy Kerrigan benim kuzenim. Ve babam tebeşir yüzünden akciğer rahatsızlığına yakalandı."

Rengi attı. "Aman Tanrım, üzgünüm. Niyetim bu değildi. Kendimi berbat hissettim şim..." Minik gülümsememi fark etti. "Uydurdun, değil mi?"

Omuz silkip dolmalarından birini çaldım.

"Sen Jack için mükemmelsin ama sanırım ben seni, *onun* sevdiğinden daha çok seviyorum. Ki o senden *cidden* hoşlanıyor. Her neyse, seninle görüşmek istememin nedeni bu." Uzanıp içeceğimi kenara kaydırdı ve önüme bir kâğıt koydu.

George suyunu içerken ben tek kelime bile anlamadan kâğıtta yazanları okudum. İkinci sınıf öğretmenim Bayan Whitecotton bu halimi görse *büyük* hayal kırıklığı yaşardı.

"Bu bir...?"

Kafa salladı.

"Ama olmaz ki. Mülakata bile girmedim."

"Sonuçta MIT mülakatının finaline kaldın, değil mi? Adını açıklamak istemediğim bir kişi -misal olarak Jack diyelim- bana üç yüzden fazla adayın işe başvurduğunu söyledi. Referanslarının güvenilir olduğundan ve fizik doktora dereceni İncil Enstitüsü'nden almadığından eminim."

"Yani şimdi... bana iş mi teklif ediyorsun? Kendi laboratuvarında?"

"Post doktora öğrencisi olarak. Üzerinde çalışabileceğin iki ayrı sıvı kristal projemiz var."

"Bunu senden Jack istedi," dedim, birazcık suçlayıcı bir sesle.

"Yoo. Jack'le ilişkimizde genellikle, burada 'genellikle'den kastım 'her zaman', taciz ve ısrarla bir şeyler yaptıran taraf *ben* olurum."

Yalan söylüyor olmalıydı. "Bak, çok teşekkür ederim, çok naziksin. Ama ben Jack'e hayır dedim zaten. Ve artık onunla bir sevi... Yani, seninle çalışmam iyi bir fikir olmaz."

"Bir dakika." Kaşlarını çattı. "*Ona hayır dedim*, derken ne demek istiyorsun?"

"O çoktan bana iş teklif etti."

"Ne yaptı, *ne yaptı*?" diye patladı George. Garson ve on beş diğer müşteri bize döndü. "Jack sana *iş* mi teklif etti?"

"Sen... bilmiyor muydun?"

"Bu aşırı *uygunsuz*." Avucunu sertçe yüzüne vurdu. "Kardeşinin eski sevgilisine iş teklif edemezsin. Hele ki o kıza aylardır yanıksan." Şimdi iki avucu da yüzündeydi. "Tanrım. Bu *erkekler* beni öldürüyor. En iyileri bile..."

"Bilmediğini mi söylüyorsun yani şimdi?"

"Bilmiyordum. Ben de sana iş teklif etmeyi düşündüğümden Jack'e bahsetmedim. Hibelerim sayesinde fonumuz var ve bu projeler, onunla yaptığım işlerden *tamamen* ayrı." Derin bir iç geçirdi. "Dinle, gerçekçi olacağım, geçen haftaya kadar seni tanımıyordum. Jack'in sarhoş olduğunda sürekli anlattığı kızı biliyordum sadece. Ama internette çalışmalarını araştırdım. Hepsi *gerçekten iyi*. Ve ekibimde senin gibi biri olmasını çok isterim. Sen sormadan söyleyeyim, Jack de ekibinde senin gibi birini ister ama ben ondan *daha iyiyim*." Öne eğilip sözleşmedeki bir maddeyi işaret etti. "Üç yıllık bir pozisyon. NIH maaşının bir buçuk katını ödeyebilirim. Sıvı kristaller benim için yan proje olduğundan onları sen yöneteceksin. Tüm yayınlarda adın birinci yazar olarak geçecek. Fazla deneyimin olmadığını biliyorum ama

teoriyi avucunun içi gibi bilen birine ihtiyacımız var. Kimseye ders vermeyeceksin, Algerian fontuyla uğraşmayacaksın, sadece araştırma yapacaksın. Tabii öğretmenlikten keyif alıyormuş gibi yapmaya devam etmek istersen eminim senin için birkaç ders ayarlayabiliriz."

Son zamanlarda insanlar yalanlarımı *ne çabuk* ortaya çıkarmaya başlamıştı böyle? Birdenbire ana karakter enerjisi mi yaymaya başlamıştım? "Ve tüm bunlarda Jack'in rolü..."

"Sıfır. Beni yanlış anlama. Sizin adınıza çok mutluyum. Daha doğrusu onun adına. Artık iyice acınası görünmeye başlamıştı. Azgın, karamsar ve tükenmiş durumdaydı."

Boğazımı temizledim. "Sağlık sigortam olacak mı?"

"Şu anda sağlık sigortan yok mu?" Kafamı olumsuz anlamda salladığımda gözlerini devirdi. "Misafir profesörlük cidden Mısır'ın on birinci felaketi. Evet, tabii ki de sağlık sigortan olacak. Şu tuhaf sahte randevu işini yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Jack sana *söyledi* mi?" Zavallı onurum ayaklar altındaydı.

"Ah." Suratını buruşturdu. "Şey... hayır. Ben... senin yüzünden okudum."

Şimdi avucunu yüzüne vuran bendim.

"Dinle, anlatmak zorunda kaldı. Çünkü senin kütüphaneci olduğunu sanıyordum. Ama inan bana seni yargılamıyorum. Ben de yüksek lisans yaparken Elon Musk'ın kafadarlarından birinin asistanı olarak çalışmak zorunda kalmıştım. Her neyse, işle ilgili konuşmaya dönersek, önümüzdeki beş sene içinde MIT'den üç teorisyen emekliye ayrılacak ve yerlerine geçmek için ilk sırada sen olacaksın."

"Bunun garantisi yok ki."

"İblisler tarafından ele geçirilmiş bir elektrikli süpürgenin bizi yeryüzünden çekip almayacağının da garantisi yok." Bir an

meddütlü göründü; devam edip etmeme konusunda kararsız-mış gibiydi. "Elsie, asıl istediğin işi çalan kişinin teklifini kabul etmek kolay değildir, seni anlıyorum. Ama doktoranı alalı daha tam olarak bir yıl bile olmamış. Akademik pozisyonlar için rekabete giremeyecek kadar *gençsin*. Dürüst olmak gerekirse misafir profesörlük yapmana çok şaşırdım. Senin yetenekli olduğun şey araştırma yapmak. Ve şu anda CV'ni doldurmakla meşgul olman gerek, öğrencilerin sivilcelerini kontrol etmekle değil."

Sözleri mantıklıydı ve teklif ettiği şeyi istiyordum. Para konusunda endişelenmeme lüzum kalmayacak kadar param, Funko Pop'larımı düzgünce dizip sergileyebileceğim bir ofisim ve üç yıl devam edecek huzurum olacaktı. Ama...

"Önce danışmanımla bir görüşebilir miyim?"

"Tabii. Danışmanın kim."

"Northeastern'dan Dr. Laurendeau."

Karşımda bir saniyelik kararma oldu sanki. Tamamen özgüvenli ve kararlı görünen George gitti, yerine şaşkınlıkla irkilen ve bu esnada dirseğini sandalyesinin arkasına çarpan George geldi. "*Christophe* Laurendeau mu? Jack biliyor mu?"

"Evet. Neden?"

"Ben... Bir şey yok." Başını iki yana salladı. Gözlerindeki ışık sönmüştü. "Ama danışmanının iznini almak zorunda değilsin. Bu *senin* geleceğin. *Senin* kariyerin. *Senin* kararın."

Benim kariyerimdi, evet. Ama bu kariyere, Dr. L. elimi tuttuğu için sahiptim. "Sana ne zamana kadar bir cevap vermem gerekiyor?"

"İki, en fazla üç hafta bekleyebilirim. Sonrasında pozisyonu doldurmak için arayışa başlamam gerekecek. Sana uyar mı?"

Kafa salladım. *Kabul et gitsin*, diye ısrar ediyordu içimdeki açgözlü, bitkin ses. Tanesi beş dolar olan *parmesan* çıtırlarından

daha fazla yiyebilmek, öğrencilere cevap anahtarında dairelerin etrafına halka çizmek yerine içlerini doldurmaları gerektiğini hatırlatıp durmaktan artık kurtulmak istiyordu çünkü. *Boston Üniversitesi yazıcısından bir mürekkep kartuşu çalıp kendini kovdur. O zaman George'la çalışmaktan başka çaren kalmaz. Dr. L. de zamanla bu kararını kabullenir.*

"Eee," dedi Georgina. "Jack sana iş dışında ne gibi akıl almaz, acayip, uç nokta tekliflerde bulundu? Akademisyenler toplantısı esnasında nikâh töreni yapmak? Bütün akademik yayınlarını Hannaway-Smith-Turner diye imzalamak? MIT kütüphanesinde çırılçıplak sarılıp uzanmak?"

Neredeyse ayranımı yüzüne püskürtecektim. Ama hiç sorun değildi çünkü bunu kesinlikle hak ediyordu.

19

EMPEDANS

CUMA AKŞAMI ELBİSE GİYDİM.

Öyle şık bir şey değildi. Kuzenimin, kendisine çok uzun geldiği için anneme verdiği, annemin de çok küçük olduğu için bana devrettiği baklava desenli örgü bir elbiseydi.

Ardından uyluk boyundaki çoraplarımı giydim ve tek rujumu, tek rimelimi, tek göz kalemimi kullanarak makyaj yaptım. Saçlarımı kendim kıvırdım ve kafamı her yaktığımda Cece duymasın diye kısık sesle küfrettim.

Elbette ki yine de duydu.

"M. Night Shyamalan filmlerindeki ters köşelerden birine şahit oluyorum sanki," diye seslendi, bir kâseye süt doldurmakta olduğu mutfaktan. "Etrafta ölü insanlar mı var? Aman Tanrım, yoksa *ben* mi ölüyüm?"

"Of, sus ya. Ben her zaman böyle giyiniyorum."

Kaşığını bana doğru salladı. "Randevu için değil ama."

"Aslında..."

"Eskiden sahte sevgilisi olduğun adamın ağabeyi ve profesyonel hayattaki başdüşmanın olan kişiyle çıktığın randevu demek istemiştim. Yani birkaç ay önce kâğıt kesiği nedeniyle ölmesini dilediğin ama şimdi kafanın arkasındaki asi saç tutamını düzeltmek isteyecek kadar hoşlandığın adamdan bahsediyorum."

İçimi çektim. "Hayatımı çok iyi özetledin, aferin."

"Sağ ol. Eğer biyografini yazacak birine ihtiyacın olursa..." *Sütle dolu* kâsenin içine çikolatalı top gevreklerden döktü. Bu kızın yaptığı şeylerde mantık aramamayı artık öğrenmiştim. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Arkadaşlarıyla yemek yiyeceğiz. Son derece aktif bir sosyal çevresi var. En yakın arkadaşımın pörtlek gözlü bir karpuz olduğu yaz tatilimi hatırlayıp duygusal açıdan harap hissetmeme neden oluyor."

"Üçüncü sınıfta mıydın?"

"Lisedeydim."

"Fenaymış. Eh, artık *ben* varım. Akşam sekiz buçuğa kadar dönmezsen karakolu aramaya hazır halde bekleyeceğim. Arayabilirim, değil mi? Hep kayıp kişi ihbarı yapmak istemişimdir." Kaşığını telefon gibi kulağına götürdü. "Hayır, hiç düşmanı yoktu. Ama sadece fizikte doktorası olanların anlayabileceği tuhaf, mezhepçi bir çatışmanın *ortasındaydı*. En son, irice bir adamla birlikte Saint Patrick Günü taşınabilir tuvaletlerinden birinde gönül eğlendirirken görüldü. Tabii, bekliyorum."

Güldüm. "Sen yine de Liam Neeson'ı aramadan önce bana mesaj at. Sekiz buçuktan biraz daha geç gelebilirim ama gece kalmayacağını."

"Asla mı?"

"Asla."

Keskin bir nefes alırken kaşığı elinden düştü. "Yazdığı makale yüzünden somonu tokatlamasına izin vermeyecek misin yani? On yedi yaşındaki hali istemeden de olsa seks hayatını mı etkilemiş oldu?"

Somon kelimesini kullanması ve randevuya çıkmak üzere olduğum adamın geçmişte yaptığı şeyi hatırlatması karşısında kaşlarımı çattım. Tabii ki de Jack'in yaptığı şeyi unutmamıştım ama benimle birlikteyken nazik ve komik olan, çalışmalarıma hayranlık duyan kişinin on beş yıl önce öyle bir şey yaptığı gerçeği hâlâ mantığıma sığmıyordu.

"Elsie? Durum bu mu?"

"Hayır. Hayır, sadece... o benimle seks yapmayı düşünmüyor."

Gözleri kocaman açıldı. "*Sen* onunla seks yapmayı düşünüyor musun?"

Belki. Muhtemelen. Hayır. Düşünmeli miyim? İstiyorum. Korkuyorum. Sanırım. "Çıkmam lazım." Yanağımın içini ısırıp çantamı aldım. Cece arkamdan, "Hey, Elsie," diye seslendiğinde kapıda durup ona döndüm.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun." İri gözleri sıcacık bakıyordu. "Her zamankinden daha güzel."

Gülümsedim. Her zamanki gibi ortalama olduğumu düşünüyordum ama kalbim, analog saatleri anlayamayan, sağ ve sol arasındaki farkı bilmeyen, son yedi yılda kötü günde, kötü günde ve *kötü günde* benimle olan bu güzel, tuhaf kadın için birdenbire açılıvermişti. Bir an ağzımı açıp ona, *Sanatsal filmlerden nefret ediyorum. Bir ara romantik komedi izlesek olmaz mı? Ya da* Riverdale? *Ya da herhangi bir Kardashian programı?* diyesim geldi.

Fakat dudaklarımdan dökülen şey, "Sütü mısır gevreğinden önce döken garip bir tipsin ama seni seviyorum," oldu.

Cece arkamdan ortaparmak çekerken evden çıktım. O sırada telefonum çaldı ve akşamım bozuk bir akordeon gibi çöktü.

Telefonu Jack'in aradığını zannederek açmıştım aslında. Gecikeceğini ya da birinin çekiçle frontal lobuna vurmasıyla geçirdiği beyin sarsıntısı sonucu beni bir daha asla görmek istemediğini fark ettiğini söyleyeceğini düşünmüştüm. Benim açımdan trajik bir hataydı.

"Elsie, nihayet. Hemen eve gelmen lazım."

"Anne?"

"Lance şu anda Dana'yla birlikte. Lucas, futbol maçından sonra onu yumrukladı. *Milletin gözünün önünde.*"

Tanrım. "Ama onlarla daha geçen hafta konuştum. Lance ilgilenmediğini söylemişti ve..."

"Yalan söylemiş, Elsie. Fark edememen beni hayal kırıklığına uğrattı doğrusu."

"Ben..." İç geçirerek apartmandan çıktım. "Sesi gayet samimi gelmişti."

"Bu yüzden *eve gelip* bu meseleyi çözmeme yardımcı olman gerek. Aşırı gerginim ve sinirlerim tepemde. Bana da yazık değil mi?"

"Anne, şu an gelemem. Hem arabam yok hem de girmem gereken dersler var."

"Vekil öğretmen falan bul."

"Bu öyle bir şey değil. Bulamam, anne." Jack'in arabası dışarıdaydı ve hava aşırı soğuktu. Tüm içgüdülerim önce konuşmamı bitirmemi söylüyordu ama fazla direnemeyip arabaya atladım. Koltuğum çoktan ısıtılmıştı. Jack'in saçları duş sonrası nemini koruyordu ve ensesinde minik minik bukleler halinde kıvrılmıştı. Yeni tıraş olmuş gibiydi ve etrafına, şık butiklerde satılan sabunlarınki gibi ilahi bir koku yayıyordu. Kollarında uyuduğum gece yüzümü boynuna gömdüğümde de aynı kokuyu almıştım.

Ağzımı sessizce kıpırdatarak, "*Bir dakika*," dediğimde kafa salladı. Annem hâlâ Lance'in nasıl yanlış anladığını, Lucas'ın nasıl

hassas davrandığını, babamın hep işle meşgul olduğunu ve kilisedeki kadınların, bir zamanlar saygın olan Hannaway hanesinin çöküşü için bir araya geleceğinden emin olduğunu anlatıyordu. Bu esnada Jack de önü açılmış kabanımın altındakileri inceliyordu. Bakışları, oturduğumda uyluklarıma kadar sıyrılan elbisemin eteğinde dolaşıp dizlerimi buldu ve nezaketli sayılamayacak kadar uzun süre orada kaldı. Sonra bakışlarını kaçırdı. Âdemelması aşağı yukarı hareket etti, omuzları kalkıp indi. Aracını park ettiği yerden çıkarırken benim dışımda her yere bakıyordu.

Ah.

"Anne, kapatmam lazım. Yarın onları arayıp... yasadışı şeyler yapmamalarını söylerim."

"Bu uzaktan çözülecek bir şey değil."

İçimi çektim. "Elimden geleni yaparım. Ama dürüst olmam gerekirse bu meseleyi çözebileceğimi sanmıyorum. *Kimsenin* çözebileceğini sanmıyorum."

Annem öfkeyle keskin bir nefes aldı. "Nasıl bu kadar *bencil* olabilirsin Elsie?"

Yavaşça nefes alıp verdim. "Bencillik ettiğimi düşünmüyorum. Mümkün olan en yakın zamanda yardım etmeye çalışacağım ama ikisinin de söyleyeceklerime kulak vermeyeceğinden..."

Annem, "İnanılmaz," dedi ve sonra... sustu.

Hat sessizleşti.

"Jack?" dedim.

"Efendim?"

"Biriyle konuşurken birden meşgul sinyali çalarsa bu ne anlama gelir?"

Bana yandan bir bakış attı. "Bence cevabı biliyorsun."

"Aman Tanrım." Dilim tutulmuştu. "Annem telefonu yüzüme kapattı."

Kafa salladı. "Şaşırmalı mıyım? Düzgün işleyen ailelerde yaşanmayan bir şey mi bu?"

"Ben... bilmiyorum. Baban telefonu yüzüne kapatıyor mu?"

"Babamda telefon numaram var mı ki?"

Güldüm ve birbirimize yarı şaşkın, yarı eğlenen bakışlarla baktık. Ailevi durumlarımız birbirinden pek de farklı değildi. "Bu ilk defa oluyor." Midem ağırlaşmıştı. "Annem genelde beni sever. Ya da en azından seviyormuş gibi davranır."

Jack bana her zamanki, "*Kafanın içini görüyorum,*" bakışlarıyla baktı. Annemin bana bu kadar kızmasına alışkın değildim. Berbat hissettiriyordu; ruhum böbrek taşı düşürüyordu sanki. Yemeğe gitme fikri birden çekiciliğini kaybetmişti. *Oraya gitmek iyi gelir*, dedim kendi kendime. *Jack'in arkadaşlarını seviyorsun. Gülmek en iyi ilaçtır. Yoksa en iyisi afyonlu ilaçlar mıdır?*

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Jack nazikçe, aracı Boston'ın dar tek yönlü sokaklarından birine yönelterek.

"Ailem... utanç verici."

"Doksan yaşındaki bir kadının ölüp de arkasında birkaç sent bırakmasını beklerken akbabalar gibi etrafında dönen, monogramlı gömlekler giymiş bir düzine insandan daha utanç verici olabilirler mi?"

"Ortada ele geçirilecek bir servet olsaydı benim ailem de aynısını yapardı. Büyükannem ölse ağabeylerim buzdolabında kalan altılı bira paketi için birbirlerine tekme yumruk girişirler."

"Şimdi de bira kavgası mı yapıyorlarmış?"

"Keşke. Mesele..." Gözlerimi devirdim. O kadar aptalcaydı ki. "... bir kız."

"Bir kız."

"Aslında artık kocaman kadın oldu ama her şey başladığında daha küçüktü."

Jack kaşlarını çattı. "Ağabeylerin kaç yaşında?"

"Benden birkaç yaş büyükler. Aslında ben tüm bu kaosu, travmatik ensefalopatiye* bağlıyorum. İkisi de futbol takımında beyinlerini yulaf lapasına çevirdiler. Çıkabilecekleri ve ne bilebilirim, tribünlerin arkasında Zindanlar ve Ejderhalar oynayabilecekleri yetmiş milyon amigo kız varken aynı kızı seçmeye karar verdiler. Yani Dana'yı."

Jack'in dudakları seğirdi. "İnsanların tribünlerin arkasında yaptıkları şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Elsie."

"Ağabeylerim böyle işte. Dana'nın dekupaj derslerine katılma hakkı kazanmak için bile kavga ederler. En saçması da kendilerini *İhtiras Rüzgârları*'nın bir versiyonundaymış gibi hissetmeleri. İkisi de kötücül ikizlerinin entrikaları yüzünden hayatlarının en büyük aşkına kavuşamayacaklarını düşünüyorlar. Fakat dışarıdan bakınca *kimsenin kimseye* âşık olmadığını görebiliyorsun. Dana'nın vücudundaki dopaminin yüzde doksanının kaynağı iki erkeğin kendisi için kavga etmesi. Annem sadece kuzeninin kocasının kız kardeşinin dadısı ne düşünür diye endişeleniyor ve bunu göz önünde yapmadıkları sürece ağabeylerimin birbirlerini boğazlamasını sorun etmiyor. Üzücü olan şu ki Lucas ile Lance eskiden çok iyi arkadaşlardı. ChapStick dudak balmının deve sperminden yapıldığını söyleyerek beni kandırıp öğürmemi izlerlerdi. Ama şimdi... kardeş olduklarını unuttular, Dana'dan neden hoşlandıklarını unuttular. Artık birbirlerinin mamasını kapmaya uğraşan tavuklar gibiler. Sanki onlar iki hidrojen atomu, Dana da devamlı olarak birbirlerinden çaldıkları elektron. Ama ikisi de ametal olduklarından dolayı, o elektronu sonsuza dek kendilerine çekmeyi dileseler de aynı elektronegatiflik seviyesine sahip oldukları için başarılı olamayacaklar. Dönüyorlar, dolaşıyorlar, *altı kahrolası ayda bir* yine aynı noktaya geliyorlar."

* Genelde emeklilik döneminde olan sporcularda beyin dokusunda oluşan bozulmalar sonucu ortaya çıkan bir rahatsızlıktır. (*ç.n.*)

"Senin buradaki rolün ne peki?" diye sordu Jack, benim bağırışlarımın ardından kısık sesle. Karşımda Oprah falan varmış gibi hayat hikâyemi böyle bir solukta anlattığım için suçluluk duyuyordum. Bunu yapmamalıydım, *eğlenceli* biri olmalıydım.

"Annem beni barış aracısı olarak kullanıyor." Koltukta büzüldüm. Jack'in bakışları bacaklarıma kaydı. Ya da belki de kaymadı. Arabanın içi karanlık olduğu için göremiyordum.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Görünüşe göre ağabeylerinin sorunu birbirleriyle," dediğinde kafa salladım. "Annen neden *seni* kullanıyor?"

"Ben... çünkü... biz..." Bu "*Gökyüzü neden mavi?*" gibi bir soruydu. Güneş ışığının atmosfere saçılması nedeniyle tabii ki de. "Çünkü onlar ailem."

"Annenin de ailesi. Babanın da. Ağabeylerinin de. Ama onlar meseleyi kendileri ele almaktansa her şeyi senin üstüne yıkmakta bir sorun görmüyor gibiler." Sağa dönüş yaptı ve karşıdan gelen kamyonun ışıkları çenesine vurup aşırı yakışıklı görünmesini sağladı. Böyle bir görünüşe, böyle bir sese, böyle bir kokuya sahip bu adamın bu meselelerle işi neydi? *Benimle* işi neydi?

"Onlara borçluyum."

"Öyle mi?"

"Evet. Anlamıyorsun, ben... küçüklüğümde başlarına çok dert açtım. Hastalık teşhisi konduğunda zor duruma düştüler, tıbbi bakım masrafları çok fazlaydı. Bu yüzden onlara borçluyum." Midem altüst oldu. Şimdi annem bana kızgındı. Ben bir nankördüm.

"Özetlemek gerekirse, çocukluğunda pankreasın insülin üretmeyi kestiği için şu anda ailene duygusal emek borcun var, öyle mi?"

Bu şekilde dillendirildiğinde kulağa korkunç geliyordu. Hatta dehşet verici. Ama... "Evet, bir nevi."

"Peki ailen iş durumun hakkında ne düşünüyor?"

"Şey, o konuya gelince..." Omuz silktim. "Pek bir şey bilmiyorlar." Detaya girmeyi düşünmüyordum ama tek kaşını kaldırarak bana dönmüştü ve gözlerini yoldan ayırması hiç iyi değildi. "Onlara bu konulardan bahsetmiyorum."

"Ailene *hayatından* bahsetmiyor musun?"

"Öyle bir şey değil." Aslında öyle bir şeydi. "Sadece... sülalede üniversiteye giden ilk kişi benim."

"Sülalelerinde üniversite okuyan ilk kişi olan çocuklarının işleriyle ilgilenen ve onlara destek veren ailelere sahip pek çok akademisyen var."

Gözlerimi devirdim. Haklı olduğunu biliyordum elbette. Ve bu düşünce kalbimi yeterince ağırlaştırıyordu. "Durma, yap hadi."

"Ne yapayım?"

"Hariçten psikolog gibi hakkımda tespit yapmak için ölüyorsun."

Beni ne kadar komik bulduğunu saklamaya zahmet bile etmiyordu. "Öyle mi diyorsun?"

"Bir fikrin olduğu belli."

"Hmm."

"Söyle hadi."

"Ne söyleyeyim?"

"İnsanlara, onlara faydalı olabileceğim yönlerimi göstersem de bende bundan daha fazlası olduğunu söylemekte zorlandığım için aileme işimden bahsetmediğimi, gerçek kimliğimi, ihtiyaçlarımı ve arzularımı açık ederek reddedilme riskine girmekten endişelendiğimi, kim olduğumu saklama becerimi duygusal bir antiseptik olarak kullandığımı ve bu süreçte kendimi bir kuklaya... ya da pörtlek gözlü bir karpuza çevirdiğimi söyle."

Parlak sokak lambalarının altından geçerken arabaya sessizlik hâkim oldu. Çok fazla şey söyleyip gösterdiğimden, çok fazla *kendim* olduğumdan korktum. Ama sonra Jack konuştu.

"Eh." Gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Buradaki işim bitti."

Gözlerimi kapatıp kızışmış alnımı soğuk cama dayadım. "Berbat durumda olduğumu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece... nasıl duracağımı bilemiyorum."

"O halde işim henüz bitmemiş olabilir. Biraz daha yanımda kalmalısın." Yüz ifadesi de alaycı, tatlı, umutlu ve anlayamadığım birkaç başka duygunun karışımıyla dolu ses tonuna benziyor mu diye bakmak için döndüm.

Sonra nerede olduğumuzu fark ettim. "Burası senin apartmanın."

"Evet." Arabayı park etti. Hayır, *geri geri* park etti. Hem de *siktir, sıçayım, siktir* diye ağlayıp sızlanmadan. Ondan nefret ediyordum.

"Bir şey mi unuttun?"

"Hayır."

"O zaman neden..."

"Bu akşam rahat olalım diye düşündüm."

"Arkadaşların ne olacak?"

"Kendi kendilerini eğlendirebilirler."

"Ama bizi bekliyorlar."

"Yok, beklemiyorlar. Onlara mesaj attım."

"Ne zaman?"

"Sen ağabeylerinin ilişkisini apolar kovalent bağa benzetirken."

"Ben... Neden?"

"Çünkü üzgünsün. Ve muhtemelen iş yüzünden zor bir hafta geçirdin. Ve koca birer baş belası olan iki kişiyle rızan dahilin-

de sayılmayacak öğle yemeklerine çıkmak zorunda kaldın. Bu yüzden evde oturmamız daha iyi olur diye düşündüm." Motoru kapattı. "Baş başa."

"Ama..." Kafamı kaldırıp apartmana baktım. Bizimkinin aksine, yıkılmasına yirmi dakika ve açıkta kalan elektrik devreleri yüzünden alev alev yanmasına otuz beş dakika kalmış gibi görünmüyordu. "... ne yapacağız ki?"

Konuşurken gülümsediğini duyabiliyordum. "Birkaç fikrim var."

"Yani ilk film *Şafak Vakti*."

"Ne? Hayır. İlk film *Alacakaranlık*. Diğer türlü olsa serinin adı Şafak Vakti Efsanesi olurdu."

"Doğru. Battaniye ister misin?"

Işıklar kısıktı ama kafamı iki yana sallayıp bacaklarımı altıma alırken Jack hareketlerimi takip edebiliyordu. Benim için hazırladığı sıcak çikolata kahve sehpasında, onun Heineken'inin hemen yanında duruyordu. Ayrıca yanlış görmediysem, soğuk koridorda titrediğimi fark ettiği için eve adım atar atmaz termostatın derecesini yükseltmişti. Koltukta bir akşam geçirmek için fazla şık, fazla makyajlı, fazla kıvırcık saçlıydım. Ama umurumda değildi.

"Tamamdır." Kumandayı kapıp yanıma yerleşti. Yakınımda olsa da tehditkâr bir yakınlık değildi. Bana değmiyordu ama o oturunca minder hareket etmiş, etrafımdaki hava ısınıp yoğunlaşmıştı.

"*Alacakaranlık* kutulu setin olduğuna inanamıyorum."

"Onca yaygaranın neyle ilgili olduğunu merak ettim."

"Blu-Ray versiyonunu satın almışsın. Bu devirde kim Blu-Ray alıyor ki?"

"VHS kaset bulamayanlar."

Ona dönüp tuhaf ama güzel gözlerini inceledim. "Tam olarak kaç yaşındasın sen?"

"Yetmiş üç."

Güldüm. "Gerçek yaşını soruyorum."

"On yedi."

"Otuz üç yaşındasın kesin. Otuz iki ya da otuz dört de olabilir."

"Bilmeyi çok istiyorsun, değil mi?"

"Biraz ipucu ver bari. Çocukluğuna dair aklına kazınan şey ne? Slime mı? DSL çevir sesi mi? Kelebekli tokalar mı? Hıyarcıklı veba mı?"

"*Alacakaranlık* kutulu setime istediğin kadar çamur atabilirsin. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Nazik ve kayıtsız bir ilgiyle mi bakıyorum?"

"Setin içindeki 'Edward'ın İtalya'ya Gidişi' kısa filmine utanmaz ve hırslı bakışlar atıyorsun."

Tekrar güldüm. Bu sıcacık ortamda bulunmak çok hoşuma gitmişti. "Eee, seri hakkında ne biliyorsun?"

Parmaklarını dizine vurdu. "Bilgisayar tabanlı görüntü teknolojisiyle yapılmış, tüyler ürpertici bir kızları var. Adı Elizabelle ve..."

"Renesmee."

"... ve ışıldayan dermatolojiyle alakalı bir şeyler hatırlıyorum. Bir de örümcek maymun lafı vardı galiba."

"Vampir beyzbolu da var."

"Ümit verici."

"Pekâlâ, şimdi eğri oturup doğru konuşalım." Hafifçe ona doğru döndüm. "Bundan nefret edecek misin?"

"Muhtemelen. Ama *2001: Bir Uzay Macerası* kadar nefret edeceğimi sanmıyorum."

"*Sen* neler izlemeyi seversin?"

"Fiziğe meydan okuyan araba kovalamacaları. Binalara tırmanan insanlar. Uzay canavarları." Omuz silkti. "George bu tür şeylere 'beyaz erkek öfkesi filmleri' diyor."

"Peki, anladım. İstersen onlardan birini de izleyebiliriz. *Avengers Infinity Endgame* olur, Rock'ın oynadığı filmlerden biri olur. Yani, *senin* isteklerin ne olacak?"

"Ne olacak?"

"Onlara hiç odaklanmıyoruz."

"Çünkü benim isteklerimi dillendirme problemim yok."

"Bu üstü örtülü bir böbürlenme gibi geldi," diye mırıldandım gücenik şekilde.

"Yoo, gayet açık bir böbürlenmeydi."

Elbisemin eteğiyle oynadım. "Kimliğimi geri kazanmama yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama arkadaş olacaksak *senin* sevdiğin şeyleri de yapmalıyız. Yoksa..."

"Elsie." Gözlerine bakmam için çenemi tutup yüzümü kaldırdı. "Başarıyorsun. Başarıyoruz." Dayanabilene kadar ona baktım, sonra geri çekildim.

"Peki, tamam." Yutkundum. İki kez. "Yine de kutulu seti almak zorunda değildin."

"Sana söyledim, ben..."

"Demek istediğim..." Yanaklarım ısındı. "Netflix'te ve Prime'da var."

Bunu nereden bildiğimi sormasına fırsat vermeden kumandayı elinden kaptım ve bana diktiği gülen gözlerini görmezden gelip, sıcak çikolatamı yudumlarken "Aşırı yeşil," ya da "*Liseye* mi gidiyorlar?" ya da "Ketçap şişesi ne alaka?" gibi yorumlarına güldüm.

Filmin yarısına doğru dikkatimi ekrandaki paranormal ergen öfkesi ve hormon gösterisinden ayırıp Jack'e bir bakış attım.

Unparticle fiziği üzerine bir belgesel izliyormuşçasına dikkatliydi. "Sonrasında seni teste tabi tutmayacağım, söz," dedim. "İstersen telefonuna bakabilir, uyuyabilir ya da gözlerini devirebilirsin."

"Birlikte *Alacakaranlık*'ı izlediğin insanlar öyle mi yapıyor?"

"Hayır çünkü..."

"Çünkü?"

"Çünkü kimseyle birlikte izlemiyorum." Utanmadan *keyif aldığım* şeyleri yaparken yanımda başkalarının olmasına asla izin vermezdim. "Auram vicdan azabıyla yoğunlaşsa da genelde bilgisayarımda, sinemada çekilmiş versiyonlarını izliyorum. Bir keresinde *Tutulma*'yı izlerken Cece pat diye odama daldı. Ekranı çabucak kapattım ve üvey kardeş *hentai*'si* izleyerek mastürbasyon yaptığım yalanını uydurdum."

Dudakları kıvrıldı. "Bill Nye'ı izleyerek değil yani."

"O an aklıma gelmedi." Jack gözlerini tekrar ekrana çevirdi ama benim karnımın derinliklerinde bir şey tomurcuklanmaya başlamıştı. Rahatsızlık verici, ağır bir şey. "Hey," diyerek dikkatini kendime çektim. "Sağ ol."

"Bill Nye pornosu önerdiğim için mi?"

"Hayır. Şey için..." Aklımdakini kelimelere dökmekte zorlansam da bir süre sonra başardım. "Beni tanımayı, en sevdiğim filmi benimle izleyecek kadar istediğin için."

Onu yanağından öpme niyetiyle öne doğru eğildim. Fakat kişisel alanına girdiğimde bir şeyler oldu ve...

Planlar değişti. Duraksadım.

Jack sıcacıktı. Çok güzel kokuyordu, tanıdıktı. Hayatımdaki pek çok şeyin aksine gerçekti. Bu yüzden geri çekilmedim. Ve çok güzel bir an olduğu için, kafasını bana çevirdiğinde bile gerilemedim. Dudaklarımız o kadar yakındı ki bunun başka bir şeye... *öpüşmeye* dönüşeceğinden neredeyse emindim.

---

* (Jap.) Pornografik içerikli animelere verilen isimdir. (ç.n.)

Jack nefes verdi.

Ben nefes aldım.

Elini kaldırdı. Kıpırdamamam için ensemi kavradı. Gözlerim kırpışarak kapandı, tenim alev aldı, midemi gerginlikle dolu bir sıcaklık kapladı ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Sonunda biriyle öpüşmeyi istiyordum. Ah, hem de *nasıl* istiyordum. Ve...

"Hayır," dedi Jack, dudakları neredeyse benimkilere sürtünürken. "Olmaz."

Aniden geri çekildi. Gözlerimi açtığımda kanepede benden uzağa kaymış, kafasını başka yöne çevirmişti. "Jack?" Sırtı gergindi.

Gözlerini ovuşturup, "Çok erken," gibi bir şey mırıldandı. İçim buz gibi bir dehşetle doldu.

"Benim niyetim..." Uzanıp elimi kürekkemiğine koydum. Hızlıca kaçtığında, özür dilemek için kişisel alanını işgal etmenin yanlış olduğunu fark ettim.

"Elsie, bir dakikalığına bana dokunma lütfen." Kalkıp pencerenin önüne giderek ağzını ovuşturdu. Televizyonda Bella ağlıyordu. Benim de içimden ağlamak geliyordu. Yerin dibine geçmiştim resmen. Utancım, orta büyüklükte bir Avrupa ülkesinin hükümdarı olabilecek kadar güçlüydü.

"Özür dilerim," dedim gergin omuzlarına doğru. "Galiba ben..." *Dürüstlük. Dürüstlüğün ne kadarı aşırı sayılırdı?* "Galiba ben senden etkileniyorum."

"Siktir," dedi bir nefes vererek. Bana dönüp elini saçlarından geçirdi. Onu daha önce hiç böyle açık şekilde stresli görmemiştim. "Siktir," diye tekrar etti yavaşça ve ben ne afalladım. Ne yapmıştım ki? Niyetim hiç...

Derin bir nefes aldı ve birden çok daha azametli göründü. "Seni becermeyeceğim," dedi söz verircesine. Sesi kısıktı; neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi.

"Ben..." Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. "Ben şu anda..." Şaşkın mıydım? Kafam mı karışmıştı? Reddedilmiş mi hissediyordum? Ama ondan *bunu* istememiştim ki. Birkaç saniyelik yakınlık nedeniyle gereksiz çıkarımlarda bulunduğunu söylemek istedim ama hafiften gücenik bir sesle, "Doğru. Benimle ilgilenmediğini daha önce söylemiştin," diyerek kendimi şoke ettim.

Jack güldü. "Ben öyle bir şey demedim."

"Restorana gittiğimiz akşam benimle seks yapmak istemediğini söyledin."

"Seninle seks *yapmayacağımı* söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Aynı şey."

"Aynı şey değil."

Ne dediğini anlamaya çalıştım, sonra jetonum düştü ve tüm vücudum yanmaya başladı.

"Dediğimi o şekilde mi anladın?" Duyduğuna inanamıyormuş gibiydi. "İlgisizlik olarak mı?"

Önemli olmadığını, canımın yanmadığını gösterircesine omuz silktim.

"Seni becermek *istemediğimi* düşünüyorsun," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle.

"Başka ne olabilir?"

"Ne olabilir?"

Boğazımı temizledim. "Öyle demenin başka ne sebebi olabilir?"

Jack başını iki yana salladı. Bunu uzun uzadıya düşünmüş, kendine bir kural koymuş gibi inatla çenesini sıkmıştı. "Senin için en iyisi bu. Bizim için. Yani şu anda."

"Pardon, sen..." Boğazımı temizledim. "Sen az önce seks yapmayacağımızı, çünkü *bizim* için en iyisinin bu olduğunu mu söyledin?"

Ortada itiraz edilemeyecek bir gerçek varmış gibi tek bir kez kafa salladı. "*Su molekülleri ışığı yavaşlatır*" gibisinden bir gerçek. Kızgın ve içerlemiş halde ayağa kalkmama neden olan da bu hareketi oldu. "Bunun iki tarafın da katkıda bulunduğu bir diyalog olması gerektiğinin farkındasın, değil mi?" Ayaklarımda ayakkabı yoktu ve Jack benden çok uzun olduğu için, boynum bu anormal açıya itiraz etse de kafamı geriye yatırmak zorundaydım. "Açıklama yapmadan kendi başına karar veremezsin."

"Verebilirim." O da bana bakmak için eğilirken pek rahat görünmüyordu. Daracık bir alanı paylaşıyorduk ve ikimiz de kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş, suratlarımızı asmıştık. Daha bir saniye önce koltukta şakalaşırken ne ara bu hale gelmiştik?

"Buna patronluk taslamak denir. Sen benim için neyin en iyisi olduğunu varsayımlarla..."

"Peki o halde." Öne doğru bir adım attı. Her milimetreyi hissedebiliyordum. "Seni nasıl tatmin edebilirim?"

Kulaklarım... yanlış duymuş olmalıydı. "Ne?"

"Seks yaparken nelerden hoşlanırsın? İsteklerin, ihtiyaçların nelerdir?" Loş ışıkta gözleri kara havuzlar gibiydi. "Seni nasıl *tatmin* edebilirim?"

Başımı iki yana salladım. Edward ekranda aşkını kurtarmak için ışık hızıyla hareket ederken benim zihnim sümüklüböcek hızında çalışıyordu. "Pardon?"

"Seks konusunu tartışmak istememin patronluk taslamak olduğunu söyledin. Peki, konuşalım o zaman." İlk karşılaşmamızdaki meydan okuyan, taviz vermeyen, talepkâr Jack geri dönmüştü. "Tabii rahatsız olmayacaksan. Ki rahatsız olman da seks yapmamanın şu anda senin için en iyisi olduğunu gösterir ve..."

"Rahatsız değilim," dedim aceleyle. Tamam, belki biraz rahatsız olabilirdim zira seks, çok fazla muhabbetini yaptığım bir şey değildi. Sadece Cece'yle konuşuyordum ve o da on dördüncü

yüzyıldaki rahibelerin bitki bahçeleriyle ilgilenmeleri gerekirken sözde neler yaptıklarıyla ilgili oluyordu. Fakat bunun *rahat hissetmekle* bir ilgisi yoktu. Seks hakkında fazla konuşmamamızın nedeni, hisse senedi kâr payları hakkında konuşmamamızın nedeniyle aynıydı. Hayatımızda mevcut olan bir şey değildi.

"O zaman söyle bana," diye tekrar etti. Bakışlarındaki cüret-kârlık azaldı. Sanki artık güç oyunu oynamıyor, gerçekten bilmek istiyordu. "Seni nasıl tatmin edebilirim?"

"Bu çok *tuhaf* bir soru. Ben..." Birden ampulüm yandı. "Aman Tanrım, deneyimsiz olduğumu düşünüyorsun." Yüzüne bakarak güldüm. "Deneyimsiz değilim! J.J.'le milyon kez, milyon farklı şekilde seks yaptım!" Bunu eklememin sebebi sırf verdiği tepkiyi görme isteğiydi. Ama sinir bozucu şekilde tepkisiz kaldı. "Sence yalan mı söylüyorum?"

"Hayır. Seks Partisi Kulübü'nün resmi üyesi olduğunu bile söylesen sana inanırım. Fakat madem o kadar tecrüben var, bana kolaylıkla seni nasıl tatmin edeceğimi söyleyebilirsin, değil mi?"

Ağzımı açtım... ve hemen kapattım.

"Bekliyorum Elsie."

Böyle kibirli, acımasız davranmasından, her şeyi görmesinden nefret ediyordum.

"Hâlâ bekliyorum."

Kafamı eğip tül çorapla sarılı ayaklarıma baktım ve birden çok... utanmış hissettim.

Ona ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an için yalan söylemeyi, orgazm uzmanı kahrolası bir seks tanrıçasıymışım gibi davranmayı düşündüm ama yalan kovucu özelliği sayesinde Jack her şeyi anlardı ve bu, beni nasıl tatmin edeceğini bilmediğimi itiraf etmekten daha utanç verici olurdu.

Aklım J.J.'e kaydı ve bu lüks, açık planlı dairenin ortasında asla yüksek sesle dillendirmeyecek olduğum bir gerçeği düşündüm.

seks yapacak kapasiteye sahip olup olmadığımı bile bilmiyordum. Hiç merak etmemiştim çünkü *benim* bir şeylerden keyif almam asla bir öncelik değildi.

"Yattığın her kıza bunu yapıyor musun?" diye sordum kabaca. "Giriş sınavı gibi bir şey mi?"

"Bazen."

"Bazen mi?"

"Diğer zamanlar çoğunlukla deneme yanılma yöntemini uyguluyorum."

Mideme ağır bir his çöktü. "Sonrasında ne oluyor?"

"Sonrasında neyi seviyorlarsa onu yapıyorum, onlardan da benim sevdiğim şeyleri yapmalarını istiyorum. Tabii eğer isterlerse."

Kıskançlık. Hissettiğim şey buydu. Bu isimsiz kızları kıskanıyordum. Zihnimde hepsi uzun bacaklı, göz alıcı ve zekiydi. Jack tarafından becerilmeye layıklardı.

Benim aksime.

Arkamı dönüp odanın bir milyon penceresinden birine yürüdüm. Bu yerin çıplaklığına nasıl katlanabiliyordu bilmiyordum. Akvaryumdaydık sanki. Birkaç perde olsa fena olmazdı.

"Elsie." Jack arkamdaydı. Camdaki yansıması gözlerimin içine bakıyordu. "Başkalarını memnun etmek adına kendin keyif almadığın şeyleri yaptığını biliyorum. Seninle aramızdakinin böyle bir şey olmadığından, benimle beraberken benim istediğimi düşündüğün şeyler yapmaya çalışmadığından emin olmak istiyorum. Sadece *benim* zevk almama odaklanmak zorunda hissetmemeli, kendi ihtiyaçlarını da dillendirebileceğin bir yerde olduğunu bilmelisin."

Alnımı cama dayayıp yüzümü inceledim.

"Ne düşündüğünü söylemelisin," dedi bir süre sonra, az öncekinden daha nazik bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum." İçini çekti. "Çünkü deneyeceğine söz verdin."

Doğru. Söz vermiştim. Aptal gibi. "Düşündüğüm şey..." Döndüm ve tırnaklarımla çerçevede ritim tutmaya başladım. Ona daha fazla bakamayacağımı hissedince gözlerimi yumdum. Şu anda ne düşünüyordum? Zihnimdekileri toparlamaya çalıştıkça kafamın içi daha da boşalıyordu. "Aynı anda iki şeyin doğru olabileceğini düşünüyorum. Beni korumak istiyor ama bunu patronluk taslayarak yapıyorsun. Bana saygı duymaya çalışırken benim adıma karar vermiş oluyorsun. Tıpkı senden önceki herkesin yaptığı gibi. Ve... seni henüz tam olarak tanımıyorum fakat seninle beraberken bazen beni kendimden daha iyi tanıdığını düşünüyorum." Yutkundum. "Bir şey daha var."

"Nedir?"

Gözlerimi açtım. Onu... kendime *istiyordum*. Hangi şekilde, hangi zamanda olurdu bilmiyordum ama istiyordum. "Beni nasıl tatmin edebileceğini bilmiyorum. Ama birlikte öğrenmek eğlenceli olurdu."

Sürekli düşünmekten, aşırı düşünmekten, başa sarıp sarıp düşünmekten, düşünmemeye çalışmaktan bitap düşmüştüm artık. Bu yüzden hayatımda ilk kez zihnimin bomboş bir sayfaya dönüşmesine izin verdim. Kafamın içinden çıkıp bedenime adım attım ve formüllerin, tahmin modellerinin yokluğunun tadını çıkardım. Ve aklımdan geçeni yaptım.

Eteğini kavradığım elbisemi tek bir keskin hareketle başımdan çekip çıkararak Jack'in ayaklarının dibine bıraktım.

Büyük bir kumar oynuyordum. Daha önce hiç bu kadar cesurca, aptalca, pervasızca bir şey yapmamıştım ancak karşımdaki, pek çok ilkimin sahibi Jack'ti. Elbisem yere düşer düşmez tüm cesaretimi kaybetmiş olmam da önemli değildi. Gözlerimi yer-

deki kumaşa diktim. Gerginlik uzayıp büyürken başka bir yere bakmaya korkuyordum. Sonra Jack kısık sesle, "Elsie," dedi.

Kafamı kaldırdım.

Vücudum konusunda özgüvensiz değildim çünkü yaptığım, söylediğim, gösterdiğim her küçük şey konusunda özgüvensiz olmakla meşguldüm. Fakat bedenimden utansaydım, Jack için yeterince çekici, etkileyici ve güzel olduğumdan şüphe duysaydım bile tüm bu hisler şekerin suda eridiği gibi anında eriyip giderdi.

Jack'in yanakları pembeleşmiş, gözbebekleri irileşmiş ve bakışları külotumun lastiğiyle göbek deliğim arasındaki bir yere odaklanmıştı. İki yanına sarkıttığı elleri seğirdi, sonra yumruk oldu. "Çok erken," dedi tekrar. "Sen yanımda daha rahat hissedene dek beklemeliyiz."

"Senin yanında çok rahatım zaten," dedim ve *dürüstçe* ekledim: "Ama bazen rahatsız olduğumu da söylemeliyim; sebebi de senin asla değişmeyecek bir uyuz olman."

Keskin bir kahkaha attı. Ona bakarken, adımlarımı doğru atarsam kazanabileceğimi düşündüm. Sonra, "Eğer bunu... yapacaksak kurallara ihtiyacımız var," dedi ve çoktan kazandığımı anladım.

"Bence kurala..."

"*Benim* ihtiyacım var," dedi karşı çıkmaya mahal vermeyen bir tonla. Bakışları basit siyah sutyenimde ve göğüslerimde dolaştı. "Bana söz ver, eğer..."

"Eğer durmanı istersem seni durduracağım. Gerçeği söyleyeceğim. Dürüst olacağım." Neredeyse gözlerimi devirecektim. Haklıydı ama artık sabırsızlanıyordum. Yanıyordum. Kazandığım zaferin ve olasılıkların heyecanıyla kıpır kıpırdım.

Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Ağırdan alacağız." Uzun bir koşuyu henüz tamamlamış gibi solukları kesik kesikti. Bir CrossFit esprisi yapmayı düşündüm ama aklım başka şeylerle meşguldü. "Seks yapmayacağız. Kıyafetler çıkmayacak."

Elbiseme baktım. "Giyineyim mi?"

"Tanrım." Dudaklarını yalayıp bana yaklaştı. Eli belimin yakınlarında havada kaldı ama bana dokunmadı. "*Benim* kıyafetlerim çıkmayacak."

Bu olmazdı. Mantığa uymazdı. Fakat kontrolü elinde tutmaya takıntılıymış gibi göründüğü için, "Nasıl istersen," dedim ve sutyenimi çözmek için elimi arkama uzattım. Beni durdurup öne doğru birkaç adım attı.

"O da kalsın."

Kafa sallayıp çoraplarımı çıkarmak için eğildim.

"Onları da çıkarma." Çenesini sıktı. "Lütfen."

Ah.

"Peki." Boğazımı temizledim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve Jack'in yüzü kızarmıştı ama ikimiz de hiçbir şey yapmıyorduk. Geçiş anında takılıp kalmıştık. "Acaba... şey... acaba şimdi öpüşebilir miyiz? Yoksa hâlâ çok mu erken?"

Jack asla beceriksiz biri değildi ama sarılışında biraz sarsaklık vardı. Aceleci, sabırsız ve açtı. Beni güçlü bir ivmeyle cama yasladığında serinlik tenimi ısırdı. Bu soğuk, Jack'in göğsünün baş döndürücü ağırlığına tezat oluşturmuştu. "Neden..."

Dudakları dudaklarımı buldu ve önce bir sersemlik, sonra şaşkınlık hissettim. Deneyimlerime göre öpücükler kısa sürerdi. Dikkati bedenin diğer parçalarına yönelterek asıl işe geçmeden önce yapılması gereken bir şeydi. Fakat Jack bitmesine izin vermedi. Dilini benimkine bastırıp yavaşça okşayarak ağzımı açılmaya zorladı. Sanki çoktan içime girmiş gibi öpüyordu beni. Ne yapacağımı bilemediğim için bu yakıcı anın sonsuza dek uzamasına izin verdim. Sonra kendimi tutamayıp kıvrandım.

Hemen yanımızda bir kanepe vardı. Ayrıca evde bir yatak, sayısız sandalye ve hakkında hikâyeler duyduğum şişme bir ya-

tak da bulunuyordu. Ama biz hâlâ camın önündeydik. Beni kaldırıp pencere pervazına oturttuğunda metal kalçama battı. Jack karşımda hâlâ upuzun, iri ve güçlüydü ancak yine de pencerede otururken birkaç santim avantaj kazanmıştım. Ona daha da yaklaşabilmek için bedenimi yay gibi gerdim.

"Bekle. Bekle, izin ver de..." Parmaklarını bileklerime dolayıp kollarımı omuzlarına koydu, ardından elini uyluklarımın arasına daldırıp bacaklarımdan birini kaldırarak bana iyice yaslandı. Nihayet yeterince yakındık.

Ağzının içine doğru inlediğimde hırıldayarak öpücüğü bozdu. "Böyle iyi mi?" dedi soluk soluğa. Kotunun önündeki sert bir şey göbeğime batıyordu. "Sorun değil, değil mi?"

"Değil."

"Çok şükür." Saçlarımı yüzümden geriye itip burnunu boynumun boşluğuna gömdü ve derin bir nefes aldı. "Olağanüstü kokuyorsun. Geçen yazdan beri kokun burnumdaydı ama şimdi çok daha iyi ve..."

"Yatak. Yatağa gitmeliyiz."

"Yatağa gitmeyeceğiz." Elmacıkkemiğimi ısırdı, sonra acıyan yeri yaladı ve ikimiz de bu hisle inledik. "Seni becermeyeceğim. Sadece... öpüşeceğiz. Biraz yakınlaşacağız. Daha fazlasını..." Parmağını sutyenimin altına geçirip hafifçe aşağı çekti ve alnını benimkine yaslayıp sertleşmiş meme ucuma baktı. "Tanrım," diye mırıldandı.

"İstersen çıkarabili..."

"Hayır," diye inlerken başparmağını meme ucumda gezdirip birazcık sert şekilde sıkarak keskin bir nefes almama neden oldu. "Seni becermeyeceğim. Ama Tanrım, öyle bir becerebilirdim ki." Avucunu göğsüme kapattığında boğazımdan yükselen ağlamaklı inleme aşırı küçük düşürücüydü.

Bu çok iyi hissettirecekti. Çok, çok iyi. Zaten şimdiden, daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi ve çıkardığım utanç verici, acınası sesler bunun en büyük kanıtıydı.

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu, parmaklarını kaburga kemiklerime bastırırken.

Buğulanmış gözlerimi sersemce ona çevirdim. "Ne?"

"Nelerden hoşlanırsın?" Vücuduma uzaydaki güzel acayipliklerden biriymiş, küçük tanrıçalardan birine aitmiş, metodik ve müstehcen yöntemlerle araştırılması gereken bir şeymiş gibi bakıyordu. Avucunu düz karnıma bastırıp uyluk boyundaki çoraplarımın tenimle birleştiği yere kaydırdı ve külotumun lastiğinin hemen üzerinde duran, hayatımın bağlı olduğu pompama sanki karnımın doğal bir parçasıymışçasına hürmetle dokundu. J.J. itici bulduğunu söyleyerek çıkarmamı ister, biyonik kadın esprileri yapardı. Jack ise onun tam tersiydi. Dudaklarını yalayıp, "Nereden başlayayım?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. "Şey..."

Az önceki hararetli halden çıkıp bu sefer daha yavaş ve nazik bir şekilde beni öptü. Ardından diğer göğsümü de ortaya çıkarıp meme ucumla adeta bir müzik enstrümanıymış gibi oynamaya başlayarak karnımın sıvı bir sıcaklıkla dolmasına neden oldu. "Deneme yanılma o zaman."

"Diğer kızlarla neler yapıyorsun?"

"Diğer kızlar mı?"

"Normal kızlar."

Köprücükkemiğime doğru küçük bir kahkaha atıp tenimi emmeye başladı. "Elsie."

"Bilmek istiyorum. Şu anda karşında *ben* olmasaydım ne yapardın?"

"Hayır," dedi göğüs kemiğime doğru.

"Ben... yani dürüst olmamızı sen istemiştin." Göğüslerimin iç kısımlarını leziz, sulu meyvelermiş gibi yalıyordu. Parmaklarımı saçlarına daldırıp kendimi ona bastırarak yalvardım. "Lütfen."

Meme ucumun üzerindeki ağzından bir hımlama sesi yükseldi. Keman yayı gibi gerilerek göğsümü ağzına almasını bekledim. Bunu yapmayıp geri çekildiğinde neredeyse kendimi tutamayıp sızlanacaktım.

Aslında sızlandım da. Kısık, perişan bir sesti.

"Karşımda başka bir kadın olsaydı..." Avuçlarıyla dizlerimi okşayarak bacaklarımı iki yana ayırdı. "Başka bir kadın olsaydın seni yatağa götürürdüm ve bana izin verdiğin her yerinden beceririm." Parmaklarından elektrik fışkırıyor, uyluklarımın içine yayılıp sinir uçlarımı yakıyordu. "Seni ağzımla tatmin ederdim, belki senden de aynı anda bunu yapmanı isterdim. Ve memelerin on yıllardır hayallerimi süsleyen şeyler olduğundan dolayı onların üzerine boşalmak için izin isterdim. Tenine bir resim çizerdim." Külotumun lastiğine uzandığında keskin bir nefes aldım. "Sonra eğer istersen seni temizler ve evine götürmeden önce karnının güzelce doyduğundan emin olurdum." Başparmağını külotumun ıslak kumaşına bastırdı, ardından içine daldırdı. "Ama karşımdaki sen olmadığın için sonrasında aklıma bile gelmezdin."

Klitorisime hafifçe vurduğunda bir inleme koyuverdim. Omurgalarıma yayılan zevk dalgası öyle güzeldi ki dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Çok hızlı gidiyoruz," dedi boğuk sesle, üzerimde daireler çizen parmağını çekmeden. Bacaklarımın arası, kalbimle aynı anda zonkluyordu ve tırnaklarım pencere pervasına geçmişti. Işık loş olduğu için ve siyah külotum ne kadar ıslandığımı belli etmediği için seviniyordum. Gözlerimi yumabildiğim ve Jack bana bakarken her bir parçamı görmüyormuş gibi yapabildiğim için minnettardım. "Elsie, belki de durmamı istemelisin."

"*Durma*. Ne yapıyorsan lütfen kesme."

Soluksuzca güldü. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Daha azını mı?"

Her şeyi istiyordum ama bunun da yetmeyeceğini biliyordum. İçim bomboştu ve boşluğu sarmaya çalışan kaslarım sızlıyordu.

"Elsie, ne isti..."

"*Bilmiyorum*," diye sızlandım kontrolsüzce yanarken. "Bilmiyorum. Ama lütfen... lütfen..."

"Şşş. Sorun yok." Başparmağının baskısını artırdığında kafam pencereye çarptı. "Düşünecek daha fazla vaktim olmasına rağmen ben de senden ne istediğimi pek bilmiyorum." Bana iyice sokulmuştu ve dilini boynumda, meme uçlarımda gezdiriyor, dişlerini boğazıma sürtüyordu. Bu hem işkenceye hem de hediyeye benziyordu. "Ben de ne yaptığımı bilmiyorum. Seninle her şey çok yeni."

Kafamın içinde zevk ve panik birbirine dolanmıştı. Bu... Ah, *Tanrım*. "O senin alçakgönüllülüğün," demeyi başardım, kalçalarımı kıpırdatıp ona daha da yaklaşmaya çalışırken. Jack geri-ldiğimi gördü ama hiçbir şey yapmadı. Ondan nefret ediyordum. *Nefret ediyordum*, nefret ediyordum, nefret...

"Her boşaldığında gözünün önünde erkek kardeşinin sevgilisinin yüzünün belirmesi alçakgönüllülük *sayılır mı* peki?"

Boğazımdan titrek bir inleme sesi yükseldi. "Onun sevgilisi değildim."

"Ama ben bunu bilmiyordum. Aylarca öyle sandım."

Neler düşündüğünü sormak istedim. Benden ne zaman hoşlanmaya başladığını. Bunun yerine, "Benden nefret ettiğinden emindim," dedim.

Efkârlı sayılabilecek bir şekilde güldü ve şakağımı öpmek için eğildi. "Bazen ediyordum. Senin tadını çıkarabilen *o* olduğu için kardeşimden nefret etmeme neden olduğundan dolayı." Elini

büktü ve tutuşunda bir şeyler değişti. Şimdi daha fazla yerimiz birbirine değiyordu. Sonra kıvrımlarımı ayırıp elinin ayasını klitorisime bastırdı. Hisler daha da mükemmelleşti. "İçine parmağımı sokayım mı?"

Göğsümün kızardığını hissettim. Tüm vücudum utanç, hararet ve zevkle yanıyordu.

"Ben... genelde öyle yapmı..."

Yanağıma doğru kafa salladı. "O zaman ben de yapmıyorum."

"Ama..." Geçmişte içime bir şeyler girmesi beni pek de tatmin etmemişti. Ancak öpülmekten ve dokunulmaktan da hiç bu kadar keyif almamıştım. Bu yüzden burada böyle titreyerek otururken ve Jack bacaklarımın arasındayken yeni şeylere açık olmanın belki de iyi olabileceğini düşündüm. "Deneme yanılma," dediğimde göğsünü sarsan bir kahkahayla güldü.

"Emin misin?"

Başımla onayladım. Klitorisimi nazikçe okşarken ortaparmağını girişime konuşlandırdı. Bunun uzun bir süreç olacağını, vücudumun alışmak için çabalayacağını sanmış ama yanılmıştım. Parmağı içime suya atılan taş gibi rahatlıkla daldı. Yumuşaktı ama deneme niteliğinde değildi. Ve iç kaslarım sıkı olsa da sürtünme hissi güzeldi. Jack geri çekilip gözlerime baktığında ikimiz de belli belirsiz bir şaşkınlıkla, nefes almaya cesaret edemeden öylece bekledik. Sonra dudaklarımı öptü ve parmağını içimde kanca haline getirdi.

Sırtım bir yay çizerken kaslarım parmağının etrafında kasıldı. İkimiz de sıçradık.

"Siktir," dedi nefes nefese. "Burası, ha?" Aynı şeyi yine yaptı ve edepsizce olsa da aşırı mükemmel hissettiren o noktaya değdi. Tüm bedenimi sıcak bir zonklama sardı.

"Aman *Tanrım*, Jack, sen..."

O parmağını hareket ettirdikçe ben konuşma yetimi kaybettim. Öpücükleri derinleşip agresifleşti ama ben beynimi esir alan zevkte öyle kaybolmuştum ki gerekli karşılığı verebilecek durumda değildim. Jack de muhtemelen bunu fark etti ve genizden gelen bir hırlamayla boştaki elini kürekkemiklerimin arasına bastırıp beni göğsüne çekti. Altında kıvranan, parmaklarının arasında eriyen, bütünüyle savunmasız, narin bir yaratıktım sanki. "Seninle böyle olmayı defalarca hayal ettim ama bu gerçeküstü bir şey, Elsie. Sen *gerçeküstüsün*." Dudakları yanağımda dolaştı. "İçine girdiğimde lanet olası aklımı kaybedeceğim," dedi kulağıma soluk soluğa, karanlık bir odada yalnızken bile yüksek sesle söylenmeyecek, edepsizce bir şeymiş gibi.

"*Zaten* içimdesin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kulakmememi ısırıp elini omurgamda aşağı yukarı kaydırdı. Bacaklarımın arasındaki kaosa rağmen dokunuşu yatıştırıcıydı. "İki parmak?"

Yutkundum. Bacaklarım titremeye başlarken aklıma korkutucu bir şey geldi. Bu yaptığıyla beni tatmin edebilirdi. Gerçekten orgazm olabilirdim. Başka birinin... *Jack'in* karşısında kontrolümün tamamını, haysiyetiminse bir kısmını kaybedebilirdim.

"Elsie? Bir parmak yeterli mi? Daha fazlasını ister misin?"

Bilmiyordum. Hayır mı evet mi demeliydim? Kafamı iki yana sallayıp körlemesine koluna tutundum ve tırnaklarımı etine geçirdim. Pazıları meşe ağacı kalınlığındaydı ve sert kasları güven vericiydi. Kötü hislerimin bir kısmı kayboldu; kendimi ona demir atmış gibi hissediyordum.

Ve daha fazlasını istiyordum. Ama zaten çok dolu, hatta yırtılacakmış gibi hissediyordum. "Ellerin çok büyük," dedim. *Ellerin çok güzel. Ellerini seviyorum. Ellerini sürekli izliyorum*, diye eklemedim.

"Peki." Dudaklarıma değen dudaklarını ıslattı. İkimiz birlikte, daha önce hiç bulunmadığımız bir yere giden bir harita çiziyorduk. "Peki, bu şekilde devam edelim."

"Bence..." Elimi yanağına koydum ve gözlerimi onunkilere diktim. "Bence yatağa gitmeli ve seks yapmalıyız. Gerçek seks."

Gergin şekilde güldü. "Bence önünde dizlerimin üstüne çöküp sabaha kadar seni yememe izin vermelisin."

Tanrım. *Tanrım*. Kafamı sersemce sağa sola salladım. "Seks yapalım. Sen... sen bundan zevk alıyor olamazsın," dedim inlememin arasında. Benim zevk aldığım son derece aşikârdı.

"Emin misin?" Beni hafifçe çevirdiğinde kalçama değen sıcak kabarıklığı fark etmemem imkânsızdı.

"Ah."

"Aynen öyle."

"Ama ben... ben bir şey yapmıyorum bile. Yatağa gidersek yapabi..."

"Yapıyorsun. Çok tatlı sesler çıkarıyorsun. Şöyle... ah, evet böyle yaptığımda kalçanı hareket ettiriyorsun. Ve parmağımın etrafında böyle kasıldığın zaman aletimin etrafında nasıl hissettireceğini hayal etmemi sağlıyorsun. Ne kadar sıkı olduğuna bakılırsa bu yakın zamanda olmayacak ama..." Gözlerini kapatıp derin ama yarım bir nefes aldı. "Özür dilerim."

Konuşurken klitorisimdeki ritmini artırdı. Gözlerimin önünde noktalar belirdiğinde kendimi kaybetmeme ramak kaldığını anladım. "Niye özür diliyorsun?"

"Kendime hâkim olmaya çalışıyorum."

"Kendine hâkim olmana gerek yok. Beni üst kata çıkar ve..."

İç duvarlarım etrafında kasıldığında ikimiz de inledik. "İki parmak istemediğinden emin misin Elsie?"

Omuzlarımı pencereye dayadım. Cam terimle ıslanmıştı ve artık soğuk değildi. "Deneyelim."

Bir eliyle belimde yatıştırıcı desenler çizerken diğer elinin işaretparmağını içime, ortaparmağının yanına daldırdı ve bu sefer

yaptığı şeyi izlemeyi ihmal etmedi. Keskin bir nefes alıp altında kıvransam da aman vermedi ve parmaklarını ağır ağır itmeye devam etti. Daha fazla yer açmak için istemsizce belimi gererek onu derinlerime alırken hem minnettarlık hem de inanmazlık içeren bir ses çıkardım.

"Tanrım," dedi Jack. "Siktir."

Sıcak ve çok güzel bir şeyle dolu olma hissine giderek alışıyordum. Biraz hareket etmeyi, kaslarımı sıkmayı denediğimde ikimizden de hayvanlarınkine benzer sesler çıktı.

"İyi mi?"

Kafa salladım. Görüşümün kenarları bulanıklaşmıştı. "İyi."

Tüy kadar hafif ve minik öpücükleri, bizi kan ter içinde bırakan, heyecan veren bu anın mührü gibiydi. "Belki de doluluk hissini seviyorsundur," dedi boğuklaşmış sesiyle.

Yine kafa salladım. Belki de seviyordum.

"Şu anda dizlerimin üzerine çöküp seni ağzımla tatmin etmeme izin verirsen, sahip olduğum her şeyi sana veririm. İstediğin her şeyi veririm."

Bacaklarımın arasındaki hissin tadını çıkararak arkama yaslandım ve pelteye dönüşmüş beynimle düşünmeye çalıştım. "Daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadım. Jack bunu kabul edilemez bulmuş olmalıydı ki derhal diz çöküp göbeğime doğru derin bir nefes aldı.

Dilinin yalnızca iki hareketi beni uzay boşluğuna göndermeye yetmişti. İlk darbeyi iyice esnettiği açıklığıma yaptığında utançtan, vücudumu saran alevlerden ve gırtlaktan gelen inlemeleriyle karnımın alt kısmında oluşan sıvı baskıdan öleceğimi sandım. Sonra klitorisime geçti. Doğduğumdan beri hiçbir şey ama *hiçbir şey* bana böyle hissettirmemişti. Güzel şeylerin az bulunduğunu bildiğimden hiç bitmesin diye uğraştım ama geldiği

gibi gitti. Vücudum kasıldı ve basit, saf, fiziksel bir hazla dolu bir baloncuk misali patladı. Bununla yalnız başa çıkmak imkânsızmış gibi gelince parmaklarımı Jack'in saçlarına sertçe geçirip kafatasına bastırdım. Boşalmaya başlamış olmama rağmen beni yalamaya devam etti ve doruğa ulaşırken tutunacak bir şey vermek istemiş gibi parmaklarını içimden çıkarmadı. Muhteşem bir şeydi. Patlayıcı, yıkıcı, nükleerdi. Evrende bir yerlerde antimadde ortaya çıkıyordu ve tek sorumlusu bu andı.

Bizdik.

"Sanırım ölüyorum," dedim nefes almayı başarır başarmaz. Ciddiydim. Topuklarımı sırtına bastırmıştım ve dilini hâlâ üzerimde kaydırdığı yerden ıslak sesler yükseliyordu.

"Sanırım bunu her gün yapmak istiyorum," diye karşılık verdi, dudaklarımı öptüğü gibi bacaklarımın arasını öperken. "Hayatımın sonuna kadar her gün."

Parmaklarını içimden çekip doğrularak çeneme yumuşak bir öpücük kondururken hazzın korları zihnimi yaktığı için ne dediğini tam olarak anlayamadım. Kafamın üstüne burnunu sürtüp yatıştırıcı, övgü dolu sözler mırıldandı. Nasıl sersemlemiş olduğumu anlamış olmalıydı. Bu seks sonrası sarılıp koklaşma anı olmalıydı ve en az orgazm kadar keyif vericiydi.

Sonra bir şey kafama dank etti. Ben tatmin olmuştum, o olmamıştı. Az önce yaşadığım gergin çaresizliği, zevkin kıyısında asılı kalma korkusunu düşündüm ve şu anda Jack'in de aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını merak ettim. O da tüm vücudunun gerildiğini ve teninin patlayacak gibi olduğunu hissediyor muydu?

"Seks yapmak istiyorum," dedim milyonuncu kez. Doğruyu söylüyordum; gerçekten istiyordum. Bir başka arzum da Jack'in tatmin olduğunu görmekti ve bunu sadece onun iyiliği için istemiyordum. Sebeplerim bütünüyle, tamamıyla bencilceydi.

"Bu gecenin kurallarına aykırı," diye mırıldandı omzuma doğru.

"Yani duracak mısın?" Uyluğumu hareket ettirdiğimde hâlâ şişkin olan aletini hissettim.

"Benim için sorun de..."

"Dürüstlük," diyerek lafını kestim. Bu kelimeyi silah gibi kullanmaya başlamıştık artık. "Şu anda ne istiyorsun? 'Kurallarını' bir kenara bırakarak konuş." Bunu söylerken gözlerimi devirmem onu eğlendirmiş gibiydi. Ortaya çıkan gamzesiyle midemde bir sıcaklık tomurcuklandı.

"Benim bir ihtiyacım yo..."

"Dürüstlük."

"Tamam." Nefesini verdi ve olasılıkları düşünürcesine vücudumu süzdü. "Karnına boşalmak istiyorum."

"Ah." Beklediğim şey... bu değildi sanırım. "Bu bir çeşit fantezi mi?"

Kafasını yana eğdi. "Genelde istediğim bir şey değil aslında. Ama..." Karakterine uymayan bir mahcubiyetle gözlerimin ötesinde bir yere baktı.

"Dürüstlük?" diye tekrar ettim.

"Kendimi asla sahiplenici biri olarak görmedim. Fakat... sen uzun bir süre başkasına aittin ve bu, sürüngen beynimi bayağı bir rahatsız etti."

Kendi belli belirsiz kıskançlığımı düşünerek kafa salladım. "O zaman yapmalısın."

Yutkundu. "Yapmalı mıyım?"

"Evet." Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Ama kıyafetlerin üstünde kalsın. Kurallar önemli."

Bana pis bir bakış attı. Onunla dalga geçmenin verdiği keyifle kıkırdıyordum ki kemeri çözüldü, fermuarı açıldı, aletini dışarı çıkarırken kumaşa sürtünme sesi yükseldi ve gülümsemem dudaklarımda donup kaldı.

Ben bakıyordum, o bakmıyordu. Tepkimi izlemek için gözlerini yüzüme çevirmeden aletini avuçladı ve sıvazlamaya başladı. Mümkün olduğunu hayal bile etmediğim kadar sert, uzun ve kalındı. Kendini okşamasını izledim, sonra bakışlarımı kanepeye çevirdim, en son tekrar ona baktım. "Bu büyüklük seni... engellemiyor mu?"

Aşırı utanç verici bir soru sormuştum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bu düzlemden silmek istedim ama Jack zaten beni dinlemiyordu. Sanki son on dakikadır karşısında çıplak durmuyormuşum gibi bakışları hâlâ hızla vücudumda dolaşıyordu. "Sen gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye mırıldandı.

"Dünyada pek çok güzel kadın olduğu için bunu umursamadığını, hatta fark etmediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum." Genelde çok özgüvenliydi ancak şu anda benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyordu. "Sendeki her şeyi fark ediyorum." Çeneme ıslak, minik öpücükler kondurdu. "Tekrar boşalabilir misin sence?"

Bunu bilmek imkânsızdı. Daha önce kimseyle beraberken boşalmamıştım ve yüzde iki yüzlük gelişme oranı biraz abartı olurdu fakat kim bilirdi? Gerçi şu anda kendimi kaybetmektense onu izlemeyi ve kontrol tamamen elinde olmadığında nasıl göründüğüne şahit olmayı tercih ederdim. "Sanırım istemiyorum."

Kafa salladı ve bir sonraki hamlesini kendi için yaptı. Uyluklarımın arasına yerleşip aletinin alt kısmı klitorisime sürtünecek şekilde pozisyon aldı. Bu hareketi ikimizin de nefesini kesti ama şu anda *onun* isteği önemliydi. Aletinin başını açıklığıma yerleştirip inleyerek uzun bir süre öylece kaldı. Bu, iki geleceğin var olduğu çoklu evrende bir kırılma noktasıydı: Birinde aletini içime itip beni beceriyor, diğerindeyse katı kurallarına uyuyordu.

Ne yazık ki Jack Smith-Turner tam bir inatçı keçiydi.

O anda aklıma, bunu onun için benim yapabileceğim geldi. Onunkine değen sıcak bir vücuttan ve boynuna sarılan incecik kollardan daha fazlası olabilirdim. "Senin yerine ben..."

"Bu gece değil." Şimdi hareketleri hızlanmıştı ve parmak boğumları ritmik bir şekilde klitorisime sürtünüyordu. "Sadece seni izlemek, burada olduğunu bilmek istiyorum." Aletini ıslatmak için bacaklarımın arasındaki sıvıyı kullanarak sıvazlamaya devam etti ve birkaç saniye sonra kollarındaki gerilmeyi gördüm. Parmakları hafifçe titriyor, boşalmaya çok yakın olduğunu gösteriyordu. "Kahretsin, Elsie." Konuşması hızlı ve çaresizlik yüklüydü. Alnını benimkine yaslamıştı. "Son birkaç aydır öyle günler geçirdim ki senden başka bir şey düşünemiyordum. Düşünmeyi istemiyordum." Sonra dudaklarından dudaklarıma boğuk bir "Siktir," döküldü ve zirveye ulaştığını anladım.

Hırlayarak bitireceğini ve üstümü başımı meniye bulayacağını, belki de bir sanat eseri ortaya çıkaracağını sanmıştım ama öyle olmadı. Bunun yerine, neredeyse tamamen kararıp camlaşmış gözlerini benimkilere mühürleyebilmek için geri çekildi. Boştaki eli telaşla, körlemesine bir şey arıyordu. Elimi bulduğunda sıkıca tutup parmaklarını benimkilere geçirdi ve işte o anda anladım. Bu yaptığımız şey Jack için uyarılmaktan ya da düzüşmekten ibaret değildi. Boşalmaktan ya da öncesinde aptalca şüphelendiğim diğer şeylerden de ibaret değildi.

Bu, ikimizle ve bizim çok ötemizdeki ihtimallerle ilgiliydi.

"Elsie," dedi boşalırken, sesi fazla çıkmasa da. Şoke edici hazla başa çıkmaya çalışırken aklını kaybetmemek için kendi içine kapandığını hissettiğimde onu sıkıca tutup burada, yanında olduğumu hatırlattım.

Buradayım.

Bu şeyin gidebileceği nokta dehşet vericiydi. İstediğim şey beni bile korkutuyordu. Gözlerim yaşlarla dolarken boğazım-

dan bir hıçkırık kaçtı ve hayatımı kurtarmak istercesine Jack'e tutundum. Karnımda ve göbek deliğimde birikmiş menisi tişörtüne yapıştı. Neyse ki ne sorunum olduğunu sormadı, açıklama yapmam için yalvarmadı. Sadece kollarını bana sıkı sıkı sardı ve gözyaşlarım, ne yapacağını ya da ne hissedeceğini bilemeyen kaçık, dengesiz bir kızın kıkırtılarına dönüşene dek hiç bırakmadı.

Bir dakika. Gerçekten de kaçık, dengesiz bir kızdım.

Bir kahkaha attım. Gülmeyi kesemiyordum. Film bitmişti ve siyah-beyaz kapanış jeneriği ekranda kayarken Radiohead'in "15 Step" şarkısı odayı doldurmuştu. Ve ben hâlâ gülüyordum.

"Anı mahvediyorsun." Olimpik bir yarışta koşmuş gibi soluk soluğa kalmış Jack'in boynumdaki dudakları kıvrıldı.

"*Çok* özür dilerim. Ben sadece..."

"Ne?"

"Hâlâ çok erken olduğunu düşünüyor musun diye merak ediyorum."

Kıçıma bir şaplak attığında bağırdım ve gülmeye devam ettim.

"Evet." Geri çekildi ve yüzüne bakabilmem için kafamı geriye yatırdı. "*Gerçekten* erken. Ama bizi yavaşlatabilecek tek kişi sensin. Yani..."

"Yani?"

Terle ıslanmış saçımın bir tutamını kulağımın arkasına soktu. Gözlerinde endişe ve sıcaklık vardı. Bizimle ilgili olmayan tüm ifadelerden arınmıştı. "Bana karşı nazik ol, Elsie. Tek istediğim bu."

20

DÜŞEN CİSİMLER

Gönderen: SandraShuberton@gmail.com

Re: Termodinamik Ödevi

Doktor Hannaway, hanımefendi, 23 saat oldu, hâlâ ödevimi kontrol etmediniz mi?

Cumartesi bir sersemlik hali içinde geçiyordu.

Odamda bir o yana bir bu yana geziniyor, sık sık uzaklara dalıyor ve dolabımı niçin açtığımı ya da doğru miktarda diş macunu için tüpü nasıl sıkmam gerektiğini unutarak elim havada asılı şekilde kalakalıyordum.

Bu bir ilkti. İçimde bazı paradigmatik değişimlerin gerçekleştiğini hissedebiliyor ama gerekçesini açıklayamıyordum. Jack'le yaptıklarımız, bugünün liselilerinin ilk evrenin çeyreği olarak

hiç görmeyeceği şeylerdi. Yani bunda büyütülecek bir şey yoktu. Dün geceyi, iki yetişkinin sıradan aktivitelerle eğlenceli zaman geçirmesi olarak düşünmeye çalışıyordum fakat kafamın içi davetsiz, agresif, utanç verici şeylerle dolu olduğundan, zaten doğası gereği sinir bozucu bir iş olan not vermeye odaklanmakta zorlanıyordum.

"Dün gece kaçta geldin?" diye sordu Cece, mutfağa girdiğimde. Her zamanki gibi aynı anda birden çok işle uğraşıyordu. Bir yandan Hedgie'ye engel parkurundan geçmeyi öğretiyor, bir yandan Plantagenet* kadınları hakkındaki bir sesli kitabı dinliyor, diğer yandan da yulaf lapası hazırlıyordu.

Beni eve bıraktığında Jack'in arabasının gösterge panelindeki saatin kaçı gösterdiğini hatırlamaya çalıştım. Kırmızı rakamlar karanlıkta bana, *Artık gitmen gerek*, der gibi bakarken Jack bir öpücük için koltuğuma doğru eğilip sonra da beni kucağına çekerek, *Henüz olmaz*, diye fısıldamıştı. "Bir civarında."

"Bu bir rekor."

"Film izledik," dedim ama, *Yetişkin hayatımın en sarsıcı gecesini yaşadım ve içinde peynir bile yoktu*, diye eklemedim.

"Hangi film?"

"Şey... vampir filmi."

"Aman Tanrım. *Nosferatu: Bir Dehşet Senfonisi* mi yoksa?"

"... Evet."

"Ne şanslısın." İçini çekti. "Kont Orlok uyanmadan önce mi sonra mı öpüştünüz?"

"Öpüşmed..." Boynuma işaret ettiğinde mikrodalgada yansımama bakmak için döndüm. Kahretsin. "Tam uyanırken."

Bilmiş biçimde kafa salladı. "Şehvet uyandırıcı bir film, değil mi?"

---

* Plantagenet Hanedanı, kökeni Fransa'nın Anjou bölgesine dayanan soylu bir ailedir. (ç.n.)

Sonrasında ağabeylerimi arayıp, birbirlerini öldürmekten hapse girerlerse gelecek yaşamlarında Dana yerine çok miktarda tuvalet şarabı* olacağını hatırlattım ve karşılık olarak biri (Lucas) bana kaltak derken diğeri (Lance) gidip kendi lanet hayatıma bakmamı söyledi. Onlarla konuştuğumu anneme söylediğimdeyse kaba bir, "Hıı," cevabı aldım.

"Pazarda falan karşılaşırlarsa birbirlerini arabayla ezmeyecekleri konusunda *anlaştılar* en azından."

"Ailen için üzerine düşeni yaptığını görmek güzel, Elsie," dedi annem.

Sanırım affedilmiştim. Ne de olsa yapmamı istediği şeyi yapmıştım. Ama annem, teyzemin Facebook'ta paylaştığı ilham verici sözün aslında laf sokma olabileceğini anlatmaya koyulduğunda kendimi dürüst olurken hayal ettim. *Anne, yeter. Bu saçmalığın daniskası.*

Tabii aklımdan geçeni söylemedim.

Cumartesileri genelde Dr. L.'le buluşurdum ve George'un teklifini onunla istişare etmek için sabırsızlanıyordum ancak kendisi şu an şehir dışındaydı. Bu yüzden Cece'yle öğle yemeği yedim (fotoğrafını çekip Greg'e attığım ve cevap olarak, yedi adet yüzüne vuran insan emojisi aldığım bir kinoa salatası) ve öğleden sonrayı bilim fuarında geçirdim. UMass Fizik Kulübü'nün standında duran tek kişi bendim çünkü yardım etmesi gereken öğrencilerin hiçbiri gelmemişti. Kıçım donarken bir yandan da onlara mancınık yapmayı öğretmem için yalvarıp duran bir grup çocukla ilgilensem mi diye düşünüyor ve gelecek yıl bunu tekrar yaptığımı hayal ediyordum.

Sonra durup hayatımın *istediğim* yönde gittiğini hayal ettim.

O sırada Jack'ten mesaj geldi ve beynim çalışmayı tamamen kesti.

---

* Mahkûmlar tarafından, hapishane tuvaletlerinin rezervuarlarında yapılan alkollü içeceklere verilen takma addır. (ç.n.)

JACK: Greg bizi yemeğe davet etti. Gidelim mi? İstersen evde de kalabiliriz.

Aramızdaki bu şey henüz yeni olmasına rağmen cumartesi akşamlarını bana ayırmış gibi konuşması kalbimin teklemesine yol açıyordu.

ELSIE: Geç saate kadar UMass'te tarif edilemez şeyler yapmakla meşgul olacağım. İşim bitince size katılabilirim.

JACK: Süper.

Uzunca bir süre *dürüstlük* kelimesine kafa yorduktan sonra ekledim:

ELSIE: Sonrasında geceyi sende geçirmek isterim.

Jack'in yanıtının gelmesi uzun sürünce söyleyebileceği şeyleri kafamda kurmaya başladım. *Çok hızlı gidiyorsun. Tempoyu şimdi bozmayalım. Biraz ağırdan alalım.*

Fakat bir şeyler değişmişti. Belki beni salonunun pencere pervazına oturttuğunda, belki sonrasında paltomun düğmelerini iliklerken çenemi hafif hafif ısırdığında, belki de otoparkta elimi tutup beni tekrar arabaya çekerek filmin nasıl bittiğini anlatmadan gidemeyeceğimi söylediğindeydi. *Üniversiteye gidiyorlar mı? Edward bir dermatologla görüşüyor mu? Altın soğanı kim kazanıyor?*

Yanıtın gelmesi uzun sürmüş olabilirdi ama geldiğinde beni pek şaşırtmadı.

JACK: İyi olur.

Greg kapıyı açtığında kendimi çoktan panik haline sokmuştum.

"Boş gelmek kabalık olur diye düşündüm," dedim düşünmeden. "Bu yüzden bunu aldım. Çünkü ucuzdu ama en ucuzu değildi." Kırmızı şarap şişesini ona kurtulmak istediğim sıcak bir patatesmiş gibi uzattım. "Otobüse binene kadar ismini fark etmedim."

Greg, seksi ve flörtöz bir fontla "Ménage à Trois*" yazılmış etikete baktı ve alaycı bir kahkaha attı.

"Yemin ederim bu bir teklif *değil*."

"Anlaşıldı." Greg'in bana sarılması aynı anda hem rahatlatıcı bir aşinalık hem de yeni hisler barındırıyordu. "Şu seks partisi davetiyesini buzdolabına koyup yemeği halletmem lazım. Sen de içeri gel, hadi."

İçimdeki kaygı çukurunun kenarlarına tırnaklarımı geçirip dışarı çıktım ve Greg'in peşi sıra mutfağa gitmek için hareketlendim. O anda...

Jack'i gördüm.

Kalbim yoktan yere bir takla attı ve nefesim kesildi. Acaba dolaşım ve solunum sistemim mi bozulmuştu? Vücudumun geri kalanı da pankreasıma özenip tembellik etmeye mi karar vermişti? Tüm iç organlarım çalışmayı mı *kesmişti*? Gerçi bu önemli değildi. Umurumda değildi. *Jack'in* de umurunda değildi. Antreden birkaç metre ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş dikilirken duyduklarını komik bulmuş gibi kestane rengi gözlerinde sıcaklıkla bakıyordu. "Paul Amca'yla ortak bir noktanız varmış gibi duruyor."

"Ben... O... Bir yanlış anlaşılma oldu sadece."

---

* (Fr.) Üçlü cinsel ilişki anlamına gelir. (ç.n.)

Dudakları seğirdi. "Geceyi geçirmek istediğini söylediğinde burayı kastettiğini düşünmemiştim."

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. Sonra Jack'in sıcaklığını hissedip bana yaklaştığını anladım ve kendimi ona bıraktım.

"Merhaba," dedi dudaklarını şakağıma sürterek. Birdenbire dünyadaki her şey daha doğru görünmeye başladı. Onu öpmeyi çaresizce istiyordum ama kardeşinin bizi basmasını istediğimi söyleyemezdim. Bu yüzden geri çekilip aklıma gelen ilk şeyi söylemek için ağzımı açtım.

Ve hemen kapattım.

Deliriyor muydum? Beynim kulaklarımdan mı akıyordu? Aklıma gelen şeyi söyleyemezdim. Henüz kafayı sıyırmış de...

"Dürüstlük," dedi Jack azarlarcasına.

Kahretsin. "Ben..." Yutkundum ve derin bir nefes alıp toparlandım. "Seni özledim." Alnımı ovuşturdum. "Tanrım, aşırı tuhafım."

Düşünüyormuş gibi yavaşça kafa salladı, ardından, "Bugün işlerimi halletmek için kampüse gittim," diye başladı. "Fakat tüm zamanımı, yanıma taşınmanı istemenin ne kadar delice kaçacağını düşünerek geçirdim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Sen de tuhafsın."

"Aynen."

"Daha önce hiç...?"

"Hayır, ilk defa böyle bir şey düşündüm."

"Bizim sorunumuz ne?"

Amansız gözlerini benimkilere dikti. "Bence ikimiz de cevabı biliyoruz."

Tekrar güldüm. "Neymiş?"

"Hadi ama Elsie. Ortada olan şeyi biliyor olmalısın."

Geriye doğru bir adım attığımda neredeyse üstü dolu konsola çarpacaktım. Konuşmanın gidişatı paniğimin uyanmasına neden olmuştu. Neden bahsettiğini sanırım biliyordum ama... bu mümkün değildi. Öyle *hissettiriyor* olsa da henüz çok erkendi.

Ağzım kururken, "Hayır," dedim ve bana yine yalan söylediğim zamanlara özel olarak ayırdığı o bakışı attığı için kafamı çevirdim.

Her zamanki acımasızlığıyla devam edeceğinden korkmuştum ancak kafasını sallayıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmakla yetindi. "Zamanla anlayacaksın." Dokunuşu kısa sürdü çünkü tam o sırada Greg yemeğin hazır olduğunu seslenerek bizi çağırmıştı.

"Ortalama bir aşçı olduğum konusunda seni uyarmalıyım," dedi eski sahte erkek arkadaşım. Doğru söylediği belliydi fakat onun ortalama yemekleri benim ortalama şarabımla ve ikisinin ortalama geçen çocukluklarının anılarıyla mükemmel bir uyum yakalamıştı. Ergen Greg'in, Facebook durumunda *emo* şarkı sözleri paylaştığını, Jack'in ise bir ara kaykaycılığa ve saçını uzatıp topuz yapmaya (kaykay evresiyle aynı zamana denk gelmiyordu) özendiğini öğrendim. Ayrıca evde kendi kendilerine uydurup *Torun* adı verdikleri bir mafya filmleri vardı. Greg filmi bana izleteceğine söz verdi. Karşılığında ben de onlara en garip sahte sevgililik anılarımı anlattım. Randevumuzdan önce denizci şarkıları ezberlememi isteyen adam ve duvar kâğıdından korkan adam gibi.

"Ne kadar... zahmetsiz," dedim Jack'e. Kardeşi geç saatte gelen bir iş telefonuna cevap vermek için gitmişti ve biz de bulaşıkları hallediyorduk. O yıkıyordu, ben kuruluyordum.

"Ne zahmetsiz?"

"Bu..." Köpüklü ellerine baktım. "... yaptığımız. Üçümüzün baş başa vakit geçirmesinin tuhaf kaçacağını düşünmüştüm ama..." Öyle olmamıştı.

"Neden böyle düşünüyorsun peki?" diye sordu, cevabı zaten biliyor gibi görünse de. Ben bilmiyordum ama. Greg, *Torun*'u yirmi yıldır ilk kez tozlu raflardan indirip bana izletirken de çözememiştim, ona iyi geceler dileyip çıkarken de. Arabaya bindiğimde uyuyakaldım. Eve vardığımızdaysa paltomu çıkarıp askıdaki *kendi yerime* astım.

Bu şekilde düşünmem saçma mıydı? Bir yerde üç kez bulunmak sahiplik göstergesi sayılsaydı Cece ve ben şimdiye Trader Joe marketin peynir koridorunun baronları olmuştuk. Fakat buraya geldiğimde paltom her zaman aynı yeri, yani ince, siyah ceketle Jack'in MIT Fizik Enstitüsü yaka kartının ortasını buluyordu.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu Jack, dairesinde ilerleyip lambalardan sadece bir tanesini yakarken. Onun yüzü gölgelerdeydi, bense gölgelerde kaybolmuştum.

"Hayır."

"Başka bir şey?"

Başımı olumsuz anlamda sallayıp esnememi bastırdım. Saat ikiyi geçmişti ve tek istediğim bir yastıktı ama seks yapmak üzere olduğumuzu düşünüyordum. *Geceyi geçirmek* bu anlama geliyordu, değil mi? Urban Dictionary'yi bir kontrol etsem iyi olurdu.

"O zaman üst kata çıkalım."

Odasına girdiğimizde elime kocaman bir *sweatshirt* tutuşturup beni banyoya yöneltti. *Sweatshirt*'ü giydim çünkü bunu neden verdiğine kafa yoramayacak kadar yorgundum, çünkü çok rahat görünüyordu ve belki de Jack'in fantezilerinden biri buydu. İç çamaşırlarını seviyordu, spor giysiler bir sonraki mantıklı adım olabilirdi. Ya da dokunaçlardan oluşan dev dildolar.

Ağız çalkalama suyunu kullandım, yüzümü iyice ovalayarak temizledim, sonra paytak adımlarla odaya dönüp saçlarımı dağınık topuz yaptım. Kalın kumaşlı *sweatshirt* dizlerime kadar uzanıyordu. Jack'in eğlenmiş gibi görünen suratına pek bakmadan

geçip yatakta *kendi tarafıma* çöktüm -sağlam bir temele dayanmayan iyelik zamirleri kullanmaya devam ediyordum, evet- ve yirmi saniyelik bir mikro şekerleme yaptım. Gerçi on dakika da geçmiş olabilirdi çünkü gözlerimi açtığımda Jack koridordan gelen gece lambasının ışığının önünde duruyordu. Duş ve diş macunu kokuyordu ve üzerinde ekoseli pijama altıyla *Oyuncak Hikâyesi* tişörtü vardı.

"Ne tatlı," dedim tekrar gözlerimi yumarak. "Woody ile Buzz'ın homoerotik eğilimlerini fark ettin mi?"

"Bayağı aşikârdı bence."

"Doğru. Teşekkürler. Biz şimdi..." Esnedim. "... seks yapacağız, değil mi?"

Yatak çöktü. "Evet, tabii." Battaniyenin altında güçlü eller beni çekti, uzun bacaklar benimkilere dolandı. Bunu daha önce de yapmıştık. Çok rahatlatıcıydı. Tanıdıktı. *Benim* kelimesi uykulu zihnimde yine belirdi ve olması gerekenden uzun kaldı.

"Peki. Tamam." Esnemeyi kesemesem de gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum. "Doğum kontrol iğnesi kullanıyorum. Aile Planlaması Derneği'nden alıyorum, yoksa param yetmezdi."

"Aile Planlaması Derneği'ndekiler iyi insanlar."

"Evet." Ona daha da sokuldum. Ereksiyonu karnıma değiyordu ama Jack'te hiç sabırsızlık belirtisi yoktu. "Prezervatif kullanmamıza da gerek yok. Tabii sende kasık biti yoksa."

Yanağıma değen yanağının kıvrıldığını hissettim. "Prezervatiflerin kasık bitinden koruduğunu sanmıyorum, güzelim."

Şampuan, hafif ter ve Jack'in MIT ofisi gibi kokan yastığa gömülüp minik parazitlerin bir kasıktan diğerine atlamasının mantığını düşünürken uyuyakalacakken sıçrayarak kendime geldim. "Uyumama izin verme," dedim Jack'in boynuna doğru esneyerek. "Şu anda yapıyor olmamız gerekirdi."

"Yapıyoruz zaten. Çılgınlar gibi hem de. Sen şimdi gözlerini yum."

Yumdum. Böylesi daha kolaydı. "Bu da kurallarından biri mi? Yoksa BDSM* ile mi ilgileniyorsun?"

"Rızaya bağlı ilişkiyle ilgileniyorum. Ve partnerimin uyanık olmasıyla."

Profesyonel hayatta başarıya ulaşmış, güzel, zeki ve kıvrımlı partnerler gözümün önünde resmi geçit yapıyordu. "Şu jeologa ne oldu?"

"Kime?"

"Seninle tanıştığım gün yanında getirdiğin kadından bahsediyorum. Çok güzeldi. Kısa boyluydu ve koyu renkli saçları vardı. Adını unuttum."

"Madeleine. Şu anda Avrupa'da, ücretli izinde. Yanlış hatırlamıyorsam İspanya'daydı."

Uykum azıcık da olsa açılmıştı. "Çok kadınla beraber oldun mu?"

"Hmm." Sesi tenimi ve kemiklerimi titretti. "Bilmem."

"Nasıl bilmezsin?"

"Yani 'çok' derken parametreler nedir bilemem ki."

"Yüz ila üç yüz on iki arası diyelim." Kıçıma yumuşak bir şaplak attığında kıkırdayıp onda eridim. "Ben de bilmiyorum."

"O halde cevabı asla bilemeyeceğiz."

"Ama bunu sık sık yapıyorsun."

"Bir süredir yapmadım."

"Ne zamandır?"

"Bence biliyorsun."

Ah. "Ama seksi seviyorsun," dedim. Bu bir soru değildi.

---

* Bondage (Bağlama), Discipline/Dominance (Disiplin/Hâkimiyet), Submission (Boyun Eğme) ve Masochism (Mazoşizm) kelimelerinin baş harflerinden oluşan bu kısaltma, rızaya bağlı fiziksel baskı ve sert fanteziler içeren bir ilişki türünü tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

"Seviyorum." Duraksadı. "Fakat bir hibeyi kazanmak için uğraşıyorsam ya da bir deneyle ilgileniyorsam aylarca aklıma gelmediği oluyor."

"Güncel başarısız deneylerin gibi mi?"

Küçük bir kahkaha atıp saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Son altı ayda, hayatımda hiç düşünmediğim kadar seks düşündüm ama."

"Umarım seversin." Ona iyice yapıştım. "Benimle yapmayı yani."

"Seveceğim."

"Emin olamazsın."

"Olabilirim." Yatıştırılması gereken bir hayvanmışım gibi sırtımı sıvazladı. Belki de öyleydim.

"Cinsel uyum dikkat edilmesi gereken bir şeydir. Ya sen ve ben..."

"O zaman üzerinde çalışırız."

"*Çalışılması gereken* bir şey olmak istemiyorum. *Çalışılması gereken* bir şey olduğumu hissetmeni istemiyorum."

İçini çekti. "Hayatında bir noktada devrelerin yanmış ve beynin, insanların zamanına ve çabalarına değmeyeceğini, onlardan bir şey istersen hayır diyeceklerini ve seni terk edeceklerini düşünmene neden olmuş." Akropoliste onuncu kez suyun kaldırma kuvvetini anlatan Siraküzalı Arşimet'miş gibi gerçekçi bir tavırla konuşuyordu. "Sevgi öyle bir şey değil, Elsie. Ama merak etme, ben sana doğrusunu göstereceğim."

"Ama ben..."

"Hadi uyu artık."

"Ne? Neden? Hayır!" Doğrulmaya çalıştım ama kolları beni sıkıca sardı. "Seksle uğraşıyor olmamız gerekmiyor mu?"

"Bir dakika sonra uğraşırız. Şimdilik gözlerini kapat ve yirmi saniyeliğine sessiz ol."

"Neden ki?"

"Fantezilerimden biri."

"Seni sapık." Esnedim. "Anal oyunlara ve bağlamaya ne oldu?"

"Oraya da geleceğiz. Gözlerin kapalı mı?"

Göğsüne doğru kafa salladım.

"Aferin. Şimdi içinden yirmiye kadar say."

Kulağıma çarpan nefesi yumuşak, düzenli bir ritimdi. Sıcacıktım ve güvendeydim. Dünyayı terk edip rüya alemine geçiş yapmadan önce ancak on üçe kadar sayabildim.

21

KOMPLEKS HARMONİK HAREKET

İLK DÜŞÜNCEM ONA PERDE almak istediğim oldu.

İkinci düşüncemse, önümüzdeki altı ayı peynirsiz, insülinsiz ve muhtemelen tuvalet kâğıtsız geçirmek zorunda kalacağımdı. Para biriktirmek için. Ona perde alabilmek için.

Karartma özellikli. Kendinden delikli. Zeminden tavana kadar uzun.

O kadar geç saatte yatıp da sabahın köründe -saat kaçtı? Yedi buçuk mu? Sekiz mi? Dokuz mu?- uyanmak kabul edilemezdi. Sırf adamın biri perdenin varlığından habersiz diye uykumdan olamazdım. Bu basit konsepti anlamak bu kadar zor olma...

"Senin için göz bandı alırım."

Gözlerimi açtım ve aklıma ilk gelen *mavi* oldu. Halbuki gözlerinin ancak sekizde birini mavi oluşturuyordu. "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Kaş çatışın beni de uyandırdı," dedi uykudan boğuklaşmış sesiyle. Gece her nasılsa üzerine çıkıp yüzüstü yattığımdan, esneyerek gerinmesi benim için sismik bir olay, yerkabuğunun altında kayan tektonik bir fay gibiydi.

"Ben buraya nasıl geldim?" diye sordum.

"Çok fazla kıpırdanıyordun," dedi. "Kavalkemiklerimi tekmelemeni önlemenin en kolay yolu buydu."

"Bir dakika. Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen uykuya daldıktan beş dakika sonra."

"Vay canına." Üstünden *inmeliydim*. Ama iri, sıkı ve sıcak vücudu mükemmel bir yataktı. Ya yetmeyen ya da fazla yoğun gelen uyku yüzünden mahmurdum ve henüz hareket etmek istemiyordum.

Kendimi, bedenimi hissediyordum. Jack'in eli *sweatshirt*'ün altında, belimdeydi. Ayaklarım onun baldırlarına dolanmıştı. Ağzı benimkinden biraz uzakta olsa da ulaşmak zor değildi. Ben de tam olarak bunu yaptım.

Niyetim küçük bir öpücüktü. Çürümüş yumurta kokulu sabah nefesiyle karşılaşacağımı düşünerek uzandım ama beklediğim olmadı. Jack'in tanıdık tadında bir değişiklik yoktu. Öpücüğü derinleştirip nazikçe ve leziz bir tembellikle beni öpmeye başladığında zaman yok oldu. Evren bu yataktan ibaretti. Hâlâ uykudaydık ve kendi zihinlerimizin güvenli sınırları içinde rüya görüyorduk.

Jack hiç aceleci ya da baskıcı değildi. Dili benimkine yavaş bir ritimle çarpıyor, tenimde keyifli desenler çiziyordu. Kalbi hızlansa da dengesini korudu. Nefes alıp verişleri sığ bir hal aldı ama bunu sadece göğsü benimkine değdiği için anlayabiliyordum.

Uyanmak için ne kadar da güzel bir yöntemdi. Tekrar, tekrar ve tekrar bu şekilde uyanmak istiyordum. Üzerimize düşen kör

edici güneş ışınlarını, içimdeki bu yeni parlaklığın kavurucu kırılganlığını hissetmek istiyordum.

Belki de evinde perde olmamasının nedeni buydu. Aydınlıkta cesur hissetmek kolaydı. Korktuğum tüm şeyleri yenmek çok basit, dürüstlük neredeyse zahmetsiz geliyordu.

"Jack?" Geri çekilip avuçlarımı kafasının iki yanına dayayarak hafifçe doğruldum. Çözülmüş saçlarım etrafımızı bir mihrap gibi kaplıyordu.

"Elsie." Avucunu yüzüme koydu.

"Ben..." Korkmuyordum. *Hiç* korkmuyordum. "... yalan söyledim."

Dudakları uykulu şekilde seğirdi. "Hangi seferden bahsediyorsun?"

Ona dik dik baktım. "Senden nefret ediyorum."

"Eminim." Başparmağını nazikçe yanaklarıma sürttü. Sevgiyle. Çünkü aramızdaki böyle bir şeydi. "Hangi yalandan bahsediyorsun?"

"Bilmediğimi söylemiştim. Ama biliyorum."

"Neyi?"

Yutkundum. "Bunun nereye gittiğini. Seninle benim yani. İkimizin."

Aramızda bir şeyler yoğunlaşıp ağırlaştı. Ben biliyordum. O biliyordu. İkimiz de artık kabullenmiştik. Bu belki de bir işaret sayılabilirdi. Evren, ilerlememiz için izin veriyordu. Jack sıcacık gözleriyle yüzümü inceleyip, "Buraya gel," dedi.

Dün gece sutyenimi çıkardığımı hatırlamıyordum ama çıkarmış olmalıydım çünkü üstümdeki *sweatshirt*'ü çekip attığında parlak ışıkların altındaki soluk tenim çıplaktı. Ondan, başka yere bakmasını istemek bile istemiyordum.

Jack beni görüyordu. Ve bu hiç sorun değildi.

"Gel buraya," diye tekrarladı ve dudaklarını ısrarcı bir şekilde benimkilere bastırdı. Bu sefer duracak gibi değildi. Sanki beni bugün için, daha önce öpemediği zamanlar için ve gelecekteki günler için öpüyordu. Dün, iki gece önce ya da iki hafta önce onu tutan neyse bu sabah güneşin altında eriyip gitmişti.

Sen tutuyordun, dedi içimdeki ses. *Esasında sen olmayan tüm o Elsie'ler onunla senin arana giriyordu.*

Jack tişörtünü çıkarmak için doğrulduğunda nefesimi tuttum. Bu... bu *yeni* bir şeydi. Şimdi o da benim gibi çıplaktı ve durumumuz *eşitti*. Beni kendisine çekmeye çalıştığında başımı iki yana sallayıp onu incelemeye başladım. Bacaklarımı belinin iki yanına atıp, hayatımdaki en tehlikeli değil de yumuşak başlı, uysal bir canavarmış gibi üzerine oturdum.

"Eskiden... yani MIT mülakatımdan önce bunları gözümde canlandırmaya çalışırdım." Parmağımın ucunu dirseğinde gezdirdim. "Dövmelerini yani."

Kıpırdamadan altımda *duruyor* olsa da bana dokunmadan *edemiyor* gibiydi. Elini kaburgamın üzerinden kaydırıp göğsümün yan tarafını okşadı. "Dövmelerim olduğunu nereden biliyordun?"

Yutkundum. "Birinin ucunu görmüştüm."

"Ah." Başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla meme ucuma kaydığında sırtımı gerdim. "Ne olduklarını düşündün?"

"Dikenli tel. Bon Jovi şarkı sözü. Elon Musk'ın yüzü."

"Yüce İsa."

Güldüm ama kolay nefes alamıyordum. "Kusura bakma."

Dövmeleri çok güzeldi. Dirac denklemi. Elektron bulutu. Beta bozunumu. Fibonacci spirali. Kinematik modeller, astral düzlemler, Drake denklemi, MBBA'nın moleküler yapısı. Soluk mürekkeple oluşturulmuş çizgiler birbirine kenetlenerek güzel bir tablo meydana getirmişti. Modern fiziğin temelini oluş-

turan şeyler geniş omzunu kaplamış, iri pazısına dolanmıştı. Parmağımı tüm çizgilerin, kıvrımların ve köşelerin üzerinde dolaştırdım, o da bana izin verdi. Teninin titremesi kendini nasıl zor tuttuğunu gösteriyordu ama yine de dayandı. Daha önce hiç bu kadar bencil olmamış, sadece bana ait olan bir şeye bu kadar vakit harcamamıştım. Sanırım Jack bunu bildiği için bana müsaade ediyordu.

"Tüm bunları ilk kez öğrenmenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Schrödinger denklemini, standart modeli."

Kafa sallayıp yutkundu. Sertliği merkezime değiyordu ve sabırsızca sabırlıydı. "Evrenin bir mantık çerçevesine oturtulabileceğini anlıyorsun."

"Desenlerden yaratıldığını; öğrenilebilen, keşfedilebilen, öngörülebilen kurallardan ibaret olduğunu."

"Keşfedip öğrendiğinde dünyayı istediğin şekle sokabileceğini," dedi.

"Keşfedip öğrendiğinde kendini, dünyanın istediği şekle sokabileceğini," dedim karşılık olarak.

Bir süre birbirimizi izledik. Benim ellerim onun üzerindeydi, onunkiler de benim. İki, beş, on yaşındaki Jack'in dünyada yapayalnız kaldığını, annesi sandığı birine artık anne dememesinin söylendiğini düşünmeye çalıştım. Sarı saçları olan tek Smith oğlanının, çevresindekileri şekillendirmeye karar verdiği anı hayal ettim. Nihayetinde kendi dünyasını kendi seçmişti, değil mi? Greg'in, Millicent'ın, arkadaşlarının olduğu, sadece kendisine özel bir dünya inşa etmişti.

Şu anda onun da beni düşündüğünden emindim. Yaşadığım farklı dünyalar için oluşturduğum farklı Elsie'leri katman katman üzerimden ayırıyordu; tıpkı tanıştığımız ilk günden bu yana yaptığı gibi.

Sen ve ben çok da farklı değiliz, diye düşündüm ve kendi dudaklarımdan sesli bir nefes döküldüğünü duydum. Fark etmeden

nefesimi tutmuştum. "Nereye gittiğimizi biliyorum," dedim tekrar, kesinliğini ta kemiklerimde hissederek. Dirac gibi, görelilik gibi, kuarklar ile gluonlar arasındaki kuvvetli etkileşim gibi. Jack ne demek istediğimi anlayıp olduğu gibi kabul ederek kontrolü de aldı ve bizi yatakta döndürüp beni altına çekti.

Külotumu çıkarıp istifçi bir ejderha gibi yastığının altına tıkıştırdı. "Tüm dünyam olabilirsin," diye fısıldadı kulağıma doğru, köprücükkemiğime geçmeden önce. "Eğer izin verirsen."

Saçlarını okşadım. "Sanırım vereceğim."

"O zaman özür dilerim."

"Ne demek... yani şey, niçin özür diliyorsun?"

Bacaklarımı aralayıp kendine yer açtı ve hevesli bir keşfe çıkmış, ulaşması gereken cevaplar varmış gibi merkezime dokundu. Bunu istiyor muydum? Hazır mıydım? Yeterince ıslak mıydım? *Evet.* Evet. Bilmiyordum.

"Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim."

İnledim ve karnıma değen ereksiyonuna uzandım. Ben de onu hissetmek, ona dokunmak istiyordum. Fakat parmaklarım, pijama altının üzerinden ona dokunduğu anda tüm vücudu adeta tekledi. Yüzü ifadesiz kalırken keskin bir nefes aldı. Sertti. *Çok* sertti.

"Dur," diye emretti, boğulacakmış gibi.

İtaat etsem de, "Dürüst olacağım, ben devam etmek istiyorum," demeden edemedim.

Bana inansa mı inanmasa mı bilemiyor gibiydi. Yine de onu yana doğru itmeme izin verdi ve elimi belinden içeri daldırdığımda âdemelmasının hareketi dışında kıpırtısız kaldı.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordum.

"Gitti." Sesi pürüzlüydü.

"Sanki biraz..."

"Bu benim için de yeni," dedi.

Yavaşça güldüm. "Sakso mu?"

"Bunu senin gibi biriyle..." Cümlesini bitirmedi. Parmaklarımı etrafına sardığımda gözlerini yumdu ve kendi içinde geriye düşermiş gibi oldu. "Siktir."

Aletini sıvazlamaya başladım ama pijaması üstünde olduğundan tuhaf ve zor oluyordu. Dokunuşum yüzünden dikkati iyice dağılmış olduğu için soyunmasını ima edercesine pijamasının belini çekiştirdiğimi fark etmesi zaman aldı.

"Söyle bana, nasıl yapmamı istersin?" dedim tutuşumu ayarlarken. İki elime de ihtiyacım vardı. Evet, iki elle daha iyi olurdu. Hâlâ tuhaf bir pozisyondaydık ancak yakınlığın verdiği bir samimiyet de vardı ve bu çok hoştu. Güzel kokusunu burun deliklerime çektim.

"Yaptığın zaten çok hoşuma gidiyor, Elsie."

"Hayır, demek istediğim..." Göğsüne doğru kafamı salladım. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat. Yani yalnızken."

"Bu... siktir... öyle harika hissettiriyor ki. Sadece... birazcık yavaşla. Sabit bir ritim iyi olur. Ve biraz da... ucuna... evet, evet *tam oraya*."

"Başka?"

Yutkunduğunu duydum. "Sesin."

"Neyim?"

"Sadece konuş."

"Ben..." Bir kahkaha attım. "... edepsiz konuşmalar yapabileceğimi sanmıyorum."

"İster nematiklerden bahset, ister ona kadar say, hiç önemli değil. Sadece konuş yeter..."

"Ben... George'un teklifinden bahsedebilirim. İşi kabul etmeyi düşündüğümden. Kabul edersem beraber çalışabileceğimizden.

Seneye MIT'de seninle olabileceğimden. Yeterince para kazanabileceğim için bir ara birlikte öğle yemeğine çıkabileceğimizden. Sana ısmarlayabileceğim..."

Genzinden bir ses çıkardı. Elini bedenlerimizin arasına kaydırdığında beni iteceğini sandım ama kafasını eğip parmaklarını hayalarına sardı, sonra elini elimin üstüne koydu. "Seni becermek istiyorum," dedi saçlarıma doğru. "Lütfen seni becermeme izin ver."

Sadece kafa salladım.

Onu üstümde hissetmek çok güzeldi. Çok geniş ve ağır bir vücudu olduğundan nahoş bir şekilde eziliyormuşum gibi geleceğini sanmıştım ama öyle bir şey olmadı. Kollarımı boynuna sarıp onu öpmek için uzanırken beni yatağa bastırmasına ve sarmasına izin verdim.

Sonra karnı benimkine sürtündü ve göğsümde bir panik tomurcuğu filizlendi.

"Bekle."

Anında durdu ve dikkatli gözlerini yüzüme dikti.

"İyi hissettirmezse üzerinde çalışacağız, değil mi?"

Dudaklarıma doğru güldü. "Daha şimdiden hayatımın en iyi seksi olduğunu söyleyebilirim."

"Ama eğer..."

"Evet." Bacaklarımı açtı. Ya da belki de otomatik olarak açılmışlardı. Aleti önce göbeğime değdi, sonra sırılsıklam kıvrımlarımın arasına kayıp girişimde konuşlandı. "Çalışacağız."

Birdenbire bunun olması mümkün değilmiş gibi göründü. Jack, J.J.'den daha büyüktü ve daha önce soyut, teorik düzeyde bunun farkında olsam da şimdi gerçek gün gibi ortadaydı. Bu fiziksel bir imkânsızlıktı. Gerçekleşse bile kesin çok fena acıtacaktı. Seks hakkında en az sevdiğim şey tam olarak buydu; içime

birinin girmesi, benim alışmak, uyum sağlamak ve kabul etmek için mücadele etmem. Yine aynı şeyin olacağını düşündüm ve kısa bir an için buna katlanıp katlanamayacağımı, Jack'le yapmanın hoşuma gidip gitmeyeceğini merak ettim.

Kendi zevkim için endişelenmek benim için yeniydi. Afallamış halde bunu düşünüyordum ki bir şeyler değişti.

Jack kendini içime doğru itti.

Aletinin ucu sadece birkaç santim içeri süzüldü ve bedenim etrafında kasıldı.

Ben boğuk bir haykırış koyuverirken Jack yanağıma doğru, "Siktir"i andıran bir şey fısıldadı. Ciğerlerimdeki oksijen boşalırken ona daha da yaklaşabilmek, hissettiğim bu şeyin peşine düşmek için sırtımı yay gibi gerdim.

Bu... güzeldi. Gerçekten, *gerçekten* güzeldi. *Eşi benzeri görülmemiş* derecede güzeldi. Belki de ıslaklığım yeterli seviyede olduğu, belki de daha önce hiç olmadığım kadar rahat olduğum için Jack daha yarı yoldayken benim içimde orgazmın minik kıpırtıları baş göstermişti bile.

Jack, çatallanmış sesiyle, "Sikeyim," dedi ve bu şey her neyse peşine düşmeme yardımcı oldu. Elini aramıza sokup başparmağını klitorisime bastırdı ve iç kanalım onu daha da sıkarken boğazımdan kaçan tiz inleme onun gürültülü hırlamasına karıştı.

Kafamın içi bembeyazdı. Aklım karmakarışıktı ve sersemlemiş haldeydim. Henüz boşaldığımı sanmıyordum ama bu tarif edemeyeceğim şekilde harika hissettiriyordu. Bu doğruydu ve bedenim bunu biliyordu. Jack'i sanki oraya aitmiş gibi karşılayıp kolayca içine çekmişti.

Belki de doluluk hissini seviyorsundur.

Evet. Evet. Görünüşe göre gerçekten de doluluk hissini seviyordum.

"Tamamı içeride mi?"

Başını iki yana salladı. Yüzüne gülüp yalan söylediğini iddia etmeyi düşündüm ama şu anda yalan söyleyecek hali yok gibiydi. Gözleri camlaşmıştı ve kafamın yan tarafına dayadığı kolu, kendini kontrol etmek için insanüstü bir çaba gösteriyormuşçasına titriyordu.

"Çok... büyüksün."

Bunu biliyormuş ama önemli değilmiş gibi kafa salladı. Meme uçlarım çakıl taşlarına dönüşmüştü ve onun geniş göğsüne sürtünürken hissettiklerim muhteşem ötesiydi. Sadece ona sürtünerek bile boşalabilirdim.

Tiz bir kahkaha attım. "Normal insanlar için seks böyle bir şey mi?" diye sorarken, sırf sonucunda neler olacağını görmek için kalçamı hareket ettirmeye, daireler çizip ileri geri oynatmaya başladım. Olasılıklar baştan çıkarıcıydı.

"Tarih boyunca hiç kimse böyle hissetmemiştir," dedi Jack, titreyen kalın sesiyle. Sonra beni sertçe öpüp dilini ağzıma soktu ve birkaç saniye içinde daha da yumuşadım, açıldım, kayboldum. Onu dibine kadar içeri alıp hayalarının tenime değdiğini hissetmem için biri sert, diğeri neredeyse kazara iki itiş yetti. Bu hayalleri süsleyen, kaderde yazılı olan bir şeydi sanki.

Jack yine, "Siktir," diye mırıldandı ama onu zar zor duyuyordum. Tüm dikkatim limitleri zorlayacak kadar esnemiş olan kendi vücudumdaydı. Jack'i kafatasımda, ayak parmak uçlarımda ve ikisinin arasındaki her yerde hissediyordum. Aletinin etrafında zonkluyor, kanat çırpıyordum ve daha önce kimseyle bu kadar yakınlaşmamış olmama rağmen bu yakınlığımız hâlâ yeterli gelmiyordu. Jack de bunu biliyor olmalıydı ki beni yataktan kaldırıp kollarıyla sardı. Şimdi vücudum tamamıyla, bütünüyle onun tarafından çevrelenmiş durumdaydı ve mükemmel bir gerilimle doluydu. Jack içimde ileri geri, içeri dışarı hareket etmeye başlayıp nefis bir sürtünme ritmi tutturdu.

Dayanamıyordum. Fazla iyiydi, saçma derecede iyiydi. Kafam yastığa düşerken Jack'in dudakları yüzümü buldu, çenemi ve boynumu ısırdı. "Seni her yerinden becereceğim, Elsie." Boyun boşluğumu yaladı. "Bugünden öleceğimiz güne dek her gün, *her yerinden* becereceğim."

Bunu yapabileceğini belirtmek ister gibi kafa salladım. Karnımın içinde gergin, sıvı bir havuz oluşuyor, haz karıncalanmaları uzuvlarımda dolaşıp omurgamda toplanıyordu. Tekrar Jack'e uzanıp onu öpmek için çekmeye çalıştım ama devamını getiremedim. İkimiz de bunda çok ham, çok yeniydik ve anın her damlasını yakalamak için çaresizdik. Dudaklarımız birbirine değse de öpüşmeyi saniyeler içinde unutunca öylece kalakaldılar.

Sıcak nefesi kulağıma çarparken Jack, "Bu şekilde boşalabilir misin?" diye sordu.

Uzaklara süzülüyordum. Bundan böyle sesini ne zaman duysam bu anı hatırlayacaktım. Beynime pençelerini geçiren boğuk fısıltıları aklımdan çıkmayacaktı. "*Evet*", "*Aynen o şekilde*", "*Mükemmel*" deyişlerini asla unutmayacaktım ve...

"Elsie." Jack'in tüm vücudu titriyordu. Uçurumun kenarından düşmek üzereydi sanki. "Böyle boşalabilir misin?"

"Bilmiyorum. Belki." İplerin kopacağı o an yaklaşıyor olmalıydı. Jack'in, içimdeki tüm noktalara aynı anda dokunması harikuladeydi. Bu muhteşem sistem gerçekten de bir biyoloji şaheseriydi. Ve şu anda ihtiyacım olan biraz daha, sadece birazcık *daha*...

"Kahretsin." Jack itişlerini hızlandırıp yüzünü boynuma gömdüğünde yaklaştığını düşündüm. Galiba bunu beklemiyordu. Henüz boşalmak istemiyormuş ama kontrolü kaybetmek üzereymiş gibiydi.

Benim istediğim de tam olarak buydu. Onu kaybolmuş halde görmeyi arzu ediyordum. "Çok iyisin. Bu çok iyi," diye heveslendirmeye çalıştım, bu sözler biraz basit kaçsa da. Çünkü aklımdan

asıl geçenler, "*Bu, hayatımda tecrübe ettiğim en iyi şey*", "*Teşekkür ederim*" ve "*Ne istersen yapabilir ne istersen alabilirsin*" gibi cümlelerdi.

"Siktir," diye yineledi ve onun için her şeyin bittiği anı yüzünde gördüm. Kalçamı sıkıca kavrayıp beni kendisine çekerek bastırabildiği kadar bastırdı. Aletinin içimde seğirdiğini hissettim. "*Elsie.*"

Ben inliyordum. O nefes nefeseydi. Terli teni benimkinin üzerinde kayıyordu ve vücudum onunkine yapışmıştı. Sırtı gerilip kalçaları çılgınca bir ritimle hareket ederken onu sıkıca tuttum. Ardından...

İçime yayılan sıcaklık kesildi. Jack'in gözlerinin donuklaşmasını izledim. Onun için bir çapaymışım, burada olduğumu unutmak istemiyormuş gibi dişlerini köprücükkemiğime geçirdi. Hırlamaları, kendisinin bile bilmediğini düşündüğüm, derinlerindeki bir yerlerden geliyordu.

Orgazmının etkisi azalıp hareketleri yavaşlarken kollarımı ona sardım ama ben hâlâ kopmamış o ipin gerginliğiyle titriyordum. Jack doyuma ulaşırken benim ulaşamamış olmam, içimde bir şeylerin hâlâ baskı altında, fokur fokur kaynıyor olması sinir bozucu olmalıydı. Aslında *öyleydi* de. Ama yine de güzeldi. Bir süre sonra hâlâ nefes nefeseyken içimden çıktı ve kafasını eğip bana baktı. Yüzünde sarsılmış, biraz şaşırmış bir ifade belirdi.

"Sıçayım," dedi boynuma doğru, deli gibi atan kalbi tenime vururken. Titremeyi kesemiyordum. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Ben..."

Avuçlarıyla bacaklarımı ayırıp iki parmağını içime daldırdığında keyif verici doluluk hissini bir kez daha hissederek gökkuşağı gibi yay çizdim.

Artık beni daha düzgün öpebiliyordu. Hareketleri yumuşak, yoğun ve açtı. "İzin ver... sana..."

Sürüngen beyni devreye girmiş olmalıydı. Onun menisi ve kendi ıslaklığım birleşince parmakları hızla hareket etti ve klitorisimin çevresinde çizdiği güzel daireler beni zirveye ulaştıran şey oldu. Gözlerimi sıkıca yumdum ve orgazmın güçlü dalgalarına teslim oldum. Tam o esnada Jack etrafında kasılabilmem için tekrar içime girdi ve bu güzel hislerle uykuya daldık. Uyumadan önce düşündüğüm son şey, gittiğimiz bu yerin *belki de* asla ayrılmak istemeyeceğim bir yer olabileceğiydi.

22

KRİTİK KÜTLE

UYANDIĞIMDA GÜNEŞ GÖKYÜZÜNÜN ORTASINDAYDI ve gölgeler kısalmıştı. Üniversitenin ilk yılında, kırk sekiz saat boyunca tenimin bir yumurta kabuğu olduğu ve iskeletimin nihayet kabuktan dışarı çıkabilecek kadar geliştiğine dair halüsinasyonlar görmeme neden olan bir grip geçirdiğim zamandan beri hiç bu kadar geç saate kadar yatmamıştım.

Gece hiç kâbus görmemiş, iliklerime kadar dinlenmemi sağlayan güzel bir uyku çekmiştim. Jack'in iri bedeni hemen arkamdaydı ve kollarını gövdemde bir haç gibi kavuşturarak beni kendine sabitlemişti. Tam iki hafta önce oturma odasında uyandığımda da böyle kollarındaydım. Fakat o günün aksine bu sefer çıplaktık ve ciltlerimiz yapış yapıştı. Ve bu sefer Jack nevresimini *değiştirmek* zorunda kalacaktı.

Zihnimin derinliklerinde dırdırcı bir ses konuşmaya başlayıp harcanacak zamanım olmadığını, bir an önce yataktan kalkıp

üretken olmam gerektiğini hatırlattı. E-postalarımı cevaplayabilir, fırını temizleyebilir ya da mezarlıktan arsa satın alabilirdim. Sesi susturup Jack'in kollarının arasında gerindim. Hâlâ uyuyordu ama aleti yine ereksiyon halindeydi. Acaba çişereksiyon muydu yoksa...

"Ne?"

Hay sıçayım. "Hiçbir şey." Yüksek sesle mi söylemiştim?

Jack'in sesi boğuk ve pürüzlüydü. "Sen az önce..."

"Yoo, hayır."

Yüzümü yastığıma sakladım. İşte bu yüzden kimsenin evinde kalmıyordum. Yeterince dinlendiğimde ağzımla dilim arasındaki filtre çalışmayı kesiyordu ve...

Jack elini karnımdan aşağı kaydırıp ereksiyonunu kıçıma sürtmeye başladığında zihnim boşaldı.

"Sorun olur mu?" diye sordu yarı uykulu halde.

"Hayır. Lütfen..." Ayağımı baldırına doladım. O da omzuma ıslak bir öpücük kondurdu.

"Seks iyi olmazsa üzerinde çalışacağımızı söylemiştin."

Kaskatı kesildim. Evet, *iyi olmazsa*, demiştim. İyi değil miydi? Bana göre çok iyiydi ama... ben ne bilirdim ki? Uzman olan Jack'ti. "Üzgünüm. Ben..."

"Elsie. Bence *benim* o kadar kısa sürede boşalmam üzerinde çalışmamız gerekiyor." Beni öptüğü yeri ısırdı, sonra aleti girişimi aralamaya çalıştı. Kulağımın dibinde hırıltı benzeri sesler çıkararak tek bir itişle tamamen içime daldı. İç kaslarım etrafında kasıldı; sürtünmenin verdiği his güneşi bile söndürecek kadar iyiydi. Hâlâ biraz dardım ama onun menisiyle ıslanmış, uyku sayesinde de yumuşamıştım. Bu sayede kolayca içeri süzülebilmişti.

Ben bilmesem de vücudumun tam olarak ne istediğini biliyormuş gibi meme ucumu sertçe çimdikledi ve avucunu karnı-

ma bastırdı. Acaba içimde hareket eden aletini, beni ne kadar doldurduğunu hissedebiliyor muydu? İtişleri uzun ve yavaş olsa da aynı zamanda kafamı yatak başlığına yaklaştıracak kadar güçlü ve sertti.

"Tamam, tamam, ben..." Kesik nefesleri boynuma vururken pişmanlıkla güldü. Yanağına dokunmak, onu tutmak için elimi arkama uzattım. "Belki de kontrolü sen almalısın. Yoksa yine seni yatağa mıhlayıp kısa süre içinde becereceğim."

Şoke ediciydi ama böyle sözler hâlâ yüzümü kızartıyordu. "Ne yapabili..."

"Sadece hareket et." Boynumla omzumun birleştiği yeri öptü. "Sana ne iyi hissettiriyorsa onu yap. Seni izlememe izin ver. İşte böyle, *evet*."

Kıçımı karnına bastırıp ağır ağır daireler çizmeye başladım. Tuhaf bir pozisyonda olduğumuz ve... ne yaptığımı bilmediğim için hareketlerim ilk başta tuhaftı. Sonra kalçamın çizdiği dairelerden biri tam olması gereken yere baskı yaptı ve...

İkimiz de aynı anda keskin nefesler aldık.

"Burası mı?" diye mırıldandı Jack, kulağıma doğru. Bir yandan da bana daha fazlasını verebilmek için kalçamın açısını değiştirdi. "Boşalmanı bu şekilde mi sağlayabilirim?"

Zihnim karmakarışıktı. "Beni zaten boşalttın ya."

Gırtlağından bir ses çıkardı. "Aletim içindeyken boşaldığını hissetmek istiyorum."

Jack dizginleri yeniden ele alırken inledim. Haz, tıpkı bir çığ gibi korku verici bir güçle ve mümkün olabileceğini bile sanmadığım bir hızla üzerime çarptı. Jack'in parmaklarını sıktım, o da benimkileri sıktı ve kaslarım aletinin etrafında kasılmaya başlayınca beni *gerçekten* de yatağa mıhlayıp sanki kontrolünü tamamen yitirmiş gibi becermeye başladı. Adımı bir savaş narası

gibi tekrar tekrar söylüyor, etrafa ikimizin terinin karışımının, hayatımdaki en iyi uykunun ve seksin kokusunu yayıyor, kulağıma hem tatlı hem edepsiz şeyler mırıldanıp beni asla bırakmayacağını söylüyordu.

Güneş gökyüzünün zirvesinde, Jack içimdeydi ve dudaklarımda sebebi belirsiz bir gülümseme belirmişti.

Sanırım mutluydum.

Gerçi bu konuda fazla bir deneyimim olmadığı için emin olamıyordum.

Fakat Jack banyonun fayanslarına sırtımı dayayıp bacaklarımı da beline sararak beni becerirken boynundan akan su damlalarını takip ettim ve *Belki de budur*, diye düşündüm. Karnımın derinliklerinde mahcup bir şekilde filizlenen bu sıcak, rahatlatıcı ağırlık belki de umuttu.

Bunun gibi günleri gelecekte fazla fazla yaşayabileceğim umudu.

"Öyle gülümsemeyi bırak," diye fısıldadı Jack kulağıma. Duş başlığından akanlar sırtına vuruyordu ve dudaklarında sıcak su tadı vardı. "Yoksa tüm gün üstünden inmem."

Boynuna doğru kahkaha atıp onu duymamış gibi yaptım.

Jack'in sabahları banyo yaparken bakıp da işe geç kaldığını anlayarak küfrettiğini hayal ettiğim saat 12.37'yi gösteriyordu. Bir havlu alıp kurulanırken olasılıklar bir kez daha zihnimde dönüp durmaya başlamıştı. İlk defa bir şeylerden kaçtığımı değil de bir yere *varmak* için yola çıktığımı hissediyordum.

"Yemek," dedi Jack, ben verdiği *sweatshirt*'ü ve baldırlarımda sabit durmayan bir çift çorabı giyerken. Gülümsemesi çok güzel ve mütevazıydı. "Son derece detaylı gündüz düşlerimde hep bir hayvan avlayıp iç organlarını çıkarıyorum ve senin için kendi ellerimle beş çeşit yemek hazırlıyorum," dedi alnımı öperek.

"Neden?"

Bana ukala bir bakış attı. "*Nedenini* sorma. Makul bir içgüdü işte. Eee, ne yemek istersin?"

"Ne hazırlayabilirsin?"

"Hiçbir şey." İrkilerek attığım kahkaha karşısında omuz silkti, sonra beni omzuna atıp alt kata yöneldi. Kendimi gazlı içecek gibi hissediyordum. "Ama öğreneceğim. Yeni takıntım bu."

En son ne zaman bu kadar kıkırdadığımı hatırlamıyordum.

Beş çeşit yemeğin, hafifçe yanmış peynirli tost ve hazır domates çorbası olduğu ortaya çıktı. Ben ada tezgâhtaki *kendi yerime* otururken, Jack de tam karşıma yerleşip çorbasını içmeye başladı. Bu kahvaltı, hayatımda tattığım en sıradan ama en leziz şeydi.

Telefonuma baktığımda Cece'den sabah 9.23'te bir mesaj geldiğini gördüm.

CECE: "Geceyi asla Jack'in evinde geçirmem," dedi genç kadın. "Cinsel durgunluk nedeniyle vulvamı işgal eden örümcek ağları tarafından boğularak yalnız başıma ölmek kaderimde var," diye ekledi.

Güldüğümde Jack de yüzüme bakıp gülümsedi. Bu sık sık yaptığı bir şey değildi ve tam bir şapşal gibi görünmesine yol açmıştı. O şapşaldı. Ben şapşaldım. İkimiz de şapşaldık. Ya da belki on altı yaşındaydık. Jack Smith, Jack Smith-Turner, Jonathan Smith-Turner ve ben seks yapmıştık. Bir kereden fazla. *Çok* fazla. Şimdi de öğlen birde kahvaltı ediyorduk. Bu benim normal günlük programım değildi ama yine de benim olduğunu iddia edecektim.

Ona peynirli tost biliminden, lipit moleküllerin negatif yüzey yükünden, çekme ve gerilmeden, daima 5,5 civarında olması ge-

reken ideal pH değerinden ("O zaman en uygunu *Manchego* peyniri olur," dedi. "Ya da hafif *Cheddar* veya *Gouda*.") bahsettim. Farklı peynir türlerinin pH değerlerini ezbere bilen bu adamın sersemlettiği kalbimi yatıştırmaya çalışıyordum ki telefonumdan bir bipleme yükseldi.

İnsülin pompamı değiştirmem için bir hatırlatıcıydı bu. Eve dönene kadar erteleyebilirdim ama sonra Jack'e bakıp, *Dürüstlük*, diye düşündüm. Bugün, bu çok da leziz olmayan çorba, tişörtünün kolunun altından kara delik dövmesinin ucu görünen bu adam dürüstlüğü hak ediyorlardı.

"Benim birkaç dakikalığına üst kata çıkmam lazım," dedim taburemden inerek. "Hemen dönerim."

"Ne oldu?"

"İnsülin pompamı değiştirmem lazım." Çantamı karıştırıp, Cece'nin yıllar önce hediye ettiği kirpi desenli sarı keseye koyduğum setimi çıkararak zaferle havaya kaldırdım. "Merak etme, yanımda olmana gerek yok. İnsanların hoşuna gitmeyebileceğini biliyorum. Ben yatak odasında hemen halledip..."

"Nasıl yapıldığını bana da göster."

Kalan tostunu tabağa bıraktı ve ellerini yıkadı.

Güldüm. "Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

"Neden bilmek isteyesi... aman *Tanrım*. İnsülinime yüksek fruktozlu mısır şurubu karıştırmak istiyorsun. Beni öldürmek için yaptığın uzun vadeli bir plan mıydı bu?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ağzımdan çıkan her şeyin mantıklı açıklamalarını bir kenara bırakıp direkt olarak seri katil olma ihtimalime odaklanman hoşuma gitmeye başladı."

"Bizim olayımız bu."

Avuçlarını masaya bastırdığında pazıları şişti. "Nasıl yapıldığını göster," diye tekrar etti.

Kulağa yumuşak bir emir gibi gelen sözüne yumuşak bir soruyla karşılık verdim. "Neden?"

"Çünkü böyle şeyleri bilmek istiyorum."

Bunda dillendirilmemiş bir şeyler vardı. "*Çünkü hayatınla ilgili bilgi sahibi olmak istiyorum*" ya da "*Çünkü seni tanımak istiyorum*" gibi. Gözlerim insülin setime kayarken kendimi *rezervuar*, *son kullanma tarihi raporu* ve *ketoasidoz* gibi terimleri açıklarken hayal ettim. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Problemlerimin geri kalanıyla birlikte kafamın içinde özel bir bölmede yaşıyorlardı.

Cece bile sadece temel şeyleri biliyordu. Ama şu anda karşımdaki Jack'ti. Bu yüzden yutkundum. "Dezenfektanın var mı?"

Gamzesi geri geldi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Bir saatten kısa süre sonra kanepede Jack'in uzun bacaklarının arasına yerleşmiştim. Ayak parmaklarım baldırlarına sürtünürken onun eli *sweatshirt*'ümün altında, karnımın üzerindeydi. *Alacakaranlık*'ın sonunu izlemeyi reddetmişti ("Bence yeterince şey gördüm") ama serinin en iyisinin *Yeni Ay* olduğu konusunda benimle hemfikir oldu ("Göreceli olarak") , *Tutulma* başladığında iki saatlik bir şekerleme için bana sokuldu ("Ben kokuyorsun. Her zaman ben kokmalısın") ve akşam çökmek üzereyken, tam Bella'nın beklenmedik hamileliği ortaya çıktığında gerinerek uyandı.

"Tam bir *felaket*," dedi, karakterlerin yaptığı her şeye gülerek.

"Kapa çeneni."

Enseme doğru bir kahkaha attı.

"Kapa çeneni ya! Kızcağız *ölebilirdi*!"

Gülmeye devam etti.

"Burada insanlığın evrensel kederleri ve zorlukları anlatılıyor, *Jonathan*."

Kulağımı biraz sertçe ısırdı. "*2001*'den iyidir, *Elsie*."

"Orası kesin." O an aklıma bir şey geldi. "Bu arada, Millicent iyi mi?"

"Evet. Neden sordun?"

"Günlerden pazar. Seni hayati bir acil durum için çağırması gerekmiyor mu? Gazeteci çocuk, gül çalılarına gazete falan atmıştır belki."

"2000'lerin başından beri gazetelerin o şekilde teslim edildiğini sanmıyorum. Millicent'la hafta sonu rutinimizi dün gerçekleştirdik. Florida'da bir benzin istasyonundaki klozetten çıkan timsah fotoğrafını atıp kendi tuvaletinde olduğunu iddia etti."

"Fotoğraf göndermeyi biliyor mu?"

"Etkileyici, değil mi?" Parmaklarıyla karnımda ritim tutturdu. "Öğle yemeği için yanına uğrayıp ona aradığı romanı verdim. Seni götürmedim diye beni azarladı."

"Ah." Kızardım. Bunu duymak... hoşuma gitmişti.

"En son ne zaman birini sevdiğini hatırlamıyorum. Gerçi seni sevdiğini de asla itiraf etmez."

Güldüm. Birkaç saniye sonra riske girip, "Bana, anneni sevdiğinden bahsetti," dedim.

Jack'te bir değişim hissettim ama çok da kötü değildi. Gerilmedi ama rahatlığının bir kısmını kaybetti ve biraz tedirgin şekilde, "Sanırım seviyordu," dedi.

Bu beni yüreklendirdi. "Annen de fizikçiymiş galiba."

"Aynen."

"Teorik fizikçi miydi?"

Derin, abartılı bir iç geçirdiğinde benim bedenim de dalgalandı. "Maalesef." Misilleme olarak önkolunu çimdikledim ama kaba adam fark etmedi bile.

Makale konusunu açmayı, böyle bir şeyi annesine -ve biz teorisyenlere- nasıl yapabildiğini öğrenmeyi ve yaptığı şeyin so-

rumluluğunu üstlenmesini talep etmeyi çok istiyordum. Fakat aramızdaki bu... yeni ve kırılgan şeyi zedelemekten çekiniyordum. Bir süre kendi içimde debelendikten sonra endişelerim galip geldi ve konuyu açmak yerine, "Annene dair anıların var mı?" diye sordum.

Kafasını sağa sola salladığını hissettim. "Çok erken öldü."

"O..." Dönüp Jack'in üstünde yüzüstü yattım. "... sana mı benziyordu?"

"Fazla fotoğrafı yok. Ailem çoğunu evden temizledi."

Bu konuda üzgün olsa da belli etmiyordu. "Onun soyadını ne zaman aldın?"

Hafifçe güldü. "Bu Millicent'ın kararıydı aslında. On yaşına bastığımda adımı resmi olarak değiştirmemi istedi. Karakterine aykırı olsa da sanırım suçluluk hissediyordu." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına soktu. "Annemin İsveçli olduğunu biliyorum. Sarışınmış. Onda da benim gibi garip..."

"Heterokromi mi varmış?"

"Evet. Boyu babamdan uzunmuş. İşiyle ilgili ayrıntılı günlükler tutmuş. Benim fiziğe olan takıntım başlayınca Millicent onları bana verdi."

"Yayımlanmış makalesi var mı?"

Çenesini sıktı. "Sadece iki tane var. Doktora yaparken evlenmiş ve ben doğunca da işe geri dönmemiş. Kısa süre sonra da hastalık teşhisi konmuş." Sesi ihtiyatlıydı; kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi.

"Neden işe geri dönmemiş?"

Derin bir nefes verdi. "Ekibinin baş araştırmacısıyla arasında birtakım... sıkıntılar çıkmış."

"Neden ki?"

"Ortak araştırmalarıyla ilgili bir anlaşmazlığa düşmüşler. Adam aşırı kontrolcüymüş, annemse ona uymayı reddediyormuş.

Gerisini tahmin edebilirsin." Yüzü ifadesizdi. "Günlüklerinde yazıyor ki... işe geri dönmesine izin verilmeyeceğini öğrendiğinde çok kötü hissetmiş."

"Bu saçmalık. Adam hangi cüretle onu araştırma ekibinden çıkarır?"

Jack cevap vermedi. Duraksaması normal değildi. "Annem yarı iletkenler üzerinde çalışma yapıyormuş."

Gözlerim genişledi. Benim araştırma alanım olmasa da yarı iletkenler hakkında biraz bilgim vardı çünkü danışmanımın ilgilendiği konulardan biriydi. Acaba yıllar önce farkında bile olmadan Jack'in annesinin makalelerini okumuş olabilir miydim? Aramızda bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip mi vardı? "Başarılı sonuçlara varmış mı?"

"Evet, bayağı sağlam sonuçlarmış."

"Çok zeki olduğuna bahse girerim. Ne de olsa *teorisyenmiş*."

"Doğru. Ama babamla evlendiği gerçeğini unutmamak gerek."

"İyi noktaya parmak bastın. Belki de baban eskiden... çevresiyle daha ilgili biriydi, olamaz mı?"

"Olabilir. Belki de annem sadece yeşil kart istiyordu. Ya da Smithlerin parasını."

"Eh, öyle olsa bile saygı duyarım. Çünkü *lisansüstü öğrencisiymiş*."

"Aynen öyle."

Samimi gülümsemesi, "Onu özlüyor musun?" diye sormama neden oldu.

Uzun süre duraksadı. "Hiç tanışmadığın birini özleyebilir misin bilmiyorum ama..." Düşüncelerini, hislerini toparladı. "Şimdi kendime ait bir hayatım olduğu için ailemin işlevsizliğine gülüp geçebiliyorum ama küçükken evde her şeyin berbat gittiği zamanlar olduğunda annemin günlüklerini okur ve yanımda olsaydı her şeyin farklı olabileceğini düşünürdüm." Gırtlağı hareket etti. "Ama yanımda değildi."

Ben de hayatım boyunca kendimi hiçbir yere ait hissedememiştim ve şimdiye dek hiç kimsenin söylediği hiçbir şey bunu değiştirememişti. Bu yüzden sessiz kaldım ve eğilip yüzümü Jack'in boynuna gömerek âdemelmasına bir öpücük kondurdum. O da kafamın arkasını kavrayıp başını yeniden ekrana çevirdi ve Bella'nın hamilelik komplikasyonları vücudunu çarpıtırken saçlarıma doğru homurdandı.

"Elsie, bunu izleyemem ben."

"Ama en iyi kısmı bu. Bella'nın dönüşümü duygusal bir hız trenini andırıyor. Ayrıca uygunsuz Jacob sahnelerini ve kan içtiğinde Bella'nın yüzünün aldığı hali izlemelisin."

"Asla olmaz."

"İyi. Sen kendini dilediğince eğlendir o zaman. Ama yanımdan ayrılma. Organik yaşam formu kılığına girmiş bir oda ısıtıcısısın çünkü."

"Süper." Beni minicik, esnek bir şeymişim gibi kolaylıkla kaldırdı, ikimizi birden döndürdü ve üstüme çıktı. Onu kafam karışmış halde izlerken kaşlarını bir şeye odaklanmış gibi çatarak bana doğru eğildi ve *sweatshirt*'ümü kaldırdı.

Acaba...

Aklından geçen...

Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi eğlendirmemi söyledin."

Dirseklerime dayanarak doğruldum. "Biraz daha şekerleme yapmanı ya da bugünkü bulmacayı çözmeni kastetmiştim."

"Sen filmini izle, Elsie."

"Ama..."

Kalçalarımı kavrayıp beni sanki nadide bir esermişim gibi hem sıkı sıkı hem de nazikçe tuttu ve bacaklarımın arasına uzun,

leziz öpücükler kondurdu. Dili kıvrımlarımı ağır ağır yalamaya başladığında sırtım yay çizip kanepeden kalktı ve tüm vücudum titredi. Bu anda, beni yalamaktan bu kadar zevk almasında, çıkardığı seslerde ve bunu sanki benim keyif almam için değil de kendi hazzı için yapıyormuş gibi kendini kaybetmesinde son derece edepsiz bir şeyler vardı.

"Ah," dedim, tırnaklarımı kafatasına geçirerek. Kollarını uyluklarıma dolayıp dizlerimi açık tutmam için avuçlarını bastırdığında inleme ya da yakarma sesleri çıkarmaya direndim fakat kendimi fazla tutamadım. "Ah. *Ah, Jack*," diyerek bir kere, iki kere, sayısız kere boşaldım. Ardından tişörtünü çıkardığı gibi tekrar üstüme çullandı. Bana sonsuz öpücükler verirken, ne kadar güzel olduğumu ve bunu ne kadar çok sevdiğini söylerken sabırlı itişlerle içime girdi. Kesik nefeslerim karşısında soluksuzca gülerek, seksin güzel olmayacağından, hayatımızı değiştirecek kadar muhteşem ve dünya dışı bu zevkin yetmeyeceğinden endişelendiğim zamanı hatırlattı.

"Seni bir kez becerdikten sonra bir daha becermek istemeyeceğimi düşünmen çok sevimliydi," dedi pürüzlü sesiyle kulağıma.

Tüm vücudumu sarsıntılar kuşatırken sırtının terli kaslarına tutundum. Jack, "Bana bak," dediğinde göz kapaklarım kırpışarak açıldı ve ikimiz aynı anda boşaldık. Karnıma ve göğsüme son derece yoğun ama son derece leziz bir baskı dolarken tırnaklarım omuzlarına battı.

Akşam geceye dönerken Jack, "Bunu arka planda *Alacakaranlık*'la ikinci defa yapıyoruz," dedi.

"Bella'nın Jacob'ı dövdüğü sahneyi kaçırdığımıza inanamıyorum."

"Tanrım, Elsie, *nasıl* bir film bu?"

Televizyonun ışığı dışında oda zifiri karanlıktı. Jack'in boynuna doğru bir kahkaha atarken kendimi evime dönmüş gibi hissediyordum.

Jack gitmeme bir türlü izin vermiyordu. Gerçi ben de çok ısrar ediyor sayılmazdım ya neyse.

"Yarın sabah sekizde dersim var."

"Olsun."

"Boston Üniversitesi'nde."

"Olsun."

"Eve gidip kıyafetlerimi değiştirmem, eşyalarımı almam lazım. Sonra otobüsle..."

"Ben seni götürürüm."

"Nereye?"

"Dilediğin her yere."

O, benim istediğim çorba için havuç doğrarken ben de tezgâhın tepesine tünemiştim. Telefonunda tarif açtığı sitede, çiftlere özel bir yemek yapma kursunun reklamı bize göz kırpıyordu. "Sabahın altısında falan uyanman gerekir ama. Senden bunu isteyemem."

Bıçağı bırakıp bacaklarımın arasına yerleşti. Böyle dururken bile benden uzundu. Bunun için ona sinir olmayı denedim ama son yedi günde kalbim bir milyon kat büyümüştü sanki. O kadar ki artık göğsümden fırlayıp havada süzülmeye başlayacaktı.

"İstemene gerek yok." Burnumun ucunu, dudaklarımı, sonra tekrar burnumu öptü. "Çünkü ben teklif ediyorum."

Kalbim daha da şişti. Göğüs kafesimde artık yer kalmamıştı. "Ya kabul etmezsem?"

"Böyle yapma, olur mu?" Gülümsediğimde eli *sweatshirt*'ümün altına kayıp belime yerleşti.

Buna bayılıyordum. Jack'ten nefret ettiğimi sandığım kadar hem de. Ama bir konuda ona hak veriyordum; aramızdaki bu şey bayağı hızlı gidiyordu. Acaba bazı ilişkiler, Heisenberg'ün belirsizlik ilkesinin somut kanıtları olabilir miydi? Belki de teoride

bile olsa bazı ilişkilerin konumu ve momentumu aynı anda ölçülemiyordu. Gerçi şu anda *bulunduğumuz noktanın* tadını çıkarmakla meşgul olduğumdan başka bir şeyi düşünecek durumda değildim.

"Ne?" dedi Jack.

Başımı sağa sola salladım. "Düşünüyorum sadece."

"Neyi?"

"Mülakatlarım esnasında işi alırsam seninle çalışmanın nasıl olacağını hayal etmiştim. Ve acı verici derecede çapraşık fantezilerim vardı."

İlgisi uyanmış gibiydi. "Senin için sandviç hazırlayıp *Alacakaranlık* temalı öğle yemeği kutuna mı koyuyordum?"

Güldüm. "Hayır tabii ki de."

"Miel'e gelirken giydiğin kırmızı elbiseyi mi giyiyordun? Ben de seni yüzüstü yatırıp..."

"*Hayır.*" Ne şaşırtıcıydı ki *hâlâ* kızarabiliyordum. "Çoğunlukla seni bezdirip işi bıraktırmak için entrikalar düşünüyordum."

"Anlıyorum. Peki aklından neler geçiyordu?" diye sordu merakla.

"Ah, bilirsin, ofis malzemelerini jöleyle kaplamak, pisuara büyük tuvaletini yaptığın söylentisini yaymak, beyaz yaka suçları işlediğini iddia etmek gibi şeyler." Yüzüne baktığımda keyifli bir ifade gördüm. "Aslında... hâlâ yapabilirim."

"Yapabilirsin."

"Kimine göre yapmam en iyi seçenek olur."

"Kimine göre." Gülümsememin köşesini öptü. "Belki gelecek sene yaparsın," derken kısık sesinde umut ve birazcık da vaat vardı. O anda fark ettim ki George'un teklifini kabul etmeyi gerçekten istiyordum. George'la çalışmayı, beyin gücümü sıvı kristallere adamayı, kampüsler arası dolaşarak zaman harcamaktan kurtulmayı, kana susamış, çirkin, dikenli canavarına minik şap-

kalar alarak Cece'yi şaşırtmayı istiyordum. Fakat hayalimdeki işe kavuştuğumda kâbusum olacağını düşündüğüm bu adam şimdi belki de en çok istediğim şeydi.

Kalmayı kabul etmem şaşırtıcı olmadı. Sonraki gün olanlarsa bunun iyi bir karar olduğunun kanıtıydı.

23

DONMA NOKTASI

FİZİK 101 ÖĞRENCİLERİNDEN BİRİ aşırı havalı bir filmden bahsetmek ve zamanı tersine çevirmenin teorik olarak mümkün olup olmadığını sormak (lanet olsun sana, Christopher Nolan) için beni köşeye sıkıştırmadan hemen *önce* ve bölüm başkanlarından birinin beni arayıp seneye benim için açık bir pozisyon olacağını, gel gelelim kadrolu olmayan akademisyenlerin sömürülmesinin akademide kapitalizmin örneği olması sebebiyle, *şu şu* vergi gerekçesiyle, *şu şu* dekan yüzünden misafir profesörlerin maaşından kesinti yapılacağını söyledikten hemen *sonra* Dr. L.'in e-postası gelen kutuma düştü. *Ne yazık ki bu hafta şehir dışında olacağım, önümüzdeki pazartesi görüşebiliriz*, demişti.

Sonrasında otobüste boğmaca olmuş gibi öksüren bir çocuğun tükürükleri üzerime sıçradı, durakta indiğim anda dondurucu bir yağmur başladı ve Cece'nin kısa ömürlü el işi hevesi sırasında benim için ördüğü eldivenlerin tekinin cebimdeki yerinde olmadığını fark ettim. Kısacası başıma bir sürü şey gelmişti. Bir

sürü. Fakat umurumda değildi. Çünkü Lance'in, Dana'nın U2 konserine Lucas'la gidip gitmediğini öğrenmemi istediği, tuvalet kâğıdı uzunluğundaki kısa mesajın üzerinde, Jack'in çalışma masasında gördüğüm Hadron Çarpıştırıcısı maketinin fotoğrafını ve şu beş kelimeyi içeren bir başka mesaj daha vardı:

Jöleyle kaplandığında çok güzel görünürdü.

Gülümsedim ve UMass'in Fizik binasına doğru ilerlerken, Kirazlı jöle düşünüyorum, diye cevap yazdım.

JACK: Her ayın ilk pazartesi günü George'un evinde toplandığımızı hatırladım. Sen de gelmek ister misin? Ya da seni işten alırım ve benim eve geçip bilimsel açıdan uygun peynirli tostlar yapıp Cullen Ailesi kısa filmini izleriz.

Sırıtırken neredeyse çeşmeye çarpacaktım.

ELSIE: Not vermem gereken on iki bazilyon ödev var

JACK: Benim gibi yapıp hepsine A ver.

ELSIE: Cidden öyle mi yapıyorsun?

JACK: Araya birkaç tane B ve C de serpiştirdiğim oluyor.

Bu sefer *başka* bir çeşmeye gerçekten çarptım.

ELSIE: Sana o kadar hayran olmalarına şaşmamalı. George'un evindeki şu şeyin bir kıyafet kodu var mı?

JACK: Varsa bile benim için önemli değil.

ELSIE: Yine Henley'yle mi gideceksin?

JACK: Henley ne?

ELSIE: Her gün giydiğin tişörtlere Henley deniyor.

JACK: O tişörtlerin ismi mi varmış?

Ah şu erkekler.

ELSIE: George'un adresini bana mesajla at. İşim bittiğinde seninle orada buluşurum.

George'un kapısı açıldığında beni hafif kilosu ve etkileyici bir gülümsemesi olan genç bir kadın karşıladı ve sıkı sıkı kucakladıktan sonra hayatımda gördüğüm en geniş, en güzel daireye buyur etti.

"Oturma odasındalar," dedi, koridora uzanan sohbet seslerinin üzerinden. Kadının konuşmasında hafif bir aksan duyunca Jack'in, George'un karısının Yunanistanlı bir finans gurusu olduğundan bahsettiğini hatırladım. "Ben üst kata gidip biraz yenebilir marihuana tüketirken gürültü önleyici kulaklıklarımla Bach dinleyeceğim. Sana iyi eğlenceler."

İçeri doğru ilerlediğimde karşılaştığım ilk kişi Andrea oldu. Önünden geçtiğim mutfakta, bir paket *tortilla* cipsini büyük bir kaseye boşaltmakla meşguldü.

"Ah," dedi kafasını kaldırıp beni görünce. "Sen... gelmişsin." Gülümsemesinden şaşkınlık ve belli belirsiz bir gerginlik okunuyordu.

"Merhaba." Aramızda tuhaf bir hava oluşmasına gerek olmadığı mesajını vermeyi umarak mutfağa adım attım. "Nasılsın?"

"İyiyim." Boş cips paketini buruşturdu. "Olanları düşününce George'un evine gelebilmen ne hoş."

"Ah." Kızardım. Tuhaf hava oluşmasın mı demiştim? "Evet. Ben..."

Arkamdan biri, "Andy," diyerek içeri girdi. "George sana şeyi sormamı..." Gelen tabii ki de Jack'ti. Tıpkı benim gibi onun da cümlesi yarıda kesildi; dünyanın geri kalanı aklından tamamen silinmiş gibiydi. "Dr. Hannaway, geciktiniz." Bunu, uzun zamandır beni bekliyormuş, ayrı geçirdiğimiz tüm zaman boyunca bana tekrar takılabileceği anı düşünmüş, hatta beni hiç aklından çıkaramamış gibi söylemişti. Ne yaptığımı fark edemeden kendimi ona doğru ilerleyip parmak uçlarımda yükselirken ve dudaklarına bir öpücük kondurup gülümserken buldum.

Küçücük bir öpücüktü ama kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. Avucumu göğsüne bastırdığımda Jack'in kalbinin de benimkiyle yarıştığını hissettim ve hafifçe gerileyerek gözlerine baktım. Hafta sonunda değişmişiz gibi hissediyordum. Beyinlerimizdeki temel taşların bazıları yer değiştirmişti. Jack'in kirpikleri yelpaze misali yanaklarına indi ve bakışları dudaklarımı buldu. Tam beni tekrar öpmek için kafasını eğerken...

Andrea, "George ne sormanı istedi Jack?" dedi.

Kahretsin.

Topuklarımın üstüne basıp utanarak Andrea'ya döndüm. Tekrar Jack'e bakarken onu her zamanki kayıtsız halinde görmeyi bekliyordum ama hâlâ hafifçe sarsılmış şekilde, sanki manyetik kuzeyiymişim gibi bana bakıyordu.

Sonra boğazını temizledi. "Hangi şaraptan içeceğini."

"Seçenekler ne?"

Jack'in kafası karışmış gibiydi. "Ah, kırmızı. Ve..." Omuz silkip sanki kişisel alanımda olmak onun için gayet doğalmış gibi bir kolunu omzuma sardı.

"Dur tahmin edeyim." Andrea gözlerini devirdi. "Beyaz mı?"

"Öyle olmalı."

Genç kadın oflayarak cips kâsesini aldı ve tam ortamızdan geçerek mutfaktan çıktı. Mükemmel duruşu ve sarı dalgalarıyla uzaklaşmasını izledik, ardından Jack yine bana sokuldu. Bayağı sokuldu. Ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Selam."

Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. "Selam."

Uzun, çok uzun bir süre boyunca sessizce, öylece dikildik. Temiz teninin, baş döndüren şampuanının, bu sabah dolabından seçtiğim kırmızı ekoseli gömleğinin kokusu burnuma doldu. İçimden konuşmak gelmiyordu, bu yüzden hiçbir şey demeden durdum. En sonunda Jack, "Oyuna hazır mısın?" diye sordu.

"Oyun mu? Ne oyunu?"

"Şimdi görürsün." Gülümsemesi kalbimi titretti. "Seveceğinden eminim."

Haklı çıktı. Gerçi arkadaşı Diego bana Blitz Go'yu açıkladığında -"Her zamanki kurallar, fakat hamle başına on saniye"- bir an turnuvaya katılmamayı aklımdan geçirdiğimi itiraf etmeliydim.

"Süre çok kısa." Dudağımı ısırdım. "Belki de ben katılmasam..."

"İçgüdülerine güven," diye fısıldadı Jack kulağıma. Hemen dibimdeydi. Ya da ben onun hemen dibinde sayılırdım çünkü içeride on sekiz kişi olmasına rağmen yeterli koltuk olmadığından açık bacaklarının arasında oturuyordum. "Ben ilk maçımı yaparken burada oturabilir," dedi Diego'ya. "Böylece oyunun mantığını öğrenir."

Jack'in elinin tişörtümün altına kayıp karnımın üzerinde keyif verici bir ağırlık gibi durduğunu ve bana bakmakla meşgul olduğu için ilk hamlesini yapmayı unuttuğunu herkes gördü. "Dostum," diye seslendi Diego, bu ikinci sefer olduğunda.

"Ah," dedi Jack, telaşsızca. Sonraki iki eli, kucağında kıpırdanıp kızararak geçirdim. En sonunda tutuşunu sıkılaştırdı ve kulağıma, "Uslu dur," diye fısıldadı.

İçimde yakıcı bir sıvı dolaşmaya başladı.

Her şeye rağmen maçı Jack kazandı. Ben de bir şeyler kapmış olmalıydım çünkü kendi maçımda galip geldim. Jack yediğim tek şeyin peynir olduğunu söylediği için dört çeşit peynir almış olan George'a karşı antrenman maçını, Sunny'yle oynadığım maçı, adını hatırlayamadığım biriyle oynadığım maçı kazandım. Andrea'yla oynadığım maçı ise birkaç hamlede aldım. "Odadaki tek ayık kişinin avantajlı olması şaşırtıcı değil," diye mırıldandı, hafifçe dişlerini göstererek. Ama "Haksız sayılmazsın" diye cevap verdiğimde kahkahalara boğularak bana doğru kadehini kaldırdı ve o düşmanca havayı hayal ettiğimden emin oldum. Şaraplar ve biralar içildi, şatlar atıldı, akademik korku hikâyeleri anlatıldı, George'un şöminesinin önündeki beyaz tahtaya puanlar yazıldı ve gece yarısına doğru Blitz Go dünyadaki en sevdiğim şey oldu. Çok eğleniyordum. *Samimi şekilde* eğleniyordum.

Son maçı ilan ederken dili dolanan Sunny, kafasında George'un çerçeveli bir düğün fotoğrafını dengede tutmaya çalışıyordu. "Henüz hiç maç kaybetmeyen iki kişi... Elbette ki Jack

-hayatlarımızı bu kadar sıkıcı yaptığın için seni siksinler, periyodik hareket timsali Jack- veee... davul sesleri lütfen... Elsie! Elsie, hayatımda bir kez olsun şu kibirli pisliğin bir şeyde kaybettiğini göster bana, lütfen."

"Masamda idrar numunelerini gördüğümde kendimi kaybetmiştim mesela," diye belirtti Jack.

Fotoğraf çerçevesi hafif bir ses çıkararak yere düştü ve Sunny elimi tuttu. "İntikamımı al, Elsie. *Rica ediyorum.*"

Ciddiyetle kafa salladım ve Jack'in karşısına, siyah taşların bulunduğu tarafa oturdum. Jack eline bir taş alırken yüzünde bir gülümsemeyle gözlerini bana dikti. Kahverenginin arasındaki mavilik okyanuslar kadar parlaktı.

"Yine buluştuk," dedi, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Arkadaşlarının benim için ıslık çalıp tezahürat yapmasını ve on saniyeye sığdırmaya çalıştığımız her hamlemizde sessizleşmelerini duymazdan gelmeye çalıştım. Kafamı ne zaman kaldırsam Jack bana bakıyor oluyordu. Millicent'ın evinde Go oynadığımız zamanı hatırladım ve bundan sonra gelecek sayısız maçımızın ilki o muydu diye düşünmeden edemedim. Acaba Jack'in de Go tahtası var mıydı? Acaba çalışma odasında mı duruyordu? Acaba neden Jack bana baktığında, içimde sakladığım şeylerin görünmesinden korktuğumu unutuveriyordum?

Acaba neden kazanan ben olduğumda en az benim kadar mutlu görünmüştü?

"İyi oynadın," dedi, sekiz aylık rekorunu kaybettiği için diğerlerinin onunla dalga geçmesini önemsemeyerek.

Kafa salladım. Birdenbire, *yine*, tüm vücudum kalp atışından oluşuyormuş gibi gelmişti.

Zafer sarhoşluğuyla banyoya koştum. Çıktığım anda George'la burun buruna gelince ödüm bir yerlerime karıştı. "*Tanrım.*"

"Seni takip ettim," dedi rahat bir tavırla duvara yaslanarak.

"İşememi mi dinliyordun?"

"Hayır. Yani evet. Ama amacım bu değildi. Sadece hoş bir bonus oldu." Sırıttı. "İş teklifi konusunda sana baskı yapmaya geldim."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Henüz kararım belli değil, üzgünüm."

Gözlerini kıstı. "Jack seni bir şekilde etkilemeye çalışıyor olabilir mi? Çünkü öyleyse hayvan dürtme değneğimi ortaya çıkaracağım. Gerçi, kimi kandırıyorum ki? Tabii ki de işi kabul etmen için seni ikna etmeye çalışacaktır. Şehvet yüklü fantezilerinin yüzde doksanında, seni arabayla işe götürüp yolda senin için *latte* falan almak olduğundan eminim."

"Bence o kadar da..."

"Senin düşüncen ne peki?"

Yutkundum. Sonra George'un yeğeninin makarna sanatı, akademik geleceğimin anahtarını barındırıyormuş gibi koridorda etrafıma bakındım.

Elbette cevap bulamadım.

"Ben..." Derin bir nefes aldım. "Evet demeyi çok istiyorum."

George gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülümseyerek, "Evet mi?" diye tekrar etti.

"Ama..." Yüzünü kaplayan sırıtışı yok edecek olsam da kendimi devam etmeye zorladım. "... danışmanımla konuşana kadar resmi olarak evet diyemem." Gülümsemesi solar gibi olunca, "Endişe etme," diye ekledim hızlıca. "Önümüzdeki hafta konuşup onayını alacağım! Bu işi ne kadar çok istediğimi açıkladığımda bunun en iyi seçenek olduğunu o da kabul edecek."

Heyecanını kaybetmiş gibi görünen George bir süre beni izledi. "Tamam," diyerek kafa salladı sonra. Ben tam gidecekken, "Ama arkadaşın olmayı çok isterim. İşi kabul etmesen de," diye

ekledi. Gülümsemesindeki gerginliğin bir kısmı gitmişti. "Haydi sağlıcakla kal. Benim acilen işemem lazım. Ve hayır, beni dinleyemezsin, seni ucube."

George'un neden iş teklifine evet demeyeceğimi kabullenmiş gibi göründüğünü düşünerek oturma odasına dönüyordum ki birilerinin konuşmasına kulak misafiri oldum.

"... şimdi de teorisyenlerle mi idare ediyorsun?"

Mutfaktan gelen ses Andrea'nındı. Koridorda duraksadığımda Jack'in geniş sırtının, ensesinde kıvrılan açık renkli saçlarının ve makineye kirli bulaşıkları yerleştirmekte olan iri elinin ancak yarısını görebildim. Gidip ona yardım etmeliydim ama içimden bir ses, Bond filmlerindeki ajanlar gibi gizlenip dinlemem gerektiğini söylüyordu.

"Anlamadım?" dedi Jack şaşkınca.

"Eee, biliyor mu bari?"

"Kim?"

"Elsie." Andrea'nın yüzünün bir kısmı görüş alanıma girince Jack'e imalı, mahrem, minik bir gülümsemeyle baktığını gördüm. "Onun gibilerden tiksindiğinden haberdar mı?"

"Andy, sen sarhoş musun?"

"Birazcık." Genç kadın gergince güldü. "Sen değil misin? Elsie'nin senin üzerinde bayağı bir etkisi var gibi. Onun için Pereira ile Crowley'nin ağzına sıçtığına göre yatakta da çok iyi olmalı. Eh, seksi bir kız ama çok sıradan..."

"Onlar kendi kuyularını kendileri kazdılar. Bence sen de artık oturma odasına dönsen iyi olur," dedi Jack sertçe. "Birilerine kız arkadaşının sıradan olduğunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan bayağı sarhoş olmalısın."

"O senin *kız arkadaşın* değil."

"Kız arkadaşım. Tabii kendisi de isterse. Hatta isterse kahrolası karım bile olabilir." Jack her zamanki sakinliğini yavaş yavaş

kaybediyordu. Hükmedici tavrını daima koruduğunu ve sık sık sinirlenmediğini Andrea da biliyor olmalıydı çünkü yüzünde beliren kırılmayı, kulaklarımı acıtan zayıf kahkahasıyla örtmeye çalıştı.

"Harbiden bir *teorisyenle* mi çıkacaksın Jack? İyi bir yıl geçirmiyor olmalısın."

"Sen ciddi mi..."

"Go'da ona kaybettin," dedi Andrea. Sesini rahat tutmaya çalışsa da asabiyeti belliydi. Sözleri beni gücendirmeliydi ama bir şeyler böyle hissetmemi engelliyordu. Burnuma kalp kırıklığı kokusu geliyordu. "Sen *asla* Go'da kaybetmezsin. Go'da *asla* kaybetmediğini kendin söylüyordun."

"Ben hiç öyle bir şey demedim." Genç kadının sesinde duyduğum şeyi Jack de duymuş olmalıydı ki sesi yumuşamıştı.

"Kesin bilerek kaybettin. Onu bu kadar çok istiyorsan..."

"Kendi hakkıyla, dürüstçe kazandı." Tamamen farklı bir şey konuşuyorlardı. Go'yla ya da bu akşam yaşananlarla alakası olmayan bir şey. *Andrea'nın Jack'e çok değer verdiği aşikâr*, diye düşündüm. *Arkadaştan öte bir değer*. "Bilerek kaybetmiş olsam bile bu seni herhangi bir şekilde ilgilendirmiyor."

"Bence ilgilendiriyor."

"Andy." Jack içini çekti. "Hislerim hakkında seninle dürüstçe konuştum. Sen de beni anladığını söyledin."

"Tanrım, Jack. Kız bir *teorisyen*."

"Senin ve benim asla olamayacağımız kadar iyi bir biliminsanı ama. İncindiğini biliyorum ve fazla üzerine gelmemeye çalışıyorum. Ama artık sınırı aşıyorsun ve..."

"Neden onu bu kadar destekliyorsun ki? Sen, *sensin*. Ve o kız bir şeyler *uyduruyor*. Onunla *yattığın* için mi tüm bunlar?"

"Çalışmalarını *bildiğim* için."

"Ama on beş yıldır onun gibilere demediğini bırakmıyorsun. Koca bilim dalının itibarını kendi başına sarstın. İnsanların kariyerlerini mahvettin, Jack. Şimdi de bir şeyler *hissettiğin* kişinin *o kız* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu kadarı yeter," dedi Jack, otoriter bir sesle. "Daha fazla konuşmayacağım."

"Sen..."

"Ciddiyim. Ayıldığında oturup konuşabiliriz. Ama pişman olacağım bir şey söylemeden önce bu konuşmayı burada bitirmeliyiz."

"Eğer..."

"Andy."

Bir saniye sonra Andrea koridorda belirdi. Yaşlarla parlayan gözleriyle bana acı dolu, rahatsız edici bir an boyunca baktı, ardından tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti. Omzumu duvara dayayıp beynimdeki santrifüjü durdurmaya çalıştım.

Onun gibilerden tiksindiğinden haberdar mı?

Jack benden tiksinmiyordu, değil mi? Hayır, tiksinmiyordu. Bizim ilkemiz dürüstlüktü. Jack benden tiksinmiyordu.

Fakat Andrea'nın böyle düşünüyor olması şaşırtıcı değildi. Zira dairesinde yaşadığım yaklaşık iki duygusal çöküşten önce *ben de* aynen böyle düşünüyordum. O, Jonathan Smith-Turner'dı. On beş yıl önce teorik fiziğe yaptığı şey Kongre Kütüphanesi kayıtlarında ve Wikipedia'da bile vardı.

O sırada koridora gelen George, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ah, hiçbir şey. Sadece... şuna bakıyordum." Sağ tarafımdaki bir çiçek tablosuna işaret ettim.

"Sana vereyim mi, ister misin? Karım eski sevgilisiyle katıldığı bir resim etkinliğinde yapmış. Ondan kurtulmak için can atıyorum."

Titrek bir kahkaha attım. "Şey, belki bir dahaki sefere."

O oturma odasına geçince ben de camdan dışarıyı izlemekte olan Jack'in yanına gittim. Sırtı dimdikti ve kasları gerilmişti.

"Kaybettiğin için mi sinirlendin?" diye sordum, öyle olmadığını bilsem de. Tek istediğim gerginliğinin kaybolmasını sağlamaktı. O zaman belki benim gerginliğim de yok olurdu.

"Elsie."

Sizi duydum, demeliydim. *Benden gerçekten...*

"Kız arkadaşım" derken...

Andrea öyle söylerken neyi...

Fakat bunlara zamanım olmadı çünkü Jack boynumu kavrayıp bana derin, uzun bir öpücük verdi. Yanımızdan geçenler bize dik dik baksa da, espriler yapsa da durmadı. Ben de durmasını istemedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum geri çekildiğinde.

Kafasını çevirdi. Tezgâhtaki şişesini alıp içeceğinin kalanını kafasına dikti. "Gitmek ister misin?"

"Olur."

Jack beni evime götürürken yol boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Jack'in normalden daha sıkı şekilde tuttuğu dizim dışında tüm vücudum üşüyordu. Onu daireme neden davet ettiğimi bilmiyordum. Belki de yapılması gerekenin bu olduğunu bildiğim içindi. Ya da biraz daha yanımda kalmasını istediğim için.

Cece'nin evde olmadığını görmek -muhtemelen Faux randevularından birine gitmişti- beni rahatlatmıştı. İçerisi dağınıktı çünkü en son, Bayan Tuttle penceredeki yeşil şeyin küf *değil* de boya olduğuna bizi ikna etmek için geldiğinde temizlik yapmıştık. Evi Jack'in gözlerinden görmeye çalıştım ama neyse ki yaşadığım şartları görünce fazla Smith gibi davranmadı. Bunun yerine tam *Jack* gibi davranıp kalbimi neredeyse patlatacak bir

şey yaptı. Büfenin üst kısmını tüy kadar hafifmiş gibi kaldırdı ve pazıları ekose gömleğin altında gerilirken ait olduğu yere mükemmel şekilde yerleştirdi.

Üç saniye. Cece ile benim üç yıldır ertelediğimiz şeyi üç saniyede halletmişti.

"Güzel yermiş," dedi ellerindeki tozu kotuna silerken.

Yavaşça güldüm. "Değil."

Son yedi yıl boyunca yemek yediğim, çalıştığım, güldüğüm, ağladığım masaya yaslandı. "O zaman benim eve taşın."

Tekrar güldüm. Büfeyi hallettiği için ona teşekkür etmeliydim. Ve...

"Şaka yapmıyorum. Burası..." Yerde sırtüstü yatan bir böcek vardı. "Bu şeyler tropikal yerlerde yaşamıyor mu?"

"Hmm. Teorimize göre bu ev aynı anda birden fazla iklimi barındıran dört boyutlu bir yer ve... Ciddi misin sen? Taşınma konusunda?"

Omuz silkti. "Fazladan para harcamaktan kurtulursun."

"Senin kiranın yarısının bu evin kirasının yarısından çok daha pahalı olduğundan eminim."

"Evim kira değil. Yani bana ödeme yapmak zorunda kalmazsın. Hem umurumda da değil zaten."

Bu doğruydu, parayı önemsemiyordu. Çünkü bir sürü parası vardı. "Cece'yi bırakamam," dedim. "Onun da gelmesini ister misin?"

"Fazladan odam var."

Alaycı bir nefes verdim. Sonra bana bakışlarını fark ettim.

Gerçekten de *ciddiymiş* ve cevap bekliyormuş gibiydi.

"Evine taşınamam," dedim. "Biz henüz..." Biz henüz ne? Bakışlarımı kaçırdım. Bok gibi hissediyordum ve Jack şaka mı yapıyordu emin olamıyordum. Fakat yüzündeki samimi ifade...

Ucuz vinil döşemenin üzerinde birkaç adım atıp hemen önümde durdu ve beni kendiyle mutfak tezgâhının arasında sıkıştırıp güçlü parmaklarıyla çenemi tuttu.

"Bence biz tam da *öyleyiz*."

Kalbim titredi. Gözünün mavisi beni bıçak gibi kesti ve dudaklarımdan, "Andrea buna katılmazdı," lafı döküldü. Bu konuyu açmayı istememiştim aslında. Hatta üstünü kapatmayı düşünüyordum ama galiba dürüstlük bağımlılık yapıyordu.

Jack gözlerini kapatıp alçak sesle küfretti. "Onu duymuşsun."

"Ben..." Çenemi elinden kurtardığımda biraz alana ihtiyaç duyduğumu anladı ve geri çekildi. Fakat yine de nefes alamıyordum. "Niyetim dinlemek değildi. Ben..." Nefes verdim. "Evet, duydum."

İçini çekti. "Özür dilerim. Sakinleştiğinde onunla konuşacağım."

Kafa salladım. Bu konunun burada kapanması gerekiyordu ancak kendi sesimi konuşurken duydum. "Crowley ve Pereira ne olacak? Ve Cole? Ve öğrencilerinin geri kalanı? Onlarla da konuşacak mısın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yüz ifadesi değişti. Kendini bir şeye hazırlıyormuş gibiydi. "Bu ne şimdi Elsie?"

Son iki haftadır kafamın gerisinde tembelce yuvarlanan milyonlarca top aniden, *canımı yakacak* şekilde kafatasıma çarpmaya başladı. "Sorunun ne olduğunu biliyor musun? Bu insanlar sana hayranlık duyuyorlar. Seni gerçekten seviyorlar. Öğrencilerin, meslektaşların, arkadaşların. Hepsi seni memnun etmek istiyorlar. Ve çoğu için seni memnun etmek, *senin* sevmediğin şeyi sevmediklerini göstermek demek. Yani dönüp dolaşıp *Teorik Fizik Tarihi* makalesine geliyoruz."

Derin bir nefes verdi. "Elsie..."

"Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi yaptım." Mutfakta volta atmaya başlamıştım. "Senden o kadar hoşlandım ki bu me-

seleyi düşünmemeye çalıştım. Hakkını vermeliyim, unutmamı sağlamakta çok iyiydin. O yazıyı yazan kişi sen *değildin* sanki. Bu da tanışmamızdan önceki davranışlarının önemi yokmuş gibi davranmamı kolaylaştırdı. Fakat bu akşam Andrea'nın söylediklerinden sonra... Bu meseleyi unutmamayı danışmanıma borçluyum. O zamanlar derginin editörünün Laurendeau olduğunu, nasıl kınandığını unutamam. Ve..." Olanları ne zaman düşünsem göğsümü saran öfke ve utanç yine devredeydi. "... durum şu ki Jack, sen hayatını parası olan adamların özgüveniyle sürdürüyor, davranışlarının sonuçlarını hiç düşünmüyorsun. Fakat yaptığın şeyle istemeden de olsa arkanda bir sürü kurban bıraktığının farkında değilsin."

"Laurendeau o durumda değildi," dedi düz bir sesle.

"Tabii ki de öyleydi. Kariyeri nasıl hasar aldı..."

"Onu *istemeden* kurban bırakmadım."

"O..." Volta atmayı kestim. Söylediklerini bir an idrak edemedim. Anladığımda bile kafamda oturtamadım. "Ne?"

Jack dudaklarını ıslattı. "*Hedefim* zaten Laurendeau'ydu."

"Anlamıyorum."

"Laurendeau'nun kariyeri *sonlansın diye* o makaleyi yazdım." Gırtlağı hareket etti. "Diğer olaylar istemeden oldu tabii."

Beynimdeki çarklar son sürat dönerken birden duruverdiler. "Diğer olaylar derken?"

"Teorisyenlerle deneyselciler arasındaki sürtüşmenin en büyük timsali olmayı istememiştim." Sabırsızca elini kaldırdı. Bir an için tereddüt ettiğini hissettim ama sonra gözleri sertleşti. Bakışlarında sanki... yine on yedi yaşındaymış gibi bir inatçılık belirmişti. "Amacım bir *beyanatta bulunmak* değildi. Tek istediğim Laurendeau'nun fizikten uzaklaştırılmasıydı fakat başarıya ulaşamadığım belli. Adam annemin hayatının içine etmekle kal-

mamış, bir de hayatımda âşık olduğum tek kadını bulup sülük gibi yapışmış."

Ne demek istiyordu? Annesi mi? Hayatında âşık olduğu tek kadın mı?

"Ben..."

"Annemin araştırma ortağı Laurendeau'ydu, Elsie. Ben doğduktan sonra işe geri dönememesinin sebebi *Laurendeau*. Onca şeyi hissetmesinin sebebi *Laurendeau*. Fizik, annem için en önemli şeydi, Elsie. Çalışmaları, *onu o yapan* şeydi ve Laurendeau bunları onun elinden aldı." Sesi yükseldi, yükseldi, sonra birden kesildi. Fazla bağırdığının farkına varmış gibiydi.

"Bunu neden yapsın...?"

"Çünkü kıskanıyordu. Çünkü kendini üstün görüyordu. Çünkü *kontrolü* bırakmak istemiyordu. Seninle de aynı şeyi yapıyor."

"Ne?" Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, o bana *yardım ediyor*."

"Hayalindeki işi onun izni olmadan kabul edemeyeceğini düşündürecek kadar mı? Bu normal bir danışman-danışan ilişkisi değil."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Jack anlamıyordu. Lisansüstü eğitim alabilmemin, hayallerimin peşinden gidebilmemin, şu anda işsiz olmamamın tek sebebi Dr. L.'di.

Bana doğru bir adım attı. "Laurendeau seni izole etmiş ve bunu fark etmeni imkânsız kılmış. Tıpkı anneme yaptığı gibi." Alnını ovuşturduğunda bu konuyu en son ne zaman konuştuğunu merak ettim. "Günlüklerinde her şey yazılı."

"Aman Tanrım." Duyduklarıma inanamıyordum. "Makaleyi bu yüzden mi yazdın? O günlükler yüzünden mi?"

Neşesiz bir kahkaha attı. "Hayır. Makaleyi yazdım çünkü Laurendeau'yu şikâyet etmek için Northeastern'a gittiğimde kendim kurban olmadığım için bunu yapamayacağımı söylediler. Mesele öylece havada kaldı. Ve Elsie, ben..." Gözlerimin içine

baktığında her şeyi gördüm. Henüz gençti ve bitkindi. Üzgündü. Öfkeliydi. Yapayalnızdı. Smithlerin arasında tek başınaydı. Çaresizdi. İntikam istemişti. "... işte *o zaman* makaleyi yazdım." İri omuzları inip kalktı. "İnandırıcı kılmak için fizik hakkında bildiğim şeyleri kullandım ama yine de kabul edileceğini düşünmedim. Bir şekilde kabul edildi ve sonra Laurendeau'nun editörlükten alındığını öğrendim." Kafasını iki yana salladı. "Yine de annem hakkında hiçbir bok hatırlamama konusunda ya da Caroline'ın bana yaptıkları hakkında kendimi iyi hissetmemi sağlamadı." Gözleri hüzün doluydu. "Bu yüzden konuyu düşünmeyi kestim. Birileri hatırlattığında da duymazdan geldim. Ta ki seninle tanışana dek."

İfadem sertleşti. "Çünkü ben konuyu açıp duruyordum."

"Hayır, Elsie." Sesi net ve sakindi. "Laurendeau'nun anneme yaptığı şeyleri sana da yapması fikri beni dehşete düşürüyordu."

Kaşlarımı çattım. "Beni neden uyarmadın o zaman? Onun hakkında konuşmuştuk. Anneni de konuştuk. Eline *sayısız* fırsat geçti." Bir parçam, zihnimin gerilerindeki bir yer, Jack'in kırılganlığı kabul etmesinin neye mal olacağını biliyordu. Fakat daha büyük bir parçam, bunun hayatımda sahip olduğum ilk dürüstlük temelli ilişkim olduğunu düşünüyordu ve şimdi... aşırı aptal hissediyordum. "Bana *yalan* söyledin. Tekrar tekrar."

"Her şeyi anlatsam bana inanır mıydın?" diye sordu, öne doğru tek bir adım atarak. "Şu anda bana inanıyor musun?"

"Ben..." Kızararak gözlerimi kaçırdım. "*Senin* inandığına inanıyorum. Ama... belki de günlüklerde yazanları yanlış yorumlamışsındır. Bir yanlış anlaşılma olmalı çünkü danışmanım asla... ben ona çok şey borçluyum ve..."

Jack burun kemerini sıktı. "İşte tam da bu yüzden sana anlatmadım. Onu idolün olarak gördüğün için bunları duymaya hazır değildin. Konuyu açsaydım kalbin kırılırdı ve kendini geri çekerdin."

"Buna sen karar veremezsin! Ayrıca sence neden tüm hayatımı insanlara yalan söyleyerek geçirdim ben?" diye patladım. "Öğretmenliği sevmediğimi Laurendeau'ya neden söylemiyorum sanıyorsun? Cece'ye o izlediği filmlerin Windows ekran koruyucularından bile beter olduğunu ya da anneme kahrolası bir insan olduğumu neden söylemiyorum? Çünkü gerçeği söyleyerek *kalplerini kırarsam* beni *bırakacaklarından* korkuyorum. Peki *senin* bahanen ne?"

Masadan da Jack'ten de uzaklaştım ve derin bir nefes alıp çatıların üzerindeki karlara vuran sokak ışıklarını izleyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Jack bana yalan söylemişti. Bunca şeyden sonra yalan söyleyen taraf *ben* değildim, *oydu*. Hem de film izlemek ya da akşam yemeğinde *sushi* istemek gibi basit bir şey hakkında değil, çok büyük bir konuda yalan söylemişti.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun Jack?" dedim, Boston gökyüzünü incelerken öfkeli, keyifsiz bir sesle. "Sen insanların numaralarını ortaya çıkarmaya bayılıyorsun ama kimse senin numaralarını ortaya çıkarmıyor."

"*Benim* numaralarım mı?"

Ne diyeceğimi bilemeden arkamı döndüm ama ona baktığımda kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

"Gençliğinde kızgınlıkla fevri bir şey yapmışsın. *Bunu* anlayabilirim. Fakat sonrasında eylemlerinin meşru görünmesini sağlayan parlak bir kariyere sahip oldun ve hatanı dile getirmeye zahmet *etmedin*. Yetişkinliğe adım attığında, doğrunun yanlışın ne olduğunu bilmen gereken zamanda bile." Avucumla yanağımı sildim çünkü ağlıyordum. Tabii ki de ağlardım. "Yaptıkların... *yaptıkların* sadece Laurendeau'yu değil, başka pek çok insanı da incitti. Sen o makaleyi yazdıktan sonra hiç düşünmemiş olabilirsin ama ben on yıldır her gün ama her gün düşünüyorum. Çok ama *çok* sevdiğim bir şey için berbat sonuçlar doğuran bir yazıydı ve son birkaç haftadır düşünmemeye çalışsam da daha fazla

yapabileceğimi sanmıyorum. Sana kızmayı bırakabilir miyim bilmiyorum. Ve..." Sesim çatladı ve gözlerimden sicim sicim yaşlar aktı. Burada, Jack'le baş başa kalmaya daha fazla dayanamazdım.

"Hissettiğin şey öfke mi?" Yanağımı kavrayıp bulanık gözlerimi yüzüne bakmaya zorladı. "Yoksa bana karşı hiç olmadığın kadar dürüst olduğundan dolayı korkuyor musun?"

"Belki." Geri çekildim ve parmaklarının seğirmesinden, beni bırakmak istemediğini anladım ama hayır. Ona izin veremezdim. "Belki de korkuyorum. Belki de sen bir yalancısın. Bu bizi nereye götürüyor?"

Bana uzun, anlaşılmaz bir bakış attı. "Bilmiyorum. Nereye?"

Nereye gittiğimizi biliyorsun, demişti bana tekrar tekrar. Önce kabullenmek istemesem de sonradan anlamıştım ve olmak istediğim yerin *burası* olduğunu düşünmüştüm. Fakat Jack benden dürüstlük beklerken kendisi yalan söylemiş, savunduğum her şeyi yerle bir etmişti.

Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Oturup düşünmem gerekiyordu.

"Gitsen iyi olacak, Jack."

Derin bir nefes verip bana yaklaştı. Beni sarmak istiyor gibiydi. Kaslarının gerilmesi, beni koruma içgüdüsünün devreye girdiğini gösteriyordu. "Elsie, yapma lütfen. Bunu istiyor olamaz..."

"Bunu istiyorum." Artık hıçkırmaya başlamıştım. Bana dokunmasını istiyordum ama burada olmasına katlanamıyordum. "Her zaman ne istediğimi söyleyip duruyorsun, Jack. İsteklerimi dillendirmeyi de bana sen öğrettin. Bu yüzden..." Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım ve fazla emin olmasam da ona ciddiyetimi aktarmaya çalıştım. Göğsümün içi kavruluyor, çok acı veriyordu. "Şu anda senin yanında olmak istemiyorum. Bana biraz alan tanımana ihtiyacım var."

Doğruyu söylediğimi anladığı anı gözlerinde gördüm. Ve gidişinin etkisini ta iliklerimde hissettim.

24

ELEKTROMANYETİZMA

JACK İKİ GÜN SONRA ofis saatlerimde aradı ama UMass'teki son sınıf öğrencilerimden birine, ödevine Wikipedia'dan bir paragrafı kopyala yapıştır yapacaksa en azından metin içine gömülü linkleri silmesi gerektiğini açıklamakla meşguldüm. Cuma akşamı tekrar aradı ancak bu sefer de geç gönderilen termodinamik ödevlerine not vermekle uğraşıyordum. Cumartesi sabahı son kez aradığındaysa yatağımda uzanmış, kabartmalı tavanı izliyor ve onu düşünüyordum.

Aramalarına cevap vermeyi hiç düşünmedim. Aklımdan bile geçirmedim. Geceleri uyku uyuyamasam da, moralim sürekli bozuk, dikkatim sürekli dağınık olsa da, Jack'le kavgamı kafamda oynatıp durduğum, kendi dediklerimi ve *onun* söylediklerini, o anda hangi pozisyonlarda durduğumuzu, içinde bulunduğumuz karmaşayı çözmek için hangi algoritmaların kullanılabileceğini düşündüğüm için tüm haftam verimsiz geçse de, Cece

tamamlanmış büfemizi görüp yorum yaparak onu özlememe neden olsa da onunla konuşmayı düşünmedim.

Önce bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Pazartesi sabahı alarmım beş buçukta çaldı ama ben zaten uyanıktım; tıpkı tüm gece olduğum gibi. Yataktan kalkıp aynaya bile bakmadan hızlıca giyindim ve kuşkucu gözlerle bana bakan Hedgie'ye bir avuç mama verdikten sonra olabildiğince sessiz şekilde evden çıktım. Saat çok erken olduğu için Northeastern'a giden otobüste sadece hastane önlüklü bir kız, şoför ve ben vardık. Kızın ayağı, duyamadığım bir müziğin ritmiyle yere vuruyordu ve bu sese odaklanmak, yapmak üzere olduğum şeyin düşüncesini neredeyse katlanılabilir kılıyordu.

Dr. L. henüz ofisinde değildi. Yirmi dakika sonra geldiğinde beni isim plakasına yaslanmış halde buldu; bu, altı yıl içinde bir ilkti. Kapısının kilidini açarken ellerini izledim ve Grethe Turner konusunu nasıl açacağımı düşündüm.

Birilerinden duyduğum üzere...

Ortada bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim ama...

Bunların ciddi suçlamalar olduğunu biliyorum fakat...

Lütfen, siz böyle bir şey...

"Bana söylemek istediğin şey neydi, Elise?" Yeşil koltuk bacaklarıma batıyordu. Dr. L.'in ses tonu her zamanki gibi cesaret ve destek vericiydi. "E-postanda bir iş fırsatından bahsetmişsin. Neredeymiş bu iş?"

George'un teklifini... unutmamıştım ancak Jack'in annesiyle Laurendeau arasında yaşananları öğrenme isteğim yanında bu konu şimdilik basit ve önemsiz kalıyordu. Gerçi bu görüşmeyi ayarlamamın asıl sebebi de aldığım iş teklifiydi. Konuşmak istediğim meseleyi nasıl açacağımdan emin olamadığım için boğazımı temizleyip kolay olan konuyu seçtim.

"MIT'de."

"Ah, anlıyorum." Dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle gerilerek inceldi. "Bir hata yaptıklarını fark ettiler demek. Bunu duyduğuma çok se..."

"Hayır, o pozisyon değil. Georgina Sepulveda, ekibinde post doktora yapmamı istiyor. İyi bir maaş alacağım ve sağlık sigortam da olacak. George'un sıvı kristallerle ilgili süregelen projeleri varmış."

Gözleri genişledi, sonra birden kısıldı. "Georgina Sepulveda senin işini çaldı ama sen gidip *onun için* çalışmayı düşünüyorsun."

"O benim işimi *çalmadı*." Sinirlerim bozulmaya başlasa da kendimi tuttum. "Hak ederek aldı. Ondan çok fazla şey öğrenebilirim. Dürüst olmak gerekirse benim için mükemmel bir fırsat olacağını hissediyorum ve işi kabul etmeyi düşünüyorum." Dr. L. hiçbir şey demeden bana bakıyordu. Memnuniyet dolu gülümsemesi silinmiş, bu da tüylerimi ürpertmişti. "Siz ne diyorsunuz?"

Bir süre daha sessiz kaldı. Sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Buraya bunun için mi geldin, Elise? Bu pozisyonu kabul etmeden önce rızamı almak için mi?"

İçime derin derin iki nefes çektim. *Dürüstlük*, dedim kendi kendime, bir mantrayı tekrarlarcasına. *Dürüstlük. Kendi inanç ve değerlerime göre hareket edebilirim. Bana kıymet verenler, istedikleri Elsie olmasam da yanımda kalacaklardır zaten.* "Evet. Sizi anlıyorum ve bilgeliğinize saygı duyuyorum ancak..."

"Gerçekten anlıyorsan bu işi kabul etme düşüncesini derhal aklından silersin."

Beynim tekledi ve bir an için hiçbir şey düşünemedim. "Ben... Ne?"

"Öncelikle işe alım sürecinde seni yenmiş biri için çalışman utanç verici olur. Ayrıca Georgina Sepulveda'yı araştırdım. Deneyselci olmasının yanı sıra kadın sık sık Jonathan Smith-Turner'la işbirliği yapıyormuş."

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmeme en çok ne sebep olmuştu bilemiyordum. Dr. L.'in keskin ses tonu mu yoksa şaşırtıcı bir şekilde Jack'in adını geçirmesi mi? "Bunun onunla alakası bile yok. George başkalarından bağımsız olarak saygınlık kazanmış bir biliminsanı ve..."

"Yeter, Elise." Tek bir hareketle sesi kesilecek eğitimli bir evcil hayvanmışım gibi elini kaldırdı. Birdenbire yüzüne bitkinlik çöktü; yaramaz bir çocuğun öfke nöbetleriyle uğraşmaktan yorgun düşmüştü sanki. "Bu pozisyonu kabul *etmeyeceksin.*"

Kaşlarımı çattım. Uzun bir an için ne yapacağıma karar veremedim. Çünkü Laurendeau'nun istediği Elsie'nin yapması gereken belliydi: Hemfikir olmak ve özür dilemek. İnatçılığını menenjite bağlamak, diz çöküp gözyaşı dökmek ve hayatına son altı yıldır yaptığı gibi devam etmek. Diğer yandaysa *benim* olmak istediğim Elsie vardı.

Ve o, şaşırtıcı derecede katı bir sesle, "Dr. Laurendeau, benim için en iyisi olduğunu düşünüyorsam pozisyonu tabii ki de *kabul edeceğim*," demeyi seçti. "Çekincelerinizi anlıyor, rehberliğinize minnet duyuyorum ancak son kararı kendim verece..."

"Seni ahmak, inatçı kız."

Küçümseyici, sert ses tonu başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissetmeme neden oldu. "Benimle bu şekilde konuşmaya hakkınız yok."

Dr. L., konuşmalarımız esnasında genelde yaptığı gibi yavaşça doğrulduğunda altı yıldır hiç yapmadığım bir şeyi yapıp ben de ayaklandım. "Akademik danışmanın olarak seninle dilediğim gibi konuşabilirim." Öne doğru eğildi. Geri kaçmamak için dizlerimi birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Eğer bir deneyselcinin altında çalışmakta bu kadar ısrarcıysan..." diye devam etti soğuk bir sesle. "... geçmişte bana ulaşan birkaç fizikçinin tekliflerini yeniden gözden geçirebiliriz. Fakat..."

"Ne dediniz?"

"Diğer teklifleri gözden geçirmeye açığım ancak Dr. Sepulveda'nın teklifi..."

"Diğer... teklifler mi? Başka teklif gelmediğini söylemiştiniz."

"Birkaç tane gelmişti. Deneysel fizikçi olduklarından kesinlikle *kabul edilemez* olsalar da Sepulveda'dan iyidirler."

"Ama bana hiç söylemediniz."

"Çünkü değerlendirmeye değmezlerdi."

Oda etrafımda dönüyor, eşyalar üzerime yığılıp beni eziyordu sanki. "Siz..." Konuşamıyordum. Sözcüklerimi bulamıyordum. "Bu... bu gerçekten... Böyle bir kararı veren *ben* olmalıydım. Finansal yönden ne kadar zorluk çektiğimi biliyordunuz. Son bir yıldır neredeyse hiç araştırma yapamadığımı da. Buna rağmen bana söylemediniz, öyle mi?"

Dudakları aşağı doğru büküldü. "Ben senin danışmanınım. Seni, hakkında en iyi olacak yola yönlendirmek benim işim."

"Sınırı aştınız," dedim. Sesim çok sertti; her zamanki yumuşak "ama"larım, gönülsüz "evet"lerim ortada yoktu. Laurendeau bir an için şaşırmış görünse de hızlıca toparlanıp bana soğuk bir tebessümle baktı.

"Elise, ben olmasaydım lisansüstü eğitim bile alamazdın. Fakat ben seni *seçtim*. Sahip olduğun kariyeri bana borçlu olduğunu asla unutmamalısın."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu sefer geriye doğru birkaç adım attım ve gerçekler o anda kafama dank etti.

"Jack sizin hakkınızda haklıydı."

"Jack'in kim olduğunu bilmiyorum da umursamıyorum da. Şimdi lütfen otur ve bu meseleyi medeni bir şekilde tartışalım."

"Siz *kontrolcü* birisiniz. Ve manipülatifsiniz." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Jack haklıymış. Grethe Turner'ın kariyerini gerçekten siz mahvetmişsiniz."

Gözleri kısıldı. "Ah, o Jack'ten bahsediyorsun." Onu çok büyük hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını iki yana salladı. "Demek Smith-Turner'la, yani *senin* çalıştığın alanı tehlikeye atan adamın ta kendisiyle görüşüyordun."

"Grethe'ye ne yaptınız?"

"Onun annesi..." Laurendeau sabırsızca göz devirdi. "... önemli biri değildi. Grethe Turner hiçbir zaman önemli olmadı. Onun davranışlarından kendine emsal çıkarmalısın. Fizikte aptal, inatçı kızlara yer yoktur. Ayrıca Smith-Turner'ın sözlerine neden inanasın?" Burun delikleri genişledi. "Yazdığı makale, birçok kişinin kariyerini mahveden ve sona erdiren, teorisyenlerin çalışmaları için fon bulmasını güçleştiren kötü niyetli bir şakaydı. Onun yüzünden akademik dünyanın maskarası olduk."

"Doğru," dedim dişlerimin arasından. "Fakat bu, *sizin* Grethe Turner'a yaptıklarınızı silmez."

"Benim karşımda onun adını bir daha *ağzına alma*." Laurendeau'nun sesi hiç duymadığım kadar kabaydı. "Sana bir kariyer sunmuş insana biraz minnetin olsun."

Kafamı iki yana salladım. Gözyaşlarım akmak üzereydi ama burada ağlamayacaktım. "Mümkün olduğunca iyi bir fizikçi olmamı istediğinizi sanıyordum."

"Elise, benim senden istediğim asıl şey dediklerimi yapman ve..."

Kapı tıklatıldı ve ben arkamı dönemeden açıldı.

"Dr. Laurendeau? İmzalamanız gereken bir belge... Ah, Elsie, uzun zamandır görüşmedik. Nasılsın?"

Bu sesi lisansüstü eğitim günlerimden hatırlıyordum. Gelen, bölüm başkanı Devang'dı. Hissizce dönüp ona el salladım ama elim bana ait değildi sanki.

"İçeri gel, Devang," dedi Dr. L.

Midem bulanıyor, başım dönüyordu.

Altı yıldır Dr. L.'in istediği becerikli, çalışkan, yorulmak bilmez Elsie olmak için didinmiştim. İhtiyacım olan her şeyi -parayı, insülini, zamanı, dinlenmeyi, kahrolası zihinsel molayı- işimin arkasına atmıştım. Onun nasihatlerine diğer herkesinkinden daha çok değer vermiş, en iyisi için çabalayan Elsie'yi hak ettiğini düşünmüştüm.

O ise başından beri kontrol edebileceği birini istiyordu.

"Daha sonra da gelebilirim isterseniz," dedi Devang.

"Hayır," dedi Dr. L., dudaklarını büzüp gözlerimin içine bakarak. "Elise de gitmek üzereydi."

Ben de onun gözlerine baktım ve danışmanıma karşı dürüst olduğum bu ilk seferin, onunla son görüşmem olacağını düşündüm.

Arkamı çıkıp ofisinden ayrılmadan önce, "Dr. Laurendeau," dedim. "Bana artık Elsie demeye başlamalısınız."

25

SÜNEKLİK

Gönderen: michellehannaway5@gmail.com

Konu: NEDEN TELEFONUNU AÇMIYORSUN? ÜÇ GÜN OLDU.

[Bu iletinin içeriği yok]

.....

Gönderen: marioluvr666@gmail.com

Konu: Re: Cenazemiz var derse gelemiyorum

selam bayan hannaway kim öldü derken ne demek istiyorsunuz? bana bunu soramazsınız, bu HIPAA* ihlaline girer

* ABD Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası. (ç.n.)

.....

Gönderen: Dupont.Camilla@bu.edu

Konu: Re: Sandığınız kişi değilim

Dr. Hannaway,

Çok özür dilerim! Sizi, Shakespeare After Dark: Ozanla Cinsi Münasebet dersime giren Dr. Hannaday'le karıştırmışım. Kendisi aslında kronik sümük bozukluğu ve kabarık favorileri olan, yetmişli yaşlarında bir adam. Yani... lütfen kusuruma bakmayın. Yine de sorularıma yanıt verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Stephenie Meyer'ın Şafak Vakti kitabını, Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndan esinlenerek yazdığı fikrinizi esas alarak ödevimi hazırladım ve A+ aldım! Okumak isterseniz denememi ilişikte bulabilirsiniz (Başlığı Alacakaranlık, Shakespeare'e Karşı: En Şehvetli Olan Kazansın). Ayrıca sizi Boston Üniversitesi veritabanında araştırıp Termodinamiğe Giriş dersi verdiğinizi gördüm. Önümüzdeki sene dersinize yazılmak istiyorum! En az bir STEM dersi alma zorunluluğum var ve siz bana karşı çok naziktiniz. Yerçekimi ya da kalanlı bölme gibi şeyleri anlamamı sağlayabilecek biri varsa o da sizsiniz.

Cam

.....

Gönderen: GreenbergBern@northeastern.edu

Konu: Resmi şikâyet

Eski danışmanınızla ilgili konuşmamız için size tekrar teşekkür etmek istedim. Dikkat çektiğiniz davranış biçimi gerçekten en-

dişe verici. Bu hususta bir soruşturma başlatıldığını bildirmek isterim. Ayrıca Northeastern Fizik Anabilim Dalı'nın yeni başkanı olarak, Dr. Laurendeau'nun sizi yıllar boyu herkesten soyutlaması gibi gizli kapaklı, toksik, kontrolsüz davranışların hüküm sürdüğü bir akademik çevrenin oluşmaması için elimden geleni yapacağıma dair teminat verebilirim.

Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim.

En içten dileklerimle,

Dr. Bernard Greenberg

.....

Salı gecesi kararımı çoktan vermiş olsam da ancak cuma sabahı metroya binip Cambridge'e doğru yola çıktım. Bedelini, Kızıldeniz'de bir yerlerde mercanların renklerini kaybederek ödediği on beş derecelik ılık şubat havasında paltomun önünü açarak Harvard Meydanı'nda ilerledim. İçimde hafta başından beri aynı his vardı. Başka birinin hayatını deniyormuşçasına biraz kırılgan, biraz sakar, biraz toydum.

Bu binaya ilk gelişimdi ama ofisi kolayca buldum. Kapıyı tıklattığımda içeriden bir ses, "Burada değilim!" diye bağırdı. "İçeri girmeyin! Gidin!"

Gülerek kapıyı açtım.

"Aman Tanrım, Elsie! Gel, gel. İş arkadaşlarımdan ya da öğrencilerimden... veya aile üyelerimden biri geldi sanmıştım. Seni hiç beklemiyordum." George beni gördüğüne aşırı sevinmiş gibiydi. Ofisine bakındığımda tıpkı ona benzediğini gördüm: biraz dağınık ama sıcak ve rahat. Sandalyelerin birindeki kâğıt yığınlarını kaldırmak için hareketlendiğinde başımı iki yana salladım.

"Gerek yok. Aslında fazla kalmayacağım. Seninle yüz yüze görüşmek istedim. İş konusunda."

"Ah." Yüzünde anlık bir ekşime belirdi, sonra yerini güvence veren, minik bir tebessüm aldı. "Bunun için buraya kadar gelmene lüzum yoktu. Bir deneyselci için çalışmanın senin için ideal kariyer seçimi olmayabileceğini anlıyorum. Ve yakın zamanda kadrolu bir pozisyon bulacağından eminim. Ama daha önce de dediğim gibi, iş dışında da seninle görüşmeye..."

"Esasında..." Boğazımı temizledim. "Buraya işi kabul etmeye geldim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kabul... etmeye mi?"

Derin bir nefes alıp gülümsedim ve kafa salladım. "Evet."

"İş teklifimi... kabul etmeye mi?"

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet."

"Emin olmak için tekrarlıyorum: iş teklifimi *kabul ediyorsun*."

"Evet."

Çığlığı bastı ve beni sıkıca kucakladı. Bir anlık irkilmeden sonra ben de ona sarıldım ve on saniye kadar sonra, son birkaç günde beynimi kaplayan sisin altını görmeye başladım. Bencilce bir mutluluk hissediyordum ve bu çok güzel bir şeydi. İlk defa diğer insanların tavsiyelerini, tercihlerini ve ihtiyaçlarını baz alarak bir teorik model oluşturmadan, *kendi başıma, kendim için* bir seçim yapmıştım. Önceden yürünmüş bir yolda ilerlemenin benim için tek seçenek olduğu hissinden kurtulmuştum.

Verdiğim karar tamamen bana aitti.

"Sana şahsen söylemek ve bu fırsat için teşekkür etmek istedim," dedim sarılmamız bittiğinde. Gülümsemem biraz titrekti. Duygusallaşmak üzereydim ama şimdilik kendimi tutmalıydım. Önce söylemem gereken bazı şeyler vardı. "Önümüzdeki hafta için bir toplantı ayarlayabilirsek çok mutlu olurum. Daha önce

söylemiş miydim bilmiyorum ama yıllardır iki boyutlu sıvı kristallerin davranışları üzerine algoritmalar oluşturuyorum ve bitirmek istediğim bir sürü yarım projem var. Sana bunlardan bahsetmeyi ve fikrini almayı istiyorum." Altdudağımı ısırdım. "Belki ortak araştırmamızın bir parçası olur, ne dersin?"

"Evet derim. Seni dinlemeyi çok isterim." Sırıttı. Sonra birden sırıtışı silindi. "Kabul etmeyeceğini sanmıştım."

Kafa salladım. "Biliyorum." Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ama kolay bir karardı, biliyor musun? Çünkü kabul etmeyi istiyordum."

Haftaya arkadaşı Bee onu ziyarete geldiğinde bir şeyler içmek için buluşmaya sözleştik ve ofisinden ayrılıp eve yollandım. Dönüş yolculuğunda hâlâ biraz kırılgan hissediyordum ama toyluk hissi azalmaya başlamıştı. Güzel bir şarkı dinlemek için telefonumu açtığımda Jack'in günler önceki cevapsız çağrılarının bildirimleriyle karşı karşıya geldim.

Hafta sonundan beri bana ulaşmaya çalışmamıştı, bu da bana kızgın olup olmadığını merak etmeme yol açıyordu. Belki de üzgündü. Ya da hayal kırıklığına uğramıştı.

Sonra hatırladım. Asıl kızgın olan *bendim*. Üzgün olan ve hayal kırıklığına uğrayan da. Evet, Jack eski danışmanım hakkında söylediklerinde haklı çıkmıştı fakat yine de öfkeden köpürüyordum. *İkisine de* öfkeliydim. Bana yalan söylemiş, benden bir şeyler saklamış, benim için en iyisinin ne olacağına kendi başlarına karar vermeye kalkmışlardı ve bu yeni, intikam hırslı versiyonum, birbirinden nefret eden o iki adamın şimdi *benim* öfkemin ağına tutulmalarından zevk alıyordu. *Aslında* kızgınlık benim için yeni bir duygu değildi ancak hayatımda ilk defa kendime bunu *deneyimleme* izni veriyordum.

Başkalarının istek listesindeki Elsie'ler, hayatlarında olumsuz duygulara yer vermezdi. Fakat aslen olduğumu keşfettiğim Elsie, bu duyguları başka yerlere yönlendirmek, gizlemek, unutmak,

gömmek, değiştirmek, boğmak, silmek, yok etmek gibi şeyler yapmaya çalışmaktansa oldukları gibi kabulleniyordu.

Bu duyguları nefes gibi içine çekiyor, dışarı veriyor, yine içine çekiyordu.

Bir zamanlar görüştüğüm ama babamın sigortasına rağmen katkı payı fazla olduğu için bir daha randevu alamadığım terapist muhtemelen bunu *debelenmek* olarak tanımlar, sağlıksız ve yıkıcı bir tutum olduğunu söylerdi. Fakat ben o kadar emin değildim.

Yeni keşfettiğim duygularım benim için kıymetliydi. Hem de onları istiflemek isteyecek kadar. Ara sıra kendi içime dönüp onları inceliyor, evirip çeviriyor, bahçemde yetişmemesi gereken gizemli bir ağaçtan koparılmış olgun meyvelermiş gibi gözlerimi kısarak tahlil ediyordum. O meyveleri ağzıma atıp bütün olarak yuttuğumda aynı anda hem acı hem de tatlı geliyorlardı.

Büyük ihtimalle kafamın içindeki dopamin, oksitosin ve diğer aptal hormonlar yüzünden baktığım her yerde Jack'i görüyordum. İnsülinimi almak için gittiğim Walgreens'te kasa sırası beklerken gölgelerin arasında, otobüs beklerken durakta gördüğüm uzun adamda, UMass akademisyenler toplantısına giderken kulağıma gelen derin kıkırtıda o vardı. Somut olarak bulunmasa da soyut varlığı her daim yanımdaydı. Ama bu hiç sorun değildi.

Kendimi bildim bileli ilk kez, değer verdiğim biriyle çatışma yaşadıktan sonra anında ortamı düzeltme dürtüsü hissetmiyordum. Ve bunun en büyük nedeninin, kafamın içinde Jack'in, "*Ne istiyorsun, Elsie?*" diyerek dönüp duran sesi olması ironikti.

Yüzünü tırmalamak istiyorum, Jack. Sen bana sıkı sıkı sarılırken omzunu ısırmak istiyorum. Ama bu patlayıcı öfkeyi kabullenmekle yetineceğim.

Öfkemi kabullendim ve bu diğer şeylere de yansıdı. Annemin, birbirlerine üstün gelmek için büyük borç altına girmeyi bile göze alan ağabeylerimle ilgili paniğini görmezden geldim. Boston

Fuarı'nda Fizik Topluluğu standını beklemeyi reddettim. Cece bir sorunum olup olmadığını sorup (Jack'in, on beş koca yıl boyunca sorumsuz bir pislik gibi davrandıktan sonra hayatıma girip kalbimin içini görme ve beni hiç gülmediğim kadar güldürme cesareti bulması yüzünden uzunca bir süre dikkatim çok dağınıktı ve düşüncelerde boğuluyordum), "Birazcık gevşemek için!" birlikte *Şarküteri* filmini izlemeyi teklif ettiğinde ona, "Hayır, teşekkür ederim," deyip bir kalıp peynir alarak odama geçtim ve rahatlamak için Bellice hayran kurguları okudum.

Bugün de ılık bir çarşamba günüydü, az önce kalabalığın arasında (post modern bir mandal heykelinde) Jack'i görmüştüm ve kalbim hem öfkeyle hem de adlandırmak istemediğim bir şeyle sancıyordu. O anda bir şey fark ettim. En son bu kadar kötü hissettiğimde, J.J. tarafından evden atılmıştım ve hayatım boktan bir kurabiye gibi paramparça olmuştu. Fakat o zaman yaşadıklarımdan, diğerlerinin istediği Elsie olmak için daha çok çabalamam gerektiği sonucunu çıkarmıştım. Şimdiyse...

Ne istiyorsun, Elsie?

Belki de başka birinin hayatını yaşamaya çalışmıyordum. Belki de kendi hayatımı ilk kez yaşıyordum.

Eve adım attığımda Cece şunları giyiyordu:

-Bir oyuncak ayı

-Bir önlük

-Tek bacağında, diz boyu çorap

-Başka hiçbir şey

Yemek pişirirken benim duyamadığım bir müzikle sallanıyor, arada bir de kuru kedi maması kâsesinde eşinen Hedgie'ye bakarak detone şarkı söylüyordu.

Bu sahne onun için bile fazla kaotikti.

Yanına gittiğimde AirPod'larından birini çıkarıp sırıttı. "Boylston Hall'un tuvaletinde yerde on dolar buldum ve süper markete gittim, bebek! Akşam yemeğinde *tartiflette** yiyoruz. Ama pastırmasız ve ekstra peynirsiz olacak ve..."

"Sana bir şey söylemem gerek."

Gülümsemesi değişmedi. "Tabii. Fırlat bakalım!"

"Birkaç dakika sürecek."

"Tamam." Diğer kulaklığını da çıkardı. "Fırlat bakalım!"

Ağzımı açtım ve...

Hiçbir şey çıkmadı. Aldığım oksijeni bile veremedim. Gözlerimi sıkıca yumdum.

"İstemiyorsan fırlatmak zorunda değilsin." Sesinde hafif bir endişe, kaşlarının arasında minik bir çizgi belirmişti. "Geri adım da atabilirsin veya..."

"İstiyorum. Sadece..." *Bu konuda motor becerim kısıtlı.*

Cece bunu anlamış olmalıydı ki kollarını göğsünde kavuşturdu, kafasını her zamanki şefkatli tavrıyla yana eğdi ve, "Komik bir aksanla söylersen daha kolay olur belki, ha?" dedi. "Avustralya aksanı olabilir mesela. Kültürel olarak duyarsızlık ettiğimden değil ama o kapalı *e*'ler..."

"*Aşk Zamanı*'nı hiç sevmedim," deyiverdim. "Wong Karwai'nin filmlerini de keyifli bulmuyorum."

Cece irkildi. Hem fiziksel hem ruhsal olarak. "Ama... ama onlar *muhteşem* filmler."

"Biliyorum. Daha doğrusu... *bilmiyorum*. Muhteşem olmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlar ama bana göre üzücüler ve biraz da yavaşlar. Gerçi yetmişli yılların Rus filmlerinden daha iyi ol-

* Patates, krema, peynir, soğan ve domuz pastırmasıyla yapılan bir Fransız yemeğidir. (ç.n.)

duklarını kabul etmeliyim. O Rus filmlerini izlerken gözlerime dikenli böğürtlen çalıları batıyormuş gibi hissediyorum. *Bence* Lars von Trier'a para vereceklerine gidip iyi bir hayır kurumuna bağış yapmalılar. Hatta parayı klozete atıp üstüne sifonu çekseler yeridir. *2001: Bir Uzay Macerası*'na hiç girmiyorum bile."

Tiyatro oyunundaymış gibi keskin bir nefes aldı. "Çok *sevdiğini* söylemiştin ama!"

"Ben... belki söylemiş olabilirim. Ama genellikle internette bulduğum şeyleri tekrar ediyorum."

Tezgâh arası fayanslarına bakarak kaşlarını çattı. "Yorumun *gerçekten* de Roger Ebert'ınkine benziyordu," diye mırıldandı kendi kendine.

"Auteur tarzı* filmlerin hepsinden nefret ediyorum." Ağzımın içi çöl gibiydi.

Cece kaşlarını çatarak, "Ne seviyorsun o zaman?" diye sorduğunda dilim damağım *daha da kurudu*.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. "En sevdiğim film *Alacakaranlık*."

Cece'nin gözleri pörtledi. Ağzı iki defa açılıp kapandı. "Hangisi?" diye sordu sonra, kabız olmuş gibi.

"Bilmem." Yüzümü buruşturdum. "Hepsi. Dördüncüsünü daha çok seviyor olabilirim."

Duyduğum bir inleme miydi? Sanırım öyleydi. Nasıl bir tepki vermesini beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi. Bana dik dik bakmasını, ardından alnıma arka arkaya sert bir şeylerin çarpmasını asla beklemiyordum.

"Bunlar..." Kendimi korumak için geri adım atıp ellerimi kaldırdım. "Bana *cheddar* küpleri mi atıyorsun sen şu anda?"

---

* Yönetmeninin aynı zamanda yazarı olduğu ve kendi bakış açısını yansıtıp her detayla kendi ilgilendiği filmlerdir. (ç.n.)

"*Aynen* öyle yapıyorum!" Ocağı kapatmak için iki saniyelik bir ara verip fırlatma işine geri döndü. Şimdi daha iyi nişan alıp atıyordu. Tezgâha çarpıp durmak zorunda kalana kadar geriledim. "O gün *hentai* izlemediğini *biliyordum*! Ekranda o kürek suratlı çocuğu gördüğümü *biliyordum*! Biliyordum, biliyordum, bili..."

"*Peynirle* yapma şunu, Cece!"

Taşlama durdu. Parmaklarımın arasından baktığımda Cece, *cheddar* küpleriyle dolu ambalajı sıkı sıkı tutmuş, beni izliyordu.

Gözleri yaşarmıştı. "Neden?" diye sorduğunda kalbim kırıldı ve söylediğim her şeyi geri almak istedim. Şaka yaptığımı, aslında Wong Kar-wai'yi ve Kubrick'i sevdiğimi, hâlâ onun istediği Elsie olduğumu ve bu akşam Jodorowsky maratonu yapabileceğimizi söylemek istedim. Arkadaşlığımız için böyle pembe bir yalanın sakıncası olmazdı.

Gel gelelim, tüm hayatımı pembe yalanlar üzerine kurmuştum ve zamanla büyümelerini izlemiştim. Ve Cece'nin istediği Elsie'nin bir yalancı olmadığını biliyordum.

"Çünkü ben..." Kafamı iki yana salladım. Söyleyemiyordum bile. Ah, Tanrım.

Tanrım.

"Çünkü," diye denedim, acınası bir Avustralya aksanıyla. "Film zevkim seninkiyle aynı olmazsa o zaman..." Sonunu getiremedim.

Arkadaşımın yanağından yalnız bir gözyaşı süzüldü. "Lütfen seni sevmeyeceğimden korktuğunu söyleme."

Ona özür diler gibi bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ah, canım benim."

Benim gözlerim de yanıyordu. "Çok özür dilerim."

"Elsie. Elsie." Bana doğru yavaş bir adım attı. Sonra birkaç adım daha ilerledi ve uzun zamandır, hatta belki de hiçbir zaman yapmadığımız şekilde birbirimize tutunup sarıldık. Cece peynir,

çiçek ve tarif edilemez şekilde ev gibi kokuyordu. Çok rahatlatıcıydı. "Seni sonsuza kadar seveceğim," dedi saçlarıma doğru. "Zevki olmayan bir hayvan olsan da."

"Biliyorum. Ben sadece..."

Bana bakmak için geri çekildi. "... inanılmaz derecede dengesiz misin?"

"Evet." Islak ıslak güldüm. "Öyleyim."

"Sorun değil. Ben de senden daha iyi sayılmam," dedi karanlık bir tavırla. Sonra ince omuzları inip kalktı. "Uydurduğun başka şeyler var mı?"

"Fazla yok." Burnumu kırıştırdım. "Klozete atılabilir tuvalet kâğıtları aslında klozete atılabilir değil."

"Ah." Kafasını yana eğdi. "Bu... senin uydurduğun bir şey miydi?"

"Hayır ama o tuvalet kâğıtlarını kullanmayı bırakmalısın."

"Tamam." Kafa salladı. "Zavallı popocuğum."

"Ah, bir de Hedgie ve ben birbirimizden nefret ediyoruz."

Gözlerini kıstı. "Şimdi cidden götünden attın."

"Sen yokken ona *i* ile başlayan kelimeyle sesleniyorum."

"*İ* ile başlayan kelime mi?"

"İğnedenli..."

"Sakın sonunu getirme. Biz onun anneleriyiz!"

"Ben kendimi daha çok kötü üvey anne olarak görüyorum."

Koluma bir şaplak attı. "Bu karşımdaki kadın *kim*?"

Yutkunmaya çalıştım ama boğazımda kocaman bir yumru vardı. Bu yüzden elimi uzattım ve bunu ilk defa yapıyormuş gibi hissederek Cece'nin gözlerinin içine baktım.

"Ben Elsie. Peyniri, parçacık fiziğini ve parlak vampirlerin olduğu filmleri severim."

Cece sulu bir tebessümle elimi sıktı. "Ben Celeste." Parmakları yapış yapış ve biraz iğrençti. Onu *çok* seviyordum. "Eminim çok iyi arkadaş olacağız."

26

SIVI KRİSTALLER

BEN, *DAHA SIK SÜPÜRGE yapmalıyız; umarım tetanos olmayız*, diye düşünerek yerdeki pis *cheddar* peynirlerini toplayıp atarken Cece elindeki son üç peynir küpünü kaldırarak, "Yerler şaşırtıcı şekilde tertemiz!" diye bağırdı.

Lavabodaki suyun dönerek gider borusuna dolmasını izlerken gülümsedim.

"Eee," dedi sonra, tezgâha dayanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Yalan söyleyen koca bir yalancı olduğunu itiraf etmenin Jack'le ne kadar ilgisi var?"

Daldığım yerden dönüp musluğu kapattım. "Onunla ilgisi yo..." Kafamı iki yana salladım. "Karmakarışık."

"Ne?"

Kalbim büzüştü. "Her şey."

"Ama geçen hafta sonu seks kaçamağı yapmıştınız."

Yanaklarım yandı. "Öyle bir şey yapma..." Kaşını kaldırdığını görünce ortada olan gerçeği inkâr etmekten vazgeçtim. "Sen son zamanlarda Kirk'le görüştün mü?"

"Bu o kadar beceriksizce bir konu değiştirme çabası ki hiç olmamış gibi davranacağım. Peki, şöyle sorayım, Jackster'la aranızda neler *olmuyor*?"

"Aramızda olanlar... Gittiğimizi sandığım yer..." Bulaşık havlusunu aldım. Bunu da temizlesek iyi olacaktı. "... galiba hiçbir şeymiş."

"Nasıl oluyor o?"

Gözlerine bakamıyordum. "Bir konuda bana yalan söyledi. Sen bir şey demeden söyleyeyim, benim millete yalancı demem çok saçma, biliyorum. Ama..."

"Hmm." Parmaklarını çelik tezgâha vurdu. "Bunun şu makaleyle bir ilgisi var mı?"

"Evet." İçimi çekerek pis havluyu katladım. "Artık bir şeyleri halının altına süpürmeyi bıraktım. Bir şey canımı sıkıyorsa sıkıyordur, aksini iddia etmeyeceğim. Ve o makale, on beş yıldır insanların benim alanımla dalga geçmek için kullandığı..."

"Hayır, ben bugün yazdığı makaleyi kastediyorum."

Bakışlarımı yerden kaldırdım. "Ne?"

"Görmedin mi yoksa?"

"Neyi görmedim mi?"

"Bütün akademik Twitter bunu konuşuyor. Bizim beşeri bilimlerdekiler bile, düşün yani. Çünkü bilirsin, biz tüm zamanımızı bölümlerimizi kapatmamaları için kurul başkanlarımıza yalvararak geçiririz. Neyse, sen gerçekten görmedin mi şimdi? Bugün *Teorik Fizik Tarihi*'nde Jack'in bir makalesi yayımlandı."

Bir yeşilbaş ördeğin eve girip Cece'nin beynini yediğinden emindim.

"Bir dakika, yanlış söyledim," diye itiraf ettiğinde rahatladım. "*Makale* değil de köşe yazısı gibi bir şeydi."

Ot falan mı kullanmıştı yoksa? Ya da Tauron dumanına mı maruz kalmıştı? "Bilimde köşe yazısı diye bir şey yoktur."

"Her alanda köşe yazısı vardır. Balıkçılık, plazma soğutucuları, kadife takım elbiseler, var olmanın dayanılmaz hafifliği..."

"Peki, tamam. Ama Jack köşe yazısı yazmış olamaz. Yazdıysa bile *Teorik Fizik Tarihi*'nde yayımlanmaz."

Cece inatla kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı ve Thomas'ın şüpheciliği gibi bir şeyler mırıldanarak ekranına tıklayıp telefonu suratıma soktu.

"Cece, burnumun dibindeki şeyi okumamı nasıl bekliyorsun?"

"Al." Telefonu avucuma bırakıp yemeğini pişirmeye döndü. Ben de dikkatimi kelimelere verdim ve...

Zemin kaydı. Sarsıldı. Ve sanki ayaklarımın altından çekiliverdi.

Einstein, Feynman ve Hawking gibi büyük adamların çalışmalarını yayımlayan derginin ana sayfasında Jonathan Smith-Turner tarafından yazılmış bir açık mektup vardı.

Bilim camiasına hitap eden bir açık mektup.

Geriye doğru birkaç adım atıp bacaklarımın arkası masaya çarpınca durdum. Ekrandaki sözcükleri Jack kulağıma fısıldıyordu sanki.

Teorik Fizik Tarihi'nde son yazım yayımlandığında on yedi yaşındaydım ve bilimle alakası olmayan bir amaç taşıyordum: İntikam.

Çok başarılı bir teorik fizikçi olan annem Grethe Turner uzun zaman önce vefat etmişti. Ben de yeniyetmelik çağımın ortalarındayken fiziğe ilgi duymaya başlamış ve bunun sonucu olarak annemin günlüklerini okuyup eski iş arkadaşlarına

ulaşmak istemiştim. Ümidim, fizik alanında bir kariyer için neler yapmam gerektiğini öğrenmekti. Onu akademiyi terk etmek zorunda bırakan eski danışmanıyla yaşadığı korkunç deneyimden bu şekilde haberdar oldum.

Bahsi geçen adam, Christophe Laurendeau'ydu ve makalem yayımlandığında derginin editörü de oydu. Anneme yaptıkları için onu şikâyet etmek istediğimde soruşturma açmak için yeterli kanıt olmadığı söylendi. Ben de duruma el atmaya karar verdim.

Dr. Laurendeau'nun ne türden bir makaleyi beğeneceğini biliyordum. Kendi bilimsel ajandasını ilerleteceğine inandığı eserlerin değerlendirme sürecinde gevşek davrandığı kulağıma gelmişti. Ben de bu kriterlere uyacak bir şey yazdım. Amacım, Laurendeau'nun kariyerini sabote etmekti ve bu kulağa etik gelmese de kararımın arkasındayım. Nihayetinde hedefim gerçekleşti ve kendisi birtakım başarısızlıklar yaşadı. Birkaç yıl boyunca ne danışmanlık yapacak öğrenci ne de finansal destek bulabildi ki bu sonuçtan hiç pişman olmadım.

Fakat olaylar sadece bununla sınırlı kalmadı. Ben belirli bir kişiyi hedef alarak, belirli bir dergide, belirli bir zayıf noktayı yakaladıktan sonra bilim camiası, makalemi teorik fiziğin düşüşünün örneği olarak kullanmaya başladı. Ve tüm bu olanlarla ilgili pişman olduğum tek şeyin ne olduğu sorulursa bu esnada sessiz kalmış olmak diyebilirim.

On beş yılı aşkın bir süre boyunca, teorik fiziğin değersiz olduğuna inandığım fikrini yok etmek için hiçbir şey yapmadım. Teorik ve deneysel fizik arasındaki husumetin sembolü oldum ve bundan utanıyorum. Teorisyen meslektaşlarıma hissettirdiklerimden, on yıldan uzun zamandır bu varsayımları bastırmak için harekete geçmemekten utanıyorum. En çok da derinden saygı duyduğum bir insanı, kendi eylem-

lerimin sonuçlarını bana açıklamak zorunda bıraktığım için utanıyorum çünkü hatamı fark edemeyecek kadar gururlu, öfkeli ve benmerkezciydim.

İşte bu nedenle, makalemi hâlâ disiplinlerimiz arasındaki saçma savaşta silah olarak kullanan herkese bir mesaj iletmek isterim: Lütfen artık bunu yapmayın. Teorik fiziğin, deneysel fizikten daha önemsiz bir alan olduğuna asla inanmadım ya da titizliklerinden şüphe etmedim. Eğer sizler buna inanıyorsanız yanılıyorsunuz. Gerçeği görmek için yıllar içinde ortaya konmuş teori çalışmalarını okumanız yeter. Aşağıda birkaçından alıntı yapacağım ve...

"Aman Tanrım." Ellerim titriyordu. Bacaklarım da. Zeminin de titrediğinden emindim. "Aman *Tanrım*."

"Aynen." Kafamı kaldırdım. Cece'nin varlığını unutmuştum. Dünyanın geri kalanını unutmuştum. "Bu, *flash mob*'la* evlilik teklif etmenin bilimsel yöntemi gibi bir şey."

"Hayır." Kafamı öyle sert salladım ki içindeki her şey sarsılıp püreye döndü. "Evlilik teklif etmiyor. Sadece..." Bir sandalyeye çöktüm.

"Etkisi yıllar süren şeytani eyleminin açıklamasını nihayet yaptı çünkü senin, mesajlarına sevimli kalp emojileri ekleyen ve onunla iki günde bir altmış dokuz yapan kız arkadaşı olmanı istiyor."

Başımı yine iki yana salladım. Gerçek şuydu ki Cece'nin söylediklerinde haklılık payı varmış *gibi geliyordu*. Mektup direkt bana yazılmıştı sanki. "Hayır... bu... öyle bir şey *değil*..."

"Öyle bir şey. Adamda o şekil bir *hava* var. Her türlü edepsiz şeyi seviyor bence." Sırıttı. "Her neyse, sırf bu yazıyı okuyarak bile siz ikinizin *hiçbir yere* gitmediğinizi görebiliyorum, Madam Derinden Saygı Duyulan İnsan."

---

* Bir grup insanın, önceden belirlenen bir yerde ve zamanda toplanıp çoğunlukla eğlence amaçlı bir eylemi gerçekleştirmelerine verilen isimdir. (ç.n.)

Zihnim evet ve hayır arasında daireler çiziyordu. "Çok karmaşık."

"Ne karmaşık?"

"Jack. Jack karmaşık." Şakaklarıma masaj yaptım. "Belki de değildir. Belki de asıl *ben* öyleyimdir. Aşırı karmaşığımdır."

"Pekâlâ, seni üzmemek için karmaşık biri olmadığını söylemeyeceğim şimdi. Sen tam yedi yıl boyunca bana David Lynch'i sevdiğin yalanını söylemiş olsan da... Gerçi, belki de *seviyorsundur* ama..."

"Sevmiyorum."

"Tamam, peki. Bu adam, STEMlordlarının ona öldüğü güne kadar yabanhavucu fırlatmasına neden olacak bir köşe yazısı yazdı ve eminim ki bunu senin için yaptı. Bu gerçeği göz önünde bulundursan iyi edersin bence. Yani, adam bayağı iriyarı. Birkaç yabanhavucu ona vız gelecektir. Koca bir karnabahar tarlasını bile fırlatsalar kaldırabilir. Ayrıca aşkın gücü, acısını hafifletecektir ve..."

"Tanrım." Ellerimle gözlerimi kapattım. "Kahretsin."

"Elsie?" Önümde diz çöktü. "Sorun ne?"

"*Her şey.*"

"Anlıyorum. Ama spesifik olarak söylemen gerekirse...?"

"Haklıydı. Jack haklıydı. Yalan söylediği için kızdığımda bana korktuğumu söyledi ve... haklıydı. *Gerçekten* korkmuştum. Ben onun için *fazla* dengesizim."

"Jack için mi?"

Avuçlarıma doğru kafa salladım. "Ben kim olduğumla ilgili sürekli yalan söylüyorum. Jack ise..."

"Ah, Elsie."

"... her şeyi görüyor."

"Elsie."

"Gün gelecek saçmalıklarımdan bıkacak."

"Elsie?"

"Ayrıca boyu benim için fazla uzun... Ay!" Kollarımı indirdim. Elimin üstünde kırmızı bir iz vardı ve yerde bir *cheddar* küpü duruyordu. "Ne oluyor ya?"

"Mutfağımda ağlayıp sızlanmayı kes," diye emretti ev arkadaşım. "Korku bir yana, Jack'le birlikte olmak *istiyor musun*? Onunla olmayı *seviyor musun*?"

Çok.

Çok, çok seviyordum.

Çok, çok, *çok* seviyordum.

"Seviyorum. Ama yine de onunla olmamalıyım."

"Hayatta böyle şeyler vardır. İyi hissettirseler de aslında sana kötü gelecek şeyler. Ekstazi ya da kulak çubukları gibi. Fakat Jack'in öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

Cece gözlerinde samimiyetle bana bakarak elimi tutmak için uzandı.

"Beni tanırsın, Elsie. Muhtemelen bir Fransız şatosunda anaokulu okumuş bir adamı övmeyi normalde *asla* istemem. Ama Jack'le haftalardır görüşüyorsun. Birbiriniz için neler yaptığınızı ayrıntılarıyla bilmesem de adam hayatının neredeyse yarısı boyunca sürdürdüğü çirkin bir şeyi senin için sonlandırdı. Ayrıca artık seni hiç tanımadığım kadar iyi tanıdığımı hissediyorum ve bunu bir nevi ona borçlu olduğumu düşünüyorum."

Cece'ye bakıp söylediklerinin dağınık, karmaşık, öngörülemez kalıplar halinde etrafımda dönmesine izin verdim. Sonra sözcükler beynimdeki yerlerine yerleştiler ve gerçeğin *tadını aldım*.

Dört hafta önce farklı bir insandım.

Hayır, dört hafta önce içimde sonsuz sayıda farklı insan barındırıyordum. Kendimi yüzlerce minik kutuya sıkıştırıyor, binlerce role giriyor, milyonlarca çentiğimi pürüzsüzleştirerek şeklimi değiştiriyordum. Şimdiyse ilk defa buna karşı savaşıyordum ve...

Ne istiyorsun, Elsie?

Parmaklarımı Cece'ninkilere sardım. Sonra kalktım, paltomu aldım ve hızla evden ayrıldım.

Jack'in ofisinin kapısında yeni bir şey asılıydı.

"Dr. Jonathan Smith-Turner" ve "Fizik Enstitüsü Başkanı" levhalarının hemen altına, Cece'nin bugün gösterdiği *Teorik Fizik Tarihi* yazısının çıktısı bantlanmıştı.

İki sayfanın tamamı vardı.

Alıntılar da dahildi.

Ve bu alıntılardan biri, benim yazdığım makalelerin birindendi.

"Dr. Hannaway?"

Arkamı döndüğümde koridorda ilerleyen Michi'yle karşılaştım. "Ah, merhaba."

"Merhaba!" Kız bana kocaman gülümsedi. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Şey, ben..." Kapıyı işaret ettiğimde yazıyı gösteriyormuş gibi oldum ve hemen elimi indirdim. "Jack'i görmeye geldim."

"Akademisyenler toplantısından sonra direkt eve gitti sanırım."

Kahretsin.

Hayır. Neden *kahretsin*? Bu iyiydi. Evine gidebilirdim. Nerede yaşadığını biliyordum. Birkaç hafta sonu ben de orada yaşamış

sayılırdım. Hem bu mükemmel bir fırsattı. Ona ne diyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için biraz daha düşünebilecektim. Peki ne diyeceğimi bilmiyorsam neden *buradaydım*? Çünkü çiftleşme sezonundaki bir somon gibi kendimi akıntıya bırakmıştım.

Michi'ye bir tebessüm atıp hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladım. Sanırım kız arkamdan seslenip Twitter'dan beni takip ettiğini söylemişti ama emin olmak için durmadım. Bunun yerine Jack'le yapacağım konuşmayı prova ettim. *Ah, selam. Merhaba. Dergideki yazıyı gördüm*, diyerek iyi bir başlangıç yapabilirdim. Ama daha yumuşak bir giriş de yapabilirdim. *Buralardaydım ve köpeğim elimden kaçtı. Onu bulmama yardım eder misin? Kocaman, sarkık bir dili olan siyah-beyaz bir Newfie. Evet, hayali bir evcil hayvanım olacaksa en azından sevimli olmalı.*

Düşüncelere öyle dalmıştım ki birinin bana seslendiğini zar zor duydum. Sesi tanımam için, "Dr. Hannaway, siz misiniz?" sorusu yetti.

Arkamı döndüm.

Bu Volkov'du. Arkasında Ikagawa ve Massey vardı. Onların yanında Monica, Sader, Andrea ve mülakatlarımdan isimlerini hatırlamadığım beş altı kişi daha duruyordu. En arkadaysa diğerlerinden bir kafa daha uzun ve bir kilometre daha geniş bir adam konferans salonundan çıkıyordu.

Jack. Tabii ki de Jack.

Michi yanılmıştı. Akademisyenler toplantısı daha *şimdi* bitmişti.

"Dr. Hannaway," dedi Volkov, daha sık ziyarete gelmesini istediği bir yeğeniymişim gibi sıcak bir tavırla. Karşımda bana bakan yirmi insan olduğu için bir ormana girip kaybolma isteğiyle dolsam da elimi kaldırıp hafifçe gülümsedim.

"Sen okyanus musun?" dedi adam. "Çünkü... el salladın.*"

---

* İngilizcede "wave" kelimesi hem "el sallamak" hem de "dalga" anlamına gelir. (ç.n.)

Tanrım. Bu ne zaman benim hayatım olmuştu?

"Elsie?" diye araya girdi Monica, ihtiyatla. "Her şey yolunda mı?"

Kalbim küçük düşme hissiyle çalkalandı. Kadın, olay çıkaracağımı düşünüyor olmalıydı. "Şey, ben..." *Kayboldum. Buraya en son geldiğimde tuvalette kolonik araç gereçlerimi unutmuşum. Buralarda bir Newfie gördünüz mü?*

Hayır. Hayır. *Hadi ama, Elsie. Dürüstlük.*

"Jack'le konuşmam gerekiyor," dedim, yeni keşfettiğim kararlı sesimle.

Jack.

Beni çoktan fark etmiş olan Jack.

Bana doğru gelen Jack.

Hemen karşımda duran Jack.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kule gibi tepemde dikilen Jack.

Derin derin nefes al. Sorun yok. Her şey yolunda gidecek.

"Sizin konuştuğunuzu bilmiyordum," dedi Monica, bize kuşkucu bakışlar atarak.

"Ben birkaç yıl önce öğrendim," dedi Jack sakince, gözlerini benden ayırmadan. Onun için Monica aramızda vızıldayan bir sinekten farksızdı sanki. "Elsie de kendi adına konuşma sanatında ustalaşma sürecinde."

Ona dik dik baktığımda dudakları seğirdi.

"Elsie, Jonathan seni rahatsız mı ediyor yoksa? Eğer öyleyse..."

"Hayır. Hayır, rahatsız etmiyor. Biz..." Pancara dönmüştüm. "... *konuşuyoruz.*"

Kadının gözleri şaşkınlıkla genişledi, sonra şüpheyle kısıldı. "Bu *konuşmalar*, Jonathan'ın yazısıyla ilgili olabilir mi acaba?" dedi. Kime sorduğuna dair bir fikrim yoktu.

Gözleri hâlâ bende olan Jack bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "O yazıyı yazmakta gecikmiştim bile."

"Kesinlikle." Monica ofladı. "Yine de... son derece anormal."

"*Son derece* diyemeyiz." Jack omuz silkti. "Belki orta derece."

Kadın gerildi. "Jonathan..."

"Monica?" diye seslendi Volkov arkadan. "Toplantı tutanaklarıyla ilgili yardımına ihtiyacımız var."

Monica, Jack'e son bir tehditkâr bakış atarak dönünce birden, buraya gelmenin iyi bir fikir olmayabileceğinin bayağı *bayağı* farkına vardım. Ve bunun pek çok sebebi vardı.

"Özür dilerim," dedim.

Jack kafasını yana eğdi. "Niçin özür diliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ben..." Etrafımızı işaret ettim. Kötü bir fikir olduğu çok aşikârdı çünkü koridorda hâlâ insanlar vardı. Bizi duyabildiklerini *sanmıyordum* ama izlediklerinden emindim ve bunu istemi...

Bir dakika.

Hayır, insanların ne düşündüğü umurumda değildi. "Ofisinde olursun sanmıştım."

"İstersen ofisime gidebiliriz," diye önerdi Jack. "Ama baş başa oraya girersek..."

Kafa salladım. Tamam, insanların ne düşündüğü *birazcık* umurumdaydı. Fakat doğru miktarda. Belki Jack'in beni masasına eğdiğini falan hayal etmelerini istemiyordum. Belki hâlâ kafam karışıktı. Bu konuya daha sonra kafa yoracaktım.

"Elsie?"

"Efendim?"

Bana gülüyordu. Bundan nefret ediyordum. Bunu çok seviyordum. "Burada ne işin var?"

"Ben, şey..." Boğazımı temizledim. "*Kötü* bir kavga ettiğimizi biliyorum. Aramalarına cevap vermedim çünkü *çok* kızgındım. Her şeyin bittiğini, bir daha görüşmeyeceğimizi düşündüğünü biliyorum ancak..."

"Öyle düşünmedim."

Ah. "Düşünmedin mi?"

"Sana alan tanıyordum çünkü bunu istemiştin." Sabırlı ama eğleniyormuş gibiydi. "Ve yapmam gereken bir şey vardı."

"Doğru. Dergideki yazı. Benim için değil, zaten yapman gerektiği için yazdığını biliyorum ama..."

"İkisi için de yazdım."

"... yine de ben... Ne dedin?"

"Hem zaten yapmam gerekiyordu *hem de* senin içindi."

Ağzım çöl gibiydi. "Benim için."

Kafa salladı ve gözlerindeki gülümsemenin yerini daha ciddi bir şey aldı. "Söylediklerin doğruydu. Yapılması gereken de buydu. Ama aynı zamanda... Elsie, senin için yapmayacağım çok az şey var."

Yanaklarım hem yanıyor hem donuyordu. "Ben... Jack, sana açıklamam gerek. Ben..."

Telefonum titremek için en kötü zamanı buldu. Ekrana baktım -annemdi- ve aramayı reddedip hemen Jack'e döndüm.

"Üzgünüm, ben... Dürüstlük. Bu konuşmayı *dürüstlükle* yapacağız." Nefes aldım. "Buraya geldim çünkü sana dürüstçe söylemem gereken birkaç şey var."

Ağzı seğirdi. "Lütfen söyle."

"Peki. Tamam. O halde... Öncelikle, *Alacakaranlık*'ı sevmemen hiç hoşuma gitmedi. Bu, özellikle filmler konusundaki diğer tüm fikirlerini geçersiz kılıyor."

Telefonum yine titredi. Yine görmezden geldim.

"Anlıyorum."

"Ayrıca perde alman gerek çünkü dairen *acayip* aydınlık ve *erkenden* sabah oluyor. Peynirli tostun lezzetli ama birazcık *aioli* sos eklesen daha iyi olabilir."

"Elbette."

"Ve..."

iTwat'im yine titredi ve... *kahretsin*.

"Anne," dedim telefonu açarak. "Şimdi olmaz, lütfen."

"Elsie, sonunda. Ağabeylerin başımı çok fena ağrıtmaya başladı, sen de ortalıklarda yoksun. Bir an önce..."

"*Şimdi* olmaz dedim," diye tekrarladım sabırsızca. "Önemli bir şeyin ortasındayım. Lucas ve Lance birer yetişkin. Hayatlarını mahvetmek istiyorlarsa buyursunlar mahvetsinler. Umurumda bile değil. Minnie Teyze'nin Facebook'ta paylaştıkları da umurumda değil. Lütfen bu konuda beni arayıp durma artık." Telefonu kapattım.

Jack bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu.

"Şey, kusura bakma."

"Sorun değil. Çok..."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Keçileri kaçırmış gibi görünüyorum, değil mi?"

"Ben seksi diyecektim. Elsie, bana bak." Sesi komut verir gibiydi ama sinir bozucu şekilde değildi. "Neden buradasın?"

"Çünkü ben..."

Bir süreliğine gözlerimi kapatıp bir milyon kere derin nefes aldım.

"Çünkü George'un iş teklifini kabul ettim. Seneye burada çalışacağım." Jack'in yüzünde inkâr edilemez bir mutluluk belirdi. "Çünkü senden nefret ediyorum, Jack," diye devam ettiğimdeyse

kocaman gülümsemesi soldu. Dudaklarımda ılık ve tuzlu bir şeyin tadını alıyordum. "Senden nefret ediyorum ve bu çok sinir bozucu. Çünkü aynı zamanda..." Kafamı sağa sola salladım. "Ve haklısın; *çok korkuyorum*. Beni tanımaya devam ettikçe sevmemeye başlarsan diye ödüm patlıyor ve bazen... *tiksiniyorum*."

Bana şaşkın, meraklı gözlerle bakıyordu. Karmaşık biri olduğumu biliyormuş da önemsemiyormuş gibi. Hayatını, evrenin esrarlarını çözmektense beni çözmeye çalışarak geçirmeyi yeğlermiş gibi. "Tiksindiğin şey ne?"

"Her zaman bir şekilde tenimin altına kadar işlemen."

"Elsie." O da kısa bir an için gözlerini kapattı. Açtığında yıldızlar doğdu. "Sen benim tenime işlemiyor musun sanki?"

"Ben... hiç bilmiyorum. Seni *tam olarak* anlamıyorum. Bana Laurendeau'dan bahsetmedin ve... sen *benim* hakkımda her şeyi bilirken ben *seninle* ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ben sürekli olarak kendimi sergiliyorum ama sen nadiren karşılık veriyorsun. Elbette bazı yönlerini gösteriyorsun ama çoğu gizli kalıyor ve bu yüzden emin olamıyorum."

Bana yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Etrafımızda bir sürü insan vardı; Monica, Volkov, Andrea... Jack'in halihazırdaki, benimse müstakbel iş arkadaşlarım bu gösteriye şahit oluyordu. Yine de Jack, şahsi alanım ona aitmiş gibi bana doğru eğildi.

"Tamam o zaman. Dürüstlük demiştin, değil mi?" Yüzümü geriye doğru yatırıp dudaklarını kulaklarıma değdirdi. "Seni istiyorum, Elsie. Her zaman. Seni düşünüyorum. Lanet. Olası. Her. Dakika. Dikkatim devamlı dağınık, işime odaklanamıyorum. Seni burada gördüğümde ilk içgüdüm kaçmak oldu çünkü bunu yapmaya başlarsak asla duramayacağımızı biliyordum. Öyle de oldu. Ben artık hangi evrende olursak olalım gitmene izin veremem. Zira her günün her saniyesi seninle, senin *üstünde* olmak en büyük arzum. Kafam çılgınca düşünceler ve *hayallerle* dolu.

Sağlık sigortamı kullanabilmen için benimle hemen yarın evlenmeni istiyorum. Seni haftalarca odama kilitlemek istiyorum. Market alışverişimi senin sevdiğin şeylere göre yapmak istiyorum. Sakinliğimi korumak, sadece senden etkileniyormuş gibi yapıp sana nasıl delicesine takıntılı olduğumu saklamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Bizi kontrol altında tutmana ihtiyacım var. Adımlarımızı, hızımızı sen belirlemelisin çünkü aramızdaki bu şey nereye gidiyorsa... ben zaten oradayım. Çoktan beri oradaydım."

Doğruldu, geriye doğru bir adım attı. Gözlerinde yoğun, sakin bakışlar vardı. Söylediklerinde son derece ciddiymiş ve asla pişman değilmiş gibi.

"Sen..." Boğazımı temizledim. "... bayağı dürüst oldun."

Bir süre sessiz kaldı, sonra kafa salladı. "Sana karşı hep dürüst olmak istiyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim."

"Ben... özrünü kabul ediyorum. Bu seferlik." Tekrar boğazımı temizledim. "Senin bu... söylediklerini... tüm bu şeyleri..." Zihnimi temizlemek için derin, kararlı bir nefes aldım ve sonunda söyledim. "... ben de hissediyorum."

Başını yana eğdi. "Ne hissediyorsun?"

"Ben de oraya varmak üzereyim. Aramızdaki bu şeyin gittiği yere. Hatta... neredeyse vardım diyebilirim. Birkaç santim falan kaldı. Şimdi bana tek gereken..." Bu seferki derin nefesim titrekti. "... dengemi bulmak. Zemini hissetmek."

Gülümsediğinde kalbim göğüs kafesime çarptı. İribaş Gökadası'nda bir yerlerde kuyrukluyıldızlar doğdu, yıldızlar tomurcuklandı, sıvı kristaller bükülüp bir hizaya geldi.

"Ben buradayım," dedi Jack. Koridorda ikimiz yalnızdık. Baş başaydık. Sadece o ve ben vardık ve tek önemli olan buydu. "Sen acele etme, Elsie. Ne kadar sürerse sürsün ben beklerim."

SONSÖZ

Sekiz ay sonra

PLANIMI BİR PAZAR SABAHI yaptım.

Güneş gökyüzünde parlıyordu, yatak odasında perde yoktu ve Jack'in gözleri her zamanki gibi kendinden karartmalıydı. Çünkü o uyanıp beni yakınına çekmeden önce en az yirmi dakika kendi kendime yoğun bir planlama seansı yapabildim. Sonra kirli sakalı göbeğime değdi ve kollarının arasında kıkırdarken, planlarımı daha sonra gözden geçirmek üzere dikkatlice bir kutuya koyup zihnimdeki dağınıklıktan uzak bir bölmeye yerleştirdim. Mutfağa geçtiğimizde, *waffle* kokusu erken güz sabahı havasını yoğunlaştırırken Jack, "Düşünceli görünüyorsun," dedi ama bir öpücükle dikkatini dağıtıp şerbet tatlılığındaki dudaklarının tadını çıkardım.

Dikkat dağıtma taktiğim işe yaramıştı.

Planım prova, organizasyon ve birazcık da lojistik sorun giderme gerektiriyordu. En iyi seçenek bana yardım edecek birini ayarlamaktı ama kararsızdım. Bunu kendim yapmak istiyordum. Fakat pazar akşamını, her pazar yaptığımız gibi geniş kanepesinde makale okuyup uyuklayarak geçirdik. Pazartesi, Smithlerin geri kalanıyla birlikte Millicent'ın evindeydik ve orada da her zamanki rutinimizi gerçekleştirdik: Greg ile ben, beraber okuduğumuz genç yetişkin kitaplar hakkında sohbet ederken Jack ile büyükannesi Go tahtasının başına geçti ve Caroline dahil ailenin diğer üyeleri, benim bir kardeşi bırakıp diğeriyle sevgili olduğum gerçeğini dile getirmekten kaçındı. Smith Sinema Evreni'nde neler yaşandığını, neden birdenbire sınırlara saygı gösterilmeye başlandığını bilmiyordum ama birkaç sert konuşma yapıldığını, birkaç da tehdit savrulduğunu düşünüyordum. Muhtemelen çenesini kapalı tutmayı beceremeyenin bir daha Millicent'ın evine gelemeyeceği falan söylenmişti.

İşe yaramış gibi görünüyordu.

Planımı salı akşamı da gerçekleştiremedim çünkü artık mucizevi bir şekilde parasını ödeyebildiğim terapi seansım vardı. Hayatım boyunca hem zihinsel hem de fiziksel açıdan hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım. Sağlık sigortası nelere kadirdi.

"... çoğu zaman beni olduğum gibi kabul ettiğine inanıyorum ama bazen şu tüyler ürpertici korku devreye giriyor," diye açıkladım Jada'ya. "Belki de beni anlamıyor, diye düşünüyorum. Belki de hata yapıyor. Belki fikrini değiştirir. Belki kabul edemeyeceği bir şey vardır ve bunu fark etmesi *an* meselesidir."

"Böyle hissettiğimizde ne yapıyorduk peki?"

"Beş kilo *pecorino* peyniri mi alıyorduk?"

Jada gözlerini kırparak bana baktı. Gülmüyordu.

İçimi çektim. "Korkularımızı partnerimize açıkça ifade edip cevaplarını dinliyoruz."

Maalesef *açıkça ifade etmek* hiç kolay değildi. Zamanla kolaylaşıyordu ama birkaç saat sonra kanepede Jack'in üstünde uzanırken ağzımdan tek çıkan, "Bir gün birdenbire beni sevmediğini fark etmeyeceksin, değil mi?" oldu.

Bana bakmak için çenesini eğdi. "Sana olan hislerim, o Bella ve Alice *alphaverse* kurgusunu okuduktan sonra değişmediyse hiç değişmez."

"*Alphaverse* değil *omegaverse*. Ayrıca o kurguyu beğendiğini söylemiştin!"

"*Seksi* olduğunu söylemiştim," diye düzeltti, gözünün mavisi kararırken. "Aslında bana tekrar okumalısın. Hemen şimdi."

Gözlerimi devirdim. "Demek istediğim şu ki... Esasında genelde böyle değilim ama... Bazen hissettiklerim... Of, bilemiyorum." Sessizleştim. Doğru sözcükler bende mevcut değildi.

"Jada'yla etkili bir seans yaptınız anlaşılan," dedi ve kafa salladığımda beni sıkıca kucakladı. Sonrasında onun sevdiği beyaz erkek öfkesi filmlerinden birini sessizce izlemeye koyulduk. Bir araba kovalama sahnesiyle bilgisayarda üretilmiş tuhaf bir canavarın olduğu sahne arasında ellerimi kendine sıkıca sabitlediğinde düşündüm ki belki de aramızda kabul edilmeyecek şeyler yoktu, günün birinde kötü bir olay gerçekleşecek diye beklemem gerekmiyordu.

Belki de biz buyduk, sadece bu olacaktık.

Bu yüzden çarşamba gününü planımı gerçekleştirme günü olarak belirledim ancak sabah uyandığımda hayatımdaki en havalı e-posta beni bekliyordu.

Gönderen: editor@naturephysics.com

Konu: Makale ID: 89274692

Sevgili Dr. Hannaway ve Dr. Sepulveda,

Tebrikler. Revizyonlarınızın ardından "Liyatropik sıvı kristallerde süpermoleküler organizasyon: yeni bir teorik çerçeve" başlıklı makalenizin Nature Physics'te yayımlanmak üzere kabul edildiğini sizlere bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Ek bilgilere ulaşmak için aşağı...

O akşam kutlama için George'un karısı *souvlaki** hazırladı. Yemek çok lezzetliydi ama George ve ben e-postayı tekrar tekrar açıp okumakla ve tiz çığlıklar atmakla meşguldük. Rahatsız edici olduğumuzun farkındaydık ama kendimize engel olamıyorduk.

Dora'nın, "Onlardan ayrılsak mı?" diye sorduğunu duydum.

"Daha iyilerini hak ettiğimiz kesin," dedi Jack. Ama o gece dişlerimi fırçalarken bana arkadan sarılıp, "Sen başıma gelen en olağanüstü şeysin," diye fısıldadı. Doğru söylediğini biliyordum.

Evet, karmakarışıktım. Evet, hâlâ imal safhasındaydım. İki adım ileri atıyorsam bir adım geriliyordum. Peynirlerimi istiflemeyi seviyor, bulaşık makinesini düzgün yerleştiremiyordum ve mortu çekene kadar gerçekle boğuşacağımı kabullenmiştim.

Jack hepsini biliyor ve beni seviyordu. Bunlara *rağmen* değil, bunlar *için* seviyordu.

Tam da bu yüzden ertesi gün, yani perşembe günü planımı uygulamaya koyma vaktinin geldiğine karar verdim.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu annem. Eve giderken telefonda konuşuyorduk.

"İyi gidiyor. Hatta harika."

"Şu erkek arkadaşın nasıl?" Sesi robotikti; sanki telefonunda not uygulamasına liste halinde yazdığı soruları soruyordu. Ama deniyordu. Ayrıca bir süredir Lucas ve Lance'le ilgilenmemi talep etmemişti. "Daha evlenme teklif etmedi mi?"

---

* Yunan tarzı şiş kebap. (ç.n.)

Güldüm. "Anne, çıkmaya başlayalı bir yıl bile olmadı."

"Bu kadar süre gayet de yeterli!"

"Bana evlenme teklif etmesine ihtiyaç duymuyorum," dedim dalgınca, artık neredeyse hiç kullanmadığım anahtarımı, Jack'in evinde bırakmamış olmayı umarak çantamda ararken.

"Neden?"

"Çünkü..." Aha! Anahtarı bulmuştum. "Çünkü istediğini zaten biliyorum."

Annemle vedalaşıp telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Cece eve girdi. "Jack *neden* burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu. Serin esinti yüzünden yanakları al al olmuştu.

"Hayır. Seninle zaman geçireceğimi, önümüzdeki ay buradan ayrılmadan önce biraz eğlenmek istediğimizi söyledim."

"İyi fikir." Tozu suya atıp karıştırmamı izledi. "Keşke kızlar gecemize Hedgie'yi de getirseydim. Gerçi Kirk de onunla baş başa vakit geçirmeyi seviyor."

Sevmiyordu çünkü o da benim gibi Hedgie'den korkuyordu. Sonunda beni anlayan biri çıkmıştı.

"Kira kontratını yenilemeyecek olmamız beni hüzünlendiriyor," dedim.

"Merak etme." Sırıttı. "Bayan Tuttle'ın HBO şifresini bir kenara yazdım."

Gülerek kafamı salladım. "Bir devrin sonu, ha?"

"Değil. Çünkü yeni evlerimizin arasında sadece beş dakika mesafe var."

"Olsun. Yine de..." Etrafa bakındım. "Belki palmiye yengeçlerini ve açıkta kalan kabloları özlerim." Karıştırma işine geri döndüğümde bir süre sessiz kaldık. Sonra Cece omzunu benimkine vurdu. "Elsie?"

"Efendim?"

"Bil diye söylüyorum, sen her zaman favorim olacaksın."

"Sen de, Cece." Tencerenin içindeki kırmızı rengi bir süre bulanık gördüm. "Sen de her zaman benim favorim olacaksın."

Ertesi sabah Jack ofisine girdiğinde ben çoktan oradaydım ve sandalyesinde oturmuş, onu bekliyordum.

"Vay, vay, vay," dedi. Şaşırmış ve memnun olmuştu. "Bakın kim gel..."

Gözleri çalışmamın meyvesine kaydı. Küçük Hadron Çarpıştırıcısı maketi... eh, her zamanki yerindeydi ancak bugün kirazlı jöleyle kaplanmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun," derken biraz nefes nefeseydim çünkü hâlâ onu gördüğümde ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyordum. Bir gün bunun sonu gelecek miydi ya da ona karşı hissettiğim tüm bu muhteşem duygular yok olacak mıydı bilmiyordum. Fakat hiç sanmıyordum.

"Doğum günü hediyem jöle mi?" diye sordu, öyle olsa bile aşırı sevinecekmiş gibi.

"Hayır." Maketin yanındaki kartı işaret ettim. "Hediyen orada."

Gamzesi kalbimin teklemesine neden oldu. "Birkaç tane daha perde almak için yine Wayfair hediye kuponu mu yoksa?"

Bir kahkaha atıp sandalyesini döndürdüm. Akademisyenler gerçekten de post doktora öğrencilerinden daha iyi ofis mobilyalarına sahipti. Jack'in sade zarfı açmasını dinlerken bakışlarımı pencerelerde, kırmızılara ve sarılara bürünen ağaçlarda, mavi gökyüzünde, hayatlarına devam eden öğrencilerde gezdirdim. Sonra gözlerimi yumdum ve kelimelerimi okurken Jack'in yüzünün aldığı şekli hayal ettim.

Sevgili Jack,

Biraz zaman aldı, farkındayım. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum: Oraya vardım. Artık yanındayım.

YAZARIN NOTU

AŞK, TEORİK OLARAK, ŞİMDİYE dek yazdığım en "akademik" kitap. Bir süredir, arka fonda akademik politikaların döndüğü bir aşk hikâyesi yazmayı planlıyordum ve bu kitap için gerçekten kılı kırk yardığımı söylemeliyim. Belki de aşırıya kaçmışımdır ve bunun için özür dilerim! Ama her zamanki gibi çoğu elementte, fosseptik çukurunu andıran akademik camiadaki kendi tecrübelerimden esinlendim.

Akademik iş mülakatları, Elsie'nin algıladığı kadar bitap düşürücü, uzun soluklu ve yıkıcı olabiliyor. Disiplinler arasındaki önemsiz kavgalar bir o kadar gerçek. Danışmanların, danışanları üzerindeki gücü bir o kadar mutlak. Eğitmenleri işsiz ve mali güvencesiz bırakan misafir profesörlük bir o kadar dehşet verici.

Jack'in sahte makalesini, gerçek bir olayı model alarak kitaba ekledim. 1996'daki Sokal Şakası [Sokal Hoax], *Social Text* dergisinin editoryal özensizliğine ve entelektüel titizlik eksikliğine

dikkat çekmek isteyen bir New York Üniversitesi profesörünün "saçma" bir makale yazıp göndermesiyle gerçekleşmişti. Makale yayımlanmak üzere kabul edilmiş, doğal olarak bunu çekişmeler, çıkarımlar ve akademik tartışmalar takip etmişti. (Öğrenmek isterseniz Wikipedia'da olay detaylı olarak anlatılıyor.)

Umarım hikâyemi beğenmişsinizdir. Eğer tüm bunlara rağmen neden akademik camiada bir kariyer peşinde koştuğumuzu merak ediyorsanız... eh, dünyada işlerini çok sevse de aynı şeyi merak eden pek çok akademisyen olduğunu bilmelisiniz!

TEŞEKKÜRLER

YAZMAK MI ZOR YOKSA ben mi bu işte kötüyüm? Evet, bu makalede...

Dürüst olmak gerekirse tüm bu yayıncılık işleri zaman geçtikçe hiç de kolaylaşmıyor ve çalışmalarımı şekillendirebilmek için hâlâ birkaç trilyon insanın yardımına ihtiyaç duyuyorum. *Aşk, Teorik Olarak*, yazmayı çık istediğim bir hikâye olsa da beni gerçekten zorlayan bir kitap oldu (anla anlayabilirsen!). Editörüm Sarah Blumenstock'a çok şey borçluyum (bölümler arası o molayı yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim ama bana o panelden bahsetmediğin için hâlâ kızgınım). Menajerim Thao Le'ye (esprilerime gülen tek kişi olduğun için sağ ol!) yazarlık çabalarımda bana devamlı destek çıktığı ve yazmayı bu kadar çok sevmemin en büyük sebebi olduğu için minnettarım. Çok *sevdiğim* iki kişiyle bu kadar yakın çalışmaktan gerçekten onur duyuyorum. Kıymetli katkılarından dolayı Liz Sellers'a müteşekkirim. Canım Jen'ime, Lucy'me, Margaret'ime ve Kelly'me saçma

sapan taslağımı zar zor da okudukları için teşekkür ediyorum. Benimle arkadaş olmaktan kazancınız bu, rica ederim (ve çok özür dilerim, SÇS).

Önemli ve zorlu çalışmalarından ötürü, isimsiz profesyonel beta okuyucularına teşekkür ederim. Ek olarak, sanat alanında (Rita Frangie, Vikki Chu ve hayallerimdeki kapakları çizen Lilith), editoryal prodüksiyon alanında (Lindsey Tulloch) ve metin düzenlemede (Janice Lee) de en mükemmel kişilerle çalıştığım için inanılmaz derecede şanslı olduğumu belirtmeliyim. Elbette dünyanın en iyi pazarlama ve tanıtım ekibine de teşekkür etmeliyim. Bridget O'Toole, Kim-Salina I, Kristin Cipolla, Tara O'Connor: Merhaba! Arada bir yoldan çıktığım ve Zoom'da ağladığım için üzgünüm. Benim için yaptıklarınız da siz de bana göre çok kıymetlisiniz. Sizi hak etmiyor olabilirim ama lütfen beni terk etmeyin. Bir de buradan özel olarak Başeditörüm Cindy'ye ve başyayıncım Erin'e teşekkür etmeden geçmek istemiyorum.

Ayrıca kitaplarımı kendi ülkelerinde basan yabancı yayıncılara da çok teşekkürler. *Aşk Hipotezi*'nin bu kadar çok okuyucuya ulaşması beni son derece onurlandırdı ve bunu sizlere borçluyum! Sextante/Arqueiro'daki ekibime (ve Frini ile Nana'ya), beni Brezilya'da ağırlayıp hayatımın deneyimini yaşattıkları ve Aufbau'daki ekibime (özellikle Stefanie ile Sara'ya), unutulmaz Almanya ziyaretime bir sürü kedi kafesi ve Motel One sıkıştırdıkları için özellikle teşekkür ediyorum.

İnsanlar benden yazmakla ilgili tavsiye istediğinde her zaman, önemli olanın sizi her zaman destekleyen bağlantılara sahip olmak olduğunu söylüyorum. Benimkiler mükemmel ötesi. Grems'ime, Berkletelere ve son iki yılda arkamda olan bütün arkadaşlarıma çok şey borçluyum. Bilhassa Lo, Christina, Adriana ve Elena'ya, değişmeyen dostlukları ve rehberlikleri için şükran duyuyorum. (Ve tamam, peki, cidden iyi yemek pişirdiği için kocama da teşekkür ediyorum.)

Son ama en önemli olarak, yazdığım herhangi bir şeyi okuyan herkese gönül borcu duyduğumu söylemeliyim. İnsanların, sınırlı ve değerli bir kaynak olan zamanlarını benim kelimelerime harcamayı seçmeleri beni her zaman duygulandırıyor. Bu yüzden teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

"Son derece akıllı, komik ve mükemmel bir yazar olan Ali'den nefret etmek çok kolay olurdu... ama bir sonraki romanını çabucak bitirmesi için dua etmek daha verimli bir tercih olur. KİTABA. BAYILDIM."

-New York Times #1 Çoksatan Yazarı Jodi Picoult

Elsie Hannaway, günlerinin bir kısmını kadroya girme umuduyla üniversitelerde misafir profesör olarak ders vererek geçiren bir teorik fizikçidir. Kalan zamanında ise ustaca törpülediği kişiliğini ve insanları memnun etme becerisini kullanarak sahte sevgililik piyasasının aranan isimlerinden biridir. Ancak yaşadığı bu iki farklı hayat ayağına dolanmak üzeredir.

Elsie sahte sevgililik işinden memnundur; ta ki en sevdiği müşterisinin çekici ama sinir bozucu ağabeyi Jack Smith'in, dünyadaki teorisyenlerin itibarını zedeleyen soğuk kalpli deneysel fizikçi olduğu ortaya çıkana kadar... Böylece Elsie'nin özenle inşa ettiği mükemmel diyarı yıkılıp yok olur.

Aynı zamanda MIT'deki işe alım komitesinde yer alan Jack Smith, şimdi onunla hayalindeki iş arasında duruyordur. Elsie, bilimsel sabotajlardan oluşan bir topyekûn savaşa hazırdır; ancak Jack'in uzun ve delici bakışlarını görmezden gelemiyordur. Onunla birlikteyken, büründüğü farklı Elsie'leri bir kenara bırakıp gerçek benliğine sarılabilmesi işleri değiştirecek gibidir.

Bakalım Jack'in yörüngesine girmek, genç kadını sonunda aşk hakkındaki korunaklı teorilerini hayata geçirmeye teşvik edebilecek mi?

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755017
KDV'den muaftır.